

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

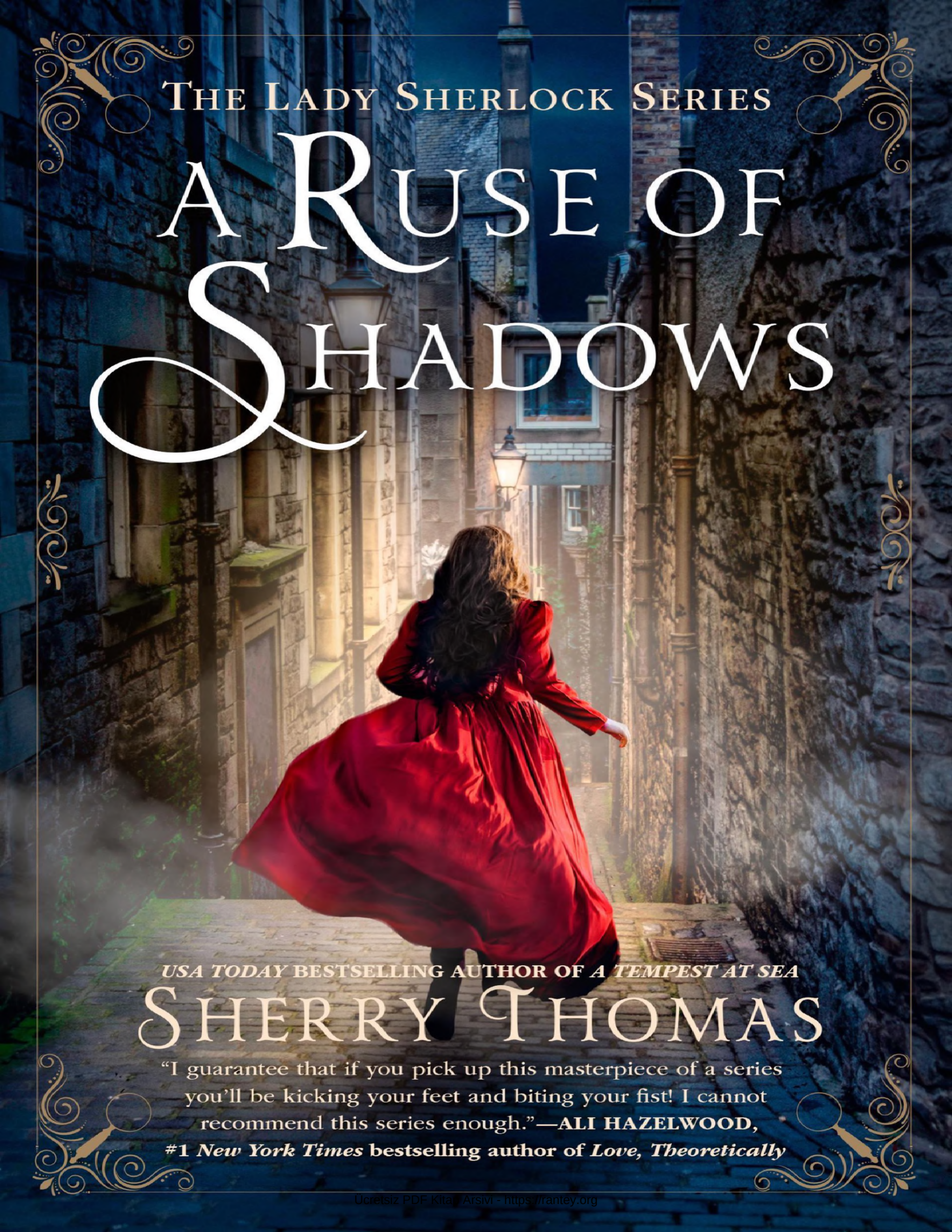
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the entire page is a photograph of a woman with long, dark, wavy hair, seen from behind, running down a narrow, cobblestone street. She is wearing a long, flowing red dress. The street is flanked by tall, stone buildings with multiple windows and fire escapes. The scene is misty or foggy, and a street lamp is visible on the left side of the street. The overall atmosphere is mysterious and dramatic.

THE LADY SHERLOCK SERIES

A RUSE OF SHADOWS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF *A TEMPEST AT SEA*

SHERRY THOMAS

"I guarantee that if you pick up this masterpiece of a series you'll be kicking your feet and biting your fist! I cannot recommend this series enough."—ALI HAZELWOOD,

#1 New York Times bestselling author of *Love, Theoretically*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÖVGÜ İÇİN

Leydi Sherlock Serisi

"Sherlock Holmes'ü Charlotte Holmes olarak yeniden canlandıran bu kitaplar, katmanlı hikâyelere bayılanlar için mükemmel. Karmaşık gizemlerin ve yavaş yavaş alevlenen bir romantizmin altında toplumsal cinsiyet, beklentiler ve ayrıcalıklarla ilgili akıl almaz sorular yatıyor."

-*The Washington Post*

"Gerilim yüklü... sürükleyici ve sürükleyici bir okuma... güzel yazılmış bir roman; gizemin çözülüşünün ve kahramanının zekâsının tadını çıkaracaksınız."

-NPR

"Sherry Thomas imkansız başarımış ve Sherlock Holmes'un taze, heyecan verici yeni bir versiyonunu yaratmış."

-Deanna Raybourn, *A Perilous Undertaking* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Sherry Thomas işinin ustası ve *A Study in Scarlet Women* benzersiz bir başarı: zekice uygulanmış, güzel yazılmış ve muhteşem bir şekilde orijinal - bir sonraki cildi hemen istiyorum!"

-Tasha Alexander, *New York Times* çoksatan yazarı

"Okurlar, Thomas'ın Sherlock kanonunun her bir yönünü nasıl ustalıkla dokuyacağını keşfetmek için nefeslerini tutarak bekleyecek ve gizemin nasıl ortaya çıktığını öğrenmek için sayfaları yutacaklar."

-Anna Lee Huber, *Lady Darby Gizemleri'nin* ulusal çok satan yazarı

"Zeki tarihi detaylar ve üst düzey bir gizem, Lady Sherlock serisinin bu ilk cildinin cazibesini artırıyor. Tarihi gizem hayranları için mutlaka okunması gereken bir kitap."

-*Library Journal* (starred review)

"İkonik dedektifin tamamen yeni ve zekice tasarlanmış bir yorumu... [Sir Arthur Conan Doyle'un] en iyi zamanlarına yakışır bir olay örgüsü."

-Booklist

"Okurlar, Charlotte ve en yakın arkadaşlarını bu olaylı ve önemli seride en iyi halleriyle görmekten büyük keyif alacaklar."

-Bayan Moriarty hakkında kitap sayfası, Sanırım?

"Kırmızı dolambaçlar ve unutulmaz set parçalarıyla dolu keyifli bir okumaya hazır olun ve her şeyden önemlisi, yetenekli Sherry Thomas'ın her fırsatta edebi el çabukluğu yaparken gözlerinizi kamaştırmasına izin verin. Bravo!"

-Bayan Moriarty'nin suç unsuru, sanırım?

"Hızlı hikaye anlatımı ve esprili düzyazı, tarihi gizemlerini eğlenceli sevenler için daha da cazip hale getiriyor."

The Art of Theft hakkında -Publishers Weekly

"Thomas'ın romanı kıvrak zekâsı ve atraksiyonuyla feminist bir Viktoryen zevk. Deanna Raybourn, Elizabeth Peters veya C. S. Harris hayranları için mükemmel olan *Hırsızlık Sanatı*, harika bir tarihi seriye mükemmel bir giriş. Ustaca ilerleyen temposu, ilginç kahramanı ve ilgi çekici karakterleriyle gizemli bir güç gösterisi."

Hırsızlık Sanatı üzerine -Shelf Awareness

"Giderek daha çok sevilen bir dedektif ekibiyle, bu Viktorya dönemi gizemi heyecan ve insan davranışlarına dair keskin içgörüler sunuyor."

-Kirkus Reviews (yıldızlı eleştiri) Soğuk Sokakta Cinayet üzerine

Sherry Thomas tarafından yazılan başlıklar

Leydi Sherlock Serisi

KIZIL KADINLAR ÜZERİNE BİR
ÇALIŞMA BELGRAVIA'DA BİR
KOMPLO KORKU ÇUKURU
HIRSIZLIK SANATI SOĞUK
SOKAKTA CİNAYET BAYAN
MORIARTY, SANIRIM?
DENİZDE B İ R
FIRTINA
GÖLGELERİN HİLESİ

Diğer Çalışmalar

BENİM GÜZEL DÜŞMANIM
LONDRA'NIN EN ŞANSLI HANIMI
GELİNİ BAŞTAN ÇIKARMAK
MİRASÇIYI BAŞTAN ÇIKARMAK
GÜZELİ BAŞTAN ÇIKARMAK
GECE ONUN
TAM OLARAK LEZZETLİ BİR
KOCA DEĞİL
ÖZEL DÜZENLEMELER

A

GÖLGELER
IN ŽÊUSE

SHERRY THOMAS

BERKLEY
New York

BERKLEY

An imprint of Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 Sherry Thomas tarafından

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir kitabı çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

İzinsiz olarak herhangi bir biçimde bir kısmını kullanamazsınız. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Thomas, Sherry (Sherry M.) yazar.

Başlık: Gölgelemin hilesi / Sherry Thomas.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley, 2024. | Seri: Lady Sherlock serisi Tanımlayıcılar:

LCCN 2023050042 (basılı) | LCCN 2023050043 (e-kitap) | ISBN 9780593640432 (ciltli) |

ISBN 9780593640449 (e-pub)

Konular: LCGFT: Dedektiflik ve gizem kurguları. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3620.H6426 R87 2024 (baskı) | LCC PS3620.H6426 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20231106

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023050042> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023050043> Ebook ISBN

9780593640449 adresinde mevcuttur

Kapak görselleri: (kadın) Abigail Miles / Arcangel; (geçiş) Erik Strodl / Alamy Stock Photo Kelly Brennan tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0_147301320_c0_r0

İçindekiler

[Adanmışlık](#)

[Karakter Kadrosu](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Bölüm Onsekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Ondokuzuncu .](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Bölüm Yirmi İki](#)

[Bölüm Yirmi Üç](#)

Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı Bölüm
Yirmi Yedi Bölüm
Yirmi Sekiz Bölüm
Yirmi Dokuz Bölüm
Otuz Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz

Teşekkür Yazar
Hakkında

J'ye

Evde bir hikaye arkadaşıyla ineklik yapmak ne büyük bir zevk

Karakter Kadrosu

C[] [] [] [] [] [] H[] [] [] [] []: Var olmayan ~~S~~Holmes'un kız kardeşi ve kahini olarak suçları çözer

M[] []. W[] [] [] [] []: Charlotte'un sevgili arkadaşı ve iş ortağı

L[] [] [] I[] [] [] [] [] A[] [] [] [] [] [] []: Aka Ash; Charlotte'un uzun zamandır arkadaşı ve ~~y~~g

L[] [] [] [] H[] [] [] [] []: Charlotte'un üçüncü en büyük kız kardeşi; Sherlock Holmes

hikayelerinin yaratıcısı P[] [] [] [] [] [] [] R[] [] [] [] [] [] []: Bayan Watson'ın yeğeni (kızı)

B[] [] [] [] [] [] [] H[] [] [] [] []: Charlotte'un ikinci en büyük kız kardeşi; kendine bakamıyor

M[] [] [] L[] [] [] [] [] [] []: Charlotte'un arkadaşı; eğitimli bir kimyager

L[] [] [] [] [] [] A[] [] [] [] []: Lord Ingram'ın kuzeni; ~~C~~ yardım etmek için işe

alındı S[] [] [] [] [] [] M[] [] [] [] [] [] []: Moriarty'nin öz oğlu; Livia'nın ~~a~~dam

L[] [] [] [] []: Bayan Watson'ın damadı ve arabacısı

L[] [] [] B[] [] [] [] [] [] [] A[] [] [] [] [] [] []: Lord Ingram'ın yakın zamanda vefat eden ağabeyi; ~~H~~kraliyet için gizli portföylerden sorumluydu

U[] [] [] [] [] [] []: Lord Bancroft'un baş teğmeni

M[] []. C[] [] [] [] [] [] []: Lord Bancroft'un eski metresi; Underwood'un eski metresi ve ~~y~~ilişanlısı

L[] [] [] R[] [] [] [] [] [] [] A[] [] [] [] [] [] []: Lord Ingram'ın ağabeyi; bazı işlerden sorumlu

kraliyet için yurtdişi güvenlik konuları

I[] [] [] [] [] [] [] T[] [] [] [] [] [] []: Scotland Yard görevlisi; Lord Ingram'ın arkadaşı ve Charlotte'un ~~m~~ işbirliği yaptığı kişi

C[] [] [] [] I[] [] [] [] [] [] [] T[] [] [] [] []: Emekli Scotland Yard memuru

S[] [] [] [] [] [] [] M[] [] D[] [] [] [] [] []: Müfettiş Treadles'ın çırağı

V[] [] [] [] [] M[] [] [] [] [] []: 1871'deki Noel Arifesi Cinayatinin Kurbanı

M[] []. M[] [] [] [] [] []: Victor Meadows'un eşi

M□□□□□ T□□□□□: Bayan Meadows'un kız kardeşi

M□□. H□□□□□□□: Victor Meadows'un kız kardeşi

M□□□ H□□□□□□□: Bayan Harcourt'un kızı; Victor Meadows'un yeğeni

E□□□□□□ M□□□□□□: Victor Meadows ve Bayan Harcourt'un büyük üvey

D□□□□ S□□□: Victor Meadows'un cesedini bulan bahçıvan

M□□. F□□□: Charlotte'un kayıp kız kardeşini aramak için yardım isteyen eski müşterisi

J□□□□□, M□□□□□, □□□ J□□□□□: Underwood sponsorluğında genç boksörler

M□□. C□□□□□: Deniz kenarında tatilin tadını çıkaran yaşlı kadın

D□ L□□□□: Moriarty'nin İngiltere'deki baş teğmeni

A□□□□ □□□□

Başmüfettiş Talbot, gür beyaz saçlarını geriye taramış, nazik ama delici bakışlarıyla, "Genç bayan, merhumla olan ilişkinizin niteliğini öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Söz konusu genç bayan, yirmili yaşlarının ortalarında bir kadındı ve tam bir İngiliz bahçesi kıyafeti giymişti. Elbisesinin üzerinde o kadar çok gül, yüksükotu ve ortanca açmıştı ki, Treadles'ın giysinin açık yeşil bir muslinden yapıldığını anlaması biraz zaman almıştı. Ve tabii ki, işlemeli lavanta dalları etek ucunun çevresi boyunca çoğalmıştı.

Elbisesinin şatafatlı botanik aşırılıklarının aksine, yüz ifadesi ciddi ve boştu.

"Lord Bancroft Ashburton, arkadaşım Lord Ingram Ashburton'un kardeşiydi. Birkaç yıl önce Lord Bancroft benimle evlenmek istedi. Uygun olacağımıza inanmadım ve teklifini reddettim."

Sanki bir cinayet soruşturmasından kaynaklanan sorulardan ziyade bir çay partisinde hafif müdahaleci sorularla karşılaşmış gibi sakın bir soğukkanlılıkla konuştu.

"Peki tanışıklığınız bu kadar mıydı?"

"Pek sayılmaz. Bazı olaylar nedeniyle artık kibar çevrelerde hoş karşılanmıyorum. Cemiyetten sürgün edildikten sonra, Lord Bancroft'un tekrar evlenme teklif etmesi beni çok şaşırttı."

Yakasını çekiştirmekte olan Treadles sustu.

Bir süre önce Bayan Charlotte Holmes'un Marriage Mart'ta oldukça başarılı olduğunu öğrenmişti: Aldığı evlenme tekliflerinin birçoğu sadece iyi değil, olağanüstü olarak değerlendirilmişti.

Öyle bile olsa, Lord Bancroft'a bir değil iki kez talip olmak.

Başmüfettiş Talbot, "Ve tahmin ediyorum ki, bir kez daha onu geri çevirdiniz?" diye mırıldandı.

"Daha doğrusu teklifini geri çekti," dedi Bayan Holmes. "Ama haklısınız Başmüfettiş, uzun uzun düşündükten sonra yine de onunla evlenmek istemedim."

"Ama yine de son zamanlarda onu defalarca ziyaret ettiniz."

Aslında o, Lord Bancroft'un ölümünden önceki haftalarda görüştüğü tek kişiydi.

Köşedeki büyükbabanın saati gong çaldı. Treadles ona baktı. Öğleden sonra üç buçuk.

Bayan Holmes bakışlarını aynı yöne çevirdi. "Çayımız burada olmalı."

Sanki işaret verilmiş gibi kapı çalındı. Bayan Holmes izin isteyip kapıyı açmaya gitti ve elinde yüklü bir çay tepsisiyle geri döndü. Misafirleri için çay doldurdu ve bir tabak dolusu pişmiş lezzeti elden ele dolaştırdı. "Otel mükemmel bir Madeira keki sağlıyor. Çay kekleri de çok iyi."

Otelde ayrıca, sokaktan özel girişleri olan, daha çok rezidans işlevi gören süitler de bulunuyordu. Bayan Holmes'un Yukarı Baker Sokağı 18 numarayı ya da Bayan Watson'ın evini açmak yerine bir otelde kalmayı tercih etmesi, Treadles'a Londra'da sadece kısa bir süre kalma niyetinde olduğunu göstermişti.

Elbette bu kadar kısa sürede bir cinayet zanlısı olmayı planlamamıştı.

Bayan Holmes tavsiye ettiği çay kekinden bir ısırık aldı. "Son zamanlarda Lord Bancroft'a alışkın olduğumdan biraz daha fazla uğradım."

Treadles'a baktı. "Bir çay keki istemediğinize emin misiniz, Müfettiş?"

Treadles'ın iç organları şeker ve tereyağı düşüncesiyle isyan etti. Kadının tabağındaki zengin çeşitlilikten nasıl keyif aldığını ya da en azından öyle görüldüğünü bilmiyordu. "Ben gayet iyiyim, teşekkür ederim."

Başmüfettiş Talbot, güvercin grisi Newmarket ceketi içinde çayını yudumluyor ve Bayan Holmes'u inceliyordu. En sevdiği torununun son yaptıklarını soran, genç ama yardımsever bir büyük amcaya benziyordu.

"Peki Bayan Holmes, Lord Bancroft'u daha sık ziyaret etmenizin nedeni ne olabilir?"

Antiloplar Treadles'ın midesine saldırdı. Talbot bir sorguyu herkes kadar iyi kontrol edebilirdi. Ama Bayan Holmes'un Scotland Yard'dan muhatap olduğu diğer bazı müfettişlerin aksine, bir noktada Treadles'ın kendisi de dahil, Başmüfettiş Talbot kadınları asla hafife almazdı.

"Lord Bancroft'tan bir mektup aldım," diye yanıtladı çay kekini hızla tüketen Bayan Holmes. "Beni görmek istediğini belirtmiş. Mektup beklenmedikti, tıpkı duyguları gibi. Gizli koşullar altında kamu hayatından çekilmişti ve neden tekrar görüşmek istediğini merak ediyordum."

"Nedenini öğrendin mi?"

"Bana hayatından endişe ettiğini söyledi."

Treadles yalanların bu kadar çabuk havada uçuşmaya başlayacağını tahmin etmemişti. Bu ayın başlarında tanıştıklarında, Bayan Holmes ona Lord Bancroft'un ölümcül bir korkuya kapıldığından hiç söz etmemişti. Yakasını tekrar çekiştirdi ve temiz hava almak istedi.

"Ve öyle görünüyor ki," diye düKündü BaKmüfettiK Talbot, "Lord hazretleri endiKesinde haklıymıK. Ama sorumu mazur görün Bayan Holmes, neden tehlikede olabileceği bilgisini tüm insanlara değil de size yüklemek istedi?"

"Başmüfettiş, bunu yapmaması için herhangi bir neden olduğuna inanıyor musunuz?"

"Sizinle oyun oynayabilirim Bayan Holmes, ama oynamayacağım." Başmüfettiş Talbot çay fincanını bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu davayı soruşturmamın nedenlerinden biri de personel meselesi: Büyük olasılıkla dosyanın kendisine verileceği Başmüfettiş Fowler başka bir işle meşgul.

"Ama gerçekte, bu sadece uygun bir bahane. Asıl neden, geçmişte hükümetin daha karanlık bazı bürolarında çalışmış olmam ve sağduyuma güvenilmesidir. Örneğin, Lord Bancroft'un bir yıldan uzun bir süre kaldığı Ravensmere'in beyefendiler için sıradan bir pansiyon değil, hassas mahkumlar için korunaklı bir tesis olduğunu uzun zamandır biliyorum.

"Ayrıca, çok daha yakın bir zamanda öğrendiğime göre, siz Bayan Holmes, sürgününüzde çürümek şöyle dursun, aslında ünlü ama münzevi danışman dedektif Sherlock Holmes olmuştunuz ve diğer büyük işlerinin yanı sıra, geçen Aralık ayında buradaki genç meslektaşımı cinayet şüphesinden aklamışsınız."

Treadles sadece Bayan Holmes'un *kendisinin* muhbir olduğunu düşünmeyeceğini umabilirdi. Başmüfettiş Talbot'tan, kıdemli memurun Sherlock Holmes'un gerçek kimliğini zaten bildiğini öğrenmek rahatsız edici olmuştu. Ama aynı zamanda, Lord Bancroft'la ilgili şok edici ifşaatların yanında bu hiçbir şeydi.

Bir önceki sonbaharda, Lord Ingram'ın -kısaca- baş şüpheli olduğu bir cinayetin soruşturması sırasında Treadles, Lord Bancroft ile tanışmıştı. En küçük kardeşinin başı dertte olan Lord Bancroft'un, Lord Ingram'ın malikânesi olan Stern Hollow'a gelerek manevi ve pratik destek vermesi yeterince doğal görünüyordu. Dava çözüldükten sonra Treadles'ın Lord Bancroft'tan bir daha haber almaması da aynı derecede doğal görünüyordu.

Polis ve halk sonunda Lord Ingram'ın o zamanki karısı Lady Ingram'ın Moriarty adında bir adamla kaçtığını öğrendi. Ve Stern Hollow'un buzhanesinde bulunan cesedin Leydi Ingram'a değil, Moriarty tarafından Lord Ingram'ı suçlamak için öldürülen ikiz kız kardeşine ait olduğunu.

Ancak Lord Ingram özel olarak Treadles'a, hayır, Leydi Ingram'ın Moriarty ile asla romantik bir ilişki kurmadığını söylemişti. Çok daha kötü bir şey yapmıştı: Moriarty için çalışmış ve Lord Ingram'a ve dolayısıyla kraliyet için son derece hassas portföylerle ilgilenen Lord Bancroft'a olan yakınlığını, Moriarty'nin örgütüne iletmek üzere istihbarat parçaları bulmak için kullanmıştı.

Treadles, Başmüfettiş Talbot'a yardımcı olması için seçilmişti çünkü mevcut davanın -şimdilik- tek şüphelisi olan Bayan Charlotte Holmes'u zaten tanıyordu. Ve en azından kurbanla tanıştığı ve onun genel geçmişi hakkında bir şeyler bildiği için.

Ancak Başmüfettiş Talbot, Lord Bancroft'un geçen sonbaharda Stern Hollow'a endişeli bir kardeş olarak değil, tedirgin bir fail olarak uğradığını bildirdiğinde, ölü adam hakkında hiçbir şey bilmediğini öğrendi. Kardeşini suçlamak umuduyla malikânenin buz kuyusuna bir ceset yerleştirmişti. Moriarty oyunbozan rolünü oynamış ve bir cesedi diğeriyle değiştirmişti ama plan Lord Bancroft'la başlamıştı.

Lord Bancroft'un neden bu kadar alçakça bir şey yaptığına gelince? Sonunda, kendini korumak için yapmıştı: Gizlice lüks bir yaşam sürüyordu ve bunu da devlet sırlarını satarak finanse ediyordu.

"Gizli mesleğinizin bu salonun dışına taşıcağından endişe etmenize gerek yok," diye devam etti Başmüfettiş Talbot, görünüşe bakılırsa uzaktan yakından ilgili görünmeyen Bayan Holmes'a.

Bir zamanlar Treadles onun duygusuz olduğuna inanmıştı. Ama şimdi onu -ve kendisini- daha iyi tanıdığı için, geçmişte onun ruh haliyle ilgili bazı ipuçlarını gözden kaçırdığını görüyordu. Yemekten zevk alan biri olarak, geçen sonbahar Stern Hollow'da sunulan sayısız lezzete neredeyse hiç dokunmamıştı.

Ve şimdi, otelin unlu mamullerini övmesine rağmen, bir gurmenin tadıyla, hatta bir gurmenin oburluğuyla değil, bir hendek kazıcısının kararlılığıyla yiyordu, delinmesi gereken çok soğuk ve sert bir zemin vardı.

"Bu soruşturmayla ilgili her şeyi çok gizli tutmak zorunda olmasaydım bile, yine de geçim kaynağınıza müdahale etmezdim," diye devam etti Başmüfettiş Talbot. "Ama sorularıma dürüşte ve eksiksiz cevap vermenizi istiyorum, çünkü Lord Bancroft'un yanlışlarının Sherlock Holmes'un Stern Hollow'daki soruşturmaları sonucunda ortaya çıktığını da biliyorum.

"Onu kaidesinden düşürdünüz - seçkin bir azınlık arasında rezilliğe ve halkın gözünde karanlığa sürüklediniz. Onu bir mahkum yaptınız. Merhum Lord Bancroft'u çok iyi tanı mıyordum ama kişisel güvenliğini, kendisini özgürlüğünden mahrum bırakan kişiye emanet etmek isteyeceğini sanmıyorum."

Bayan Holmes tabağındaki küçük çay kekini bitirip bir kenara koydu ve çayından bir yudum aldı. "Kraliyet, Lord Bancroft'u özgürlüğünden mahrum bıraktı, Başmüfettiş," diye belirtti, sadece çok az kişinin işine yarayan kusursuz bir mantıkla. "Ama evet, ne demek istediğinizi anlıyorum. İlk varsayım, Lord Bancroft'un benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceği ya da tam tersi olurdu.

"Bir dereceye kadar doğru. Son birkaç aydır, hamim Bayan Watson ve ben, yeğenin tıp eğitimi aldığı Paris'te yaşıyoruz. Lord Bancroft'un mektubunu aldıktan sonra, sırf onun hatırı için Manş Denizi'ni geçmeye karar vermedim.

"Ama geçenlerde farklı bir nedenle İngiltere'yi ziyaret ettik ve tekrar ayrılmadan önce Lord Bancroft'a bir göz atabileceğimi düşündüm. Böyle bir adam

Parmaklıkların ardında tutulduğunda pek de kısırlaştırılmış sayılmaz. Amacını öğrenmenin daha akıllıca olacağını düşündüm."

"Ama amacını öğrendikten sonra, lord hazretlerinin hayatının tehlikede olup olmadığını önemsemeye sizi zorlayan neydi? Gözlemimi mazur görün Bayan Holmes, soğukkanlı bir mizacınız var ve başka bir genç kadının kendisine iki kez evlenme teklif eden bir adama karşı hissedebileceği duygulara sahip değilsiniz. Lord Bancroft'u ve onun yaklaşan kıyamet duygusunu bir kenara ittiğinizi kolayca hayal edebiliyorum."

Bu çok açık sözlüydü ama... yanlış değildi. Gerçekten de Treadles bazen arkadaşı Lord Ingram için endişelenirdi, mizacı gereği sevgisine aynı ölçüde karşılık veremeyebilecek bu kadına o kadar aşıktı ki.

Bayan Holmes Talbot'un sözlerine alınmadı. Aksine, yaşlı adama karşı biraz ısınmış görünüyordu. "Doğru, Başmüfettiş. Lord Bancroft kaçmış olsaydı bu beni rahatsız ederdi. Ama düşmanlarının elinde yok olması? Bu ne günlük iştahımı ne de gece istirahatimi etkilerdi.

"Lord Bancroft bunu anladı. Tutuklanmasının ardından dağılan sadık yandaşlarını bulup yardımına gelmem için bana beş yüz sterlin teklif etti. Ona, iki binden az bir para için kendimi -hiçbir durumda onun için değil- heveslendirmeyeceğimi söyledim."

"Zekice pazarlığınızı takdir ediyorum Bayan Holmes, ancak Lord Bancroft'un suçlarının büyük ölçüde Lord Ingram'a karşı çok kaba davranması nedeniyle ortaya çıktığını hatırlatabilir miyim? Arkadaşınız Lord Ingram'a. Yine de arkadaşınıza ihanet eden bu adamı müvekkiliniz olarak kabul ettiniz, öyle mi?"

Başmüfettiş Talbot bu sorgulama karşısında sıkıntılı görünüyordu; Bayan Holmes ise öyle değildi. Polisler geldiğinde dışarı çıkmak üzereydi. Şimdi, sanki aceleyle bir yere gitmeyeceğini anlamış gibi, şapkasını çıkarıp dizlerinin üzerine koydu.

"Başmüfettiş, Lord Ingram'ın ayrıldığı karısını da, onlar hala evliyken ve iki bin pounddan çok daha az bir ücret karşılığında müşteri olarak kabul ettim. Ayrıca, Lord Bancroft ile ilk görüşmemde bana eşlik etmiş olsaydı, Lord Ingram'ın bana farklı bir tavsiyede bulunacağına inanıyor musunuz?"

"Müfettiş Treadles'ın da size söyleyebileceği gibi, Lord Hazretleri gerçekten asil bir ruha sahiptir. Kardeşi onu ne kadar hayal kırıklığına uğratmış olsa da, Lord Bancroft'un ölmesini istemezdi. Lord Bancroft'un hayatını kurtarabilseydim ve bu sayede iki bin pound kazanabilseydim, ona olan sadakatimi sorgulamaz, sadece 'Aferin Holmes' derdi. "

Başmüfettiş Talbot boğazını temizledi. "Bu tabii ki sizinle Lord Ingram arasında, Bayan Holmes. Ama Lord Bancroft'un parasının kaynağı konusunda da hiç vicdan azabı duymadınız mı? Kraliyet sırlarının yasadışı satışından elde edilen parayla size ödeme yapmış olabilir, değil mi?"

Kucağındaki şapkanın geniş siperliğinde bol miktarda çiçek, sarı ipek yapraklardan oluşan dairesel bir bulvar vardı. Şapkanın tepesinden fişkıran devekuşu tüylerinden oluşan üçlüyü düzeltti, şapkayla uyumlu, göz alıcı bir sarıya boyanmıştı. "Soylu bir ailenin oğlu olan ve uzun yıllar boyunca yüksek mevkilerde çalışmış Lord Bancroft'un dürüst yollarla elde ettiği iki bin sterline sahip olmadığına beni ikna etmeye mi çalışıyorsunuz, Başmüfettiş?"

"Lord Bancroft'un kişisel mali durumu tam olarak incelenmeden bunu söyleyemem."

"O zaman ücretimin tamamen meşru kaynaklardan gelen fonlardan oluşacağına kendimi nasıl kolayca ikna ettiğimi görebilirsiniz."

Başmüfettiş Talbot başını salladı. "Söylemeliyim ki Bayan Holmes, nasıl Sherlock Holmes olduğunuzu öğrendikten sonra bile, büyük dedektifin dış görünüşünün ardındaki kişinin daha kahraman bir karaktere sahip olacağını düşünmüştüm."

Treadles'ın ruhunu yakacak olan bu nazik sitem, Bayan Holmes'un üzerinden yağmur damlaları gibi düştü. Bir devekuşu tüyünün ucuna küçük bir fiske vurdu; tüyün dikenleri dalgalandı. "İnsanlar Sherlock Holmes'a karakteri için değil, dedektifliği için gelirler. Yeterince yetenekli olan adamlar nadiren kişisel kusurları için görevlendirilirler. Bu yüzden kendimden, bir erkek olsaydım dünyanın isteyeceğinden daha fazlasını istemiyorum.

"Ama konudan sapıyoruz, Başmüfettiş. Sherlock Holmes'un endişeleri ya da endişesizliği sizi öncelikli olarak ilgilendirmiyor mu?"

Başmüfettiş Talbot'ta bir değişiklik oldu. Çenesinde bir sıkışma ya da gözlerinde bir daralma yoktu ama Treadles onun tavırlarının sertleştiğini hissetti: Kıdemli polis memuru Bayan Holmes'la tanıştığında onu alışılmadık bir genç kadın olarak görmüştü; şimdi ise onu sadece bir düşman olarak görüyordu.

Belki de onu her zaman sadece bir rakip olarak görmüştü ve Bayan Holmes daha önce hiç karşılaşmadığı bir sorgucuyla karşı karşıya olduğunu ilk andan beri biliyordu. Belki de çay kekini inatla yemesinin nedeni buydu; başka türlü zahmetsizce kıpırdamadan durabilecekken, parmaklarının kıpır kıpır kıpırdamasının, bir tüyün orta dalına tırmanıp inmesinin nedeni.

"Aslında burada bulunmamın tek nedeni, Lord Bancroft'un hayatının son günlerinde sık sık ziyaretçisi olmanız değil, aynı zamanda kendisinin el yazısıyla yazdığı bir notta, -Başmüfettiş Talbot gözlüklerini burnuna dayadı, cebinden bir zarf çıkardı ve bir kâğıt parçası çıkardı- 'Bana bir şey olursa, suçun büyük kısmını Bayan Charlotte Holmes'un üstleneceğinden hiç şüphem yok,' dediği için buradayım." "

Bu doğrudan suçlamaya Bayan Holmes'un yanıtı gergin bir gülümseme oldu. "Birçok cinayeti çözmüş bir profesyonel olarak, tabiri caizse adaleti kendi ellerime alacak olsaydım, sözde kurbanımı kısa bir süre içinde birkaç kez aramayı ve arkasında böyle bir mesaj bırakmasına izin vermeyi tercih etmeyeceğimi anlamışsınızdır, Başmüfettiş."

"İyi dediniz Bayan Holmes," diye cevap verdi Başmüfettiş Talbot. "Bununla birlikte, son zamanlarda Lord Bancroft'un hayatındaki değişimin ana vektörü sizsiniz. Siz de bir araştırmacı olarak, yaptıklarınızı ve nerede olduğunuzu incelemeden bırakmayı tercih eder miydiniz?"

"Kesinlikle hayır," dedi Bayan Holmes. Şapkasını bir kenara bıraktı ve parmaklarını kucağında birleştirdi. "Lütfen sorularınıza devam edin."

Parmak eklemleri gerginlikten solmuştu. Treadles'ın nabızı hızlandı.

"İngiltere'ye döndüğünüzden beri yaptıklarınızın ayrıntılı bir dökümünü istiyorum," dedi Talbot. "Ve Lord Bancroft'la olan tüm ilişkilerinizin ayrıntılı bir raporunu."

Treadles'ın kalbi şimdi küt küt atıyordu. Başmüfettişin ses tonundaki yumuşaklıkta yeni bir inanç duydu: Bu kadın harika bir katil olabilirdi.

Charlotte Holmes eğimli onu Başıını."I olacaktır Mobilya
a tam bir anlatı."

İki

A□□□□□□□□□□

Sevgili Bayan Watson, Bayan Holmes ve Bayan

Redmayne, size pek de neşeli olmayan haberlerle

yazıyorum.

Hayır, korkmayın. Korkulacak bir şey yok, sadece uygunsuz bir şekilde yaralandım.

Çocuklar Londra'dan kuzenleriyle birlikte Eastleigh Park'a gitmişlerdi. Yankılanan bir malikanede tek başımayken biraz huzursuzlandım, uzun bir yürüyüşe çıkmaya karar verdim ve kendimi kaptırdım.

Günün azaldığını fark ettiğimde saat neredeyse sekiz olmuştu ve fırtına yaklaşıyordu. Aniden bastıran karanlık beni kestirme bir yol seçmeye zorladı. Ne yazık ki, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda bilmediğim bir patikaya sapmam, küçük bir vadiden aşağıya doğru talihsiz bir şekilde kaymama ve sol bacağımın kırılmasına neden oldu.

Şanslı bir şekilde bulduğum Geçici bir koltuk değneği için uygun bir dal. Ama en kötüsünden kurtuldum, çünkü evden yarım mil uzakta bulundum ve yolun geri kalanını taşıdım.

O zamandan beri bir alçı ve iki uygun koltuk değneği takıldı. Morfin kullanmadan bile ağrıya katlanılabilir hale geldi. Bunun

*yerine günde birkaç tablet fenasetin adlı yeni bir sentetik madde alıyorum ve etkilerinin dikkate değer olduğunu söylemeliyim. Hiç ağrı çekmiyorum.
ve zihnim bulanık değil.*

Benim için endişelenmeyin. Genel sağlık durumum hâlâ çok iyi ve doktorlar uzvumun zamanla yeni gibi olmasını bekliyor.

*Sadık ama topallayan
hizmetkarınız, Ash*

Not: Muhtemelen bu haberi neden kendime saklamamayı tercih ettiğimi merak ediyorsunuzdur. Aslında saklardım ama bir akşam yemeğine katılacaktım.

Londra'dan Cowes'a giden bir grup misafirin geldiği komşunun malikanesinde. Personelim üzüntülerimi iletirken gerçeği ağzından kaçırdı ve artık bunu sizden gizlemenin bir anlamı yok.

Gün batıyor, güneş ağaçların tepelerinin altına düşüyordu. Yine de akşamın erken saatlerinin daha yumuşak aydınlatması her manzarayı zengin bir altın tonuyla doyuruyordu - pembe ve beyaz orman güllerinden oluşan bir duvar, çiçek açmış bir lavanta yamacı, küçük bir gölde süzülen bir kuğu ailesi, kendi yansımasının üzerinde yüzüyormuş gibi görünen ince bir mermer köşkün önünden geçiyordu.

Bayan Watson Stern Hollow'un arazisini en son ziyaret ettiğinde kendinden geçmişti. Ancak bugün, arazinin güzelliği endişesini yatıştıramamıştı. Malikânenin ıssızlığı ve genişliği ona sığınak gibi gelmiyordu, sadece belli belirsiz tekinsiz, devriye gezmek için çok büyük ve sızması çok kolay bir alan gibi geliyordu.

Sessizlik de yardımcı olmuyordu. Kuş seslerinin, yaprak hışırtılarının ve iyi doldurulmuş çakılların üzerinde çelik tekerleklerin dönüşünün bir süre sonra kalpte bir çarpıntı, bu huzurun acımasızca bozulacağına dair gergin bir beklenti yaratabileceğini kim bilebilirdi?

Lord Ingram sapasağlamken tüm bu tedirginlik!

Evet, mektubu bir oyundu. Bayan Watson, Bayan Charlotte ve Penelope'nin bu sevgili delikanlıyı kendi gözleriyle görüp iyi olduğundan emin olmak için Paris'ten İngiltere'ye bir gecede yaptıkları acele yolculuk da bu oyunun bir parçasıydı.

Ama kendilerini tehlikeli bir durumda bulmasalardı, hileye gerek kalmazdı. Moriarty ve yordakçlarıyla zaten başları dertteydi. Lord Bancroft'tan gelen bu yeni kırıksıklık - ne istiyordu ki?

"Ben kendi adıma mükemmel bir akşam yemeğini dört gözle bekliyorum," dedi Bayan Charlotte.

Hayali Sherlock Holmes'un kardeşi Bay Sherrinford Holmes gibi giyinmişti. Deniz köpüğü rengindeki ceket, çapa baskılı yeleğinin geniş bir bölümünü gösterecek şekilde kesilmişti. Kravat yerine, düğümün altında mücevherli bir deniz kabuğu broşuyla sabitlenmiş ayrıntılı bir kravat taktı. Denizcilik temasını tamamlamak için yaka çiçeği olarak da, yakasına *çok* da yakışmayan, üç santim çapında, ölmüş ve uzun süre kurumuş gerçek bir denizyıldızı takmıştı.

Penelope, "Daha sonra sakalını taramaya gönüllü oluyorum!" dedi.

Aşırı hevesle taramak pahalı saç parçasına zarar verebilirdi, ancak istedikleri son şey protez sakalı içinde yiyecek kırıntılarıyla birlikte depoya koymaktı.

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Charlotte tüm ciddiyetiyle. "Sherrinford Holmes'un midesi olmasaydı daha iyi olurdu. Ne yazık ki benimkinin her zaman beslenmeye ihtiyacı var. Stern Hollow'un pastacı yardımcısının bizim için ne gibi harikalar hazırladığını merak ediyorum - umarım bir charlotte russe vardır."

Araba yeşil dallardan oluşan bir tünelden çıktı ve önlerinde, sanki tüm tek yıllık bitkiler yazın zirvesinin onları geçmek üzere olduğunu ve bir bal arısını daha tozlaşmanın o sonsuz dansına çekmek için kaybedecek zamanları olmadığını biliyormuş gibi, cömertçe çiçek açan dönümlerce bahçe açıldı.

Bahçelerin ötesinde bir yansıtma havuzu parıldıyordu. Ortasındaki su birikintisi, yirmi metre havaya fışkırarak parıldıyordu. Batan güneşin aydınlattığı evin pencereleri de parlıyordu. Ne kadar güzel, ne kadar dingin, ne kadar normaldi - oysa yapmak üzere oldukları şey hiç de öyle değildi.

Majordomo'nun kendisi, görkemli Bay Walsh, eve çıkan granit basamakların yanında bekliyordu. Sherrinford Holmes'u gördüğüne özellikle sevinmiş görünüyordu; ne de olsa bu beyefendi, Lord'un aklanmasına vesile olmuştu.

Ingram'ın adı malikânede yaşanan talihsiz bir olaydan sonra ortaya çıkmıştı ama Bayan Watson ve Penelope'ye karşı da son derece ilgiliydi. "Başka koşullar altında gelmiş olsaydınız, hanımlar, evi gezmek için bir tur ayarlardım. Ama sanırım bugün önce lord hazretlerini görmek istersiniz?"

Bayan Watson ciddiyle, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. "Önce Lord Hazretleri, diğer her şey sonra."

Stern Hollow'un arazisini ziyaret etmişti ama malikâneyi hiç ziyaret etmemişti ve uzun zamandır malikânenin muhteşem iç mekânında gezinmek istiyordu. Ama Bay Walsh onları büyük giriş holünün ortasındaki heykeller caddesinden geçirip çift dönüşlü merdivenlerden lord hazretlerinin dairesine çıkarırken, aval aval bakamayacak kadar endişeliymiş gibi davranmasına gerek yoktu.

Salonları ve galerileri dolduran eski ustaların tablolarına içtenlikle pek aldırış etmedi. Tek istediği sevgili oğlunu görmektir.

Yine de onun parlak, mutlu gülümsemeleri içini rahatlatmaya yetmedi. Ya da her şeyin plana uygun gittiğine dair fısıltıyla verdiği güvence bile. Uşakların çay getirmeye gittiği, perdelerin çekildiği ve uşağı Cummings'in kapıyı koruduğu sırada -Cummings, Bay Walsh ve kahya Bayan Sanborn'la birlikte bu telaşa katılmıştı- Lord Ingram ayağa kalktı ve Bayan Watson'a her şeyin yolunda olduğunu göstermek için "kırık" uzvunun üzerinde birkaç kez zıpladı.

Onu sandalyesine geri götürdüler, alçıya gömülmüş sol uzvu deri sedirin tam olarak aynı noktasına yerleştirildi, tam da personelin bir bahçe partisi düzenlemeye yetecek kadar çay malzemesiyle geçit töreni yaptığı sırada.

"Dikkatsizliğim yüzünden sizi bu kadar sıkıntıya soktuğum için çok üzgünüm," dedi dinleyicilerin yararına, mükemmel bir pişmanlık duygusuyla. "En azından çay ve reçelli tart önerebilir miyim? Daha birkaç gün önce yapılmış mükemmel çilek ve ahududu reçellerimiz var."

Teklifini yaparken gözleri Sherrinford Holmes'un üzerindeydi, dudakları başka bir gülümsemenin başlangıcına doğru yumuşuyordu.

Sherrinford Holmes, "Efendim, acelemizin nedeni kesinlikle sizin sağlığınız için duyduğumuz endişeydi," diye cevap verdi. "Ama Stern Hollow'a doğru çılgınca koşuşturmamın, sizin efsanevi

misafirperverlik. Reçelli tartlara ve bize bahşedeceğiniz diğer tüm cömertliklere hazırım."

Holmes, "Bu benim hiç beklemediğim bir cömertlik örneği," dedi.

Akşam yemeğinden sonra, yine Lord Ingram'ın dairesinde, Bayan Watson ve Bayan Redmayne yorgunluklarını bahane ederek ayrılmışlar ve "beyefendileri" yemek sonrası içkileriyle baş başa bırakmışlardı. Ve Holmes hiç vakit kaybetmeden sakalını yolup Lord Ingram'ın tepesine tırmanmıştı.

Uzuvları gerçekten kırılmış olan adamlar bile muhtemelen bu aşk hareketiyle gayet iyi başa çıkabilirdi ve Lord Ingram büyük alçıdan sadece biraz rahatsız olmuştu.

Harika idare etti.

Daha sonra, Bancroft'un aniden ve hoş karşılanmayan bir şekilde araya girmesiyle birlikte, mevcut durumu tartışacaklarını umuyordu. Ama o, Bancroft'un "nekahat" döneminde, çoğunlukla kendini eğlendirmek için kaleme aldığı bir çift mektuba bakmak istiyordu.

"Bu performatif mektubu yazmama gerek kalmaması ne kadar güzel - bunu benim için sen yaptın," diye mırıldandı.

Yatağında uzanmış, "yaralanmamış" bacağını yastık olarak kullanan kadına baktı. Bu da onu şaşırtmıştı. Her ne kadar sevişmekten hoşlansa da, sevişme dışında, sarılıp yatmak ya da uzun süreli dokunuşlarda bulunmak istemeyen biriydi. Her an pozisyonunu değiştirebileceği ya da teması kesebileceği için başını kalçasına koymanın ona uygun olduğunu düşündü.

Ama küçük bir parçası - h a y ı r , büyük bir parçası; aslında tamamı- bu yarı kucaklaşmanın gelecek şeylerin habercisi olmasını istedi.

Ama onlar için nasıl bir gelecek olabileceğini tam olarak tasavvur edemiyordu. -Ya da ara sıra yapılan toplantıları uzun ayrılıkların takip ettiği statükodan nasıl farklı olabilir?

Yüksek sesle okudu. İlk mektubun ondan ona olduğu iddia ediliyordu.

Sevgili Ash,

Sepet hediyesi için size daha önce teşekkür ettiğimi biliyorum, ancak şimdi nihayet büyük derinliklerine indiğime göre, elimdeki bu muazzam gıda maddesi stoğundan çok memnunum.

Başını kaldırıp baktı. "Daha önce hiç bu kadar hoş bir şekilde, çok miktarda lezzetli şey almak üzere olduğum konusunda bilgilendirildiğimi söyleyemem."

"Rica ederim, Holmes."

"Bu efsanevi sepetin içindekileri keşfetmek için sabırsızlanıyorum. Bu arada, akşam yemeğindeki şahane charlotte russe için de teşekkür ederim."

Stern Hollow'u son ziyaret ettiğinde iştahı nadiren kapanmış ve güzel bir dilim charlotte russe'un tadını çıkarmak yerine onu parçalara ayırmıştı. Bu gece ise afiyetle yemişti ve onun boş tabağını görünce çok memnun olmuştu.

Aslında, Müfettiş Treadles bu öğleden sonra otelime uğradığında, ona hazineden mükemmel bir erikli kek ikram ettim.

"Demek Scotland Yard bağlantımızdan bir ziyaret bekliyorum. Kâhin gibi konuşmaya başladınız lordum."

Altın sarısı saçları RMS *Provence* gemisinde yaşlı bir kadını canlandırmak için griye boyanmıştı. O zamandan beri kırılmıştı ve şimdi yeniden kıvrılabilecek kadar uzundu.

"Geleceği kontrol etme yeteneğim üzerinde çalışıyorum," dedi alçakgönüllülükle, saçının bir tutamını tutup ince, ağırlıksız dokusunu teninde hissederek.

İyi kalpli polis memuru, ikinizin Scilly adalarına yapmayı planladığınız gezinin ertelenmek zorunda kalmasına üzüldü. Ancak yaralanmanızın sadece kötü şansın bir sonucu olmayabileceği konusunda çok daha fazla endişeliydi. Denedim, ama o hala çocuklarınızın oyun kulübesinde, dönüş yolunda size aydınlatma sağlayacak gazağının yokluğuna takılıp kaldı.

Onu başka türlü ikna edememiş olabilirim çünkü ben de o gece başka güçlerin iş başında olmadığına tam olarak inanmıyorum, kanıt eksikliği bir yana.

"Bu kısmı sevdim," diye açıkladı. "Eğer gerçekten yaralanmış olsaydın, herkes cinayetten şüphelenirdi."

Müfettiş Treadles daha sonra doğrudan ayrılıp ayrılmayacağımı sordu. Fransa'dan çok uzun süre ayrı kalmak istemediğimi biliyorsunuz, ancak Manş Denizi'ni hemen geçmeye de gönlüm el vermedi. Garip zamanlama ve yaralanmanızın ciddi doğası nedeniyle Müfettişe kendimi daha iyi hissedene kadar İngiltere'de kalmayı planladığımı söyledim.

Bunu duyunca, yakın gelecekte boşta olursam, onun için bir şeyi araştırmamı istediğini söyledi. Bu beni şaşırttı, ancak başka taleplerin soruşturmayı zamanında bitirmemi engelleyebileceği anlayışıyla görevi kabul ettim.

"Lordum, el yazımı olağanüstü bir şekilde taklit etmeniz beni biraz endişelendirdiğini söylemiş miydim? Bunu kendim kaleme almadığımı pek söyleyemem."

Eğer isterse mektubu Londra'dan ona postalayabilirdi. Kızın saçlarını bıraktı ve yumuşak, serin kulak memesine kısaca dokundu. "Teşekkür ederim Holmes."

İşte, önümüzdeki günler için programım. İyileşmenizden beni haberdar edin. Şartlar uygun olursa, Paris'e dönmeden önce belki Stern Hollow'a tekrar giderim.

*Sevgile
r,
Holmes*

Not: Bugüne kadar aldığım en güzel hediyelerden biri olan bu sepet için ne kadar minnettar olduğumu söylemiş miydim? O kadar minnettarım ki çok rahatlatıcı bulduğunuz sakın hikayenin bir sonraki bölümünü yazmaya karar verdim.

Bunun üzerine Holmes ayağa kalktı.

Altı ay önce ona bir çift fuşya ipek çorap göndermiş, o da karşılığında bir erkeğin bir kadını soyunurken izlediği erotik bir skeç kaleme almıştı. Ve onun kasıtlı olarak abartılı yanıtından o kadar hoşlanmıştı ki, öyküyü devam ettirme niyetini birden fazla kez dile getirmişti. Şimdi de adam onun için bunu yapmıştı.

Basit bir Sezar şifresiyle yazılmış olan sonraki birkaç satırı taradı. Elbette ne yazdığını çok iyi biliyordu.

Kıyafetleri yatağın ayak ucunda atılmış halde duruyordu. Ateş ışığı pürüzsüz, esnek tenini okşuyordu. Üzerini örtmek için hiçbir girişimde bulunmadı, ancak ara sıra başının altındaki yastıkları düzeltilti.

Adam ona baktı. Elleri meşguldü ama ayakları, kadın giysilerini çıkarıp buruşuk yatağa uzandığından beri olduğu yerde çivilenmişti. Siyah saten çarşafların kıvrımlarından ışık kırılıyordu. Dudakları kırmızıydı, baldırları düzgündü.

Yutkundu.

Çalar saati çaldı. İçinden küfretti ve susturdu. Kadın ayağa kalktı, hızla giyindi, öne çıktı ve ödemesini ondan aldı.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Resim yakında bitecek mi?"

"Evet, yakında," diye mırıldandı.

"Ah, neredeyse özür dileyecektim," dedi kapıdan çıkarken. "Kışın uzaktan sıcak olan tek stüdyo sizin stüdyonuz."

"Benim ateşli baştan çıkarma hikâyemi profesyonel bir ilişkiye, hem de platonik bir ilişkiye mi dönüştürdün? Ah, ama durun, bu mektuba da bir cevap yazdınız, değil mi?"

Sevgili Holmes,

Ayrılmanızdan bu yana uzun saatler geçti.

Sorunuza cevap vermek gerekirse, iyileşme sürecim hızla devam ediyor. Çalışanlarım dışarıda hareket edebilmem için insanoğlunun bildiği en iyi tekerlekli sandalyeyi yapmayı hedefliyor. Ama itiraf etmek zorundalar ki

Bu tekerlekli sandalyenin havalı lastikleri, yaylı süspansiyonu olmasaydı, kırık uzvum, sakatlar düşünülerek tasarlanmamış bahçe yollarında yine de kötü bir şekilde itilip kakılacaktı.

Yani şimdilik dairemle sınırlı kalıyorum. Evin diğer bölümlerini ziyaret edebilmem için tahtirevan üzerindeki bir fıravun gibi dört uşağın omuzlarında taşınmam da planlanıyor. I Şimdiye kadar sadece kalbimin derinliklerindeki gizli eşitlikçi ilkeler nedeniyle değil, aynı zamanda deneyimsiz uşaklarımın büyük merdivenlerden inerken beni düşürüp beyin sarsıntısı geçirmeme ve kırık uyluk kemiğime ek olarak omzumun çıkmasına neden olabileceği korkusuyla da geri çekildim.

Lütfen Müfettiş Treadles'ı bir dahaki görüşünüzde selamlarımı iletin. Eminim yardımınızdan dolayı minnettar olacaktır ve ona çok yardımcı olacağınızdan hiç şüphem yok.

Bu kazanın gerçekten de kendi hatamın bir sonucu olduğu konusunda sizi başka nasıl rahatlatabilirim bilmiyorum, bu yüzden zamanın buna tanıklık etmesine izin vereceğim. Lütfen benim için endişelenmeyin.

*Sevgil
er,
Ash*

Not: Hikayenizin tam olarak sağlıklı olmasa da en azından daha az kaygan bir eğilim kazanmış olması ölümsüz ruhunuz için beni

rahatlatsa da, bir parçamın biraz

Öfke oldukça hayal kırıklığına uğramıştı. Ah, Holmes, eski dostunu nasıl da bozmuşsun.

P.P.S. Bununla birlikte, hikayenin birkaç satır daha eklenmesinden fayda sağlayacağını düşünmeden edemiyorum. Aşağıdakileri önerebilir miyim?

Adam kapanan kapıya baktı.

Resim bir süre önce tamamlanmıştı ve onun bunu bildiğinden şüpheleniyordu.

O zaman bu onu nerede bıraktı?

Holmes, mektubu beş kez okumasına yetecek kadar zaman geçmesine rağmen hiçbir şey söylemedi.

Lord Ingram'ın parmak uçlarına ve göğsünün içine iğne batar gibi bir his saplandı. "Cevap "ını yazarken aklına gelmemişti ama şimdi "onun" hikâyesine yazdığı küçük ekte kendisiyle ilgili her şeyi ifşa ettiği apaçık ortadaydı.

Yazarlığını devraldığında, sadece mizahi bir çürütme niyetinde olmasına rağmen, onun yaramaz ve kaygısız hikayesinin hemen bastırılmış bir özlem anlatısına dönüşmesi onlar hakkında ne söylüyordu?

Belki de onun yanında ne kadar rahatladığının bir işaretiydi ki, bu fark ediş karşısında ruhunu parçalayan bir endişe değil, sadece akut bir öz-bilinç nöbeti hissetti ve şöyle dedi: "Bayan Watson'ın gergin olduğunu fark ettim - olması gerekenden çok daha fazla gergin. Bir şey mi oldu?"

Soru dudaklarından dökülürken cevap da aklına geldi. "Tanrım, Bancroft yine mi yazdı?"

Holmes, Bancroft'un ilk mektubunu alır almaz ona haber vermişti ve o da kardeşinin bundan sonra ne yapacağını görmek için diken üstünde bekliyordu.

Ona baktı ama tartışma konularındaki ani değişikliği sorgulamamayı tercih etti. "O yaptı. Son mektubu tam da sizi görmek için buraya gelmeye hazırlandığımız sırada elimize ulaştı. İlk mektup Sherlock Holmes'a hitaben yazılmış ve Londra'daki Genel Postaneye gönderilmişti. Bu

İkinci not doğrudan Bayan Watson'ın Paris'teki kiralık evinin ön kapısına teslim edildi."

Lord Ingram'ın dairesinin pencereleri saatlerdir kapalıydı. Ama şimdi hava çok durgunlaşmış, nefes borusuna akamayacak kadar yoğunlaşmıştı. "Bu sefer ne istediğini söyledi mi?"

"Hayır, sadece önceki notuna henüz cevap vermediğim ve uzun süredir devam eden dostluğumuzu ihmal ettiğim için beni azarladı." Holmes bir an sessiz kaldı. "Sen ve ben hayat boyu arkadaşız. Lord Bancroft ve ben, onun iki teklifine rağmen, sadece tanıdıklarız. Ve Lord Bancroft, bildiğiniz gibi, hiçbir şeyi hesaplamadan yapmaz."

Eli uzvunun üzerindeki alçıyı kavradı. Alçıyı tırmalamak için içinde mantıksız bir istek vardı. "Aix-en-Provence'daki durum ne olacak?"

Moriarty'ye karşı verdikleri mücadelede müttefikleri de yok değildi, bunlardan biri de Moriarty'nin kızı Bayan Marguerite Moriarty'den başkası değildi. Bayan Moriarty her şeyden önce oğluna kavuşmak istiyordu ve Holmes yılın başlarında çocuğun RMS *Provence* gemisinde nerede olduğunu keşfetmişti.

Şimdi Bayan Moriarty saldırmaya hazırdı, bu da eğer arkadaşları Stephen Marbleton'ı Moriarty'nin pençesinden kurtarmak istiyorlarsa aynı anda harekete geçmeleri gerektiği anlamına geliyordu. Aksi takdirde, Bayan Moriarty'nin eylemleri babası tarafından öğrenilir öğrenilmez, Bay Marbleton'ın başarılı bir şekilde kaçma şansı hızla düşecekti.

Holmes, "Aix-en-Provence'daki durum idare edilebilir," diye cevap verdi. "En azından şimdilik yeterli personelimiz var."

Kardeşi Remington'la yaptığı pazarlık sayesinde, resmi olarak kendisine değil Lord Ingram'a ödünç verildiği anlayışıyla ajanlarından bazılarını ödünç almasına izin verdi.

Mektupları yavaşça elinde katladı, bunu yaparken sanki onları tekrar okuyormuş gibiydi. "Lord Bancroft'a gelince, ne istediğini yakında öğreneceğiz."

"Sanırım vaktinden önce bizim için sadece tek bir yazışma yapmamın nedeni de bu. Yarından sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Ve önündeki zorluklarla karşılaştırıldığında, mektuplarını okumaması ve hemen sevgi ve saygı güvenceleri sunmaması, bırakın sorun olmayı, can sıkıntısı bile sayılmazdı.

"Ama bunlar çok güzel mektuplar." Mektupların kenarını öptü ve onun gözlerinin içine baktı, bakışları derin ve berraktı. "Aldığım en iyi mektuplardan biri ve kesinlikle hiç göndermediğim en iyi mektuplardan biri."

Üç

T Lord Ingram'ın "öngörüsü" üzerine Müfettiş Treadles ertesi gün öğleden sonra Charlotte'u Londra'daki oteline çağırıldı.

Hafif yazlık yünden şık bir açık kahverengi ceket giymişti. Giysileriyle karısı ilgileniyordu ve Bayan Treadles'ın kocasını iyi giydirmekten hâlâ büyük zevk aldığı anlaşıyordu.

"Lord Ingram ve ben bu yaz düzenli olarak görüştük," dedi polis memuru. "Sanırım bunu biliyorsunuzdur, Bayan Holmes?"

Charlotte başıyla onayladı. Yaklaşık üç ay önce Cebelitarık'ta Lord Ingram'la yollarını ayırdıktan sonra Malta ve Brindisi'ye gitmiş, sonra da karayoluyla İngiltere'ye dönmüş ve yazı Londra'da geçirmişti. Genellikle Sezon'a katılırdı, dolayısıyla bu kendi başına olağandışı bir durum değildi. Ancak Yukarı On Binler sosyal etkinliklerinde yeni boşanmış erkeklere alışık değildi ve onun varlığı bazılarının dilinin dolaşmasına neden olmuştu.

Öte yandan, genç, varlıklı ve fiziksel olarak dikkat çekiciydi. Evliliğinin sona ermesinden dolayı kimse onu suçlamıyordu. Kendisini konferanslarla ve eski dostlarının verdiği birkaç akşam yemeğiyle sınırladığı için dedikodular kısa sürede azalmış, yerini bir evlilik adayı olarak ona duyulan yeni bir ilgiye bırakmıştı.

Bunların hiçbirisi Charlotte'a Lord Ingram tarafından anlatılmamıştı ama sosyete dedikoducusu Leydi Avery, Sherlock Holmes'un iş arkadaşı Bayan Hudson olarak tanıdığı Bayan Watson'a ara sıra

son gelişmeler. Lord Ingram ise tam tersine, işlerin görece yoğun olduğu hayat hakkında tuhaf bir şekilde sessiz kalmıştı.

"Müfettiş Treadles sözlerine şöyle devam etti: "Lord Hazretleri ve ben, sezon bittikten sonra Ağustos ortasında Scilly adalarına bir gezi planlamıştık. "Birbirimizi son gördüğümüzde, bana bu planların gerçekleşmeme ihtimalinin olduğunu söyledi. Yine de *bunu* beklemiyordum."

"Bazı sorunlar çıkacağını tahmin ediyoruz," dedi Charlotte. "Bunların önüne geçmek için Londra'da olmayı tercih ediyorum. Ama Fransa'dan ayrılmak için görünürde zorlayıcı bir nedenim yoktu. Dolayısıyla bu hile."

Henüz her şeye derinlemesine dahil olmamış birine ne kadarını söylemesi gerektiği her zaman bir mücadeleyleydi. Bu bilgi onların seçimlerini aydınlatacak mıydı yoksa sadece korku içinde büzülmelerine mi neden olacaktı?

"Ama bir uzvunu kırmış gibi davranmak - lord hazretlerinin aylarca hareketsiz kalması gerekmez mi?"

"Doğru. Ama iki hafta kadar sonra lord hazretlerinin gözden uzak bir yere gidip daha rahat hareket etmemesi için hiçbir neden yok."

Müfettiş Treadles nefes verdi. "Nasıl yardımcı olabileceğimi soracaktım ama bir önceki toplantımızda zaten sormuştum ve Lord Ingram, Sherlock Holmes için bir dava bulursam çok memnun olacağını söyledi."

"Doğru. Lord Ingram'ın 'sakatlığı' bana İngiltere'ye gelmem için bir sebep verdi. Sizden alacağım iyi bir vaka, bir ya da iki hafta kalmam için mükemmel bir bahane olacaktır." Charlotte Müfettiş Treadles'a bir fincan çay uzattı. "Umarım uygun bir muamma bulmak için çok uğraşmanıza gerek kalmamıştır."

"Aslına bakarsanız, Lord Ingram bu ihtiyaçtan bahseder bahsetmez, son zamanlarda aklımda olan bir şeyi düşündüm. Tek sorun, şu an için bunun Scotland Yard'ın iç meselesi olması."

"Oh?" Fincanına bir küp şeker ekledi.

Müfettiş Treadles cevap olarak çayını karıştırdı, ama oldukça mekanik bir şekilde. "Bayan Holmes, geçen Aralık ayında Longstead-Sullivan cinayetlerini soruşturan Müfettiş Brighton'ı hatırlıyor musunuz?"

Charlotte, Lord Ingram'ın kendisine hediye ettiği muhteşem sepetten tabağına bir dilim erikli kek koyarak başını salladı.

Soruşturma sırasında Müfettiş ve Bayan Treadles'a kötü davranan Müfettiş Brighton, geçtiğimiz ilkbaharda, Scotland Yard adına yerel polis teşkilatını modern tespit yöntemleri konusunda eğitmek üzere Malta'ya gitmek üzere RMS *Provence* gemisine binmişti.

Charlotte, Müfettiş Brighton'ın ve Müfettiş Treadles'ın haberi olmadan -Ayrıca kendi amaçları için kılık değiştirerek şık okyanus vapuruna binmiş ve bu nedenle Müfettiş Brighton için bazı kader olaylarına tanıklık etmişti.

"Müfettiş Brighton'ın Malta'ya doğru yola çıktığını görünce rahatladım - beni darağacına göndermeye kalkışmış bir adamla işbirliği yapmak kolay değildi. Ve belki de Müfettiş Brighton da bir süreliğine resmi işlerden uzak kalacağı için rahatlamıştı - iş yerinde müttefikleri yok değildi ve birçoğu onun bir polis arkadaşının rezil bir sona ulaştığını görmek için fazla hevesli olduğunu düşünüyordu."

Bu, Müfettiş Brighton, Müfettiş Treadles'ı iki cinayetle suçlamakta bu kadar kararlı olmasaydı, bugün hala güvenilir ve korkulan bir kanun adamı olabileceği anlamına mı geliyordu?

"Görünüşe göre, ayrılmadan önce, Müfettiş Brighton çözülmemiş bir davayı incelemesi için göndermiş. Onu tanıdığım kadarıyla, bu davada Scotland Yard'daki itibarını düzeltebilecek bir şeyler görmüş olmalı. Elbette RMS *Provence* gemisinde yaşananlardan sonra itibarı onarılamaz hale geldi ama yine de bu dava konusunda temkinliyim.

"Neyse ki son birkaç aydır Başmüfettiş Fowler'ın yaralanması ve Müfettiş Brighton'ın... talihsizliği nedeniyle personel sayımız azdı. Başmüfettiş Fowler işe döndüğünde Malta'ya doğru yola çıkmak zorunda kaldı, çünkü oradaki polis memurları söz verilen eğitimlerini hala almamışlardı.

"Geri döndüğünde, prosedürel gereklilikleri yerine getirmek için davayı kıdemsiz bir memura vereceğine inanıyorum. Muhtemelen kıdemsiz subay, hiçbir yere varmayan on yıllık ipuçlarıyla karşılaşacak ve pes edecektir. Ancak, aramıza yeni katılan birkaç yetenekli ve hırslı subayımız var ve dosyayı alan subayımız pekala önemli bir şeyler bulabilir."

Müfettiş Treadles çay fincanından bir yudum içmek için durakladı. Buraya biraz gergin gelmişti, şüphesiz Lord Ingram için endişeleniyordu ve sadece yüzeysel olarak kavrayabildiği bu şaşırtıcı hileden rahatsız olmuştu. Ama çok az şey bilmenin verdiği tedirginlik artık muhtemelen çok fazla şey bilmenin verdiği sıkıntıya dönüşmüştü.

Charlotte erikli kekinden bir ısırık aldı; nemli kırıntıları ve mükemmel şekilde yumuşatılmış kuru üzümleriyle son derece dişe dokunurdu. "Bu davayla ne kadar ilgilendiğinizi sorabilir miyim, Müfettiş?"

"Müfettiş Brighton beni cinayetle suçlama arzusunu belli etmedi. Başarılı olsaydı, bu onun ününü artıracaktı. Ama başaramadı. Masumiyetimi kanıtladığınızda, bu sadece onun acımasızlığını ortaya çıkarmakla kalmadı, aynı zamanda yargılarını da sorgulanmaya açık hale getirdi. Neden aynı hesapları ve belgeleri Cousins Manufacturing'den istememişti? Neden yanlış dağıtılan fonların izini sürmeye zahmet etmedi?"

Polis memuru çay fincanını altın çerçeveli tabağında birkaç derece çevirdi -saat yönünde, saat yönünün tersine, sonra tekrar saat yönünde- porselenin porselen üzerinde belli belirsiz duyulabilen çizikleri oluştu. "Müfettiş Brighton'ın başkalarının onun karakteri hakkında ne düşündüğünü çok önemseddiğini sanmıyorum, ama çok övündüğü yetkinliğinin tartışma konusu olması onu tedirgin ediyordu. Son derece görünür bir davada tökezlemiş olsa da, suçun kokusunu alma yeteneğinin bozulmadığını kanıtlamak istiyordu. Bunu yapmak için de Emniyet'teki başka bir memuru alaşağı etmeye çalıştı."

"Çözülmemiş davadan sorumlu memur mu?"

"Doğru. Müfettiş Brighton'ın kötülüğünden kurtulduğum için şanslıydım ama kimsenin bu şansımın bedelini itibarıyla ödemesini istemiyorum." Başını kaldırıp aceleyle ekledi: "Lütfen bunu size gerçeklerin ortaya çıkmasını engellemek için geldiğim şeklinde anlamayın, hiç de öyle değil. Elimde küçük bir zaman avantajı var - Başmüfettiş Fowler birkaç gün daha dönmeyecek ve o zaman bile dosyayı resmi olarak görevlendirmesi muhtemelen iki hafta daha sürecek. Bu arada, Scotland Yard'daki herkesten önce gerçeği öğrenmeyi umuyorum - tüm gerçeği ya da sizin keşfedebileceğiniz her türlü kırıntıyı."

Charlotte ayını yudumladı. Paris'te de Seylan ayı içiyordu ama Londra'da aynı çayın tadı daha dumanlı ve daha dolgundu. "Müfettiş Brighton Longstead-Sullivan cinayetlerini sizin üzerine yıkmaya çalışırken tamamen sebepsiz değildi: Hem siz hem de Bayan Treadles kanıtları saklamaya çalıştınız. Ve bu özölmemiş dava konusunda da haklı olabilir. Soruşturma memurunun görevini kötüye kullandığını ortaya çıkarırsam ne yapacaksınız?"

Müfettiş Treadles yüzünü buruşturdu ve bir dilim pastaya uzandı. "Bilmiyorum Bayan Holmes, bu olasılık beni korkutuyor. Ama eğer gerçeklerden kaçamayacaksak, en azından daha erken öğrenebiliriz."

Müfettiş Treadles asıl Scotland Yard dosyasını vermemişti; onun yerine Sherlock Holmes'a mükemmel bir özet, orijinal müfettiş raporunun neredeyse kelimesi kelimesine bir kopyasını vermişti. Ayrıca Bayan Charlotte'a, sözde Noel Arifesi Cinayeti'nin işlendiği Garwood Malikânesi'nin şu anda kiralık olduğunu da bildirmişti.

Garwood Hall Londra'nın çevresinde değil, Lancashire'da bulunuyordu. Kısa bir görüşmeden sonra Bayan Watson ve Bayan Charlotte o akşam Manchester'a gitmek üzere yola ıktılar.

Yolculuk sırasında Bayan Watson'ın polis özetini sonuna kadar okumayı başarabilmesi için bir düzine deneme yapması gerekti; ancak bir saat sonra, zihni hâlâ Lord Bancroft'un mektuplarıyla dolu olduğu için isimleri ve önemli ayrıntıları hatırlayamadığını fark etti.

Lord Ingram'ın "yaralanması" ile başlayan oyun, düşmanlarının başka işlerle meşgul olduklarını düşünmelerini sağlamak için tamamen yanlış yönlendirmeye ilgiliydi. Müfettiş Treadles'a yardım etmenin genel planın bir parçası olduğu düşünöldüğünde, Noel Arifesi Cinayeti'nin Sherlock Holmes için gerçek bir görev olduğunu düşünmekte zorlanıyordu.

Ve bu, Müfettiş Treadles'ın davaya karşı kararsızlığı düşünölmeden önceydi. Bayan Watson, Bayan Charlotte'la konuşurken, Müfettiş'in davayı çözmek için kendini hazırladığı izlenimini edinmişti.

Sherlock Holmes'un tüm çabalarına rağmen, uzun zaman önce işlenmiş bu suçla ilgili hiçbir şeyin ortaya çıkarılamadığını söylemeyi tercih ederdi.

Garwood Malikânesi'ne en yakın tren istasyonunda, bir emlakçı olan Mr. Elstree onları aldı. Coşkulu bir selamlaşmanın ardından, onları en kullanışlı kır aracı olan köpek arabasına yönlendirdi.

Yolculuk çok güzeldi. Manzara hiçbir endüstri izi taşımıyordu ve yoldaki her virajda sadece daha fazla bozulmamış yeşillik, tarlalar, meyve bahçeleri ve yığılmış taş duvarlarla çevrili otlaklar vardı.

Bayan Watson bu manzarayı Noel'de hayal etti: çiftlik evlerinin kapılarında çobanpüskülü çelenkleri, mumsu yeşil yapraklara karşı kırmızı ve şenlikli meyveler, havada taze pişmiş kıymalı turtaların aroması ve parlak ışıklı her pencerede, yüklü masaların etrafında toplanmış ailelerin silüetleri.

Garwood Malikanesi'nde de bir aile vardı. Bay Victor Meadows malikâneyi ölümünden sadece aylar önce, sanayici büyükbabasından miras kalan servetle satın almıştı. Sekiz yıllık genç karısı Bayan Meadows'un yanı sıra o zamanlar henüz çocuk olan kız kardeşi, Bay Meadows'un üvey ağabeyi Bay Ephraim Meadows ve bir düzine ev hizmetçisi de hazır bulunmuştu.

Şüphesiz ev Noel kartları için mükemmeldi, şöminelerin üzerinde çam çelenkleri, her masanın üzerinde bir bereket ve mutfakta fırında yavaşça kızaran Noel kazı vardı.

Yine de içten içe kötü niyet besleniyordu.

Ama kimin kötü niyeti? Kötü muamele görmüş bir personel mi? Victor Meadows'un fabrikalarından birinde çalışan hoşnutsuz bir işçi mi? Ailesinin iflası ve ölümünden sonra on altı yaşında onunla evlenen karısı mı? Yoksa kendisinden çok daha fakir olan ve küçük kardeşi sadece ağzında gümüş bir kaşıkla değil, her parmağında altın yüzüklerle doğduğu için hayatı boyunca kıskançlık ve hoşnutsuzluk içinde kıvranan üvey kardeşi mi?

"İşte geldik!" diye cıvıldadı Bay Elstree köpek arabasını nazikçe durdururken.

Garwood Malikânesi'nin bir kapısı yoktu. Bay Elstree basitçe kapının kilidini açtı, köpek arabasını içeri sürdü ve tekrar kilitledi.

Kapının kendisine tırmanmak zor olabilirdi, tepesinde bıçak gibi sivri uçları olan çıplak ferforje demir parmaklıklar vardı ama taşra yolu boyunca uzanan malikâne duvarı sadece beş metre yüksekliğindeydi ve çevik bir kötüyeye pek zorluk çıkarmıyordu. Bir merdivenle, beceriksiz biri bile tırmanabilirdi.

"Tren istasyonundan hızlı ve kolay bir yolculuk değil miydi bu?" diye övdü Mr. Elstree. "Ve önümüzde çok güzel bir yol var."

Yol Stern Hollow'dakiyle kıyaslanamazdı - ne kıyaslanabilirdi ki? Bir kere, bir kriket sahası kadar düz olan arazide topografik çeşitlilik yoktu. Bir diğeri, ev sadece bir ya da iki dakika sonra görünür hale geliyordu. Beş dakika sonra da ön kapıya yanaşıyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, yaklaşım güzeldi - şerit, ziyaretçiye evin arkasındaki küçük insan yapımı göle, pitoresk iskele ve bir direğe bağlı mavi bir kayığa bir bakış vermek için tam olarak saptı.

Ancak evin kendisi Bayan Watson'ın başını sallamasına neden olmuştu. Elizabeth dönemi ahşapları, Gotik kuleler, Palladyan sütunlar ve İtalyan tarzı bir çan kulesi... Garwood Malikânesi'nin son birkaç yüzyıllık malikâne inşasında atıfta bulunmadığı kayda değer tek bir özellik var mıydı?

Bayan Charlotte'a doğru eğildi. "Canım, anladığım kadarıyla onaylıyorsun?" Bu vesileyle Bayan Watson, Bayan Charlotte'un annesiydi. Daha doğrusu, Bay Yardley'in annesiydi, Bay Yardley, Bayan Charlotte'un o gün için üstlendiği roldü.

Owen Yardley'in mavi gözleri tel çerçeveli gözlüklerinin arkasından parıldıyordu. "Mimari bir büfe hakkında hiçbir şikâyetim yok, anne."

Hürmetkâr "oğul" önce aşağı indi ve Bayan Watson'a elini uzattı. İri cüssesi dışında onu kalabalıkta öne çıkaracak çok az şey vardı. Kızıl saçları ve sakalı dışında tabii.

"Ah, siz erkekler. Hepiniz aynısınız, bu kadar bariz kusurlara karşı körsünüz."

"Evin üslup açısından biraz karışık olduğunu kabul ediyorum ama insanın içine işliyor. Kesinlikle öyle," diye onları rahatlatmak için acele etti Bay Elstree. "Ve şehirlerden uzakta bir sığınağa ihtiyaç duyan yoğun bir iş adamı için mükemmel: resmi tatillerde kolay erişim, uğraşacak kiracı yok, çok

az aşınma ve yıpranma ve en iyi şehir evlerindeki kadar gelişmiş sıhhi tesisat."

Başka bir deyişle, burası kendisine ait arazisi, sayısız müştemilatı ve aynı derecede ağır sorumlulukları olan büyük bir ev değil, sadece bazı modern olanaklara sahip, yakın zamanda imal edilmiş bir tatil kulübesiydi.

Bayan Watson içeride de benzer bir karmaşa bekliyordu: belki Rönesans mermer heykellerinin yanında Ortaçağ silahları ve Japon baskı ekranlarıyla desteklenen Louis XIV sandalyeleri. Ancak bu konuda hoş bir sürprizle karşılaştı. İç dekorasyon, duvar kâğıtlarındaki neredeyse fark edilmeyen Mısır lotus motiflerinden perdelerdeki ve döşemelerdeki süslü sarmaşıklara kadar çok sayıda çiçek deseniyle tematik olarak birleştirilmiştir.

Yine de duvarlardaki, muhtemelen müzayedelerden alınmış ve müstakbel kiracılara aslında Gül Savaşları'ndan önce ilk kraliyet patentini almış toprak sahibi bir ailenin malikanesini ziyaret etmediklerini unutturmayı amaçlayan atalarının portreleri karşısında kendi kendine biraz kıkırdadı.

Tur halka açık odalardan geçtikten sonra üst kata çıktı. Bay Elstree onlara evin sahibinin dairesini gösterirken Bayan Watson gerildi: Victor Meadows 1871 Noel sabahı bu yatak odasında öldürülmüş olarak bulunmuştu. Ama buranın dekoru botanik neşesini sürdürüyordu. Kana bulanmış olduğu söylenen yatak bile uğursuz bir hava yaymıyordu. Sağlam bir şekilde inşa edilmiş başka bir karyola gibi görünüyordu, üst şilte yerden o kadar yüksekti ki, yükselmeye yardımcı olmak için bir basamak taburesi yerleştirilmişti.

Bayan Watson kendini tutamadı, bitişikteki kapıya gitti. Kapı kolayca - çok kolay, neredeyse- açıldı ve diğer tarafta gün ışığıyla yıkanan hanımefendinin yatak odası ortaya çıktı.

O meşum Noel günü, her sabah ızgaraları süpürmek ve yeni ateşler yakmak için gelen hizmetçi Victor Meadows'un kapısını kilitli bulmuştu. Bir süre sonra geri döndüğünde kapı kilitli kalmıştı.

Şaşkınlık içinde hanımının dairesinin kapısını çaldı. Bayan Meadows sabahlığıyla o gün için yapılacaklar listesini yazıyordu. Hizmetçi

sorunu tarif etti. Bayan Meadows bitişikteki kapıya yaklaştı, ancak onun da diğer taraftan kapatılmış olduğunu gördü.

Serinlik hissediyor musun? dedi Bayan Meadows hizmetçiye.

Buz gibi soğuk hava bitişik kapının altından hanımefendinin odasına giriyordu. O ana kadar sadece kapıyı denemiş olan Bayan Meadows şimdi kapıyı çaldı ve kocasına seslendi.

Cevap alamayınca şaşırdılar ama telaşlanmadılar. Belki de Bay Meadows bir gece önce bitişikteki kapıyı yanlışlıkla kilitlemişti. Uzun bir yürüyüşe çıkmış ve çıkarken de dairenin kapısını arkasından kilitlemiş olabilirdi.

Bayan Meadows hizmetçiye görevine devam etmesini söyledi. Kendisi de aşağı indi ve hizmetçiyle konuştu. Hizmetçi erkenden kalkmış ama efendinin aşağı indiğini görmemişti.

Bu sırada Bayan Meadows'un kayınbiraderi Bay Ephraim Meadows kahvaltıya geldi. Sorunu öğrenince o da kardeşinin kapısını çaldı. Aynı şekilde yanıt alamayınca dışarı çıktı ve yatak odasının pencerelerinden birinin ardına kadar açık olduğunu gördü.

Bayan Watson hâlâ elinde tuttuğu kapı kolunu bıraktı ve pencerelere doğru baktı. "Oğlu" bir tanesinin önünde duruyordu.

"Harika bir manzara, değil mi?" dedi Bay Elstree. "Sonbaharda da yeşilliklerin çok hoş olduğunu göreceksiniz, efendim."

Bayan Watson da pencerelerin önünde onlara katıldı. Bayan Charlotte manzaradan çok pencerelerin altından geçen arşitravla ilgileniyor gibiydi. Yoksa aşağıdaki çimenlikte, bir yönde evin önüne, diğer yönde de iskeleye doğru uzanan patikaları mı inceliyordu?

O Noel arifesinde yollar açıktı ama gece boyunca kar yağmıştı. Yollardaki ayak izleri kar eridikten sonra kaybolacaktı. Pencerenin altında kalan izler ise Noel sabahı bahçıvanın açık pencereye tırmanışını izlemek için toplanan tüm ev halkı tarafından çığnenecekti.

"Manzara kusursuz," dedi Owen Yardley. Sesi Sherrinford Holmes'unkinden daha yüksekti. Aslında, Bayan Charlotte'un repertuarındaki diğer karakterden en az iki santim daha uzundu - şu ayakkabı kaldıranlar

reklamı yapıldığı gibi çalışıyordu. "Garwood Hall oldukça hoş bir yer."

Bu, Bay Elstree'nin evi daha fazla övmesi için mükemmel bir fırsat olmalıydı. Ama emlakçı herhalde Owen Yardley'in ses tonundan bir şeyler duymuştu ki gülümsemesi soldu.

"Owen Yardley sözlerine şöyle devam etti: "Annem de ben de Garwood Hall'dan çok etkilendik. "Elverişli bir konumda ve makul fiyatlı. Mülkün kendisi de yarı yarıya iyi olsaydı kira sözleşmesini imzalamaya hazırдық.

"Bugün trende beklentilerimiz hakkında konuşuyorduk - malikaneyi makul bir şekilde onarılmış bulma ihtimalimiz ne kadar yüksekti. Ne yazık ki, bir yolcu arkadaşımız konuşmamıza kulak misafiri oldu ve bize eski sahibinin bu evde, kendi yatağında vahşice öldürüldüğünü söylemek için acele etti."

Bütün gözler yatağa çevrildi. Metrelerce uzanan mavi şam kumaşından yatak perdeleri yaz havasının etkisiyle dalgalanıyordu. Yakışıklı bir yataktı, her yönüyle ağırbaşlıydı.

Bay Elstree, cinayete doğrudan atıfta bulunulmasına rağmen her şeyin bu kadar güzel ve huzurlu görünmesinden cesaret almış olmalıydı. "Ciddi bir ilgi göstermiş olsaydınız cinayeti size ben anlatırdım, Bay Yardley. Yine de bir talihsizliğin sizi bu güzel evi gelecekteki ikametgâhınız olarak düşünmekten alıkoymasına izin vermemeniz gerektiğini düşünüyorum, efendim."

Bayan Watson, "Ama oğlum harika bir genç kızla evlenmek üzere!" diye haykırdı. "Belki kendisi bu trajik olayı görmezden gelebilir. Peki ya o ne olacak? Bunu ondan saklayabileceğimizi sanmıyorum."

"Ama bu evde çok sayıda hanımefendi yaşadı ve gelişti, hanımefendi. Trajik olaydan bu yana gelen dört kiracıdan, tek başına yaşayan yaşlı bir tuğgeneral hariç, diğerleri hanımları ve çocukları olan ailelerdi. Hepsi de Garwood Hall'un yaşamak için keyifli ve sağlıklı bir yer olduğuna dair tavsiye mektupları bıraktılar - bunları size göstermekten mutluluk duyacağım. Bu kiracılar istisnasız harika insanlar olmakla birlikte, aynı zamanda oldukça sıradandılar - burada yaşamak için gerçekten insanüstü bir cesaret gerekmiyor."

Sanki sözlerinin altını çizmek istercesine, bir serçe pencerenin pervazına kondu, biraz etrafa bakındı ve uçup gitti - eğer biri alametlere ve metaforlara biraz meyilliyse, kesinlikle kusursuz bir normalliğin habercisiydi.

Bayan Watson'ın iyimserliği artmıştı: Emlakçının cinayet hakkında pek bir şey bildiğinden emin değildi, ama görünüşe bakılırsa adam burayı sürekli olarak kötü niyetli fısıltılara karşı savunmak zorunda kalmıştı. Belki de bu konuda kendini eğitmişti.

Owen Yardley de belli ki aynı sonuca varmıştı. "Tekil mutsuzluk örneğinin kuraldan ziyade istisna olduğunu duymak beni rahatlatmıştı. Bu talihsiz olaya karışan insanlara ne olduğu hakkında bir şey biliyor olamazsınız, değil mi Bay Elstree?"

Bay Elstree hem gururla hem de isteksizce, "Araştırdım," diye cevap verdi. Şüphesiz cinayeti Magna Carta'nın imzalanması kadar eski bir tarih olarak görüyordu, sadece çok daha az alakalı. "Bu görevi sekiz yıl önce kabul ettim. Noel Arifesi Cinayeti ile ilgili soruları yanıtlayabilmem gerektiği kısa sürede ortaya çıktı. En iyi bilenlerden öğrenebileceğime karar verdim. Ancak o zamana kadar ailenin bulabildiğim tek üyesi, iki Meadows beyefendisinin kız kardeşi Bayan Harcourt'tu. O da bana dul kalan baldızının cinayetten sonra genç kız kardeşiyle birlikte bir süre Manchester'da yaşadığını, ancak daha sonra haber vermeden taşındığını söyledi. Bay Ephraim Meadows muhtemelen Avustralya'ya göç etmiştir."

"Muhtemelen mi?"

"Bayan Harcourt'un söylediği buydu - bana ondan yıllardır haber almadığını ve sadece yurtdışına gittiğini varsayabildiğini söyledi."

"Yani bu kardeşle yakın değil miydi?"

"O ve Bay Victor Meadows üvey kardeşti, Bay Ephraim Meadows ise Bay Meadows'un ilk eşinden doğmuştu. Ve hayır, yakın değillerdi. Bay Victor Meadows'un da bu üvey kardeşi pek umursamadığını söyleyebilirim. Vasiyetinde Bay Ephraim Meadows'a elli sterlin miras bıraktı."

Bay Elstree sesini alçalttı. "Bunun az bir miktar olmadığını biliyorum. Ama şehirde ve taşrada evleri olan bir adam için, bir dizi

Fabrikalar, tek kardeşine elli poundluk son bir veda hediyesi bırakmak? Bana sorarsanız bu bir hakarettten de öte bir tokattı."

Sonra, belki de kimsenin kendisinden bu kadar kesin bir hüküm vermesini istemediğini fark eden emlakçı kızardı ve boğazını temizledi.

"Eminim Bay Ephraim Meadows Antipodes'te örnek bir yaşam sürüyordur, kimseye yük olmuyordur ve kendisi için bir övünç kaynağıdır."

Dört

Tev turu devam etti.

Bay Elstree, cinayetten sonra Beyefendinin ve hanımefendinin daireleri tamamen soyulmuş ve yeniden döşenmişti. Bayan Charlotte birkaç kez evin geri kalanının, Alt Kıta'dan hâlâ dönmemiş olan bir züppe ailesine satılmadan önce asılan yeni duvar kâğıtları dışında, büyük ölçüde değiştirilmediğini ya da yeniden döşenmediğini sordu.

Cinayet sırasındaki personel o zamandan beri dağılmıştı ve Bay Elstree onların şu anda nerede olduklarını bilmiyordu: Victor Meadows'un cesedini bulan bahçıvan ev hizmetini bırakmış ve şimdi üç tren durağı ötede, Londra'dan daha uzakta bir gazete bayisinin sahibi olmuştu.

Bu da hanımları Garwood Hall ile işleri biter bitmez oraya gitmekten hiç de caydırmadı.

Bay Elstree, eski bahçıvan yeni gazete bayii Danny Stow'un yerel olarak ünlü turtalar yapan bir kadınla evlendiğinden bahsetmişti. Tren istasyona yanaştığında, fokurdayarak pişen sıcak su böreklerinin ağız sulandıran aroması pencerelerden içeri yayıldı.

Danny Stow müşteri akınını büyük bir ustalıkla idare etti ve onları sadece turtalarla değil, gazeteler, dergiler ve küçük paketler halinde ev yapımı haşlanmış tatlılarla yüklü olarak trene geri gönderdi.

Yardley'li "anne ve oğul" tren istasyondan ayrılana kadar bekledi. Artık otuzlu yaşlarının ortasında bir adam olan Danny Stow, koluyla alnını sildi, bir süpürge çıkardı ve dükkânının etrafındaki döküntüleri süpürdü. Sonra bir sürahidenden aldığı suyla ellerini yıkadı.

"Bay Stow? Hanımefendinin muhteşem turtalarından birer tane lütfen," dedi Owen Yardley.

Danny Stow bir yabancı tarafından kendisine ismiyle hitap edilmesine pek şaşırmadı. Sadece, "Gerçekten efendim. Mükemmel seçimler. Eşim hepsini tavsiye ediyor."

Saman rengi saçları seyrelemiş, zayıf vücudu orta kısmından şişmeye başlamıştı; Owen Yardley'nin gururlu iriliğiyle kıyaslandığında henüz hiçbir şeydi. Ama çocuksu bir yüzü vardı ve Bayan Watson'ın onu çok daha genç bir adam olarak hayal etmesi kolaydı, o merdiveni tırmanırken, tüm Meadows ev halkının bakışları altında kendinden emin, endişeli ama bulacağı kan gölünü hiç de tahmin etmiyordu.

Polis raporuna göre, bahçedeki merdiven biraz kısaydı ve Danny Stow açık pencereye çıkabilmek için dış duvardaki sarmaşıkları çekmiş ve tırnaklarıyla asılmıştı. Odanın içine girdiğinde şöyle bir bakmış, arkasını dönmüş ve aşağıdaki kalabalığa seslenmişti: *Yatağın yanında kan var!*

Ama kardeşim nerede? Ephraim Meadows bağırarak karşılık verdi. Bayan Meadows, yeni dulluğunun hâlâ farkında değildi, sallanarak mırıldandı: *Hayır, kesinlikle hayır. Kesinlikle hayır!*

Sanırım efendi yorganın altında olabilir, diye cevap verdi Danny Stow.

Yorganı geri çekmesi için teşvik edildiğinde, pencereden kaybolmuştu. Tekrar ortaya çıktığında, bir dakika boyunca konuşamadı ve sonra şöyle dedi: *"Kapıyı açacağım. Gelip kendinizi görseniz iyi olur!"*

Aceleyle içeri giren kalabalık, Victor Meadows'un boğazının kesilmiş olduğunu görmek için yatak örtüsünü geri çektikten sonra, onu artık açık olan yatak odasının kapısının önünde titrerken bulmuştu.

Günümüz Danny Stow'u Bayan Charlotte'un aldıklarını kahverengi bir kâğıda sardı ve bir makara sicim çıkardı. "Sanırım, efendim, hanımefendi,

Garwood Hall'dan yeni mi geldiniz?"

Bay Elstree'nin Garwood Malikânesi'nde dolaştırdığı ziyaretçilerin önemli bir kısmı ciddi kiracı adayları değil, eski bir cinayet mahallini gezerek tüylerini diken diken etmek isteyenler olmalıydı. Danny Stow onların da öyle olduğunu mu düşünüyordu? Bayan Watson'ın yanakları utançla karıncalandı.

Bayan Charlotte böyle küçük üzüntülerin ötesindeydi. "Gerçekten de öyle. Bu sabahki tren yolculuğumuz sırasında malikâneyle ilgili bazı talihsiz söylentiler duyduk. Bay Elstree bize güvence verdikten sonra, eğer hâlâ daha fazla anlayışa ihtiyacımız olduğunu hissederek sizinle konuşabileceğimizi söyledi," dedi, tıpkı yakışksız gıdıklamaların peşinde koşan biri olarak görülebileceğinden habersiz, ciddi ve ihtiyatlı bir Manchester linendraper'ı gibi konuşarak.

Danny Stow sicim makarasını çözerken durakladı. "Daha iyi anladınız mı efendim? Korkarım size verebileceğim tek şey o Noel günü gördüklerimin bir tarifi."

"Aman Tanrım, sevgili dostum, neden sana o üzücü anıyı yeniden yaşatalım ki? Hayır, Bay Meadows'un kışın pencereleri açık uyuma alışkanlığı olup olmadığını biliyor musunuz diye soracaktım."

Dükkan sahibi soruyu şaşkınlıkla karşılayarak gözlerini kırıştırdı. "Birkaç yıl önce o zamanki uşaklardan biriyle bira içmiştim. Bay Meadows'un pencereyi aralık tuttuğundan bahsetti. Odanın çok sıcak olmasını sevmezdi Bay Meadows ve ev o zamanlar yeniydi, her şey aynı hizadaydı. Belki de pencereyi açmasaydı oda çok havasız olurdu."

"Katilin odaya pencereden girdiğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Bayan Charlotte.

"Ev her gece kilitliydi ve o kilitler hiç bozulmadı." Derin düşüncelere dalmış olan eski bahçıvan, sarılmış turtaların etrafına yavaşça bir sicim ağı ördü. "Pencereden olmuş olmalı."

"Ama yine de pencereden içeri girmek işin kolay kısmı olurdu," diye düşündü Bayan Charlotte. "Anladığım kadarıyla yorgan, Bay Meadows'un boğazının kesilmesinden kaynaklanan atardamar spreynin neredeyse tamamını emmiş. Bu da demek oluyor ki katil yatağa tırmanmış, yorganı Bay Meadows'un başının üzerine çekmiş ve sonra da şeytani eylemi gerçekleştirmek için bıçağı aşağıya doğru uzatmış.

Bay Meadows'un uyanmaması garip, anladığım kadarıyla herhangi bir boğuşma belirtisi yok."

Stow omuz silkti. "Ağabeyi, Noel arifesinde akşam yemeğinden sonra ikisinin bir şişe konyağı bitirdiğini ve eski günleri yad ettiklerini söyledi. Bay Meadows yatağa girerken biraz sersemlemiş olabilir."

Polis müfettişinin görüşü de bu yöndeydi; kurbanın ölümcül bir tehdide karşılık veremeyecek kadar sarhoş olduğu yönündeydi.

"Dışarıdan biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Bayan Charlotte telaşsız sorgulamasına devam etti.

"Evet," diye yanıtladı görüştüğü kişi bir an bile tereddüt etmeden. "Kullandığım merdiven? Olması gereken yerde değildi. Gece yerinden oynatılmış ve bahçede bir yere atılmış. Pencerenin etrafındaki sarmaşık da gevşemişti; biri onu kullanarak merdivenin tepesinden kendini yukarı çekmiş, tıpkı benim yaptığım gibi."

"Aman Tanrım," dedi Bayan Watson, elini koluna sürterek, sanki bu ihtimal onu ürpertmiş gibi. "Ama Garwood Hall gibi ıssız bir yerde, çevredeki yabancıların fark etmesi gerekmez miydi?"

"Eğer trenden köy istasyonunda inmiş olsalardı, belki. Ama Bolton'ın sadece yirmi mil kuzeyindeydik ve orası on beş yıl önce bile küçük bir yer değildi. Eğer biri oradan bir araba kiralamışsa, Garwood Hall'a kadar olan mesafeyi gece kolayca kat edebilir ve sabah olmadan oradan ayrılabilirdi."

"Ama bunu başarmak için," diye düşündü Bayan Charlotte, "fabrikalardan gelen sözde ayak takımının oldukça organize olması gerekirdi."

Stow, kâğıda sarılı turtaların etrafına yaptığı sicim ağını, bir çift kulp görevi gören iki ilmekle tamamladı. Birkaç yolcu gelmişti ve peronda bir sonraki treni bekliyorlardı. Etrafına bir göz attı ve sesini alçalttı. "Cinayet hakkında herkesten fazla bilgim yok Bay Yardley, ama bunun ayak takımı tarafından işlendiğini sanmıyorum. Birincisi, zamanlama mükemmeldi: Noel arifesi, kimsenin köy yolundan geçen bir arabaya dikkat etmediği tek zaman olabilir - insanlar bunun sadece Noel için eve koşuşturan diğer insanlar olduğunu düşünebilir.

"Bir de cinayetin nasıl işlendiğine bakın. Sanırım o gece yağan kar tamamen şanstı - o birkaç santim, dışarıdan birinin eve girip çıkarken bırakmış olabileceği tüm izleri kapattı. Ama bunun dışında her şey planlı ve becerikliydi. Cinayet o kadar hızlı işlenmişti ki Bay Meadows ne olduğunu anlayamadan muhtemelen ölmüştü. Ve yere damlayan kan dışında, başka hiçbir yere sıçramamıştı.

"O noktada katilin evin içinden geçerek gitmesi daha kolay olurdu. Ama bunu yaptı mı? Hayır, yine merdivenden çıktı. Doğru, merdiveni olması gerektiği gibi yerine koymamıştı - tek hatası buydu - ama Bay Meadows'un kapılarını kilitleyip pencereyi açık bırakarak bize, evdeki herkese, pencerenin altındaki alanı onun için çiğneme işini yaptırdı ve geride bırakmış olabileceği tüm izleri yok etti. Cinayet silahının hiç bulunamadığından bahsetmiyorum bile."

Başını iki yana salladı. "Polis müfettişi, onu hatırlıyorum, sabırlı ve vicdanlıydı, ama hiçbir ipucu bulamadı, kesinlikle devam edecek hiçbir şey yoktu."

"Gördüğüm kadarıyla bu konu üzerinde ciddi ciddi düşünmüşsünüz Bay Stow."

Stow acı acı gülümsedi. "İnanın bana Bay Yardley, yıllar önce istediğim son şey cinayeti bir daha düşünmektir. Kimin yaptığı umurumda bile değildi, sadece uykumda Bay Meadows'u görmeyi bırakmak istiyordum. Neyse ki bir süre sonra bu durdu. Ama cinayetle bağlantılı olduğum için insanlar bana cinayeti soruyordu. Zamanla kendimi bu konuyu kafamda evirip çevirirken buldum. Hatta birkaç yıl önce hizmetçinin cenazesine gittiğimizde personelin diğer üyelerine de bu konuyu açtım."

"Bir şey öğrendin mi?"

"Bay Meadows'un odasının çok sıcak olmasından hoşlanmadığına dair bahsettiğim uşak dışında pek bir şey yok."

Bayan Charlotte, Owen Yardley olarak yüzündeki sakalı okşadı. "Bay Stow, söylediklerinize bakılırsa katilin profesyonel bir suçlu, hatta kiralık bir suikastçı olduğuna inanıyor olmalısınız. Ama böyle bir kişi merhum Bay Meadows'a karşı kişisel bir düşmanlık beslemezdi.

sadece maaş aldığı kişinin isteğiyle hareket ediyor olabilir. *Bu* karanlık karakterin kimliği hakkında bir fikriniz var mı?"

Stow bir nefes verdi. "Hanımefendi konuşmamızın yönünü bilseydi çok kızardı. Ve haklı da, hayatımın amacı Bay Meadows'un cinayeti hakkında spekülasyon yapmak değil. Birbirimize sahibiz, çocuklarımız var ve çocuklara düzgün bir eğitim verebilmek için turta işini büyütme planlarımız var.

"İnsanların bana gelip cinayet hakkında soru sormalarına engel olamayacağımı biliyor - sadece zaman ayırdığınıza değecek kadar çok şey satın aldıklarından emin olun, der hep. Ve çoğu zaman, ilgilenen insanlar sadece kanlı detayları istiyorlar. Ya da bana ne olduğunu düşündüklerini anlatmak istiyorlar ve benim de sadece dinleyip başımı sallamam gerekiyor.

"Bana teorilerim hakkında soru sorulduğu pek görülmemiştir. Bu yüzden size yalvarıyorum Bay Yardley, Bayan Yardley, lütfen bu işin üçümüzden öteye gitmesine izin vermeyin."

Bay Yardley elini kaldırdı. "Size söz veriyoruz."

Stow tekrar etrafına bakındı. Platforma daha fazla yolcu gelmişti, hatta bazıları çok da uzak olmayan bir mesafeden turtalara bakıyordu. Sesini daha da alçalttı. "Sanırım işe alma işini yapan kişi büyük ihtimalle Bayan Harcourt'tu, Bay Meadows'un kız kardeşi, her şeyini verdiği kişi."

Bayan Watson'ın eli yumuşak bir solukla dudaklarına gitti. Bu sabahki tren yolculuğunda Bayan Charlotte'a bu olasılığı kendisi de dile getirmişti ama Owen Yardley'nin annesinin böylesine sansasyonel bir senaryodan etkilenmemesi mümkün değildi. "Oğlu" bir elini kalbinin üzerine koyarken bile onu omzundan kavradı.

"Ben buralıyım," diye devam etti Stow. "Ama içerideki personelden bazıları Manchester'daki evinde Bay Meadows için çalışıyordu ve onun işleri hakkında daha çok şey biliyorlardı. Ölmeden önce fabrikalarındaki sıkıntılar hakkında çok şey duydum. Ancak daha sonra bu sorunlar ortadan kalktı, bu da bana cinayeti işçi kıskırtıcılarının üzerine yıkmak için uydurulmuş olabileceklerini söylüyor."

Bayan Watson mecburen tekrar soluk soluğa kaldı.

Stow başını salladı ve kıkırdadı. "Ama hanım ne dedi biliyor musun? Belki de kız kardeş ücretleri yükseltti ve koşulları iyileştirdi ve işçilerin protesto etmek için çok daha az nedeni oldu dedi. Bu konuda haklı olma ihtimalinin olmadığını kim söyleyebilir?"

Danny Stow'a bol bol teşekkür ettiler ve bir sonraki trenle oradan ayrıldılar. Manchester'da hanımlar yollarını geçici olarak ayırdılar. Bayan Watson bir gün önce gönderdiği telgrafla *Manchester Guardian*'ın arşivlerini ziyaret ederek yerel gazetenin Noel Arifesi Cinayeti hakkında ne yazdığını öğrenmişti. Charlotte'un Berkshire'daki Bayan Longstead'i aramak gibi daha keyifli bir görevi vardı.

Bir önceki kış Bayan Longstead'in amcası vurularak öldürülmüş, Charlotte da Müfettiş Treadles'ı bu suçtan aklamak için çalışmıştı. Karşılaşmalarının uğursuz koşullarına rağmen ya da belki de bu koşullar nedeniyle, iki genç kadın arasında güçlü bir güven oluşmuştu.

O zamandan beri Charlotte ve Bayan Watson, yetenekli bir kimyager olan Bayan Longstead'e, daha karmaşık kılık değiştirmeler için gerekli olan cilt dokusunu taklit eden formülasyonları tedarik etmesi için güvenmeye başlamışlardı.

Charlotte hâlâ erkeksi görünümünü koruduğundan, gereksiz dedikodulara yol açmamak için tuzak şoföründen kendisini Bayan Longstead'in amcasından miras kalan malikâneye değil, yakındaki ünlü bir kiliseye götürmesini istedi.

Kiliseden, Bayan Longstead'in komşusu ve kimya alanındaki akıl hocası Bayan Johansson'a ait olan boş bir mülkün yan kapısına ulaşmak için تنها bir patikadan yürüyerek sadece on beş dakika gerekiyordu.

Bayan Longstead zaten bekliyordu ve Charlotte'u hemen kabul etti.

Yılın başlarında, RMS *Provence* gemisindeki yolculuğundan önce, Cornwall'daki "ölümünün" ardından gözlerden uzak kaldığı aylar boyunca Charlotte, Bayan Longstead'i erkek kılığında ziyaret etmişti. Bu yüzden bugünkü görünüşü ev sahibesinin sadece küçük bir kıkırdamasına neden oldu.

Bayan Longstead'i iyi yaylanmış bir köpek arabası bekliyordu. Yukarı tırmandılar ve Bayan Longstead dizginleri salladı.

"Kılık değiştirebildiğiniz için hem kısıkanıyorum hem de sizi buna iten zorunluluktan dolayı endişeleniyorum. İyi misiniz Bayan Holmes?"

Altın benekli yeşil gözleri Charlotte'a bakıyordu. Öğleden sonra güneşi, pırıl pırıl parlayan açık kahverengi tenini ve güzel yüz hatlarını hava koşullarından koruyan geniş kenarlı şapkasının üzerinde parlıyordu.

Charlotte yavaşça başını salladı. "Ben iyiyim. Her şeyden çok yorgunum - yapacak çok şey vardı."

"En azından laboratuvarı gördükten sonra listenizden bir görev eksilmiş olacak."

Laboratuvar da o sırada Amerika'da bir kadın kolejinde ders vermekte olan Bayan Johansson'a aitti. Onun yokluğunda Bayan Longstead küçük mülküne göz kulak oluyordu.

Yeterince ihtiyatlı bir şekilde, laboratuvar ana konut olarak hizmet veren dönüştürülmüş çiftlik evinden ayrı bir binadaydı. İçerisi beherler, test tüpleri, şişeler ve bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla Bunsen brülörüyle doluydu. Charlotte'un burnuna metalik ve asidik güçlü bir koku geldi.

Bayan Longstead bir anahtarlık çıkardı ve önü camlı bir dolabın kilidini açtı. "Gördünüz mü? Eskiden burada dört şişe vardı. Şimdi sadece iki tane var."

"Son iki şişeyi daha güvenli bir yere koymalısın," dedi Charlotte. "Ve her ihtimale karşı, benden aksini duyana kadar bir süre bu laboratuvara yaklaşmaman senin için daha iyi olabilir."

Bayan Longstead alt dudağını ısırды. "Her şeyin yoluna gireceğinden emin misiniz?"

Charlotte derin bir nefes aldı; kimyasalların kokusu gittikçe keskinleşiyor, her yere yayılıyordu. Etrafındaki laboratuvara bir göz attı. Alışılmadık bir şekilde, ani bir sinir dalgalanmasıyla kalbi birkaç kez çarptı.

"Umarım öyle olur," dedi. "Ancak her zamankinden daha fazla belirsizlik var ve çalışmalarımızın meyve verip vermeyeceğini sadece zaman gösterecek."

Bayan Longstead'in Berkshire'daki evi ile Lord Bancroft'un hapishanesi olarak kullanılan Ravensmere, Londra'ya hemen hemen aynı uzaklıktaydı. Ancak birincisi büyük metropolün tam batısında, ikincisi ise kuzey-kuzeybatısında yer alıyordu. Charlotte, Bayan Longstead'le görüştüktan sonra Lord Bancroft'u ziyaret etmek için Londra'ya giden trene binmek ve sonra da geri dönmek zorundaydı.

Bir nesil önce Ravensmere, Londra'nın tamamen dışında, şehirdeki varlıklı bir adamın çalışma haftasının sonunda uğrayabileceği bir kır evi olabilirdi. Ancak Londra'nın amansız büyümesi, bir zamanlar mülk ile başkent arasında yeşil bir bariyer oluşturan tarlaların ve otlakların çoğunu yutmuştu.

Günümüz villası tam olarak sanayinin eşiğinde değildi - atık suları etkili bir şekilde taşıyabilecek büyük su kaynaklarından uzaktı. Ancak eskiden en yakın komşuları olan küçük mezralarda, villanın sınırlarına neredeyse sürünecek kadar yaklaşan imar alanları filizlenmişti.

Charlotte böyle bir mezrada mola verdi ve yolun geri kalanında onu götürmesi için bir tuzak kiraladı. Oraya vardığında alacakaranlığın son ışıkları da kaybolmuştu. Yüksek duvarlarla çevrili arazi ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü; bir cırcır böceği bile ötmüyordu.

İçeri girmesini sağlayacak yol, doğrudan arduvaz çatılı bir kapı evinin ortasındaki kemerin altından geçiyordu. Arazinin güzelliğini sergilemek için kullanılan alışlagelmiş süs kapılarının aksine, bu kapı sağlam bir metaldi ve kemerin kireç taşına yakın bir şekilde oturtulmuştu.

Oturduğu sırada kapıdaki küçük bir pencere kayarak açıldı ve gür kaşların altındaki bir çift göz ve düşmanca bakışlar ortaya çıktı.

Charlotte birkaç adım ötede durdu. "İyi akşamlar. Sherrinford Holmes hizmetinizde. Lord hazretlerini görmeye geldim."

Yüzü aşağı baktı. "Adın listede yok."

Charlotte'un beklediği cevap bu değildi. Önceki gün, Manchester trenine binmeden önce, Lord Bancroft'a mektuplarını aldığını ve bu akşam arayacağını bildiren bir haber göndermişti. "Peki ya Charlotte Holmes?"

Kendisine verilen izin hem Sherrinford hem de Charlotte Holmes için geçerliydi.

"Listede de yoksun ve sen de Charlotte Holmes değilsin."

"Kesinlikle hayır. Lord Hazretleri bir hata yapıp yarın ziyarete geleceğimi mi düşündü acaba?"

"Yarınki liste bize yarın verilecek. Şimdi, burada işiniz olmadığına göre, yolunuza gitseniz iyi olur efendim."

Lord Ingram, kraliyete hizmet ettiği için Lord Bancroft'u onu kabul etmeye zorlayabilirdi. Charlotte'un henüz böyle bir gücü yoktu. Köyün tren istasyonuna geri dönüp bir sonraki trenle Londra'ya gitmekten başka çaresi yoktu.

Akşam yemeği vakti geçmişti ama yine de aç değildi. Doğru, o kadar düzenli yemek yiyordu ki nadiren gerçek bir açlık hissedirdi, sadece bir sonraki öğün için tatlı bir beklenti duyardı. Yine de Bayan Stow'un körili tavuklu turtasına ve raventli dutlu tartına bakıp *da* baştan çıkmamak mümkün müydü?

Charlotte kompartımanının penceresinden dışarı baktı. Tren Euston İstasyonu'na doğru ilerlerken gaz lambalarının aydınlattığı manzara geriye doğru kayıyordu. Ravensmere'e giderken kompartımanını paylaştığı adam, Charlotte sakalını kaşıyıp dururken dermatolojik tavsiyelerde bulunmaktan zorlukla kaçınmıştı. Sakalını yerinde tutmak için kullanılan yapıştırıcı yüzünden yüzünün hâlâ kaşındığından emindi ama şimdi bunu neredeyse hiç hissetmiyordu.

Lord Bancroft neyin peşindeydi?

Ona defalarca mektup yazıp, yeniden tanışma arzusunu dile getiren oydu. Sherrinford Holmes'un Charlotte Holmes'tan başkası olmadığını biliyordu. Neden bu gece onu kabul etmemişti?

Euston İstasyonu'ndan bir faytona bindi. Taksi kızarmış börek satan bir dükkânın önünden geçti. Kızgın yağa batırılmış hamur işlerinin kokusu, az önce tıka basa yemek yemiş olsa bile acıkmasına neden olmalıydı ama bu gece kayıtsız kaldı.

Hayır, hafifçe iğrenmeye başladı.

En son iştahını kaybettiğinde Lord Bancroft'la ilgili bir şey olmuştu. Midesi ona bir şey mi söylemeye çalışıyordu? Yakın bir tehlike sezdiğini ve buna hazırlandığını mı?

Otelinden biraz uzakta bir yere bırakılmasını istedi. Bayan Watson'ın neredeyse yarım yıldır boş duran evini yerleşime hazırlayacak zaman yoktu. Neyse ki, Yukarı On Bin'in çoğu çoktan taşraya gittiği için, otelin bazen hâlâ kalabalık olan fuayesinden geçmelerine gerek kalmadan, kendi sokak girişi olan bir süit oda bulmak kolay olmuştu.

Charlotte daha anahtarlarını cebinden çıkaracak kadar yaklaşmadan sokağın girişi açıldı. Vahşi görünüşlü Bayan Watson aralarındaki on beş metre kadar mesafeyi aştı, Charlotte'u dirseğinden yakaladı ve içeri sürükledi.

Charlotte neredeyse eşikte takılıp düşüyordu.

Bayan Watson kapıyı sertçe kapattı ve sanki diğer tarafa bir koçbaşı yerleştirilmiş gibi omzunu kapının üzerine attı. Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Girişi salona bağlayan kapıda duran, silueti arkadan aydınlatılmış, yüzü gölgeler içinde olan Bayan Redmayne, sesi biraz titreyerek, "Bayan Charlotte, Bayan Bernadine ellerinde. Lord Bancroft'un adamları kız kardeşinizi aldı."

Beş

T□□ □□□□□□□□□□□□

“ | "Bana bir dakika izin verir misiniz beyler?" dedi Bayan Charlotte Holmes.

Ayağa kalktı, bitişikteki bir odaya girdi ve bir dakika sonra elinde küçük bir kâğıt yığınıyla geri dönerek Başmüfettiş Talbot'a iki dosya sundu. "Lord Bancroft'la olan son ilişkilerimin tam bir açıklamasını istemiştiniz. Bunlar ondan aldığım ilk mesajlar."

Düşünceli bir şekilde pencereye gitti ve perdeleri geri çekti. İçeri ışık doldu. Koltuğuna tekrar oturduğunda Treadles onun gözlerinin altındaki gölgeleri ve gözlerinin skleresindeki kanlı damarları fark etti. Cildi bile her zamanki sert gençliğinden yoksundu.

Dün gece uyumamış mıydı? Ne yapıyordu?

Başmüfettiş Talbot kâğıtları inceledikten sonra Treadles'a uzattı. "Gerçekliklerini kanıtlamak zor olacaktır."

Bayan Holmes daktilo edilmiş ve imzalanmamış notlar hakkında, "Gerçekten de öyle olabilir," dedi.

"Ravensmere'deki kapı görevlisi bize Bay Sherrinford Holmes adında birinin on iki gün önce içeri alınmadığını söyledi," diye belirtti Talbot. "Lord Bancroft sizin aslında danışman dedektif Sherlock Holmes olduğunuzu biliyordu. Ayrıca bu kurgusal karakterin kardeşi olan Sherrinford Holmes'un da sizin ikinci kişiliğinizden biri olduğunu biliyordu."

"Eğer gerçekten sizin yardımınızı sağlamaya niyetliyse, neden sizi görmeyi reddetti Bayan Holmes? Siz zaten onun kapısının önündeydiniz."

Treadles'ın midesi bulandı. Bayan Holmes'un hazır bir hikâyesi olduğu kesindi ama Başmüfettiş Talbot onun bütün zayıflıklarını bulacaktı.

"Bu benim de kafamı çok karıştırdı, Müfettiş Talbot." Bayan Holmes'un iri mavi gözlerinden gerçek bir şaşkınlık hissi yayıldı. "Ama Ravensmere'deki kapı, ayrıntılı açıklamaların ya da herhangi bir açıklamanın alınabileceği bir yer değildi. Şaşkınlığımı da yanıma alarak oradan ayrılmaktan başka çarem yoktu."

"Aynı gece Paris'e mi gidiyorsunuz?"

"Patroniçemin uşağından kız kardeşimin iyi olmadığına dair bir telgraf aldık."

Treadles sanki kaval kemiğine tekme yemiş gibi hissetti. Charlotte Holmes'a hakaret ettiği için Bayan Olivia Holmes'un onu doğrudan kestiği anılar canlandı. O zamanki davranışı ona hiçbir anlam ifade etmemişti ama şimdi sadece anlamakla kalmıyor, aynı zamanda bu sadık sadakati paylaşıyordu. Bu anıyı hatırlayınca ensesi utançtan kızardı ama Charlotte Holmes'un açıkça söylediği şeyin doğru olmaması için dua etti.

Gururlu, yalnız ve umutsuzca şefkatli kız kardeşinin başına mutsuz bir şey gelmesini istemiyordu.

Charlotte Holmes bir telgraf uzattı.

Başmüfettiş Talbot telgrafi taradı. "Burada sadece 'Bayan B artık yumurta yemeyecek' yazıyor. "

"Kız kardeşim Bayan Bernadine Holmes'un hassas bir bünyesi var. Sindirimi süt veya buğday ürünlerinden yapılan hiçbir şeyi tolere edemez. Ayrıca eti de çok iyi çiğneyemez. O halde yumurta onun beslenmesinin önemli bir parçasını oluşturuyor ve yumurta yemeyi reddetmesi bir krizden başka bir şey değildi."

Treadles, Holmes hanımların şimdi Bayan Cumberland olarak bilinen evli bir ablaları olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. O zaman Bayan Bernadine Holmes kimdi? Ve neden Charlotte Holmes ve Bayan Watson'la birlikte yaşıyordu?

"Mümkün olduğunca çabuk yola çıktık," diye devam etti Bayan Holmes. "Ama endişeli bir yolculuktan sonra Paris'e vardığımızda durumun sandığımız kadar vahim olmadığını gördük. Patroniçemin aşçısı bir yemek hazırlamıştı.

Et ve kümes hayvanlarını son derece ince öğütmenin ve pişmiş püreyi patates püresiyle karıştırmanın bir yolu. Kız kardeşim de buna itiraz etmedi."

Yemek mi? Yemek hakkında mı konuşuyorlardı?

Yine de Treadles onun anlattıklarında hiçbir küstahlık göremedi. Kız kardeşinin diyetine, başkalarının at yarışlarına ve devlet işlerine ayırdığı ciddiyetle yaklaştı.

"Yine de yumurtayı aniden reddetmesini tartıştık. Eğer bir anda yumurta yemeyi bırakabiliyorsa, beslenmesi için güvendiğimiz diğer gıdaları da reddedebilirdi. Ama sonuçta bu hızlıca çözülebilecek bir sorun değildi. Beklememiz ve gözlemlememiz gerekecekti. Patroniçemin yeğeni geride kaldı; kendisi bir tıp öğrencisidir ve sağlık ve beslenme konularında bizden daha iyi hüküm verebilecek niteliktedir. Patroniçem ve ben İngiltere'ye döndük."

"Neden siz ve patroniçeniz de Paris'te kalmadınız Bayan Holmes?"

"En başta İngiltere'ye gitme sebebimiz için. Arkadaşım Lord Ingram Ashburton'ın bir uzvu kırılmıştı ve bunun kötü niyetli güçlerin işi olmadığından emin olmak istedik."

"Lord Bancroft'tan şüphelenmediniz mi?" Treadles elini sıktı.

Bayan Holmes'un düzensiz yazlık elbisesi artık ışıltılı parlayan salonda göz kamaştırıyordu. "Ondan hiç şüphelenmemiş olsaydım, Başmüfettiş, onu ziyaret etmeye kalkışmazdım. Ama o zaman beni kabul etmemesi, Lord Ingram'ın yaralanmasının ardındaki suçlunun o olma ihtimalini azalttı diyebilirim."

Bir başka kâğıt parçası uzattı. "Paris'teki kız kardeşimle görüştüğümüzden sonra buraya döndüğümüzde bu notu bizi beklerken bulduk."

Daktiloyla yazılmış notta şöyle yazıyordu,

Sevgili Bayan Holmes,

Geçen günkü ziyaretinizi kaçırdığım için çok özür dilerim. Yarın sabah sizin belirleyeceğiniz bir saatte sizi ağırlamaktan memnuniyet duyacağım.

Saygılarımla,
Bancroft Ashburton

Bayan Holmes'un sunduğu tüm kanıtların deposu haline gelen Treadles, bu notu Lord Bancroft'tan geldiği iddia edilen diğer iki notla karşılaştırdı. Boyutları aynı olan kâğıt parçalarının renkleri, kalınlıkları ve dokuları da tamamen aynıydı.

Mesajları yazmak için kullanılan daktilonun da aynı daktilo olduğuna bahse girerdi. Notlarda küçük g harfinin çanağında bir çentik vardı ve küçük a harfinin hizası diğer harflere göre bir santim daha yukarıda kalıyordu.

Bayan Holmes polislerin üçüncü notun içeriğini anladıklarından emin olunca, "Bu sefer Ravensmere'e uğradığımda Lord Bancroft benimle buluştu," dedi.

Başmüfettiş Talbot bir süre sessiz kaldı. "Bayan Holmes, anlattıklarınızı şüpheli buluyorum. Lord Bancroft ile işbirliği yapmaya zorlanmış olmanız çok daha muhtemel görünüyor. O ne yaptı? Örneğin, kız kardeşiniz Bayan Bernadine Holmes'un güvenliğini tehdit etti mi?"

Altı

T□□□□□ □□□□ □□□

MCharlotte henüz kılık değiştirmemişti, bu yüzden salonun ortasında duran iri yarı, kızıl saçlı genç bir adamdı, Elinde iki kağıt parçası vardı.

Manchester'dan sadece çeyrek saat önce döndüğü için üzerinde hâlâ kendi seyahat elbisesi olan Bayan Watson kabloların ne dediğini çok iyi biliyordu.

*Bayan B artık yumurta yemiyor.
Lord Bancroft selamlarını yolladı.*

Kabloları açmadan önce bile Bayan Watson'ın ayak tabanlarında bir ürperti birikmişti. Kâhyası Bay Mears son derece becerikliydi. Paris'te felaketten daha kötü bir şey gerçekleşmiş olsaydı, bırakın iki telgrafı, bir telgraf bile göndermezdi.

Elleri kâğıt parçalarını o kadar sıkı kavramıştı ki Penelope kâğıtları onun elinden zorla almak zorunda kalmıştı. Sonra Bayan Watson'a büyük bir fıçı viski getirmiş, Bayan Watson da sanki oda sıcaklığında bir çaymış gibi onu geri fırlatmıştı.

Bayan Charlotte böyle bir tedirginlik belirtisi göstermedi. Bayan Watson oturduğu yerden, kızın iki farklı altın çerçeveli gözlüğe yansıdığını görebiliyordu

Aynalar. Her bir yansıması kıpırdamadan duruyordu, takma sakalların çoğalmasının altındaki ifadesi her zamanki gibi sakin ve mülayimdi. Yine de havada bir şeyler dalgalanıyor ve yanıyordu. Bayan Watson ürperdi.

Öfke. Bayan Charlotte'u bir yıldır tanıyordu ve onu bir kez bile öfkeli görmemişti.

Penelope Bayan Watson'a baktı. Aynı öfke dalgasını o da hissetmiş miydi?

"Az önce Ravensmere'deydim ve Lord Bancroft benimle görüşmedi. Sanırım Bernadine'i öğrenene kadar benimle görüşmesinin bir anlamı olmadığını, çünkü önerdiği hiçbir şeyi kabul etmeyeceğimi biliyordu."

Bu Bayan Watson'ı öfkeliendirdi.

"Akşam yemeğini kaçırdınız, Bayan Charlotte," dedi Penelope. "Aç mısınız?" "Daha önce değildim," diye yavaşça cevap verdi Bayan Charlotte, "ama şimdi

Lord Bancroft'un ne istediği hakkında bir fikrim var, sanırım bir iki ısıruk alabilirim."

Oturdu, telgrafları bir masanın üzerine bıraktı ve Noel Arifesi Cinayeti'ni sorgularken o küçük tren istasyonundan aldığı iki el yapımı turtayı açtı.

Bu ne kadar uzun zaman önceydi ve ne kadar önemsizdi.

Bayan Charlotte silindirik bir körili turtayı dilimledi ve yarısını metodik bir şekilde yedi. Daha sonra aynı işlemi üç santim çapında meyveli bir tart için de yaptı ve benzer şekilde yarısını tüketti, hareketleri yumuşak, yüzü dingindi.

Genç kadının yüz ifadesini okumak kolay değildi, ama genellikle yemek zamanlarında, özellikle de tatlılar getirildiğinde Bayan Charlotte'un yüzünde bir zevk ışıltısı fark etmek mümkündü.

Bu gece o parıltı yoktu.

Bayan Watson'ın kalbi sıkışmıştı.

Bayan Charlotte yemeğini bitirdi, seyahat matarasını boşalttı ve sessizce, "Paris'e dönüp durumu değerlendirmeliyim," dedi.

Artık öfkeli değildi. Öfkesini dizginlediği anlamında değil ama sanki onun için öfke, dikenli dokunaçlarını kalbe saplayan ve asla bırakmayı reddeden karanlık bir sarmaşık değil de bir sabun-

kabarcık duygusu, sadece tepki anında var olan bir şeydi.

Bayan Watson hemen, "Biz de sizinle geliyoruz," dedi.

Onun çalışanları da o evdeydi.

Penelope ayağa fırladı. "Kontrol ettim bile. Charing Cross'tan geç saatte kalkan trenle yola çıkarsak, Folkestone Limanı'na zamanında varıp Manş Denizi'ni geçen ilk gelgit teknesine binebiliriz. Sabah ondan önce Paris'te olabiliriz."

Penelope bilet almak için ayrıldıktan sonra Bayan Watson, Bayan Charlotte'a, "Hayatım, kararını hiç sorgulamıyorum, bence yapılacak en doğru ve yerinde şey bu. Ama Lord Bancroft'un bu barbarca hareketiyle senin hemen ona gitmeni kastettiği kesin. Onu bekletmeyi tercih ederseniz daha sonra işleri sizin için daha da zorlaştırabileceğinden endişelenmiyor musunuz?"

"Bu gece onu görmeye gittim ama o beni bekletmeyi tercih etti," diye karşı çıktı Bayan Charlotte.

Ancak Lord Bancroft üstünlüğü elinde tutuyordu ve onları kışkırtmayı göze alabiliyordu; tersi doğru değildi.

Bayan Watson'ın içindeki ana tavuk bunu Bayan Charlotte'a açıklamak için yanıp tutuşuyordu. Kızın olağanüstü geniş zihniyle seçimini yapmadan önce bu konuyu çoktan düşünmüş olacağını kendine hatırlatmak zorundaydı.

Bunun yerine, "O adamı bir değil iki kez reddettiğin için ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilir miyim?" diye mırıldandı.

Bayan Charlotte, sosyetenin sürgün edilmesinden sonra gelen ikinci teklifi büyük bir ciddiyetle değerlendirmek zorunda kalmıştı. Evlilik ona eski saygınlığının bir kısmını geri kazandırabilirdi ve bu da ailesine, özellikle de kız kardeşi Bayan Olivia'ya yardımcı olabilirdi.

"Onda her zaman bir şeyler vardı, değil mi," diye devam etti Bayan Watson, "ona tamamen güvenilemeyeceğini hissettiren? Şimdi bunun bir ruh boşluğu olduğunu biliyorum. Ondaki hiçbir şeyi hoKlanamadığıma hiçbir kuKku yok ve biliyorsun ki benim doğamda herkesten hoKlanmak var."

"İntikamını hissettirmesinin an meselesi olduğunu hep biliyordum," dedi Bayan Charlotte, parmaklarını peçeteyle tek tek silerken. Peçeteyi aniden bir kenara fırlattı. "Ancak bunun şu anda olacağını düşünmemiştim."

Tüm enerjilerini ve dikkatlerini Moriarty'ye vermeleri gereken an.

Bayan Olivia Holmes beklenmedik bir şekilde Aix-en-Provence tarafından büyülendi.

Her zaman Güney Fransa'yı ziyaret etmek istemiş olsa da, en derin kış aylarında bile güneşli ve ılıman olan Côte d'Azur'u, soğuk ve nemli Ocak ayında İngiltere'den uzaklaşmayı göze alabilenler için moda olan kasabaları ve sahil köylerini arzulamıştı.

Ancak Charlotte, Livia'dan kendisiyle Cannes'da, Antibes'te, Saint-Tropez'de, hatta küçük Monako Prenslığı'nde değil, Aix-en-Provence'ta buluşmasını istemişti.

Aix'i bir ya da iki kez ziyaret ettik ve Bayan Watson'ı çok etkiledi; belki sizin üzerinizde de aynı büyüleyici etkiyi yaratır.

Aix bir zamanlar Provence Kontlarının merkezi, hem gücün hem de kültürün bağlantı noktasıydı. Şimdi ise sakın bir taşra kasabasından başka bir şey değildi. Charlotte ve Bayan Watson neden burayı ziyaret etmek için Paris'ten birden fazla kez yolculuk etmişler ve sonra da yeniden bir araya gelmek için burayı önermişlerdi?

Birkaç ay önce RMS *Provence* gemisinde Bayan Watson Livia'ya, "*Bay Marbleton'ın nerede olduğuna dair haberlerimiz var,*" demişti. *Ve bundan yararlanmayı planlıyoruz.*

Livia şaşkınlığını üzerinden attığında hemen yardım teklifinde bulunmuştu. Ama Bayan Watson gülümseyerek, "*Sen seyahatlerine devam et, canım,*" demişti. *Keyfine bak. Zor kazanılmış özgürlüğünün tadını çıkar. İstersen daha fazla Sherlock Holmes hikâyesi yaz. Zamanı geldiğinde senden yardım isteyeceğiz.*

Livia zamanın yaklaştığından emindi. Bayan Watson, Bay Marbleton'ın yerini açıklamamıştı ama Livia'nın, Marbleton'ın şu anda tutulduğunu tahmin etmesine cesaret etti

Burada mı?

Charlotte'un Livia'yı Aix'e davet eden mektubu, Bayan Newell'la birlikte Konstantinopolis'ten dönerken Atina'da Livia'ya ulaşmıştı. Livia'nın kalbi o günden beri hem korku hem de çılgınca bir umutla çarpmaya devam ediyordu. Aix-en-Provence, kilitli kapılar ve kapalı panjurlarla dolu, meydanları terk edilmiş, havası ağır ve bunaltıcı, belli belirsiz tekinsiz bir yer olarak zihninde canlanmıştı.

Ancak kasabaya vardığında, güneş ışığı ve sıcak tereyağı renginde yapılarla dolu kasabayı çok güzel bulmuştu. Uzun karaağaçların yeşil gölgesinde serinleyen kaldırım kafeleri, kitap ve gazete okuyan müşterilerle ve şuruplu gazozlarını içerken merakla etraflarına bakan çocuklarla dolup taşıyordu. Fıskiye her yerde gürül gürül akıyordu; mitolojik yaratıklardan oluşan gösterişli topluluklardan, duvardaki bir musluktan sade bir taş leğene akan sulara kadar... Ama her nasılsa o küçük su akışı güneşte parıltıyor ve akarken müzik yapıyordu.

Küçük şeylerden zevk alma konusunda çok yetenekli olan Bay Marbleton'ın buradaki günlük hayatın akışından keyif alabilmesi için dua etti: Pazar günlerindeki canlı ürünler; havadaki kekik, anason ve iyi ekmek kokusu; gün akşama doğru ilerlerken mermer kafe masalarındaki kahve fincanlarının yumuşak gümbürtüleri yerini kadehlerin ve gümüş takımların şingirtısına bırakıyordu.

Onu etrafta dolanırken görmüK olma ihtimali var mıydı? Charlotte ve Bayan Watson'ı da daha önceki gezintilerinde görmüş olabilir miydi? KaçıKının yakın olduğunu hissederek kendi hazırlıklarına baKlamıK mıydı - belki de artık onun ortaya çıkmasıyla kaçık çok yakındı?

Hayatı seviyordu; kadın da hayatı onun gözlerinden gördüğü zamanki kadar hiç sevmemişti. Ama aynı şekilde, o bir mahkûm olarak kaldığı sürece, kendi özgürlüğü de eksik kalacaktı.

"Matmazel Holmes?" diye seslendi resepsiyondaki görevli, elinde üç Charlotte'a yetecek kadar pastayla otelin ön kapısından içeri girerken. "Matmazel, sizin için bir mektubumuz var."

Charlotte!

Livia mektubu memurdan aldı, teşekkür etti ve normal bir şekilde fuayeden çıkıp kıvrımlı merdivenlerden aydınlık evine doğru yürüdüğünden emin oldu,

bir sonraki kattaki yüksek tavanlı odaya geçti. Orada elindeki paketleri dikkatlice yere bıraktı ve zarfı keserek açtı.

Sevgili Livia,

Umarım bu mektup sizi iyi bulmuştur ve Aix-en-Provence'da hoş bir konaklama geçirmişsinizdir.

Korkarım ki üzücü haberlerle yazıyorum.

Merak etmeyin, kimse tehlikede değil - en azından şu anda.

Bunu size daha önce söylememiştim ama geçtiğimiz birkaç hafta içinde Lord Bancroft'tan, her biri daha fazla anlayış ve dostluk arzusunu ifade eden iki not aldım. Belli ki Lord Bancroft'un art niyetleri vardı ama tam olarak ne istediği belli değildi.

Bu notlardan ikincisi, Bayan Watson, Bayan Redmayne ve ben Stern Hollow'da geçirdiği bir kaza sonucu bir bacağını kıran Lord Ingram'ı ziyaret etmek üzere İngiltere'ye doğru yola çıktığımız sırada geldi.

Livia nefesini içine çekti. Lord Ingram kendi gücüyle ilerlerken bir kemiğini kıracak son kişiydi.

Ziyaretten sonra hemen Paris'e gitmek yerine -Lord Ingram formunda görünüyordu ve ben de herhangi bir suistimal belirtisi göremedim- Lord Bancroft'u ziyaret etmek ve bana yazmaktaki amacını ortaya çıkarmak için Londra'ya doğru yola çıktık.

Dün tam da bunu yaptım ama görüşmeye kabul edilmedim. Ancak otele ulaştığımda, Lord Bancroft'un emrindeki uşakların Bayan Watson'ın Paris'teki evini bastıklarını ve ev sakinlerini rehin aldıklarını öğrendim.

Livia haykırdı, "Ne?"

Dönüş yolculuğumuz birkaç saat içinde başladı. Bu sabah Paris'e ulaştık ve evi gerçekten de üçü erkek biri kadın dört silahlı kişi tarafından işgal edilmiş bulduk.

Paralı askerler gibi bir havaları var; kişisel bir zevkten ziyade mekanik olarak kötülük yapan türden. Ama onlar Bayan Watson, Bayan Redmayne ve ben yaygara koparmadan eve girdik: Görünüşe göre Lord Bancroft, evdeki herkesin iyiliğinden emin olmadan onun için hiçbir şey yapmayacağını anlamış. Ev halkı.

Paralı askerler kimseye kötü muamele etmemiş, ancak uysalca ve hızla itaat edilmesini bekledikleri katı emirler vermişlerdir. Bay Mears, evdeki tek erkek, kendi odasına kilitlendi. Madam Gascoigne herkes için yemek yapmak zorundadır, Polly ve Rosie Banning ise paralı askerleri el pençe divan beklemektedir.

Neyse ki Matmazel Robineau'nun Bernadine ile birlikte sürekli odasında kalmasına izin verdiler.

Onu gördüğümde Bernadine'in durumu çok kötü değildi. Neyse ki bu noktada Matmazel Robineau aylardır evin bir parçası. Doğuştan gelen bir sakinliği ve neşeli bir varlığı var. Bu yüzden Bernadine'in, işgalciler görüş alanının dışındayken, kendi odasında durumun korku ve gerilimini bir dereceye kadar hissetmesi gerekse de, İştahının azalması dışında durumu aşağı yukarı normal görünüyordu.

Uzun süre kalmamıza izin verilmedi. Hızlı bir ziyaretten sonra ve Bay Mears'ın kapısında birkaç kelime konuştuktan sonra dışarı atıldık. Bayan Redmayne nazikçe bizi onun yerine yerleştirdi. Mektup ve telgraf yazabilir. O ve Bayan Watson dışarıdalar. Bir müfrezeye yetecek kadar hazır yiyecek alıyorum. Tüm bunları ve Lord Ingram'dan gelen büyük bir yiyecek sepetini bu akşam eve teslim edeceğiz. Personel için hayatı kolaylaştıracaktır. Ve umarız Bernadine'i görmek için bir şansımız daha olur.

Bu mektup elinize geçtiğinde, yani yarın, Boulogne'a demiryolu yolculuğu için hazırlanıyor olmalıyım.

*Kanal tekrar İngiltere'ye döndü.
Lord Bancroft'la yüzleşmek için.*

Bu noktada mektup, Livia'nın Charlotte ile çocukken birbirlerine karşı kullanmak için geliştirdikleri Cdaq Khuha kodu olarak tanıdığı bir harf karmaşasına dönüştü.

Deşifre edildiğinde şöyle yazıyordu,

*Hiç şüphesiz kendinizi endişeli hissediyorsunuz ve muhtemelen ya
Paris'e gidip duruma göz kulak olmayı ya da bana katılmayı
diliyorsunuz.
İngiltere. Ama sizden Aix'de kalmanızı istemek zorundayım. Orada
olamayacağıma göre, benim gözüm kulağım olmalısın. Sana
güveniyorum.*

*Sevgiler,
Charlotte*

Livia hayatının büyük bölümünde yeterince ısınamadığını hissetmişti. İngiliz yazının en sıcak günlerinde sık sık bir şala ihtiyaç duyardı. Ve o zaman bile, nemli bir cereyanın getirdiği soğuğu gidermek için sabah ve akşam odasında yakılan bir ateşi tercih ederdi.

Ancak geçtiğimiz birkaç ay boyunca muhteşem, sansasyonel bir şekilde sıcaktı. Malta. Mısır. Ege Denizi. Her yerde lüks içinde kızarmış, en ufak bir soğukluk hissetmeyen el ve ayak parmaklarının hissi içinde yuvarlanmıştı. Provence'ın kendisi bile son derece boğucuydu.

Bir şekilde, ıslattığı tüm sıcaklıkla güneşte kavrulmuş bir taş gibi olacağını ve gün geceye döndükten sonra bile bir süre daha sıcak kalacağını düşünmüştü. Ne kadar da safmış. Bir anda kendini evdeki o cereyanlı yatak odasına geri dönmüş gibi hissetti, her yeri üşüyordu ve bir daha asla yeterince ısınamayacağından emindi.

Mektubu dikkatle tekrar okudu, özellikle de orijinalinde şifreli olan kısmı. Sonra resepsiyona gitti ve memura, "Ne yazık ki, bazı istenmeyen haberlerim var. Arkadaşlarım planlandığı gibi bana katılamayacaklar."

"Bunu duyduğumuza üzüldük, matmazel."

"Teşekkür ederim. Bir değişiklik olursa size haber veririm."

Yürümeye başladı, sonra sanki sonradan düşünmüş gibi geri döndü. "Paris'te Herr Albrecht adında İsviçreli bir imalatçı tanıyordum. Aix'de bir evi olduğunu duydum. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

"Herr Albrecht? *Mais oui, mademoiselle*. Cours Mirabeau'nun yedi ya da sekiz kapı ilerisinde bir *hôtel particulier* satın aldı, bu tarafta tabii ki -üst taraf burası. Ama pek ziyaret ettiğini sanmıyorum."

Yani Charlotte'un verdiği bilgi doğrudu.

Livia otelden çıkıp Cours Mirabeau'ya doğru yürüdü. Charlotte, Bay Marbleton'ın burada olduğunu hiç söylememişti, sadece Bayan Moriarty'nin, Moriarty'nin hazinelerini, sırlarını ve mahkûmlarını sakladığı söylenen şato das Phantomschloss'un var olmadığına ikna olduğunu söylemişti. Bunun yerine, aralarında takma adlarından biri olan Albrecht adıyla Aix-en-Provence'daki evin de bulunduğu gevşek bir mekân ağını kullanıyordu.

Livia bulvarı geçerek Cours Mirabeau'nun kuzeye bakan ve güneş güneye doğru yuvarlandığı için günün büyük bölümünde gölgede kalacak olan daha az üstün tarafına geçti.

Bir bankanın, şık bir pastanenin ve bir çeşit tarım kooperatifinin ofisinin önünden geçti. Başka bir banka. Yazın en yoğun zamanında öğrencilerden boşalmış bir okul.

Kalbi küt küt atarken caddenin karşısına hızlıca bir göz attı.

Şu ev. Evet, o ev. Şemsiyesinin püsküllü saçaklarının altından bir kez daha bakma riskini göze aldı. Dört kat yukarıda bir perde dalgalandı mı?

Sevgili Bay Marbleton'ı, Stephen'ı ona mı bakıyordu?

Dün, aynı rotada yürürken, bu düşünce ve sadece bu düşünce onu tüketmişti. Şimdi kafasının içindeki kaos sürekli bir feryat, sonsuz bir çorak arazinin ortasında bir yardım çığlığıydı.

Bernadine iyi olacak mıydı? Charlotte iyi olacak mıydı? Sonunda herhangi biri iyi olacak mıydı?

İşaretsiz araba, Charlotte'un bir önceki Aralık ayında Moriarty'den çaldığı sırların yeraltındaki bir kasada bozulmadan durduğu Credit Lyonnais'in genel merkezinden iki sokak ötede park edilmişti. Perdeleri çekilmiş olan arabanın içi loş ve biraz da sıcaktı. Charlotte aynadaki hafif puslu yansımasını inceledi.

Bu sabah yaşlı bir kadın kılığındaydı ama RMS *Provence*'de canlandırdığı Bayan Ramsay karakterine hiç benzemeyen bir yaşlı kadındı. Tamamen kırılmış saçları, sade siyah kıyafeti ve kambur duruşuyla bu yaşlı kadın, Doğu Ortodoks kilisesine bağlı olabileceğini düşündüren başörtüsü dışında pek dikkat çekmeyecekti.

Aynayı bir kenara bıraktı ve son derece kibar bir tavırla, işlemeli bir mendil içinde tuttuğu kremalı pufu kemirmeye başladı; arabanın kapısı çalındığında biraz irkildi.

"Benim, madam, senyörünüz ve efendiniz," diye duyurdu cılız ve biraz çatlak bir ses.

Charlotte neredeyse elindeki kremalı poğaçayı yutacaktı ve aceleyle "lordunu ve efendisini" içeri buyur etti. Charlotte'un şu anda görüldüğü yaşlarda bir adam bastonunu koluna asmış, açık kapının kenarına tutunmuş, tırmanmak için zayıf bir girişimde bulunmuş ve hemen yüzüstü arabanın içine düşmüştü.

En az otuz yıl öncesinin modasına uygun giyinmiş, kolonyası baskın, yüzü yaşlılıktan benek benek olmuş bu cennetten çıkma yaratık, sonunda kendini onun karşısındaki koltuğa atmayı başarırken gözlerini öfkeyle kısarak ona baktı.

"İhtiyatlı giyinmeyi hiç öğrenemeyecek misin, kadın? Paris'teki her erkek senin başörtüne iki kere bakar," diye mırıldandı.

Öfkeyle yaptığı bu yorumdan sonra, arabanın kapısını titreyen bir elle kapatmadan önce bir an soluklandı.

Kadının bakışlarını elinin üzerinde yakalayan adam, aynı derecede titrek bir parmağını ona doğrulttu. "Bunların hepsi senin suçun, kadın. Sana kaç kere söyledim, bizim yaşımızda beni geceleri böyle uyutamazsın diye?"

"Yani..." Charlotte uysalca, "Yatmadan önce artık dama oynamak yok mu?" dedi.

Adam öksürdü. "Ve artık baldırlarına masaj yapmak için beni uyandırmak yok."

Charlotte daha dik oturdu. "Bu, ileride baldırlarıma kramp girdiğinde yeni uşağımızı çağırabileceğim anlamına mı geliyor? Hani şu pazuları kalça büyüklüğünde olan Pierre var ya?"

Adam biraz daha öksürdü. "Pierre gündüzleri de çalışmalı. Sana bir Granville çekici alacağım, geceleri uzuvlarına vurmak için kullanabilirsin."

Charlotte'un gözleri büyüdü. "Vibratör mü?"

Arabanın üzerinden atladı ve kollarını ona doladı. "Bir vibratör mü alacaksınız, efendim? Benim için mi? Oh, benim eskimiş meleğim!"

Adam bir kahkaha patlattı. "Vibratör, ne kelime ama. Bu hantal aletler kulağa kesinlikle sapkınca geliyor."

Onu dudaklarından öptü. "Merhaba, Holmes."

Birkaç santim geri çekildi - parfüm gerçekten de bunaltıcıydı. "Merhaba Ash. Yardıma geldiğin için teşekkürler."

"Bu konuda hiçbir şey söyleme - arkadaşlar arasında bir iki Manş geçişi nedir ki?" Ama ifadesi değişti. "Olanlar için üzgünüm ve Bayan Bernadine adına öfkeliyim."

Dudaklarını düzleştirdi. "Ben de öyle."

Bir öfke patlaması daha hissetti, o alışık olmadığı duygu, yerini bir korku bıçağına bırakmadan önce, istediğinden daha fazla tanımaya başladığı bir his.

"Merak etme," dedi sevgilisi sessizce. "Şimdi gülebilir, ama uzun süre gülmez, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim yoksa."

Yedi

T Charlotte Ravensmere'e vardığında, bir kadın silah ya da kaçak mal taşımadığından emin olmak için onu aradı ve sonra ona içeri kadar eşlik etti.

Arazinin tamamı yüksek bir duvarla çevriliydi. Ancak bunun içinde, başka bir duvar seti oldukça büyük bir bahçeyi kapatıyordu. Giriş kapısından itibaren zemin aşağıya doğru eğimliydi. Bahçe duvarından sonra ise malikâneye doğru tekrar yükseliyordu. Sonuç olarak, görsel olarak bu ikinci duvar pek bir engel teşkil etmiyordu - bahçenin geometrik parterlerinin çoğu yaklaşırken görülebiliyordu. Yine de yakından bakıldığında, duvar etkili bir bariyer oluşturuyordu; yedi metre yüksekliğinde, pürüzsüz sıvalı ve tepesinde güneşte parıldayan cam parçaları vardı.

Charlotte başka bir kapıdan geçti, bu kez evi ve arazinin küçük bir bölümünü bahçenin geri kalanından ayıran ferforje bir çitin içinden.

Ev kireç taşından bir dış cepheye ve arduvaz bir çatıya sahipti. Yeterince yakışıklıydı ama dikkat çekici değildi, kesinlikle tipik olarak resmi Fransız peyzajının geniş dönümünü ortaya çıkaran türden büyük bir ev değildi. Ancak diz hizasındaki desenli çitlerin bir başka kaçış önleme tedbiri olduğu düşünülürse -bu çok büyük bahçede saklanacak hiçbir yer yoktu- o zaman her şey daha anlamlı hale geliyordu.

Charlotte eve değil, Lord Bancroft Ashburton'un bir metre yüksekliğindeki parmaklıklarla çevrili yan bahçeye götürüldü.

Düzgün bir taş yolda tek başına ilerliyordu.

Neredeyse onu tanıyamayacaktı. Doğru, artık dağınık bir sakalı vardı ve saçları ensesinden sarkıyordu ama bu beklenen bir şeydi.

Bu yeni büyüklüğü tahmin edememişti.

En son karşılaşmalarında çelimsiz, neredeyse bitkin bir haldeydi ve işlediği suçların ortaya çıkmasından korkarak yaşıyordu. Şimdi en kötüsü olmuştu; artık itibarını, gücünü ve prestijini kaybetmişti. Stratejik düşünen bir adam zamanı kendini toparlamak için kullanırdı ve öyle de yaptığı belliydi.

Yine de, iki taşın kazancı ona çarptı. Şişman değildi. Hatta şişman bile sayılmazdı. Ama sürekli zayıf olan bir adam için bu dolgunlaşma çok fazlaydı. Garip turuncu-kahverengi bir kumaştan yapılmış ve fazlasıyla bol kesilmiş çuval elbisesi, eski halinin bırakın giymeyi, asla bakmayacağı bir şeydi.

Yine de eski şık ve modaya uygun haline pek benzemeyen bu adam, Bayan Watson'ın evini başarılı bir şekilde istila etmeyi başarmıştı.

Bakışlarında hoş bir ifade yoktu. "Yürüyüş için bana katılır mısınız, Bayan Holmes?"

O yaptı. "Nasılsınız lordum Bancroft?"

"Sanırım retorik bir soru, çünkü benim koşullarım pek de ideal değil," diye cevap verdi, sesi onunki kadar sıcaklıktan yoksundu.

"Artık dışarıda yürüyüş yapabiliyor olmanız koşullarınızın belirgin bir şekilde iyileştiğini gösteriyor."

Lord Ingram Ravensmere'i en son Şubat ayında ziyaret ettiğinde, kardeşinin odalarına hapsediğini bildirmişti.

"Günde yarım saat dışarıda olmak beni halimden memnun etmiyor."

"İlginç. Bu durumdan duyduğunuz memnuniyetsizlik ilk etapta çöküş."

Ev sahibi espri yapmadan homurdandı ve cevap vermedi. Küçük yan bahçenin çevresinde sessizlik içinde iki kez yürüdüler. Ağaç hışırtısı yoktu - yakınlarda hiç ağaç yoktu- ama arada sırada bir kuş ötüyordu.

"Çay?" diye sordu sonunda, bir çift hasır sandalyeyi göstererek. Kadın oturdu.

Gezintileri sırasında iki sivil muhafız onları takip etmişti. Lord Bancroft biriyle konuştu. Adam gitti, birkaç dakika sonra elinde bir çay tepsisiyle döndü ve tepsiyi sandalyelerin arasındaki hasır masanın üzerine koydu.

Charlotte ilk kez tahta fincanlarda çay servisi yapıldığını görüyordu. Bir tanesini eline aldı ve kulpsuz, rustik görünümlü kabı inceledi.

"Zarafetin zirvesi, değil mi?" diye mırıldandı Lord Bancroft.

Bir yıl önce ona hayatında yediği en güzel Victoria sandviçini ikram etmişti; hem de bir cinayet mahallinde, yan odada bir ceset varken. En çok pastanın mkemelliğini hatırlıyordu ama sunum da kusursuzdu: camdan pasta standı, elle boyanmış tabaklar ve monogramlı keten peçeteler.

Muhafızlar artık duyamayacakları bir yere konuşlanmışlardı. Hassas bir duygusallık diyalğunun gerekleēebileceėini mi düşünüyorlardı? "Sherlock Holmes'un sizin için ne yapmasını istiyorsunuz lordum?"

"Underwood kayıp. Eğer yaşıyorsa onu bulmanızı istiyorum. Aksi takdirde, ona ne olduğunu bulun."

Lord Bancroft kraliyet için bazı gizli operasyonlardan sorumluyken, Bay Underwood onun sağ koluydu.

Bernadine'in rehine olmasının sebebi o muydu?

"Bay Underwood'un Paris'te olduğunu ve Bayan Watson'ın evinin işgalini denetlediğini sanıyordum."

Lord Bancroft çayla birlikte gelen bisküviyi ısırdı ve kaşlarını çattı, yüzünde derin bir küçümseme ifadesi vardı. "Benim olmayan bir sorun için sizin yardımınızı almak tamamen gereksiz olurdu, değil mi?"

"Ayrıca, mükemmel bir araştırmacı olabilirsiniz, ama kayıp kişileri aramak için size gelenlere şans getirmediğiniz. Mesele Leydi Ingram için kötü sonuçlandı; Moriarty için de pek iyi olmadı. Sizi kullanmakta tereddüt ederdim ama Underwood'un bulunmasına ihtiyaım var ve siz de avlanma konusunda iyisiniz."

Charlotte ayından bir yudum aldı. Yaprakları demlemek için kullanılan su yeterince sıcak değildi ve dem kansızdı. "Bay Underwood'un kraliyet tarafından bulunup tutuklanmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü kraliyet bana söylerdi. Sanırım sözde suçlarım için çok hafif bir şekilde cezalandırıldığımı inanıyorsunuz?"

"Evet."

Kadının süssüz cevabı onu şaşırtmış gibiydi. Bir süre ona baktı, bakışları düz ve soğuktu. "Hayatımın bağışlanmasının nedeni yeterince insan hakkında yeterince sır bilmem olabilir - ya da Ash'in tahmin edebileceği gibi. Başıma kötü bir şey gelmesi halinde bu sırların herkes tarafından bilinmesine izin verdim ve şu ana kadar güvendedim."

"Ama eski amirlerim, haksız yere elde ettiğimi düşündükleri kazançlarımdan vazgeçmem için beni çok daha sık ve sabırsız bir şekilde zorluyorlar. Bay Underwood'u yakalamış olsalardı, taleplerine karşı daha uysal olmamı sağlayacağı inancıyla beni hemen bilgilendirirlerdi."

Doğru, Bay Underwood gibi bir astın kendi başına hiçbir değeri yoktu. O sadece efendisinin bir eklentisi olarak önemliydi. "Yeterince adil. Bana Bay Underwood hakkında bildiklerinizi anlatın. Neye benzediğini biliyorum ama bunun ötesinde başka bir şey yok."

"Kırk üç yaşında ve Eastleigh Park'ı çevreleyen kırsal bölgeden geliyor. Hayatının erken dönemlerinde yetim kalmış. Kuzeni Eastleigh Park'ta hizmetçiymiş ve o da on yaşındayken orada bekçi yardımcısı olmuş."

Wycliff Düklerinin kır evi olan Eastleigh Park, aynı zamanda Lord Bancroft'un -ve Lord Ingram'ın- çocukluk eviydi.

"Underwood hızla yükseldi," diye devam etti Lord Bancroft. "Ama yirmi yıl önce benim için çalışmak üzere Eastleigh Park'tan ayrıldı."

Charlotte bekledi. Başka bir şey söylemedi. Bay Underwood hakkında ona söyleyeceklerinin hepsi bu muydu? "Kayıp olduğunu nasıl öğrendiniz?"

Lord Bancroft, kendisini çok rahatsız eden bisküviyi yine tahtadan yapılmış tabağa geri attı. "Bir metresim vardı. Yollarımız ayrıldıktan sonra Underwood'la birlikte olmaya başladı ve zamanla onunla nişanlandı. Ben hapse girdikten sonra, Underwood ona arabuluculuk yaptırdı ve düzenli olarak eş ziyaretlerine geldi."

Bu Charlotte'un tahmin ettiğinden daha fazla dedikoduuydu. Herhangi bir rolü oynuyor olsaydı, kaşları saç çizgisine kadar kalkardı.

Kesin konuşmak gerekirse, eş ziyaretlerine izin verilmiyor. Ama avuçlar yeterince yağlandığında, gözler başka yere bakar. Lord Bancroft'un bu sözleri, Lord Ingram tarafından Charlotte'a bir önceki Şubat ayında aktarılmıştı.

Kadının sadece mesaj getirip götürmek için mi geldiğini yoksa gerçek bir evlilik ziyareti mi yaptığını merak ediyordu ama soruyu yüksek sesle soracak kadar değil.

Lord Bancroft da bu konuyu tartışmaya aynı derecede isteksiz görünüyordu. "İki hafta önce buradaydı, üzgündü çünkü Underwood bir süredir ziyaret etmemiş ya da mesaj göndermemişti."

Bir bulut güneşin yüzünü kapattı; gölgeyle birlikte sıcaklıkta ani bir düşüş oldu. "Ve Bay Underwood'un bu şekilde ortadan kaybolması hiç hoş değil, öyle mi?"

"Ona hiç benzemiyor."

"Yani büyük ihtimalle çoktan ölmüştür."

"Hayatta kalma şansının yüzde yirmiden fazla olmadığını söyleyebilirim. Ama bunlar imkânsız ihtimaller değil."

Bir insanın görünüşündeki kusurları ortaya çıkaran genellikle daha sert bir aydınlatmaydı, ama görece loşlukta Lord Bancroft'un yüzündeki çizgiler daha keskin bir şekilde göze çarpıyordu. "Onun ve sizin bilmem gereken düşmanlarınız var mı?"

Çayından bir yudum almadan önce Lord Bancroft'un yüzünde bir başka hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. "Ben de kendime aynı soruyu sordum. Biz ve kraliyet için yaptığımız işler halk tarafından bilinmiyordu. Biz bilgi topladık. Başkaları, ben ve kesinlikle Underwood değil, öğrendiklerimize dayanarak kararlar aldık. Eğer bu kararların herhangi bir sonucu birilerini misilleme yapmaya kıskırttıysa, öfkelerinin ilk önce karar vericilere yöneleceğini düşünürdüm, sadece istihbarat toplayan bizlere değil."

Charlotte, Lord Ingram sayesinde onun resmi sorumlulukları hakkında bir şeyler biliyordu ama Lord Ingram'ın yaptıklarının sadece bir kısmını bildiği ve onun da Lord Bancroft'un yetki alanına giren her şeyin sadece bir kısmını bildiği her zaman açıktı.

Lord Bancroft'un astlarının istihbarat topladığına şüphe yoktu. Ama tek faaliyetleri bu muydu? İmparatorluğun birçok gizli portföyünün kendisine emanet edildiği o yıllar boyunca o -ve Bay Underwood- başka ne yapmıştı?

"Ash bir keresinde bana 'İmparatorluklar temiz ellerle kurulmaz' demişti. Görev süreniz boyunca daha az iyi huylu planlar yaptığınız kesin."

"Ve elbette, bunu yapmış olsaydım, kartvizit bırakmamaya dikkat ederdim. Underwood da aynı şekilde."

Başka bir deyişle, Bay Underwood'un ortadan kaybolması kraliyet adına yaptıkları çalışmalarla ilgili değildi. "Peki ya kraliyet tarafından onaylanmayan faaliyetler? Onlar birinin Bay Underwood'a zarar vermesine neden olmuş olabilir mi?"

Lord Bancroft ona ince bir gülümseme verdi. "Kraliyet tarafından onaylanmayan hiçbir faaliyete katılmadım ya da göz yummadım. Underwood da öyle."

Elbette Lord Bancroft hiçbir zaman resmi olarak herhangi bir suçu kabul etmemişti. Kendisinden devlet sırlarını satın alan taraflar, onun yargılanmasına yardımcı olmak için öne çıkmayacaklardı. Ve ihanetinin ortaya çıkmasının ardından kraliyetin el koyduğu mülkler, zar zor da olsa, uzun zaman önce ebeveynlerin cömertliği ve borsada elde edilen kazançlarla ödenmiş olarak açıklanabilirdi.

Ama bu suçsuzluk ısrarı neden? Suçunu keşfeden kadını başka türlü ikna edemezdi. Ve eksik bilgi sadece Bay Underwood'u aramasını engelleyecekti.

"Eğer Bay Underwood'un ortadan kaybolmasının onun ya da sizin iş hayatınızla bir ilgisi yoksa, buna ne sebep olmuş olabilir?"

Lord Bancroft parmaklarını seyrek sakalında gezdirdi. "Boks salonlarında düşman edinmiş olabilir."

"Boks mu yaptı?"

Boks, hem beyefendiler hem de kabadayılar tarafından sevilen bir spordu. Ancak Lord Bancroft'un sözünü ettiği ve Londra'nın her sokağında varmış gibi görünen jimnastik salonları kibar kuruluşlar değildi. Onlar

barların üst katlarında ya da arka salonlarında Queensberry Markisi kurallarına uymayan maçlar düzenlediler ve tam olarak yasal olmayan ödüllü dövüşler yaptılar.

"Merhaba, genç bayan!"

Charlotte omzunun üzerinden, üst kat penceresinde duran ve parmaklıkların arkasından ona el sallayan adama baktı.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı adam. "Halüsinasyon gördüğümü sanmıştım. Ama siz gerçeksiniz ve bir hayalsiniz bayan!"

Charlotte gözlerini kısarak, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ev arkadaşımı ziyaret etmeniz çok nazik bir davranış, size de iyi günler efendim! Sizi buraya ne getirdi? Ne konuşuyordunuz?"

"Ev arkadaşınız masum olduğu konusunda bana güvence veriyordu."

"Ben ona inanıyorum!" diye bağırdı sesi orta yaşlı birine aitmiş gibi görünen adam. Belki de orta yaşın sonlarına. "Ve lütfen, benim de bu uzun süreli tutukluluğu hak edecek hiçbir şey yapmadığımı söylediğimde bana inanmalısınız bayan. Beni burada tutmak hukuk dışı ve son derece yasadışı olmalı ve lütfen benim için gazetelerle temasa geçerseniz çok minnettar olurum. Benim adıma gerçeği söyleyen muhabir, hayallerinin ötesinde bir okuyucu kitlesiyle ödüllendirilecektir!"

Yüzü şimdi parmaklıkların arasına sıkışmıştı, sıradan bir yüzdü, coşkusu gerçek bir iyi niyetten yoksundu. Bir muhafız belirdi ve onu parmaklıklı pencereden uzaklaştırdı, ardından pencere içeriden kapatıldı ve Charlotte'un görüş alanı sıkıca kesildi.

Lord Bancroft gözlerini kıstı, sonra da sanki sözünü kesmemiş gibi, "Hayır, Underwood boks yapmazdı - en azından ben onda hiç kesik ve çürük görmedim. Boksörlere sponsorluk yapıyordu ve anladığım kadarıyla boksörleri başarılıydı."

Bu boksörlerin başarıları el altından kullanılan yöntemlerden kaynaklanıyorsa, bu misillemelere yol açabilir, ancak Bay Underwood'un kaburgalarının arasına bir bıçak girmesi, toptan ortadan kaybolmasından daha olası bir sonuç gibi görünüyor.

"Bay Underwood'un hanımıyla konuşup boxer'ını bulacağım. Peki ya astları? Kaçak olan var mı?"

"Hepsi tutuklanmadı, ancak Underwood'unkini bilmediğim gibi onların da tam olarak nerede olduklarını bilmiyorum."

Charlotte başparmağını tahta bardağın kenarına sürttü. Pürüzsüzdü ve biraz da sıcaktı. "Bay Underwood'u en iyi nasıl bulabileceğim konusunda yardımcı olabilecek bir tavsiyeniz var mı?"

Lord Bancroft onun yardımını sağlamak için ne kadar zahmete -ve yasadışılığa ve kalpsizliğe- girmiş olursa olsun, ona pek yararlı bilgiler vermemiştir.

Lord Bancroft sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, "Underwood'u bir erkek olarak çok iyi tanımadığım daha önce de aklıma gelmişti, ama o zamanlar daha fazla yakınlaşmamış olmamız bana hem doğru hem de yakışıklı gelmişti. Görevlerini yararlı ve verimli olarak yerine getirdi ve ben de onu ev hizmetinde elde edebileceğinin çok ötesinde gelir ve fırsatlarla ödüllendirdim.

"Şimdi, bir zamanlar son derece uygun olan bu mesafe bir dezavantaja dönüştü. Boksla ilgili kısmı bile tesadüfen öğrendim. Bundan sonra ona şahsen boks yapıp yapmadığını sordum. Bana boks yapmadığını söylediğinde, ring kenarında bulunan nahoş unsurlara dikkat etmesini söyledim. Sponsor olduğu boksörlerin kimliğini, nerede antrenman yaptıklarını ve dövüştüklerini ya da ne kadar para alışverişi yaptıklarını araştırmadım."

Neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Bu bana bir ders olsun, hayatını ayrıntılar edinmekle geçirmiş bir adam olarak: Bugün edinmeyi küçümsediğim bilgi, yarın yoksun olduğum hayati zekâ olabilir."

Charlotte muhafızlara baktı. Biri gökyüzünü inceliyordu; diğerinin gözleri onların üzerindeydi ama aslında kendi düşünceleriyle meşgul olarak onların *içinden* bakıyor olabilirdi. İkisi de güvenli bir şekilde kulak kesilmişti.

Dikkatini tekrar Lord Bancroft'a yöneltti. "Açık konuşmam gerekirse lordum, bir astınıza, hatta Bay Underwood'a karşı bu kadar cömert olduğunuza inanmakta güçlük çekiyorum. En azından sizi Ravensmere'den kurtarmak için benden yardım isteyeceğinizi düşünmüştüm."

Lord Bancroft homurdandı. "Yani Şimdi Sherlock Holmes da mı hapishane hırsızlığı yapıyor? Őuraya bakın, bütün pencereler parmaklıklı. Odalarımaya tek giriş ve çıkıŐ iki adet güçlendirilmiş kapı ile korunuyor. Daha ileri bir önlem olarak, salonumda yere sürglenmiŐ bir güvenlik kulübesi var. Herhangi bir muhafız ya da büyücü kadın içeri girmeden, hatta yemeğimi getirmek için sallanan tepsinin kilidini açmadan önce kendimi bu güvenlik kabinine kilitlemeliyim.

"Malikânenin ön kapısı hem içeriden hem de dışarıdan parmaklıklı. Arka kapı tuğlalarla örülmüŐ. Merdivenler her sahanlıkta parmaklıklı. Her katta iki ve bahçede dört muhafız var, biri ön kapıda, üçü de geniş alanda devriye geziyor.

"Dahası, tüm yemeklerim lokmalık parçalar halinde kesiliyor ve bana sadece her yemeğin sonunda teslim edilmesi gereken tek bir tahta kaşık veriliyor. Gördüğünüz gibi aylardır ne tıraş oldum ne de saçımı kestirdim. Bugünlerde doğru düzgün pantolon askım bile yok. Bana izin verilenler de o kadar dayanıksız ki, bununla birini boğmaya kalkıŐsam -hatta bağlamaya çalıŐsam- her Şey işe yaramayacak kadar kısa parçalara ayrılır."

Tiksintiyle, attığı bisküviyi yerden aldı ve tekrar ısırđı. Daha da büyük bir tiksintiyle geri kalanını ferforje çitin ötesine, büyük bahçeye fırlattı. "Şimdi, tüm bunlar göz önüne alındığında, Sherlock Holmes beni dışarı çıkarmayı başarmış olabilir mi?"

Lord Bancroft'un sesi alçaktı ama yaptığı hareket bir taŐkınlık teşkil ediyordu. Muhafızlardan biri öne doğru bir adım attı, diğer i se muhtemelen bir ateşli silah almak için ceketinin içine uzandı.

Charlotte ılık çayını içti. Bir süre sonra Lord Bancroft da çay fincanını alıp ona katıldı ve sessizce çayını yudumladı. Başka bir Şey olmayacağı anlaşılınca muhafızlar biraz gevşedi ama gözlerini Lord Bancroft'tan ayırmadılar.

Charlotte onun Ravensmere ve çevresindeki güvenlik önlemleri hakkında söylediklerini gözden geçirdi. Lord Ingram'ın ona burası hakkında anlattıklarıyla uyuşuyordu. Kapıları ve pencereleri olan bir yerden çıkmanın imkânsız olduğuna inanmıyordu. Yine de Lord Bancroft bunun kolay olmayacağı konusunda haklıydı.

"Pekâlâ, demek ki beni sadece Bay Underwood'un ortadan kaybolması için görevlendirdiniz. Artık görevimi anladığıma göre, Paris'teki evle ilgili bazı şartlarım var."

Lord Bancroft kaşlarını kaldırdı.

"Adamlarınız hiçbir koşulda Bayan Bernadine'in odasına girmeyecekler. Bayan Redmayne'in günde en az bir kez, eğer isterse iki kez eve girmesine izin verilecek ve evin hiçbir bölümü ona yasaklanmayacak. Evde geçirdiği süreyi sınırlayabilirsiniz, ancak herhangi bir ziyarette yarım saat geçmeden dışarı çıkarılamaz."

Lord Bancroft parmak uçlarındaki var olmayan bisküvi kırıntılarını temizledi. "Pekâlâ. Eve '*Corvus dicit*' diye başlayan bir telgraf gönderebilirsiniz. Benden geldiğini anlayacaklardır."

"Sherrinford ve Charlotte Holmes'un öngörülebilir bir gelecek için konuk listesinde olması gerektiğini kapı görevlisine bildirseniz iyi olur."

Rakibi ayağa kalktı. "Başka bir şey var mı? Bir dakika kadar sonra bana içeriye kadar eşlik edecekler."

Normal şartlar altında bu, Bayan Watson'ın bir müşterisine Yukarı Baker Sokağı 18 numaradan çıkarken eşlik ederken ücret konusunu gizlice açtığı zaman olurdu. Ama Bayan Watson birçok duvarın dışında bekliyordu ve Lord Bancroft'un Charlotte'a yaptığı iş için para ödemeye niyetli olması pek olası değildi.

"Sözümüzü kesen adam," diye sordu, "masumiyet iddiasına inanıyor musunuz?"

Kısa bir güneş ışığı Lord Bancroft'un ürkütücü derecede solgun yüzüne vurdu, ardından gölgeler tekrar devreye girdi ve artık iyileşmiş olmayan cildindeki ince çizgilerin yayılmasını sınırladı. "İnanmıyorum," diye cevap verdi alaycı bir tavırla. "Ben sadece kendi masumiyet iddiama inanıyorum."

Sekiz

Mr. Underwood'un metresi Bayan Claiborne'un adresi St. John's Wood.

Burası metres tutmak için mükemmel bir mahalleydi, özellikle de tedbirli olmak isteniyorsa. Bölge çok moda değildi ama çok da uzak değildi. Kiralar uygun fiyatlıydı. Mayfair ve Belgravia'da nadir bulunan, villa adı verilen büyük araziler üzerindeki müstakil evler bu bölgelerde daha boldu. Geniş bahçeleri ve büyük portiklerin altından kıvrılan araba yollarıyla, bir erkek meraklı komşuları tarafından görülmeden sevgilisini düzenli olarak ziyaret edebilirdi.

Ancak Bayan Claiborne, bir kutunun içindeki kibritler kadar sıkı bir şekilde paketlenmiş bir dizi kasaba evinde yaşıyordu.

Lord Bancroft Bayan Charlotte'u, Bayan Claiborne'un güvenliğinden endişe ettiği için artık ön kapıya bakmadığı konusunda uyarmıştı. Bu nedenle Bayan Charlotte ve Bayan Watson arka kapıdan yaklaştılar.

Bir sıra şehir evinin arkasındaki sokak, en iyi zamanlarda bile at kokardı. Ağustos sıcağında, tüm sokak aralarındaki toplanmamış dışkılar güzel bir kokuya dönüşmüştü. Kokuların saldırısı Bayan Watson'ın başının zonklamasına neden oldu.

Bayan Charlotte ona Lord Bancroft'la yaptığı görüşmeyi anlatmıştı ve Bayan Watson adamın söylediği tek bir kelimeye bile inanmamıştı. Sadece bütün bu saçmalığın korkunç bir tuzak olmadığını umabilirdi.

Hayır, bunun korkunç bir tuzak olduğunu biliyordu; sadece jilet gibi keskin çelik ağzının etraflarında kapanmasını neyin tetikleyeceğini henüz bilmiyordu.

Ama Paris'teki herkesin iyiliği için Lord Bancroft'u mutlu etmek zorundaydılar. Ve eğer bu Bay Underwood'u -ya da cesedini- bulmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Bayan Claiborne'un ahır boştu, içeride ne at ne de araba vardı. Bayanlar taze at dışkısı yığınlarının yanından geçerek Bayan Claiborne'un sokağın diğer tarafındaki küçük arka bahçesine girdiler ve zili çaldılar.

Kapının yanındaki pencerenin perdesi dalgalandı. "Kim o?" diye seslendi yumuşak ama fark edilir bir Fransız aksanıyla konuşan bir ses.

"Bayan Holmes ve Bayan Hudson," diye cevap verdi Bayan Charlotte. "Lord Bancroft Ashburton'ın isteği üzerine, Bay Sherlock Holmes adına Bayan Claiborne'u görmeye geldik."

Kapı hemen açıldı.

Çoğu erkek metresini fiziksel çekiciliğine göre seçerdi. Yine de Bayan Claiborne son derece güzeldi; gözleri Bayan Watson'a yıldızların aydınlattığı bir gökyüzünü hatırlatıyordu ve vücudu muhteşemdi. Beyaz bir bluz ve dantelli kollarını süsleyen kurdelelerle aynı gök mavisi tonunda bir etek giymişti.

Kumaşın keskinliği ve kesimin sadeliği olmasaydı, otuzlu yaşlarının başındaki bir kadın için biraz fazla pastel olabilecek çok hoş bir takım.

"Tanrıya şükür buradasın!" diye bağırdı. "Lord Bancroft, Bay Sherlock Holmes'un bana yardım edeceğini söylediğinde, sadece aklımı kaçırmamı engellemek istediğini sanmıştım. Lütfen içeri gelin!"

Ziyaretçiler şemsiyelerini katladılar ve eve girdiler. Zemin kat loştu ve biraz bayat kokuyordu. Bayan Claiborne'un onları içeri aldığı, perdeleri tamamen çekilmiş üst kattaki salonun daha kasvetli ve havasız olduğu ortaya çıktı.

"Özür dilerim, arayan olmasını beklemiyordum."

Ancak Bayan Claiborne perdeleri geri çekmek yerine odadaki tüm lambaları yakarak kırmızı kadife ve altın saçakların bolluğunu gözler önüne serdi.

Perdeler, döşemeler ve hatta piyano kılıfında bile aynı kumaş ve süslemeler kullanılmıştı - Bayan Watson daha az abartılı tiyatroları ziyaret etmişti.

Ev sahibeleri koltuk minderlerini dolgunlaştırdı, ziyaretçilerine sandalyeler sundu, su kaynattı ve kek tabakları koydu. "Yardıma geldiğiniz için size tekrar teşekkür etmeme izin verin hanımlar."

Gözlerinde rahatlama ve minnettarlık parlıyordu ama yine de içten içe kaynayan paniği gizleyemiyorlardı. Bayan Watson istemsiz bir acıma duygusu hissetti. Sertçe, kendini kaptırmaması için uyardı. Bu hikâyeyi daha önce de duymuştu -kayıp sevgilisini umutsuzca arayan yalnız bir kadın- ve bu kez kandırılmayı reddetti.

Mor-beyaz çizgili günlük elbisesiyle dekorla büyük bir uyum içinde olan Bayan Charlotte, birkaç dakika sohbet ettikten sonra, "Anladığım kadarıyla Bay Underwood'dan gelen mektuplar ve ziyaretler kesilince endişelenmeye başlamışsınız. Nasıl evinizin düzenli bir üyesi haline geldiğinden başlayarak biraz detay verebilir misiniz?"

Bayan Claiborne sandalyesinin kenarına tünedi. Orada bir dergi duruyordu ve onu alıp kucağına koydu. Başparmağı derginin kenarına süründü. "Şey, üç yıl boyunca Lord Bancroft'un koruması altındaydım. Sonra bir gün beni bırakma zamanının geldiğini söyledi, çünkü genç bir hanımla flört etmek istiyordu ve kardeşi de ona, davasının başarılı olmasını istiyorsa aynı anda bir metres tutmamasını tavsiye etti."

Bayan Watson, Bayan Charlotte'a bakmamayı güçlükle başardı. Yani Lord Bancroft, Bayan Charlotte'la evlenmeye karar verdiği için Bayan Claiborne geçim kaynağını mı kaybetmişti?

"Çok cömertti," diye devam etti Bayan Claiborne, "ve bana oturduğum evi hediye etti - bu şehir evini değil, Prince's Grove Close'daki bir villayı. Villa, Bay Underwood'un bana yaklaşma kararına katkıda bulunan bir faktör oldu.

"Çok açık sözlüydü. Lord Bancroft sayesinde kendime ait bir evim olmasaydı, bana benzer bir tarzda bakamayacağını söyledi. Ama bir evim olduğuna göre

Personelimin, arabamın, sığırlarımın ve her sezon belli sayıda yeni giysimin faturasını öderse razı olur mu?

"Açık sözlülüğü... üzerimde beklenmedik bir etki yarattı. Yıllar boyunca can sıkıntısı içinde çok fazla para harcadığımı ve artık gelecek için ciddi bir şekilde para biriktirmem gerektiğini itiraf ettim." Bayan Claiborne'un yanaklarına renk gelmişti. Yeni kaynamış su dolu bir çaydanlığı ısıtmak için yüzünü eğdi. "Personelimi azaltmak, atımdan ve arabamdan kurtulmak ve en az üç yıl boyunca yeni kıyafetlere yatırım yapmamak niyetindeydim. Ama bu lüksler için ödeyeceği parayı bana nakit olarak verirse, onu koruyucum olarak kabul etmeyi düşünebilirim."

Bayan Watson büyülenmişti. Kendisi de aynı mesleği yapmıştı ama hiçbir zaman müstakbel koruyucularla yüz yüze pazarlık yapmamıştı. Bunun yerine, onların iş adamlarıyla *gönlünden ne* koparsa, *sevgilim*, tam ve transfer edilebilir miktarlara çevirmek için anlaşmalar yapmıştı.

Bayan Claiborne'un yüzünün kızarması da ilgisini çekmişti; bu, muhafız kadınlar arasında kesinlikle nadir görülen bir durumdu. Ama belki de bu tam da koruyucularının hoşuna giden bir şeydi; geçimini sağlamak için ona iyilik satan birinin hâlâ genç kız gibi görünebilmesi ve kolayca telaşlanabilmesi.

"Bay Underwood fikrime sıcak baktı," diye devam etti Bayan Claiborne. "Lord Bancroft onay verdi. Evle ilgili indirimlerimi yaptım, Bay Underwood banka hesabıma para yatırdı ve... şey, sorunuza cevap vermek gerekirse, Bayan Holmes, bu şekilde evimin bir üyesi oldu."

Bayan Charlotte bir dilim pasta aldı. "İkiniz iyi anlaştınız sanırım?"

"Yaptık." Bayan Claiborne kişisel mali durumuyla ilgili itiraflarda bulunurken kimsenin gözlerinin içine bakmamıştı ama şimdi yavaşça yüzünü kaldırdı, ifadesi hülyalıydı. "Lord Bancroft'la birlikteyken hep gergindim. O her şeyin en iyisini isterdi ve ben de ona layık olmadığımı inanırdım. Ama Bay Underwood onu kabul ettiğim için kendini çok şanslı hissettiğini söylemekten çekinmedi."

"Bunun dışında pek konuşmazdı, bu da benim için gayet uygundu. Ben piyanoforte çalarken o gazeteleri incelemekten mutluydu. Ve konuşmayı severdi."

O içkisini yudumlarken benim kitaplardan ve dergilerden yüksek sesle okuduğumu dinlerdi."

Bluzunun üstten üçüncü düğmesinin yanındaki düğmeyi okşadı. Bir zamanlar içinde düğün fotoğrafı olan bir madalyon takmış olan Bayan Watson, Bayan Claiborne'un da bluzunun altında bir madalyonu olup olmadığını merak etti.

"Geçen Eylül ayında bana evlenme teklif etti. Ben de evet dedim. Evlilik ilanı vermek istedim, ama o özel bir ruhsatın daha iyi olacağını söyledi - yakında bir karısı olacağını kendisine karşı iyi niyetli olmayan insanlar tarafından bilinmesini istemiyordu. Bunun benim için tehlikeli olabileceğini ve bunun da kendisi için tehlikeli olacağını düşündü."

"Bu sizi endişelendirdi mi, onun korkusu?"

Bayan Claiborne sol elindeki elmas yüzüğü -muhtemelen nişan yüzüğünü- korumak istercesine kapattı. "Bayan Holmes, Bayan Hudson, anlamalısınız, annem de bir fahişeydi. Paris'te bize bazen böyle denir, zengin erkeklerin metresi olmaya yazgılı kadınlar. Beni de bunun için eğitti ama bu konuda hiç iyi değildim.

"Evlilik sonunda başarısız yaşlı bir Kıbrıslı olarak yaşama doğru ilerleyişimi durduracaktı - bir daha asla başka bir koruyucuya ihtiyaç duymayacağım için sevinçliydim. Bu rahatlama gerçektir, oysa Bay Underwood'un bahsettiği tehlike varsayımsal görünüyordu.

"Ama yanılmışım tabii ki. Korkunç bir günde Bay Underwood eve gelmedi. Onun yerine Lord Bancroft'un tutuklandığını ve kendisinin de bir süreliğine saklanması gerektiğini söyleyen bir mesaj gönderdi."

Bayan Claiborne derginin sayfalarını karıştırırken, sinirsel tiklerinin çıkardığı ısıklı seslere kulaklarını tıkadı. "Bana her zaman kendisinden hiçbir yazışma saklamamamı tembihlemişti, ama ben onları gizlemiştim. O gece her şeyi yaktım -mektupları, faturaları, fotoğrafları, üzerinde onun adı ya da yüzü olan her şeyi. Ertesi gün zaten azalan ev personelimden herkesi işten çıkardım.

"Bay Underwood bir gece gizlice eve girdi ve bana bir noktada Amerika ya da Avustralya'ya kaçabileceğini ama Lord Bancroft'u henüz terk edemeyeceğini söyledi. O andan itibaren bana haftada iki kez mektup yazdı.

Bazen mektup göndermezdi, sadece boş bir zarf gönderirdi, böylece posta damgasından nerede olduğunu anlayabilirdim. Ama onları bile yaktım.

"Bu mektupların düzenliliği beni sahte bir güven duygusuna sürükledi. Uzak bir diyarda, kimsenin hakkımızda hiçbir şey bilmeyeceği ve hep arzuladığım o sıradan hayata sahip olacağımız geleceğimizi hayal etmeye başladım. Ve sonra mektupları kesildi."

Bayan Claiborne aniden ayağa kalktı, pencereye gitti ve perdenin kenarından baktı. Bayan Watson sandalyesinden yarı yarıya kalktı.

Bayan Claiborne arkasını döndü. "Özür dilerim. Bir şey yoktu ama bugünlerde biraz gerginim."

Bayan Watson yavaşça yerine oturdu, odanın havasız sıcaklığı yakasının hemen içinde aşındırıcı bir sıcaklık yaratıyordu.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin misiniz?" diye sordu Bayan Charlotte.

"Evet, eminim." Bayan Claiborne sıkıca gülümsedi. Kırmızı kadife perdenin saçaklarındaki birkaç püskülü çekiştirdi. "Bay Underwood'un mektupları kesildiğinde zaman kazanmaya çalıştım, çünkü benden tek bir mektup bile kaybolursa paniğe kapılmamamı istemişti. Ama bir hafta geçtikten sonra daha fazla bekleyemedim.

"Lord Bancroft'u görmeye gittim, bana uykularımı kaçırarak bir şey olmadığını söyleyecek diye çok endişelendim. Neyse ki lord hazretleri de benim kadar telaşlıydı.

-Sakindi ve gözyaşları içinde değildi ama bu haberin onu hiç memnun etmediği belliydi.

"Bana yardım getireceğini söyledi. Ona inandığımdan emin değildim ama işte buradasınız, tüm beklentilerin ötesinde." Bayan Charlotte'a baktı, yüzünde hac yolculuğunun sonuna yaklaşmış, bir mucizeye tanık olmak için yanıp tutuşan bir müminin ifadesi vardı. "Bayan Holmes, kardeşiniz efsane olmaya aday biri, geçen Aralık ayında işlenen çifte cinayetle ilgili her şeyi okudum. Özellikle Lord Bancroft bana kayıp kişileri bulma konusunda çok başarılı olduğunu söylediği için onun yardımını almak beni çok heyecanlandırıyor."

Böyle bir kayıp kişinin Lord Bancroft'un emriyle, belki de Bay Underwood'dan başkası tarafından öldürülmediğini bilmiyor muydu? Ve kimse ona Sherlock Holmes'un Lord Bancroft'un ne kadar pastoral ve nazik olursa olsun şu anki hapsinden sorumlu olduğunu söylememiş miydi?

Ama belki de Bayan Claiborne, sakin ve istikrarlı bir ev hayatı için duyduğu ateşli arzuyla, korkunç şeyler yapan erkeklerin bu şeyleri sakladığı türden bir kadındı, böylece onlar da normalmiş gibi davranmanın, ellerinden kan damlamayan bir kozanın tadını çıkarabilirlerdi.

Ne de olsa Bayan Watson, Bayan Claiborne'u, Sherlock Holmes'un temsilcilerinin burada kendi istekleri dışında bulundukları ve "yardımlarının" iğrenç yollarla sağlandığı bilgisinden korumak için içinde bir arzu hissetmemiş miydi? Bayan Claiborne olayları anlatırken derin bir sessizlikle karşılaşacağını tahmin etmemiş olmalıydı. Bayan Holmes'tan Bayan Watson'a huzursuzca baktı, sonra tekrar geri.

Bayan Charlotte bisküvi tabağını bıraktı ve zaten güzelce örtülmüş olan eteğini yeniden düzenledi. "Lord Bancroft, Bay Underwood'un tam olarak yasal olmayan dövüşlerde yarışan bazı boksörlere sponsor olmasından kaynaklanan düşmanları olabileceğini düşünüyor gibi görünüyor."

"Sanırım bu mümkün," dedi Bayan Claiborne tereddütle. "Bay Underwood boks hakkında çok az konuşurdu, bu sporu sevmediğim için memnundu."

"Sponsor olduğu boksörler hakkında bir şey söyledi mi?"

"Sadece New Cross yakınlarında bir yerde üç tane vardı, sanırım, ama emin değilim. Oxford Caddesi'nden daha uzağa nadiren giderim."

"Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey varsa, bizi Mr. Underwood?"

"Ama Bay Underwood'un hayatının geri kalanı hakkında çok az şey biliyorum." Bayan Claiborne gözlerini hızla kırptırdı. Gözlerindeki ani parlaklığa bakılırsa, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

Bayan Charlotte ellerini kucağında kavuşturdu ve esrarengiz bakışlarını Bayan Claiborne'a yöneltti. "Bana söyleyebilecekleriniz gerçekten bu kadar mı?"

Bayan Claiborne yutkundu. Muhtemelen soğukkanlılığıyla dikkat çeken Bayan Charlotte'u bilinçsizce taklit ederek o da ellerini önünde kavuşturdu. Ama bu yeni duruşu Bayan Watson'ın omzundan bileğine kadar gergin hissetmesine neden oldu.

"Hanımlar, size söylemek üzere olduğum şeyi Bay Underwood'a asla söylemeyeceğinize söz verir misiniz?"

"Müşteri gizliliğini çok ciddiye alıyoruz," diye yanıtladı Bayan Charlotte.

Bu hiç de vaat değildi ama Bayan Claiborne yine de nefes verdi. Büfeye geçti ve gümüş bir şişeden bir yudum içti. Parmak uçlarıyla dudaklarının kenarına bir fiske vurdu. "Bay Underwood beni en son altı hafta önce şahsen ziyaret ettiğinde, gece hararetli bir konuşma yapan erkeklerin sesiyle uyandım. Bay Underwood'un sesini tanıdım ama diğer kişininkini tanımadım.

"Alt katta girişteydiler ve Bay Underwood adamı bir daha villaya gelmemesi konusunda uyarıyordu. Kısa bir süre sonra adama kapıyı gösterdi. Ve hemen ertesi gün bu şehir evini buldu ve ben de taşındım."

Bayan Watson, dekorun Bayan Claiborne'un kıyafetlerinin yumuşak tonlu zarafetiyle tamamen çelişmesi nedeniyle, şehir evinin tamamen mobilyalı ve aceleyle kiralanmış olduğunun tüm işaretlerini taşıdığını düşünüyordu.

"O gece Bay Underwood ile tartışan adamı tarif edin."

"Bay Underwood ona ismiyle hitap etmedi, sadece 'seni domuz' dedi. Ayrılırken yüzünde, yanağının sol tarafından aşağıya doğru uzanan büyük bir yara izi gördüm. Onun Bay Underwood'un bokstan tanıdığı biri olduğunu düşündüm -çoğu bu sert, hırpalanmış görünüme sahipti ve birçoğu hapisteki suçlulardan boksörlere ve sonra tekrar geri döndü."

Sanki hesap tüm gücünü tüketmiş gibi nefes nefese kalmıştı. Dışarıda, kapalı pencereden boğuk bir kahkaha patladı.

Bayan Watson bir an için çekilmiş perdelere baktı ve taze Hava.

Bayan Charlotte, neşenin son yankısı da söndükten sonra bile cevap vermedi. Aşağı. Sessizlik uzadı. Bayan Watson'ın nefesleri kendi kulaklarında vınlamaya başladı.

"Gerisini anlatmamaya mı karar verdiniz Bayan Claiborne?" dedi sonunda Bayan Charlotte.

Bayan Claiborne sarsıldı, sonra boğazının arkasından acı dolu bir ses çıkardı.

"Sherlock Holmes'un etkinliği, bir vakaya girerken olabildiğince çok şey bilmesine bağlıdır," dedi Bayan Charlotte, ses tonu amansızdı. "Ne yapmalı?

Bayan Claiborne, Bay Underwood'u bulmayı mı yoksa sırrınızı saklamayı mı daha çok istiyorsunuz?"

Bayan Claiborne eliyle yüzünü kapattı. Elini gevşekçe yanına bırakması için bir dakika daha geçmesi gerekti. "Bay Underwood ve ben en başından beri birbirimize olumlu yaklaştık. Ve gelecekte de mutlu olacağımıza inanıyorum. Ama o kaybolduktan sonra düşünmek için çok fazla zamanım oldu. İstemediğim şeyleri düşünmeme konusunda ne kadar iyi olsam da, bazen bunu hatırlamadan edemiyorum... bazen..."

"Evet?" diye sordu Bayan Charlotte amansızca.

Bayan Claiborne gözlerini sıkıca kapattı. "Bazen onun üzerinde parfüm kokusu alıyorum ve ben parfüm kullanmam."

Bayan Watson iç çekti. Kendisi de bir koruyucunun sadık olmasını asla beklemezdi. Ama evlenme beklentisi işleri değiştirmişti. Geleneksel bir yaşam özlemiyle Bayan Claiborne görmezden gelmişti. Ta ki kendini daha fazla kandıramayana kadar.

Bayan Claiborne gözlerini tekrar açtı; midesi bulanmış görünüyordu. "Geçmişte, reşit olduktan sonra bulduğu bir kadın akrabası ya da ziyaret etme nezaketinde bulunduğu bir meslektaşının dul eşi olabileceğini düşünmüştüm. Ama şimdi kimseye bir açıklama yapmadan gittiğine ve Lord Bancroft kraliyet tarafından yakalanmadığına emin olduğuna göre..."

"Belki boks çevrelerinden biri onun kötülüğünü diledi. Belki de onun yerine başka bir kadınla gitti. Ya da belki ikimizi de geride bıraktı. Ne de olsa kadınlar her yerde var. Yeni Dünya'da yeni bir ya da iki metres bulması, buradan bir metres ihraç etme zahmetine katlanmasından daha uygun olur, değil mi?"

Tekrar sessizlik çöktü. Bayan Claiborne koltuğuna geri döndü ve O.

Hareketi bir çöküş gibiydi, mutsuzluğu "Eğer I mayıs Ha

Sor, Bayan Claiborne. Claiborne," dedi Bayan va.

Charlotte, onu mülayim "Lord Bancroft'un size hediye ettiği villaya ne yaptınız?"

Bayan Claiborne'un sıkıntısını görmezden gelmedi ama hızlı, keskin gövdeli bir geminin dalgaları yarması gibi onu yarıp geçti.

Bayan Claiborne şaşkın görünüyordu. "Villa mı? Hâlâ orada. Ama içinde işe yarar bir şey bulabileceğinizi sanmıyorum."

"Yine de bir göz atmak isterim."

"Elbette. Bir dakika lütfen."

Bayan Claiborne iki dakika sonra elinde bir dizi anahtar ve kırmızı çerçeveli gözlerle döndü.

Anahtarları Bayan Charlotte'a uzattı, gözleri yine parlıyordu. "Bayan Holmes, Bay Underwood'un ülkeyi diğer kadınla birlikte terk ettiğini öğrenirseniz, lütfen bana haber vermeyin. Bana sadece tek başına göç ettiğini söyleyin."

"O noktaya gelmeyeceğinden eminim, Bayan Claiborne," dedi Bayan Charlotte, sandalyesinden kalkarken, Bruges Madonnası kadar sakin görünüyordu. "Bundan eminim."

Dokuz

L Bayan Claiborne'un evinden ayrılan iki kadın ayrı yönlere gittiler. Bayan Watson, damadı Lawson ile güçlerini birleştirecekti. ve Bay Underwood'un boks bağlantılarını aramak için ev halkıyla birlikte Paris'e taşınmamış olan arabacı. Charlotte, elinde yeni aldığı anahtarlarla Bayan Claiborne'un asıl evi olan Prince's Grove Close'daki villaya doğru yola çıktı.

Evin konumu oldukça özeldi; تنها bir çıkmaz sokaktaki son evdi. Ön kapı, her bir çiçeği şekerparenin mükemmel bir tonunda olan, öfkeyle açmış bir gül bahçesine açılıyordu. Manzara çok güzeldi ama Charlotte her yerde biten yabancı otları ve budanmamış solmuş çiçekleri fark etti.

Villanın içi karanlıktı; pencereler kapatılmıştı ve gaz lambalarına artık yakıt verilmiyordu. Charlotte bir şamdan bulmayı başardı ve fitili yaktı.

Mum ışığı, Japon altı noktalı yıldız desenlerinden oluşan altın rengi duvar kâğıtlarının üzerinde parlıyordu. Döşemeler kuşlar ve stilize kiraz ağaçlarıyla basılmış fildişi bir basmaydı. Pencereler açık olsaydı ve içeriye ışık girseydi, oda havadar ve güzel olurdu.

Charlotte meraktan duvara yaklaştı ve şamdanı kaldırarak bir aplik üzerindeki alanı inceledi; gaz alevlerinin yakınında böyle hafif bir duvar kâğıdının renginin solmasını engellemek zor olurdu. Ama Bayan Claiborne bu sorunu öngörmüş ve duvara minyatür bir raf yerleştirmişti.

Japon dalga desenli mavi seramik bir tabak tuttu - temizlemesi ipek duvar kağıdından çok daha kolay.

Charlotte bodruma indi ve incelemesine oradan başladı.

Tüm evrakların tamamen boşaltıldığı ev ofislerinde kömür için bir makbuz bile bulunamamıştır.

Mutfaktaki tüm yiyecekler atılmış, küf toplamak için bir parça ekmek ya da patates kabuğu bile bırakılmamıştı. İçi aynı şekilde temizlenmemiş olan ocakta, kömürleşmiş odun parçalarıyla karışmış bir santim kül görülüyordu.

Charlotte zemin kata bir kat tırmandı ve sabah odasına, yemek odasına ve çalışma odasına baktı. Charlotte'un daha önce karşılaştığı çoğu çalışma odasının aksine, bu çalışma odasında sadece altmış kadar cilt vardı ve bunlar da tek bir kitaplığı ancak yarıya kadar dolduruyordu. Bay Underwood'un ya da Bayan Claiborne'un yazılı materyal zevklerini bilmiyordu ama bir zamanlar Lord Bancroft, Charlotte'a sanat tarihi ü z e r i n e derin okumalar yaptığını ve onuncu yüzyıldan on beşinci yüzyıla kadar İtalyan şehir devletlerinin gelişiminden çok etkilendiğini söylemişti.

Eldeki kitapların çoğu onun yararına satın alınmış gibi görünüyordu.

Yemek odasındaki masayı ve sabah odasındaki şömineyi çoktan incelemişti ve bu yüzeylerde altı haftadır birikmiş toz vardı.

Kitaplık ilk bakışta çok daha uzun süredir, haftalar değil aylar boyunca toz toplamıştı. Muhtemelen Bayan Claiborne, bir önceki sonbahardan beri tüm personelden kurtulmuş ve bir kişinin bakamayacağı kadar büyük bir evle karşı karşıya kaldığı için çalışma odasından erken çekilmişti.

Charlotte bir süre sıra sıra dizilmiş kitaplara baktı, sonra bir kitap ayracını gevşetti ve bir kitap aldı.

Kitabın *altındaki* toz farklı bir hikaye anlatıyordu. Kitabın çıkarılmasıyla ortaya çıkan dar raf yüzeyi şeridinin ilk yarım santim kadarlık kısmı, sırtın altında kalan kısım, rafın arka tarafına yakın yüzeyden belirgin şekilde daha kalın toz taşıyordu. Başka bir kitabı kaldırdı; aynı desen devam ediyordu. Bir tane daha, yine aynı.

Kitaplar bir zamanlar rafta daha geride duruyordu. Ama biri onları taşımış -muhtemelen yakın zamanda- ve tozdaki bir karışıklığı gizlemek için kenara daha yakın bir yere koymuştu.

Her cildi kontrol etti ama olağandışı bir şeyle karşılaşmadı. Ondan önce buraya her kim gelmişse, titiz bir ruh, tüm kitapları gözden geçirmiş olmalıydı. Tek soru, davetsiz misafirin kayda değer bir şey bulup bulmadığıydı.

Çalışma masasının çekmeceleri -sadece çekmece kulplarına bakılırsa- rahatsız edilmemiş gibi görünüyordu. Ama Charlotte çantasından çıkardığı bir kalemle, çekmecelerin çekmecelerindeki toza dokunmadan ya da parmak izi bırakmadan çekmeceleri açıp kapatabiliyordu.

Bir sonraki katta nihayet aceleyle ayrıldıklarına dair işaretlerle karşılaştı: Bayan Claiborne'un yatak odasındaki gardırobun kapakları aralıktı; giyinme odasındaki çekmecelerin yarısı dışarıda duruyordu. Charlotte, gizli ziyaretçinin gösterdiği özene bakarak, evin bu bölümünün Bayan Claiborne'un kaçışından sonra bu hale geldiğini düşündü.

Ancak tavan arasında bu özen azalıyordu. Ya da belki de burada birinin varlığına dair tüm izleri gizlemenin neredeyse imkânsız olduğunu söylemek daha doğru olur.

Tavan arasına açılan kapı, Charlotte'un söylediğine göre yaklaşık üç gün önce temizlenmiş bir asma kilitle sabitlenmişti. Yanında anahtar olmayan gizli ziyaretçi kilidi açmıştı ve asma kilidin üzerindeki tozu bozmadan bunu başarması mümkün değildi.

Tavan arasındaki halısız koridor o kadar tozluydu ki ayak izleri gizlenemiyordu. Yine de gizli kaşif gerçek ayakkabı izleri bırakmak istememişti. Tozlar süpürülmemiş ama yeniden düzenlenmişti, muhtemelen bir bez parçası ya da davetsiz misafirin çıkarken arkasından sürüklediği bir dış giysiyle.

Hizmetçiler için sıkışık bir yer olan tavan arasında başka bir şey keşfedilmemişti. Charlotte kapıyı yeniden kilitledi, aşağı indi ve her katta bir tur daha atarak hiçbir şeyi gözden kaçırmadığından emin oldu.

Daha sonra arka kapıyı açtı ve arka bahçeye çıktı.

Ve orada ilginç bir şey buldu.

Charlotte otel süitinin sokak girişine yaklaşırken, yaşlı bir adamın kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

Onu son gördüğünde, yaşlı adam son derece üslupsuz, ciğerleri lekeli ve çok fazla kolonya kokan biriydi. Bugün onun önünden geçerken, ağır basan miasma gitmiş, ciğer lekeleri görünmez olmuş ve giysileri modanın birkaç on yıl yerine sadece birkaç yıl gerisinde kalmıştı. Hâlâ yaşlı ama dinç bir adamdı; gür, tuzlu ve biberli saçları ve ona sessiz bir otorite havası veren gözlükleri vardı.

"Oh, efendim! Efendim, bir dakika lütfen!" diye seslendi.

Manş Denizi'nin bu yakasındaki en cazip yaşlı adam durdu ve arkasını döndü. Belli belirsiz şaşkın görünüyordu. "Evet?"

"Özür dilerim ama bunları kaldırımda buldum. Size ait olamazlar, değil mi?" diye sordu Charlotte, beyefendi karakterleri için kullandığı tel çerçeveli gözlükleri uzatırken gözleri kocaman açılmıştı.

Onlara dikkatle bakıyormuş gibi yaptı. "Teşekkür ederim hanımefendi, ama bunlar benim değil."

"Ah." Yüzünde en kederli ifadesini takındı. "O zaman onları resepsiyona bırakacağım."

"Size iyi akşamlar dilerim, hanımefendi." Başını eğdi ve bir an bile tereddüt etmeden oradan ayrıldı.

Sevgilisini elde etmek için her zaman zoru oynar.

Çay için çok geç, akşam yemeği içinse çok erkendi. Charlotte otel odasına döndüğünde her ikisi için de zili çaldı.

Kapı çalındığında ev kıyafetini yeni giymişti.

Sosyetenin Londra'dan ayrılmasını fırsat bilen Charlotte ve arkadaşları otelde, her biri özel girişe sahip, yan yana üç süit ayırtmışlardı. Lord Ingram'ın süiti ile bayanların kaldığı süit arasında

daha da büyüktü, oteldeki süitlere her iki taraftan bağlanan tek süitti, çok büyük bir aileyi ya da daha fazla alan talep eden ileri gelenleri ağırlamak için tasarlanmıştı.

Bu süit şu anda Manchesterlı bir iş adamı rolünü oynayan Lawson'dan başkası tarafından kullanılmıyordu. Ancak Lawson, Bayan Watson'ın Regent's Park yakınlarındaki evinin arkasındaki kendi lojmanını tercih ettiğinden, bu çok güzel süit çoğunlukla Lord Ingram'ın ile bayanların odası arasında bir koridor görevi görüyordu.

"Affedersiniz hanımefendi," dedi bağlantı kapısının diğer tarafından gelen yaşlı bir ses. "Umarım sizi çağırmakla çok geç kalmamışımdır. Ama belki de bulduğunuz gözlüklere bir kez daha bakmalıyım. Sanırım onları henüz resepsiyona teslim etmediniz?"

Charlotte kapıya doğru yürüdü, kilidini açtı ve sevgilisini içeri aldı. "Tanrım, ne kadar da yaşlı bir beyefendisiniz."

Homurdandı, böylesine yaşlı bir örnekten gelen uyumsuz bir sesteki bu. "Genç kadınlara sarkıntılık eden yaşlı bir adam olmamı mı tercih ederdin? Hayır, boş verin onu, şimdi hatırladım: Siz Bay Gregory gibi büyük güzellikleri tercih edersiniz."

RMS *Provence* gemisinde yol arkadaşı olan Bay Gregory gerçekten de harika bir güzeldi. Charlotte kirpiklerini kırıştırdı. "Kıskançlık mı seziyorum, lordum?"

"Bir not mu?" Alay etti. "Bütün bir kıskançlık senfonisi besteledim. Bu sadece uvertür. Aslında, bu sadece orkestranın akordu olabilir."

Gülümsemekten kendini alamadı. En canlı ya da en duyarlı kadın değildi ama adam onu kolayca neşelendirmişti. "Aman Tanrım. Ne kadar yanılıyorsunuz. Dünyadaki aşık Bay Gregory'lerle ilgilenmiyorum. Benim için her zaman dünyanın ilkel, bastırılmış Lord Ingram'ları olmuştur."

"Huh," dedi ve sürahidenden kendine bir bardak su doldurmak için büfeye doğru yürüdü.

"Ancak, Paris'te bir arabada karşılaştığım o yaşlı beyefendi... Ondan da çok etkilendim. Acaba Mösyö Lord ve Efendi yatakta bağlanmaktan gizlice hoşlanıyor mu?"

Lord Ingram suyunu tükürdü. Sonra bir an düşündü. "Olabilir. Bu kadar huysuz olmasının nedeni bu olabilir. Her zaman hayatında bir şeylerin eksik olduğunu hissetmiş ama ne olduğunu bilmemiştir. Karısı da onu, onun kendisini anladığından daha iyi anlamak ve Paris'in en iyi ipek kordonlarını tedarik etmek yerine, jambon büyüklüğündeki pazılı uşak Pierre'i süzmekle meşgul."

Charlotte'un yüzünde patlamak üzere olan gülümseme sonunda patladı. "Orkestranın akordunu bitirdiğini görüyorum ve şu anda *La Grande Symphonie de la Jalousie*'nin açılış notalarındayız."

Bardağını yere bıraktı, aralarındaki mesafeyi kapattı ve ona sarıldı. "İyi misin Holmes?"

O da ona sarıldı. "Kişisel çıkarımın olmadığı bir davayı tercih ederdim - örneğin Müfettiş Treadles'ın küçük muamması gibi. Ama ben iyiyim. Yakışıklı ve yaşlı adamlarla birlikteyken nasıl iyi olmayayım?"

"Huh," dedi tekrar, onun çoğul isim kullanması üzerine ve onu öptü.

"Canım, ben geldim!" Bayan Watson seslendi.

Salonun kapısını iterek açtığında Bayan Holmes'un yaşlı bir beyefendinin kucağından geri adım attığını gördü.

Bayan Watson'ın boğazından boğuk bir ses çıktı. O daha ne olduğunu anlayamadan, yaşlı beyefendi yarı eğilerek, "İyi günler hanımefendi," dedi.

Lord Ingram'ın sesiyle konuştu. Bayan Watson'ın yine nefesi kesildi. İleri atıldı, onu omuzlarından tuttu ve yüzüne baktı.

Bir önceki sonbaharda, daha iyi bir kılık değiştirme sağlayacak çeşitli makyaj tekniklerini denerken, buruşturulmuş kağıt mendil parçalarının, Bayan Longstead tarafından yapılan bir formülasyonla fırçalandığında kırıksıklıkları taklit etmek için kullanılabileceğini keşfetmişti.

Bayan Longstead, rahat durmayarak daha fazla modifikasyon yaptı ve burun şeklini veya yüksekliğini değiştirmek için yüze yeterli kalınlıkta katmanlanabilen yeni bir çözüm buldu.

elmacık kemikleri. Lord Ingram'ın yaptığı da buydu, ayrıca keskin uçlu sakalı da kendisinininkinden farklı bir çene yapısına sahip olduğunu gösteriyordu.

"Tanrım, sen olduğunu anlayamadım!" Bayan Watson hayret etti. Lord Ingram onu iki yanağından öptü. "Beni bir de Paris," dedi alaycı bir tavırla. "Orada kılık değiştirmem olağanüstü oldu."

Bayan Charlotte'un sipariş ettiği yemek geldi ve çay masasının etrafına oturdular. Bayan Watson'ın ne yediği hakkında pek bir fikri yoktu. Genç aşıkların arasına girdiği için kendine kızmıyordu bile. Lord Ingram, Lord Bancroft ve Bayan Claiborne'la olan görüşmelerinin hesabını alır almaz gümüş takımlarını masaya bıraktı.

"Sevgili oğlum, sence kardeşinin sadece bir uşağı için endişelendiği için Bayan Bernadine'i rehin almak da dahil olmak üzere bu kadar çok şey yapması mümkün mü?"

Çay servisiyle birlikte gelen küçük sandviçlerle daha çok ilgilenen Bayan Charlotte, akşam yemeğini Lord Ingram'a vermişti. Bir kuşkonmaz mızrağını birkaç küçük lokmaya böldü ve kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Cevabım hayır olmalı. Ama aradığınız kesin hayır cevabını verebilecek en iyi kişi ben değilim hanımefendi. Ben hala doğru koşullar altında kardeşimin birine büyük bir iyilik yapabileceğini düşünüyorum."

Bayan Watson'ın yüreği sızladı. Kendisi de Lord Bancroft'u büyük bir saflıkla hor görüyordu ama Lord Ingram için durum bu kadar basit olamazdı. Tabağını tamamen bir kenara itti. "Gençken sana verdiği resim derslerini mi düşünüyorsun?"

Lord Ingram'ın üç erkek kardeşi de ondan çok daha büyüktü. En iyi anlaştığı kişi, bir sonraki en küçükleri olan Lord Remington'dı. En büyükleri olan şimdiki dük her zaman ikinci bir baba gibi davranmış ve eski dükten çok daha sert olmuştu. Ve Lord Bancroft, o soğuk balık, hiçbir zaman kimsenin gözdesi olmamıştı.

Ama Lord Bancroft gençliğinde uzun süre aile mülküne hapsedilmişti, çünkü yaşlı dük onun dışarı çıkıp çapkınlık yapmasını istemiyordu, zaman zaman küçük kardeşini kanatları altına almıştı.

O zamanlar dul olan yaşlı dükün metresi Bayan Watson, Eastleigh Park'ta epey zaman geçirmişti. Lord Ingram ona en son

Lord Bancroft'un yorumları ve örneklerinin tekniğini ve kompozisyonunu geliştirdiği noktalara işaret ederek eskizler ve illüstrasyonlar.

Ve tabii ki ona daha iyi bir arkeolog olabilmesi için ilk etapta çizim yapmasını ya da en azından taslak hazırlamasını tavsiye eden Lord Bancroft olmuştu.

"Mantıklı sonucun Bancroft'un Eastleigh Park'ta sıkıldığı olduğunu biliyorum," dedi Lord Ingram, "bana ya da hobilerime yatırım yaptığından değil. Hatta bir gün vaftiz babamın serveti bana miras kalabileceği için bana iyi davranmaya karar verdiği bile düşünülebilir.

"Bu teorilere itiraz edecek değilim. Ancak bana verdiği çizim derslerinden büyük fayda sağladığım da bir gerçek. Dolayısıyla, daha sonra yaptıklarına rağmen, Underwood için iyi bir şeyler yapabileceğini ihtimal dışı görmüyorum."

Bayan Watson onun omzuna dokundu. Lord Bancroft böylesine şefkatli düşünceleri hak etmiyordu, ama Lord Ingram'ı onun içindeki iyiliği gördüğü için suçlayamazdı - sevgili genç adamda hayranlık duyduğu şey buydu.

Ona gülümsedi. Ama Bayan Charlotte'a baktığında gözleri sıkıntılıydı. "Bununla birlikte, kardeşimin kalbindeki saf iyilikle hareket ettiğine inanıyor muyum? Hayır. Underwood'u ararken ya vazgeçemeyeceği bir kazanç ya da engellemesi gereken bir kayıp olmalı."

"Ne tür bir kazanç? Ne tür bir kayıp?" diye sordu Bayan Watson, hem korkmuş hem de öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

O da bıçağını ve çatalını bıraktı. "Bu noktada en büyük kazanç onun özgürlüğü. Eğer onu Ravensmere'den kaçırmak için bir komplo varsa ve Underwood tüm planın kilit noktasıysa, o zaman elbette kayıp bir Underwood bulunmalı ya da en azından hesaba katılmalı. En büyük kayba gelince, bu onun hayatı olur. Ama hayatının acil bir tehlike altında olduğunu düşünüyor musun Holmes?"

Bayan Charlotte onun neredeyse hiç dokunmadığı dil balığı filetosundan bir parça aldı. "Eğer Lord Bancroft'un kraliyet mektuplarını ele veren tılsımı yoksa, o zaman belki de güvenliği konusunda endişelenmesi gerekir. Ama o mektupların el değiştirdiğine dair bir haber aldınız mı?"

Lord Ingram başını salladı. "Hayır ve bu kadar önemli bir şeyi Underwood'a emanet edeceğini sanmıyorum. Şimdi Underwood'un parasının nerede olduğunu biliyor olması mümkün - kraliyetin kurtarmaya çalıştığı para. Eğer Underwood'un ortadan kaybolması Bancroft'un artık parasına sahip olmadığı anlamına geliyorsa, o zaman Underwood'u bulmak da bir öncelik haline gelir."

Tekrar Bayan Watson'a baktı. "Kesin cevaplarımız olmadığı için mi hayal kırıklığına uğradınız, hanımefendi?"

Bayan Watson içini çekti. "Bu noktada belirsizliklere daha alıKkın olmalıyım. Yine de Lord Bancroft hepimizin tanıdığı biri olduğu için durumu daha kesin bir şekilde kavramak istiyorum."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Holmes Stern Hollow'daki ölümü araştırdığında beni değerlendirme dışı bırakmadı - her halükarda hemen değil. Karşılaştıracak olursak, hiçbirimiz Bancroft'u *o kadar* iyi tanımıyoruz, bu yüzden onun tam amacını nasıl güvenle söyleyebiliriz?"

Bayan Holmes az önce kendine bir kaşık meyveli aptal ikram etmişti. Meyveli muhallebiyi hemen mideye indirmede ama Lord Ingram'ın tabağına bir göz attı. "Pek bir şey yememişsiniz."

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi ama yorgunluktan eser yoktu. "Hâlâ Paris'teki durumu düşünüyorum. Ama merak etmeyin. Yarın Stern Hollow'a döneceğim ve Cummings beni düzgün bir şekilde besleyecek."

İyileşmiş görüntüsünü korumak için arada bir evde görünmesi gerekiyordu.

Bayan Charlotte elini kısa bir süreliğine onun dirseğine koydu. "Pekala o zaman. Yarın ziyafet çektiğinizden emin olun."

Sonra Bayan Watson'a döndü. "Bay Underwood'un boxer'ını arama konusunda bir ilerleme kaydettiniz mi, hanımefendi?"

Sabah saat ikiyi çeyrek geçe, Provence'ın yaz sıcağı, son somununu saatler önce pişirmiş bir fırınınkı gibi nihayet hafiflemişti.

Ancak çatının tepesine çömelmiş olan adam hâlâ terliyordu; sıcaktan değil, lanet çatının yüksekliğinden. Beş kat yukarıdaydı ve kaymayacağına dair hiçbir güvencesi yoktu.

Caddenin karşısındaki evin üst kat pencerelerinden biri hâlâ aydınlıktı. Zarif bulvarın diğer tüm sakinleri yatmıştı ama bu kişi hâlâ uyuyamamış ya da uyumak istememişti.

Çatıdaki adam ara sıra perdenin arkasında hareket eden bir silüet seçebildiğini düşünüyordu.

Elindeki sapanı çekti. Cours Mirabeau orantılarıyla meşhurdur: Kenarlarında sıralanan kasaba evleri tam olarak bulvarın genişliği kadar uzundu. Bir çam kozalağının yüz kırk metreyi kat etmesi ve ışıklı pencereye çok hafifçe çarpması için gereken parabolik yörünge üzerinde çalışmıştı, o kadar hafifti ki sesi diğer odalardan duyulmayacaktı.

İlk atışı boşa gitti. Küfretti, sapanı başka bir kozalakla doldurdu ve nabızı ve nefesleri yavaşlayana kadar kendini beklemeye zorladı.

Bıraktı. Çam kozalağı pencereye doğru yelken açtı. Neyse ki perdenin arkasından yayılan ışık kozalağın yörüngesindeki değişikliği göstermeye yetti - eğik bir açıyla pencereden sekti.

Kalbi tekrar hızlandı, bu sefer rahatlamıştı.

Sonunda, pencereye yedi kez vurmak için on deneme yapması gerekti. En azından yedi kez olduğunu umuyordu. Sonuncusu kıl payı kısa düşmüş ya da tam yörüngesi tükenirken cama çarpmış olabilirdi.

Bunu bir başarı olarak görüyordu çünkü içgüdüleri öyle olduğunu söylüyordu. Her halükarda, sabah yerel gazetede küçük bir ilan olacaktı - eve teslim edildiği bilinen bir gazete. Ve ilanda, sadece birkaç kişinin bildiği bir kodla, *Yedi* yazacaktı.

Odanın sakini anlamalıydı. Ya da en azından dikkat ederse bir iki gün içinde anlayacaktır.

Pencerenin arkasındaki ışık söndü.

Çatıdaki adam olduğu yerde kaldı.

Yakındaki bir sokakta bir fırın yanıyordu ve *fırıncı* işiyle meşguldü. İlk somunlar şekillendirilip tekrar kabarmaya bırakıldığında adam çoktan gitmişti.

On

T Bayan Watson'ın Paris'te kiraladığı ev, şehir merkezinin yaklaşık yedi ya da sekiz mil dışında, küçük, yeşillik bir bölgede yer alıyordu. Seine Nehri'nin Rive Droite kıyısında. Geniş bir verandaya sahip bal rengi villa, kıyının hemen üzerine tünemiş ve geniş, panoramik bir manzaraya sahipti.

Daha mutlu günlerde, Penelope Redmayne arkadaşlarını ve sınıf arkadaşlarını nehirde kürek çekmek, set boyunca gezinmek veya açık bir alanda piknik yapmak için birçok Pazar öğleden sonra eve getirmişti. Bir piknik battaniyesinin etrafında eğlenen bir grup genç, mavi gökyüzü, uzun çimenleri ve aydınlık yüzleriyle Empresyonist bir tabloyu andırıyordu.

Şu anda bile bölge çok güzeldi, yazın sıcaklığı ve yeşilliğiyle doluydu. Bu da yaşanan çileyi, tek bir korkunç değişiklik dışında her şeyin normal görüldüğü bir kâbus gibi hissettiriyordu.

Penelope kapıyı açan sert yüzlü adama gülümsemek için elinden geleni yaptı. "*Bonjour, monsieur.* Erzaklarınızı getirdim."

Adam çömelerek portikodaki alışveriş sepetlerini inceledi. Bagetlere vurdu ve sebzeleri, jambon budu ve hatta kâğıda sarılmış pulları ve bağırsakları çıkarılmış balıkları sıktı. Yumurtalara ve çilekli tartlara daha büyük bir özenle yaklaştığı için sadece şükredebildi.

"Burada hiç peyniriniz yok," dedi doğrulurken dehşete yakın bir ifadeyle. "Bir dahaki sefere Camembert getir. Ve iyi bir Gruyère, biraz chèvre ve taşıyabildiğiniz kadar Époisses."

"Tüm bunları öğleden sonra teslim edeceğim." Penelope iyilik yapma konusunda utanmazca davranabileceğine karar verdi. "İstediğiniz başka bir şey var mı, mösyö? Biftek, ıstakoz, dondurma? İyi bir şarap tüccarı var-"

"Çalışırken içki içmiyoruz," dedi adam kesin bir ifadeyle.

"Hayır, tabii ki değil." Tekrar gülümsedi. "Artık içeri girebilir miyim?"

Adam arkasına baktı. İzin almış olmalı ki geri çekildi ve kadının geçmesine izin verdi. Kadın paralı asker onun üstünü başını aradı, sonra da evin derinliklerine kadar ona eşlik etti.

Kendi kendine yaptığı işin o kadar da tehlikeli olmadığını söylemeye çalıştı: Oraya gizlice keşif yapmaya ya da bir kurtarma operasyonu düzenlemeye gitmemişti. Ama silahlı kişilerle uğraşıyordu ve Bayan Charlotte'un Lord Bancroft'la yaptığı anlaşmaya pek güvenmiyordu.

Bayan Bernadine'in odasına girmeden önce, endişesini Bayan Bernadine'e bulaştırmamak için bir an kendini toparladı.

Odanın içinde Bayan Bernadine makara rafını döndürüyordu. Huzurlu bir ruh hali içinde, her seferinde bir ya da iki makarayı harekete geçiriyor ve tenindeki sürtünmeyi hissetmek için avucunu dönen makaralara dayıyordu. Ama şimdi bir düzine makara çılgınca dönüyordu. Bayan Bernadine onları hızlandırmaya devam etti, ancak durmalarını sağlamak için bir dizi *gıcırtılı* tıkırtıyla birbirlerine vurdu.

Elli yaşlarında, saçları tamamen ağarmış, güler yüzlü bir kadın olan Matmazel Robineau başını salladı. "Ah, *la pauvre*. Uyandığından beri böyle. Dün gece de öyleydi. Yürüyüşünü özlüyor."

Ailesi onun normal bir çocuk olamayacağını anladığından beri, Bayan Bernadine hayatının büyük bir bölümünde odasında tutulmuştu. Merdivenlerden korktuğu için seyrek olarak başka bir yere geçmesi zor olmuştu.

Her zaman yeni şeyler denemeye istekli olan Bayan Charlotte, Bayan Watson geçtiğimiz Şubat ayında evini Paris'e taşıdığından Bayan Bernadine'i zemin kattaki bir odaya yerleştirmesini istedi. Merdiven engeli olmadan, Bayan Bernadine her gün bir süre odasının dışında yürümeye son derece müsait olduğunu kanıtladı. Tahta kalaslarla bir rampa yaptıktan sonra bahçeye bile çıktı ve orada bir süre memnun bir şekilde oturup oltadan çıkarılmış bir makarayı çevirdi.

Ama Őimdi sűresiz olarak odasına kapatılmıŐtı.

Bayan Bernadine birkaç kez homurdandı ve bir kez daha tűm makaraları sıra sıra çalkalayarak dűndűrmeye baŐladı.

Matmazel Robineau'ya gűre iŐtahı hâla iyi deėildi ama paralı askerler yűnetimi devraldıėından beri olduėundan daha kűtű deėildi. Penelope'nin Londra'ya bildirebileceėi en iyi haber buydu: İŐlerin kűtűye gitmediėi.

Matmazel Robineau'nun hatırını sordu. HemŐire onun endişesini elinin tersiyle itti. "Benim için endişelenmeyin, matmazel. Ben Paris KuŐatması'nı yaşadım. Birkaç suçlu beni korkutamaz."

Kendi odasında tutsak olan Bay Mears da dahil olmak űzere, personelin diėer űyelerinin de ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarını sűyledi.

Kapı alındı. "Bu kadarı yeter," dedi kadın paralı asker.

Penelope saate baktı; tam olarak yarım saat geçmiŐti. AnlaŐmada űngűrűlen minimum sűreyi kullanmasına izin verilmiŐti, bir dakika bile fazla deėil.

Koridora adım attı. Őn kapıdan yűksek bir ses geldi. "Kim o?"

diye sordu kadın Penelope'ye, sesinde kuŐku vardı. Penelope tűm dűrűstlűėűyle, "En ufak bir fikrim yok," diye yanıtladı.

Zil tekrar çaldı, ardından gűrűltűlű bir ses duyuldu. "Evde kimse var mı? Kapıyı aın! abuk gel, Watson Teyze. Bir *bisou-bisou* yapalım ve sonra Paris'e gitmeliyim. Gerçek Paris'e yani. Mektubunda yalan sűylemiŐsin, burası Paris deėil! Yakınlarda tek bir kafe konseri bile yok!"

Palyao kimdi? Bekle, Watson *Teyze* mi?

Penelope'yi daha űnce içeri alan adam da aynı ūekilde ūaŐkın gűrűnűyordu. Dar bir pencereden dıŐarı baktı. "Bir İngiliz zűppesine benziyor."

Habersiz arayanın sesi kesinlikle bir İngiliz zűppesine benziyordu.

Bir yumruk kapıya vurdu; bűyűk, etli bir yumruktu bu, çıkardıėı sert *seslere* bakılırsa. "Gel, gel, Watson Teyze. Sonsuza kadar geç kalamayacaėım, bu yűzden geliėim parlarken saman yapmalıyım. Uslu duracaėına sűz verirsen sen de gelebilirsin. Ama sűzűne gűvenebileceėimi sanmıyorum, seni yaramaz yaŐlı kız."

Penelope'nin gűzleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Jo Teyze geçmiŐini Penelope'den bilerek saklamamıŐtı, bu yűzden Penelope her zaman

tiyatrodaki günlerini ve koruyucularını biliyordu. Ama Penelope'nin yaşlarında olduğu belli olan biri bir yana, kimsenin kendisini yetiştiren kadından açıkça "seni yaramaz yaşlı kız" diye bahsettiğini hiç duymamıştı.

Kapının yanındaki paralı asker kapıyı çekip açtı ama o daha soru soramadan, iri yarı sarışın Adonis yanından geçip, "Çabuk ol adamım, valizimi getir. Watson Teyze'ye bir merhaba deyip gideceğim."

Paralı asker, dışarıdaki dairesel yolda genç adamlarla dolu arabayı görene kadar onun emrini yerine getirmek üzere değildi; içlerinden biri, anadili Fransızca olan biri, neden bu kadar uzun sürdüğünü öğrenmek istedi.

"*Bir dakika. Je reviens!*" diye seslendi adam arkadaşlarına bir İngiliz'in standart devlet okulu Fransızcasıyla.

Arkasını döndü ve dikkati Penelope'nin üzerinde toplandı. "Merhaba! Siz Bayan Redmayne olmalısınız. Muhtemelen beni hatırlamıyorsunuz ama ben Bobby Fontainebleu'yum ve babam on beş, on altı yıl kadar önce Watson Teyze'ye bir süre kur yapmıştı."

Soyadı bir şeyler çağrıştırdı. Jo Teyze, son koruyucusu olan dük öldükten sonra, ama Dr. Watson'la evlenmeden önce bir sevgili edinmişti.

Genç Fontainebleu şapkasını çıkarıp yelpazelemek için kullanarak, "Onun harika üvey annem olmasını çok istiyordum ama o başka biriyle evlendi ve kalbimi kırdı," diye devam etti. "Yine de görüşmeye devam ettik. Paris'te olduğunu söylediğinde, gelip birkaç gün onunla kalmam gerektiğini biliyordum. Her neyse, yaklaşık bir hafta önce bir telgraf gönderdim. Yoldan mı çıktı?"

Merak etme, demişti Bayan Charlotte Penelope'ye, İngiltere'ye son dönüş yolculuğuna başlamadan hemen önce. *Bir şeyler düşüneceğim. Bu sorunu tek başına omuzlamana izin vermeyeceğim.*

Genç Fontainebleu'yu o mu göndermişti?

Penelope kapının yanındaki konsol masasının üzerinde duran, genellikle yazışmaların konulduğu ama şimdi tamamen boş olan gümüş tabağa baktı. "Telgrafınız hakkında bir şey bilmediğime eminim, efendim, ama burası biraz tımarhane gibi oldu. Jo Teyze aniden Londra'ya dönmek zorunda kaldı ve

.."

"Ne? O burada değil mi?" "Hayır-"

"O zaman arkadaşlarımı bekletmesem iyi olur. Paris'te planladığımız koca bir gün var. Sabah üçten önce dönmemi ve ayık olmamı beklemeyin. Yarın uyandığımda arayı kapatırız. À *demain, ma chérie*."

Gitmek için döndü, ancak dönüp onu yanaklarından öptü, defne romu tıraş losyonu kokusu içinde şaşırtıcı derecede doğru bir Fransız *la bise*. Sonra da uzun boylu, iri yapılı bir adam olarak, bir şekilde bekleyen araca doğru fırladı ve Paris'in heyecanına doğru hızla uzaklaştı.

Penelope -ve paralı askerler de- şaşkınlık içinde kaybolan arabaya bakakaldı.

Bayan Watson sert bir içki içmeye hazırды.

Emin olmak için dün öğleden sonra sayamayacağı kadar çok bara girmişti. Ama ya soda ya da zencefilli gazoz içmeye devam etmişti ve su dolabını gereğinden sık ziyaret etmemek için ikisinden de çok fazla içmemişti.

Lawson, "Neşelen, bu o olabilir," dedi.

Damadı ve arabacısı her zamanki gibi görünmüyordu. Onun yerine, geç yaşta zengin olmuş, mütevazı doğumlu bir adamdı ve sonradan görme ve kendine düşkün olmadan tek bir anını bile boşa harcamak istemiyordu.

Ceketinde çok fazla altın düğme vardı. Bir değil üç tane saat kösteği takıyordu. Ve bastonunun etrafına altın bir yılan sarılmıştı, başı kıvrılıp sapı oluşturunuyordu.

Bayan Watson yılanın yeşil gözlerine baktı ve şakağına masaj yaptı. "Umarım haklısındır, ihtiyar delikanlı. Umarım öyledir."

Londra'nın güneydoğusundaki New Cross ve civarındaki hemen hemen tüm boks salonlarını araştırıp ziyaret etmişlerdi. Ama dolambaçlı bir yol izlemek zorunda kaldılar. *Lord Bancroft, bariz bir araştırmannın tacı*

Bayan Charlotte, peşinizdeyim, demişti. Lawson'ın sponsorlarını kaybeden üç iyi boksör hakkında duyduklarını anlatması da istedikleri sonucu vermemişti.

Ancak son denedikleri yerde, kaşları çatık bar sahibi, Smithfield'daki kardeşini ziyaret ettiğinde kendisine de benzer bir şey söylendiğini hatırladığını söylemişti.

Sanırım lanet olsun, adını hatırlayamadığım bir yerdeydik. Ama kapının üzerindeki tabelayı hatırlıyorum. Kocaman sivri boynuzu olan bir balina.

Onu bilmem ama uzun dişleri olan bir balina var, diye temkinli bir şekilde cevap vermişti Lawson. Deniz gergedanı.

Bu olmalı o zaman.

Londra'nın merkezinin bir parçası olan Smithfield, New Cross'un altı mil kuzeybatısındaydı. Bu yoğun nüfuslu şehirde, altı mil, mesafe ve karakter açısından altı ülke de olabilirdi.

Ancak Smithfield'da şansları yaver gitti. Alışılmadık tabelanın tarifi, Denizin Tek Boynuzlu Atına giden yol tariflerini çabucak üretti, yorumla birlikte, *Her zaman bunun süslü görünümlü bir deniz aslanı olduğunu düşündüm. Dişli bir balina, ha? Vay canına.*

Ve şimdi Denizin Tekboynuzu'nun önünde duruyorlardı. Tabelanın ressamı belli ki Doğa Tarihi Müzesi'nde bırakın gerçek bir deniz gergedanını, doldurulmuş bir deniz gergedanı bile görmemişti. Süslü püslü bir deniz aslanı -kırmızı bir pelerinle kundaklanmıştı- tam da Bayan Watson'ın tarif edeceği gibiydi. Ve ince diş deniz aslanının kafasında bile değil, bir yüzgecinde duruyordu.

Lawson ona barın kapısını açarken yüksek sesle, "Bana verdiğin sözü unutma, Harry," dedi, "burada yarım saatten fazla kalmayacağım. Bu yolculukta zaten çok fazla kokuşmuş eski spor salonu oldu."

Yakındaki pazardan gelen işçiler erkenden ayrılmıştı ve öğlen müşterileri henüz gelmemişti. Barda fazla müşteri yoktu ve Bayan Watson'ın gelişi herkesin başını döndürdü. Üzerinde bir önceki yaz, Bayan Charlotte'la ilk konuştuğu gün giydiği gösterişli elbisenin aynısı vardı. Geniş mavi ipek polonez, üzerine

Katmanlı beyaz jüpon, parası konusunda cömert bir adamın dekoratif eklentisi rolündeki bir kadın için mükemmeldi.

Kırk yaşlarında keskin gözlü bir adam barın arkasında duruyordu. Tam onun önüne oturdular.

Parlatmakta olduğu bira bardağını bir kenara bıraktı. "Susuzluğunuzu giderecek bir şey ister misiniz, efendim, hanımefendi?"

"Bira içmek için çok erken, kahve içmek için çok geç ve bu," dedi Lawson Bayan Watson'ı göstererek, "sadece en iyi bordo şarabı içer."

Bayan Watson eldivenli parmaklarının ucuyla şapkasındaki kocaman beyaz tüylerin üzerinde gezindi. "Senin sayende, hayatım."

"Bu doğru." Lawson dikkatini adama çevirdi. "Burası senin yerin mi delikanlı? Hiç denizde bulundun mu?"

Denizcilik teması, kırışlerden sarkan balık ağıları, köşelerdeki paslı çapalar ve duvarlardaki balıkçı fenerleri ile barın içinde çoğaldı.

"Son beş yıldır burası benim mekânım," dedi bar sahibi, "ama burayı eski bir denizciden satın aldım."

"Peki yaşlı denizci bir boks spor salonu da açtı mı?"

Meyhaneci hafifçe gülümsedi. "Hayır, o bendim. Biraz sakat bir bacağım var ve asla boks yapamadım ama her zaman bunun bir parçası olmak istedim."

Lawson başını salladı. "Ben senden daha şanslıyım. Gençken boks yapabiliyordum."

Kendini göğsünden hafifçe tokatladı. "Beni ringde hiç görmemiş olman çok kötü Suzie. Sana söylüyorum, ölümcüldüm. Ölümcül."

Meyhaneci eğlenerek bakarken, Bayan Watson da aynı şekilde cıvıladı.

Lawson bir kez daha bakkala dönerek, "Artık yaşlandığıma göre," dedi,

"birkaç boksör arıyorum. Manchester'da beğendiğim iki boksör gördüm

ama meğer bir arkadaşlarının sponsoruymuşlar. Ve onlar

Sadece iyi olanları, gerisi işe yaramazdı.

"Ben de şansımı Londra'da deneyeyim dedim. İyi şöhretli birkaç yere bakıp gelecek vaat eden birini görmeye çalışacağım. Ve tabii ki" -barın üzerine bir hükümdar koydu- "istediğim yeteneği elde edersem, beni tanıştıran kişiyi unutmayacağım, Bay uh-"

"Adım Mowlem, efendim." Bar sahibi iki bardak çıkardı, içine altın rengi bir sıvı döktü ve Bayan Watson ile Lawson'a birer tane uzattı. "Ve siz-

"Harold Nelson, son zamanlarda Manchester'dan. Bu da hanımefendi, tabii ki." "Elbette," dedi Mowlem, Bayan Watson'ın önünde hafifçe eğilerek, ona değil ama barın üzerindeki parlayan madeni paraya saygı gösterdi. "Şimdi, Bay Nelson, eminim sponsorların alingan bir grup olabileceğini biliyorsunuzdur. Eğer ister istemez tanıştırma yaparsam, kendimi kendi barımda

Neden boksörlerini kaçırmaya yardım ettiğimi öğrenmek isteyen kızgın adamlar. "Ancak..." Kelimeyi çıkardı.

Bayan Watson gerildi ama bileziğini inceliyormuş gibi yaptı.

"Şu anda," diye devam etti bakkal, "sponsorlarını yeni kaybetmiş üç çalışkan genç var. Kendisi geçen yılın Ekim ayından beri buralarda görülmedi ve bursları da Nisan ayında bitti."

Bayan Watson'ın kalbi yerinden fırladı. Olabilir miydi-

"Eğer dört ay önce birine ödeme yapmayı kesmiş olsaydım, bugün bana borçlu olduğumu düşünmezdim. Ve gerçekten de boksörlerden biri yeni bir sponsor buldu. Ama son duyduğuma göre, diğer ikisi hala Bay Underwood'un geri dönebileceğine dair umut besliyordu."

Bu ismin sesi Bayan Watson'ın damarlarında vahşi bir rahatlama hissi uyandırdı. Bardağından sağlıklı bir yudum aldı. Batı Taşrası'nın sert içimli şarabı şaşırtıcı derecede kolay içiliyordu.

Lawson içtenlikle, "Bu iyi bir istihbarat," dedi. Bayan Lawson'a döndü. Watson. "Gördün mü, sana burası hakkında iyi hislerim olduğumu söylemiştim."

Bayan Watson ellerini çırpı. "Sanırım şimdi tek mesele bu genç boksörlerle tanışmak. Öyle değil mi, Bay Mowlem?"

"O ikisini son zamanlarda görmedim," dedi meyhaneci. "Ama yeni bir sponsoru olan arkadaşları bu gece bir dövüş için burada olacak. Sanırım onların da kendisini örnek alıp gemiden atlamalarını istiyor."

"Ah?" dedi Bayan Watson. Parmak uçlarını abartılı bir soruyla çenesine dayadı. "Arkadaşlarına sevgisinden mi yardım ediyor, yoksa Bay Underwood'un geri dönebileceğinden korkuyor ve bu yüzden onu terk ederken yalnız kalmak mı istemiyor?"

"İkisi de olabilir."

Lawson gözlerini kısmıştı. "Bu Bay Underwood'un geri gelmesini bekliyor *musunuz*, Bay Mowlem?"

Meyhaneci parlatmak için bir bardak daha aldı. "Söylemesi zor. Çocukların maaşları kesilene kadar her an gelebilir diye düşünüyordum. Ama ondan sonra, diyelim *ki*, şimdi ortaya çıkarsa şaşırırım."

"Ama yine de yapabilme ihtimali var mı?"

"Elbette." Meyhaneci omuz silkti. "Ama bu noktada, eğer birazcık ahlak duygusu olan bir adamsa, yaygara koparmaz. Ne de olsa o çocukların sponsoru olmayı bıraktı."

Lawson tekrar Bayan Watson'a döndü. "Peki, ne diyorsun Suzie canım?"

"Sanırım biraz etrafa sorman gerekecek, değil mi Harry? Ama benim için sakıncası yok." Bayan Watson şapkasının tüylerini tekrar okşadı. "Bu bana yeni elbiselerime uyacak yeni şapkalar ve ayakkabılar sipariş etmek için zaman kazandıracak."

"Ah, Londra'da daha uzun süre kalmaya asla itiraz etmeyeceğinizi biliyordum." Lawson bir parmak scrumpy içti ve meyhaneciye sordu: "Şu Bay Underwood hakkında bize bir şey söyleyemezsiniz, değil mi? Sanki boksörlerine yapılan ödemelerle ilgilenen bir para babası varmış gibi görünüyor."

"Öyle olduğuna inanıyorum ama bu konuda bildiklerim bu kadar. Çocukların kendileri daha fazlasını bilebilir."

Bayan Watson avucunu barın üzerine vurdu. "Bay Mowlem, Bay Underwood'u başka bir boksörün ya da sponsorun öldürdüğünü düşünmüyorsunuz, değil mi? Bu durumda, çok yakından araştırmak bizim için akıllıca olmayabilir."

Lawson tırnaklarını bardağının kenarına vurarak küçük sesler çıkardı. "Haklısın, iyi kadın. Ama yine de, henüz çocuklarla tanışmadık bile. Eğer çocukları sevmezsek, o zaman bu kayıp Bay Underwood hakkında daha fazla soru sormayacağımız kesin."

Mowlem hâlâ barın üzerinde duran ve sessizce parıldayan hükümdara baktı. "Bay Underwood'un ortadan kaybolması çok garip, buna hiç şüphe yok. Ama bana biraz izin verirseniz Bay Nelson, bunun boksla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bay Underwood tam olarak bizden biri değildi, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Nereden geldiğinden emin değilim. Ve o en çok

Kesinlikle karşılaşmak istemeyeceğiniz bir adam, bu sokaklarda büyümedi ve belki de hiçbir sokakta büyümedi.

"Boksu severdi ama boksla uğraşan insanlarla pek arkadaşlık etmezdi; çocukları bile kendilerini bizden biraz ayrı tutardı. Dövüşlere gelirdi ama kimseyle dost ya da düşman olmazdı. Ve eğer onun yöntemleri diğerlerininkinden daha kirliyse-" Burada meyhaneci duraksadı. "Şöyle diyelim, her şey yolundayken Bay Underwood hakkında, nereden geldiği ve boksörlere sponsorluk yapmak dışında neler yaptığına dair spekülasyonlar dışında pek bir şey duymadım."

Bayan Watson dirseğini barın üzerine koydu ve çenesini avucunun içine bıraktı. "Beni meraklandırınız Bay Mowlem. İnsanlar onun geldiği yer hakkında ne düşünüyordu?"

"Belki kendisinin bir centilmen olmadığını ama babasının bir centilmen olduğunu düşündüler."

"Ah," dedi Bayan Watson, anladığını belirtmek için heceyi uzatarak.

Aman Tanrım, onun bir by-blow olduğunu düşündüler.

"İçki içmedi, ayyaşlık yapmadı, kavgaya karışmadı, kimsenin hanımına yan gözle bakmadı," dedi Mowlem, sesinde gerçek bir merak vardı. "Buralardan birinin onu 'ortadan kaldırmak' istemesi için hiçbir neden göremiyorum."

Bayan Watson canlanmıKtı, konuKmalardan bir anlam çıkarmıK ve zekâsından dolayı biraz övgü almak isteyen sevecen bir kadındı. "Ama Bay Mowlem, bu Bay Underwood ortadan kaybolmadan önce kimsenin onun hakkında özellikle kötü bir şey söylemediğini söylemişsiniz. Peki ya sonrasında?"

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," dedi Mowlem başını sallayarak, "ama son zamanlarda onu hile yapmakla ve üçkâğıtçılıkla suçlayan her türlü söylenti var."

Scrumpy'sinden bir yudum daha almış olan Lawson, bardağını gümbürtüyle yere bıraktı. "Ve sen *bizden* o çamurlu suya girmemizi mi istiyorsun?"

Mowlem başını kaldırıp Lawson'ın gözleriyle karşılaşmadan önce elindeki bira bardağının üzerindeki bir noktayı sertçe ovuşturdu. "Eğer Londralı olsaydınız, Bay Nelson,

belki bir kez daha düşünürdüm. Ama çocukları Manchester'a götürdüğünüze göre, kimseyle sorun yaşamazsınız."

On bir

WMüfettiş Treadles Noel Arifesi Cinayeti'ni Charlotte'a devrettiğinde, bazı yararlı bilgileri çoktan ortaya çıkarmıştı. Bu Garwood Hall boştu ve kiraya verilmişti. Ve bir diğeri, Bayan Harcourt'un adresi.

Victor Meadows'un kız kardeşi Bayan Harcourt vefat etmişti. Charlotte, Bayan Meadows'un eski bir tanıdığı olduğunu iddia ederek kızına mektup yazdı ve görüşme talebinde bulundu. Bu, Müfettiş Treadles'la görüşmesinden hemen sonraydı. Ama Paris'ten döndükten sonra bile, Bernadine'in ve Bayan Watson'ın evindeki diğer herkesin iyi olduğundan emin olmasına rağmen, Bayan Harcourt'tan bir yanıt gelmedi.

Ancak dün gece Charlotte, Lord Ingram'la vedalaşır vedalaşmaz kapısına Bayan Harcourt'tan bir telgraf geldi.

Özür dilerim. Uzaktaydım ve notunuzu ancak şimdi okuyabildim. Kimsenin şu anda nerede olduğunu bilmiyorum ama birlikte konuşmaya hevesliyim. Aramanızı beklemek için diğer tüm randevuları erteleyeceğim.

Charlotte, Noel Arifesi Cinayeti'ni şimdilik memnuniyetle bir kenara bırakabilirdi. Ama Bayan Meadows'un eski arkadaşı gibi davranarak, yıllar sonra onu yeniden bulmaya çalışarak kendini çok istekli *göstermişti*. Hayali Bayan Beaumont, Bayan Harcourt'un teklifini geri çevirmezdi.

Özellikle de Bayan Harcourt kendi programını yeniden düzenlerken.

Tepkisi Charlotte'u şaşırtmıştı; öldürülen amcasının karısının unutulmuş arkadaşıyla tanışmak için bu kadar hevesli bir ilgi değil, en iyi ihtimalle kibar bir hoşgörü bekliyordu.

Meseleyi tarttı, Bay Underwood'un boks bağlantılarını bulma işini tamamen Bayan Watson ve Lawson'a emanet etti ve sabah erkenden trenle yola çıktı.

Bayan Harcourt Oxfordshire'da, Cotswolds'un kıyısında yaşıyordu. Garwood Hall'un modern karmaşasının aksine, Trilby Park neoklasizmin en parlak döneminde inşa edilmişti ve dış cephesi ciddi şekilde simetrik, neredeyse mizahsızdı.

Bayan Harcourt'un arabası Charlotte'u tren istasyonundan almıştı. Araç durduğunda Bayan Harcourt da malikânenin önündeki geniş granit basamakların yanında bekliyordu.

Charlotte'un elini iki eliyle birden sıktı. "Oh, Mrs. Beaumont, burada olmana çok sevindim. Lütfen içeri gel!"

Wedgwood mavisî misafir odası rahatça yıpranmış hissediyordu. Yıpranmış ya da bakımsız değil, sadece zaman geçtikçe biraz solmuş.

Bayan Harcourt'u sadece dış görünüşüne bakarak değerlendirecek olursak, o da biraz solgundu. Otuz yaşındaydı, alnında ve gözlerinin kenarlarında belli belirsiz çizgiler vardı ve açık kahverengi saçlarında birkaç gri tel vardı. Ama hızlı yürüyor -basamakları zıplayarak çıkıyordu- geniş bir şekilde konuşuyor ve Charlotte'a Bayan Beaumont'un hayatıyla ilgili sorular soruyordu, merakı iyi huylu ve canlıydı.

Bayan Harcourt, Bayan Meadows'un uzun süredir kayıp olan arkadaşıyla konuşma isteğini biraz abartmıştı.

Bir fincan çay içtikten sonra Charlotte, pencerelerin dışındaki bahçeyi göstererek, dışarıda gezinirken sohbet edip edemeyeceklerini sormaya cesaret etti. "Son zamanlarda pek çok tren yolculuğuna çıktım ve giderek kaskatı kesiliyorum. Bugün yine trenle Londra'ya dönmem gerektiğini düşünürsek..."

Daha gençken, günlerce oturmak -ya da bir şezlonga uzanmak- ona hiçbir zarar vermiyordu. Şimdi poposu sandalyelere yapışıp kaldıysa

Böyle Homerosvari süreler boyunca sırtı itiraz etti. Ve her zaman hareketi teşvik eden Bayan Watson, bu sertliğin yaşlandıkça daha da kötüleşeceği konusunda onu uyarmıştı.

"Oh, kesinlikle." Bayan Harcourt hemen yolu gösterdi. "Açık havayı tercih ederim. Aslında, büyük turumun bir parçası olarak Güney Kaliforniya'da bir süre kalmayı planlıyorum. Duyduğuma göre havası fevkalade güzelmiş ve insan yılın büyük bir bölümünde çok soğuk, çok sıcak ya da çok sırsıklam olmadan dışarıda olabiliyormuş."

Anlaşıldığı üzere Bayan Harcourt'un, ilk ayağında Madeira, Kanarya Adaları ve Azor Adaları'nı ziyaret edeceği, dünyayı kapsayan bu yolculuğa başlamasına günler kalmıştı.

Charlotte kendi payına düşen mirasçılarla tanışmıştı. Genellikle içlerinde mutsuz bir gerilim taşırlardı: Soylarının üstünlüğüne inanarak yetiştirilmişlerdi -büyük bir servet Tanrı'nın lütfunun bir işareti olmalıydı- ama toplumun içine atıldıklarında sonradan görme olarak görülüyorlardı. Ve miras alacakları tüm servete rağmen, genç yaşamlarının en önemli kararlarında genellikle çok az söz sahibi oldular.

Ama Bayan Harcourt, hırslı ailesinin onu küskün bir akrasıyla evlenmeye zorlamasına katlanmamıştı. Londra'da bir sezona bile katılmamıştı. Bunun yerine, kendisi için bir eğitime yatırım yapmış ve sonra da annesine bakmıştı.

"Annemin hayatının son aylarında Meadows teyzemden epeyce bahsettik," dedi. "Aslında bu oldukça korkutucu yolculuğa çıkmamın bir nedeni de bu. Kuzen Miriam - Meadows Teyze'nin kız kardeşine böyle derdim - bir keresinde bir gün tüm dünyayı göreceklerini söylemişti. Şu anda tam da bunu yapıyor olmalarını ve yol boyunca onlarla karşılaşmayı çok isterdim."

İki uzun çitin arasında yürüyorlardı; bahçede bir çit labirenti vardı. Bayan Harcourt'un sesindeki hüznün, Charlotte'un Bayan Meadows'la ilişkilerinin tek taraflı olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

"Tek bildiğim Bayan Meadows'un dul kaldıktan sonra bir ya da iki yıl Manchester'da kaldığı. Hiç adres bırakmadı mı?"

"Hayır." Bayan Harcourt'un şemsiyesinin kenarları püskül yerine şeffaf cam boncuklarla süslenmişti. Bir elini kaldırdı ve bu iplerden birini tuttu. "Önceden bize tek kelime bile etmemiştir."

Aha, demek Harcourt hanımları Bayan Meadows'la dostluklarında gerçekten de daha hararetiliydiler.

Charlotte Bayan Harcourt'a, Avustralya'da yalnız ve evini özleyen gençliğinin, genç Angelica Tipton ile iki yıl boyunca nasıl mektuplaştığını anlattı. "Benim mektuplarım sayfalarca sürüyordu ama onunkiler hep kısa ve özdü."

Bu düzenli yazışma aniden sona erdi.

"Sonradan öğrendiğime göre Angelica'nın yazmayı bırakması evlendiği döneme denk geliyormuş. Annem bu olaydan uğursuz bir anlam çıkarmamam konusunda beni uyardı ama evliliği konusunda kendimi hiçbir zaman tam olarak rahat hissedemedim. Henüz on altı yaşındaydı ve bu evlilik, anne babasının iflasının ve ölümünün hemen ardından gelmişti."

Yol döndü. Labirentin merkezine ulaşmışlardı. Küçük açıklıkta, taştan bir su perisi fıskiyeinin içinde dans ediyor, havada tuttuğu vazodan sular akıyordu.

Bayan Harcourt, "Annem bile evliliğinin durumu hakkında pek bir şey bilmezdi - kardeşleriyle yakın değildi," dedi. "Ama Meadows halam, evini iyi idare eden ve kocasına gereken hürmeti gösteren saygılı bir eş olarak bilinirdi. Victor amcamın ona iyi davranmadığını ya da buna benzer bir şeyi hiç duymadık."

Düşünceli görünüyordu. "Adam ondan on sekiz yaş büyüktü. Ama yaş farkı bir yana, onlarınki pek dikkat çekmeyen bir ev düzeniydi. Meadows Teyze'yi tanıdığım kadarıyla, bu... kasıtlı gibi geliyor. Onda her zaman bilinmez bir şeyler vardı, sizce de öyle değil mi Bayan Beaumont?"

Victor Meadows genç karısıyla evlendiğinde Bayan Harcourt yedi, öldürüldüğünde ise on beş yaşındaydı. Annesi bile Meadows'ların evliliği hakkında fazla bir şey bilmiyorsa, Charlotte'un bu konuda daha fazla ısrar etmesinin bir anlamı yoktu.

Charlotte şemsiyesini çevirip düşündüğünü gösteren bir hareket yaptı. "Evet, haklı olduğunuza inanıyorum Bayan Harcourt. Konuştuğundan çok daha fazla dinlerdi ve konuştuğunda bile nadiren kendinden bahsederdi."

Bayan Harcourt, "Evet, ben de onu tam olarak böyle hatırlıyordum," diye onayladı.

Labirent patika tekrar döndü. Şimdi gölgeleri önlerindeydi, dantel şemsiyelerin oluşturduğu daha nimbus benzeri gölgelerle çevrili küçük, güdük şekiller.

"Annem onu hep merak etmiştir," diye devam etti Bayan Harcourt. "Victor Amca öldükten sonra Meadows Teyze bir süre Manchester'da yaşadı, bizim ailemiz de öyle, çünkü annemin fabrikalarla ilgilenmesi gerekiyordu. Bu süre zarfında annem onu düzenli olarak ziyaret ederdi, çoğu zaman ben de peşine takılırdım. Ve ziyaretlerimizin çoğu, annemle benim şu ya da bu konuda gevezelik edip durmamızdan ve Meadows teyzemin de rahibe konsantrasyonu bizi dinlemesinden ibaretti."

"O zaman kendisi hakkında *hiçbir* şey söylemedi mi?"

"Daha çok Kuzen Miriam hakkında bir şeyler söylerdi. Kuzen Miriam çok aktif ve meraklıydı, bu yüzden kendine bale öğretmeye çalışırken ayağını burktuğuna dair hikayeler duyardık.

Bayan Harcourt, "Ama Meadows Teyze kendisi hakkında konuşmaktan hoşlanmasa da, bizi çabalıyormuş gibi bulduğu izlenimini hiç edinmedim," diye devam etti. "Annemin fabrikaları yönetme işini merak ederdi. Ve Kuzen Miriam'ın ziyaretlerimizden ne kadar hoşlandığını bize her zaman söylemeyi ihmal etmezdi. Bu yüzden ortadan kaybolması bizi çok şaşırttı ve bugün bile beni şaşırtıyor."

Gölgeleri kaybolmuştu; uzun bir kümülüs bulutu güneşi gölgelemişti. Charlotte Bayan Harcourt'a döndü. "Bana tam olarak ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

Bayan Harcourt kararan gökyüzüne baktı ve şemsiyesini yere bıraktı, süslü boncukları hoş bir şekilde şingırdadı. "Kuzen Miriam'ın on ikinci doğum günü için onları hediyelerle birlikte çağırdık. Annem fotoğraf makinesi kullanmayı yeni öğrendiği için iki kız kardeşin birlikte fotoğraflarını da çekti.

"Fotoğraf banyo edildikten sonra, bu fırsatı bir başka ziyaret için kullandık. Ama kiraladıkları eve vardığımızda, Meadows Teyze ve

Kuzen Miriam gitmişti ve bir kiralık tabelası asılmıştı. Emlakçıyı bulduğumuzda, evin iki hafta önce -doğum günü ziyaretinden sadece birkaç gün sonra- boşaltıldığını ve giden kiracıların hiçbir adres bırakmadığını söyledi.

"Annem, Victor Amca hayattayken Meadows Teyze'nin komşuları olan iki kadınla konuştu. Ara sıra onu aramışlar ama Meadows Teyze'nin taşındığını ilk kez annemden öğrenmişler. Daha sonra Meadows Teyze'nin birkaç uzak kuzeninin izini bulmayı başarmış ama onlar da evlenmeden önce Meadows Teyze'den haber alamamışlar.

"Onlara veremediğimiz iki kız kardeşin birlikte çekilmiş fotoğrafı, annemin arayışı sürdüğü müddetçe bir süre şöminemizin üzerinde yer aldı. Birlikte durur ve ona bakardık. Sonra bir gün fotoğraf ortadan kayboldu. Annem, Meadows Teyze'nin bizi bir daha görmek istemediği ortadayken ona bakmaya devam etmenin yanlış olduğunu söyledi."

Sert bir rüzgâr esiyordu. Charlotte'un şemsiyesinin saçakları yatay olarak akıyordu. "O zamanlar on yedi yaşındaydım ve bu küçümsemeyi kişisel olarak algıladım. Meadows Teyze *Mona Lisa* gibiydi, gülümsüyordu ama anlaşılmazdı. Daha az şanslı birine karşı nazik olmak istediğimiz için değil, o güzel bir gizem olduğu ve biz, onun görgüsüz hayranları, onun esrarengiz cazibesinin tadını çıkarmak istediğimiz için yanına doluşurduk.

"Kızgındım ama fotoğraf kaybolduğunda ve annem ikimizin de düşündüklerini yüksek sesle söylediğinde yıkıldım. Belki de reddedilen bir talip böyle hissediyordur - tüm o coşku ve hayranlık teslim edilemez olarak işaretlenmiş ve gönderene iade edilmiştir."

Bu ifşaat Charlotte Holmes için değildi. Herkesin önünde midye gibi açıldığı Bayan Watson bile bu kadar derin bir itirafta bulunamazdı. Bu sözler sadece, Bayan Meadows'un yörüngesinden aynı derecede belirsiz bir şekilde çıkarılmış olan ve Bayan Harcourt'un sıkıntısını ve şaşkınlığını anlayan Bayan Beaumont için söylenmişti.

Bir süre sessizce yürüdükten sonra Charlotte sordu: "Bu fotoğrafı görmem mümkün mü? Onu görmeyi çok isterim.

büyüdüm."

"Size göstermeyi çok isterim. Aslında ben de görmeyi çok istiyordum ve notunuzu alır almaz onu aramaya başladım. Ama çok uzun yıllar önce kaldırılmıştı ve-"

Bir rüzgâr daha esti ve beraberinde iri yağmur damlaları geldi. Charlotte şemsiyesini yana salladı ve tam küçük bir tufan yüzüne ağır ve serin bir şekilde inerken, aynı anda güneş doğarken yukarı baktı.

O ve Bayan Harcourt bir an için birbirlerine baktılar.

"Bu taraftan!" diye bağırdı Bayan Harcourt. "Orada üstü kapalı bir salıncak var!"

Bayan Harcourt'un hizmetkârları yağmurluk, şemsiye ve havlularla koşarak geldiklerinde, sıırıslık olmuş şemsiyelerini silkeliyorlardı -en azından şemsiyeler zatürreye yakalanmıyordu-.

Charlotte'un tercihini sorduktan sonra, Bayan Harcourt görevlilerden ıslanmış şemsiyelerle birlikte eve dönmelerini, ancak getirdikleri ekstra şemsiyeleri ve hizmetçinin bir uşağın eline tutuşturduğı viski şişesini geride bırakmalarını istedi.

Güneş şiddetle parlıyordu. Yağmur da aynı şiddetle yağıyordu. Charlotte mataradan küçük bir yudum içti ve karşılığında retikülünden zencefilli bir bisküvi çıkardı; bir önceki yaz gerçek bir açlık yaşadıktan sonra, bugünlerde yanında yiyecek bir şeyler olmadan hiçbir yere gitmiyordu.

Bisküviler, Lord Ingram'ın sepetinden geriye kalan son şeydi, çünkü sepetin içindekilerin çoğı Bayan Watson'ın Paris'teki ekibine bağışlanmıştı. Bayan Harcourt ciddiyetle yemeğini yerken bir kahkaha patlattı. "Tanrım, en son ne zaman yağmura yakalandığımı hatırlamıyorum."

"Charlotte, "Hemen elimizin altında bir sığınak ve saniyeler içinde bizi rahat ettirecek insanlar varken, bu tür bir yağmura yakalanmak umurunda değıl," diye mırıldandı.

Bayan Harcourt yine güldü. "Doğru, yağmura yakalanmak için çok hoş bir yol."

Yağmur taneleri parlak güneş ışığında beyaz ve gümüş renginde parlıyordu ve bir dakika sonra yakındaki ağaçlardan gelen sürekli *damlalar* dışında neredeyse hiç yağmadı.

Yeni sessizlikte Charlotte zamanın geldiğini anladı. "Bayan Harcourt, sizce Angelica'mın kocasının öldürülmesiyle bir ilgisi var mı?"

Parmak uçlarındaki kırıntıları fırçalamakta olan Bayan Harcourt sustu.

"Yıllar boyunca onun için hep endişelendim, özellikle de ailesinin iflas ettiğini öğrendikten sonra," dedi Charlotte, ses tonu aceleliydi. "Bebeklikten yeni çıkmış bir kız kardeşin bakımıyla yalnız ve yoksul bırakılmış genç bir kızdı. Belki de çaresizlikten başka bir nedenle yaşının iki katından daha büyük bir adamla evlendi ama ben artık kendimi buna inandıracak kadar romantik bir ergen değilim.

"Ve ölümü çok korkunçtu. Biri onu vurmuş olsaydı belki bu kadar tedirgin olmazdım ama Manchester'a gittim ve gazete arşivlerinde makaleler buldum ve-" Derin, duyulabilir bir nefes aldı. "Umarım tam bir gulyabani gibi konuşmuyorumdur ama Angelica -Bayan Meadows- olayından beri dehşete kapılmış durumdayım."

Bayan Harcourt parmağını dudaklarının önüne koydu. Charlotte buna uygun olarak sustu.

"Eğer bunu o yaptıysa, iyi bir nedeni olmalı." Bayan Harcourt'un sesi alçak ve aynı derecede acildi. "Ve eğer yaptıysa, bunca yıldır kendini özgür tutmayı başardı. Onun iyiliği için almış olabileceği önlemleri kazara bozmayalım."

Demek Bayan Harcourt bu konuyu epeyce düşünmüştü. Charlotte da sesini alçalttı. "Hayır, asla."

Serseri yağmur bulutu uzaklaşmıştı; tüm bahçe öğle güneşinin altında pırıl pırıl parlıyordu. Bayan Harcourt tekrar konuşmadan önce etraflarına bakındı. "İyi haber şu ki annem Meadows Teyze'nin yaptığını düşünmedi. Kötü haber ise amcam Ephraim'in de Meadows teyzemden bir süre sonra ortadan kaybolmuş olması. Bir arada düşünüldüğünde, bu pek de iyi görünmüyor - eğer birileri hâlâ cinayeti araştırıyorsa tabii."

Müfettiş Brighton davaya bakmıştı. Charlotte davayı araştırıyordu. Ve hırslı genç bir dedektif çavuş yakın gelecekte Scotland Yard'dan tüm dosyayı alabilirdi.

Charlotte peçete olarak kullandığı mendili sıkıca kavradı. "Eminim bunu ima etmiyorsunuzdur..."

Bayan Meadows ve kayınbiraderi Ephraim Meadows'un danışıklı dövüş içinde olduklarını mı?

"Bunu sadece ima etmek değil, düşünmek bile istemiyorum." Bayan Harcourt bir fıçı viski daha içti ve üstü kapalı salıncakta Charlotte'a birkaç santim daha yaklaştı. "Ama Bayan Beaumont, annemin şömine rafımızdaki fotoğrafı alıp götürmesi konusunda ne söylediğimi hatırlıyor musunuz?"

"Evet?"

"Meadows teyzem hakkında yıllarca hiç konuşmadık. Meadows Teyze ancak annemin hayatının son aylarında tekrar bir sohbet konusu olarak gündeme geldi. Annem resmi neden kaldırdığını bana ilk kez o zaman söyledi: Victor amcamın avukatlarından, Meadows teyzemin bilinmeyen bir yere gitmeden önce onlara yeniden evlendiğini ve Victor amcamın vasiyetinde belirtilen yıllık ödeneği artık almayacağını bildirdiğini öğrenmişti."

Charlotte sesli bir nefes çekti.

"İşte o zaman annem Meadows Teyze'nin bizimle gerçekten hiçbir şey yapmak istemediğine ikna oldu. Yoksa neden yeniden evlenmesi gibi önemli bir konuda tek kelime etmesin ki? O sıralarda annem fabrikalarla ve benim Girton Koleji'ne gitmek üzere olmamla son derece meşguldü; bu yüzden amcam Ephraim'in bir süredir ne aradığını ne de yazdığını fark etmesi biraz zaman aldı."

"Genellikle para istemek için aradığı ya da yazdığı için, ilk başlarda onun haberlerini almadığına sevinmişti. Ama aradan biraz daha zaman geçip de yeni yalvarışlar alamayınca, bu durumu anlaşılmasız bulmaya başladı."

"Hayır!" Charlotte salıncaktan sıçradı. Ani hareketi metalik bir gıcırtya neden oldu. "Arkadaşım böyle bir sülûkle asla evlenmezdi."

Bayan Harcourt da ayağa kalktı. Elinde hizmetlilerin getirdiği bir şemsiye vardı ve ucunu üstü kapalı salıncığın oturduğu kaldırım taşına vurdu. "Ben de öyle düşünmüyorum, annem de öyle düşünmüyordu; onun mirası onun için fazla ılımlı olurdu ve karakteri de

onun için yetersiz. Ve daha fazla çeyiz vermeyi reddetti? Hiç Şüphesiz, damadı kendi cebine koymaya çalışmadığı bir kuruş bile görmemiş bir adam olamazdı."

Bayan Harcourt nefes verdi. "Annemi daha çok endişelendiren şey, suçu birlikte işlemiş olabilecekleriydi."

"İlle de o olacaksa, öldürme işini kendisinin yapmasını tercih ederim!" Charlotte usulca ağladı.

Onun bu küçük çıkışı karşısında kaşları çatılmış ve çenesi gerilmiş olan Bayan Harcourt gözlerini kırpıştırdı ve bir kahkaha patlattı. " z r dilerim." abucak kendini toparladı ve özür diledi. "Beni neyin g ld rd ğ nden emin değilim, sadece güldüm."

"Bu çok saçma bir cinayet," dedi Charlotte. "İnsanın aklına bir sürü korkunç teori getiriyor. Arada bir gülecek bir şey bulamazsak, hepimiz sıcak ekmek taşının üzerindeki kedi gibi oluruz."

"Doğru. Her neyse, ne Ephraim amcamın ne de Meadows halamın amcamı öldürmek için en ufak bir nedeni olmadığına dair sizi rahatlatmaya çalışıyordum Victor

-Her ikisi de onun ölümüyle daha kötü bir duruma düştüler ve her ikisi de onun vasiyetinin kendileri için kazançlı bir belge olmayacağını önceden biliyorlardı. "Ama yine de akla şu soru geliyor." Bayan Harcourt başını kaldırdı ama gökyüzünde gökkuşağı yok. "Neden ikisi de yeryüzünden silindi?"

Charlotte i geçirdi. "Ve sonunda kiminle evlendi?"

On iki

MCharlotte, Bayan Watson ve Lawson'ın Unicorn of the Sea'deki boks gecesine katılmak için Londra'ya zamanında döndü.

Kibritler.

Meyhaneci Mowlem onları Bay Underwood'u daha yeşil otlaklar için terk eden boksör Johnny E. ile tanıştırdı ve yeşil otlakların kendisi de Gore adında gergin görünümlü bir bakkaldı.

Gore'un acemi bir sponsor olduğunu, Johnny E.'nin onun ilk boksörü olduğunu öğrenmesi çok kısa sürdü. Mowlem, Manchesterlı zengin Bay Nelson'ın Johnny E.'nin kendisiyle değil, sadece arkadaşlarıyla ilgilendiği konusunda ona güvence vermiş olsa da, yeni yatırımı konusunda hâlâ endişeliydi.

Lawson hemen Gore'u sohbet etmek için bir kenara çekti. Ufak tefek, kırbaç gibi zayıf Johnny E., uyumsuz bir şekilde çocuksu bir yüze yerleşmiş dikkatli gözleriyle, yeni sponsorunun içtenlikle kaçırıldığı yere, sonra da masanın öbür ucunda, sanki operaya gidiyormuş gibi giyinmiş Bayan Watson'a hızlı bir bakış fırlattı: ışıltılı opera başlığı, saten opera pelerini, on altı düğmeli çocuk derisi opera eldivenleri, hepsi lüks bir gece mavisi rengindeydi ve bir balerinin mayıs direği dansında olabileceği kadar meyhaneye uygun değildi.

Eğer o olmasaydı, Bay Nelson'ın kitapçı görünümlü genel köpeği Herrinmore gibi erkek kılığına girmiş Bayan Charlotte, bira içen, wheelks yiyen ve mutlu bir şekilde gelecek şiddet nöbetlerini bekleyen işçi sınıfı erkeklerinden oluşan bir kalabalığın içinde göze çarpan biri olurdu.

Bayan Claiborne, villasında Bay Underwood'la kavga eden yaralı adam hakkında bilgi vermişti.

Bayan Watson kendisinin bu duvarların içindeki en tuhaf ve en güzel insan olduğundan emin olmasına rağmen, boksör Bayan Charlotte'u daha yakından inceledi. Acaba hayatta kalma içgüdüğü mü, kendisini zararsız bir köle gibi sunsa bile, dikkatini daha tehlikeli olana vermesine neden oluyordu?

Bakışlarını masanın üzerinde duran ve oturduğundan beri kabuklarını soyduğu yer fıstığı kasesine çevirdi.

"Yiyecek bir şeyler sipariş edelim mi?" diye sordu

Bayan Watson. Johnny E. başını kaldırdı. "Evet, maçtan sonrası için lütfen."

Sesi çok gençti. Bayan Watson çocuksu bir yüzü olan bir adama değil, gözleri on dokuz yazdan daha yaşlı olmayan bir çocuğa baktığını fark etti.

Konuşmasının hafifçe şarkı söyler gibi olması, mavi-siyah saçları, koyu renk huysuz gözleri ve açık havada çalıştığı için bronzlaştığını düşündüğü teni -çocuk gerçekten de Giovanni olarak mı vaftiz edilmişti?

Bayan Charlotte, Johnny E.'nin Bayan Watson'ın yemekle ilgili sorusuna verdiği olumlu cevabı duyunca bardan sipariş vermek için yerinden fırlamıştı. Şimdi geri döndü ve ağır ağır oturdu. "Mutfak sizin için iki biftekli börek hazırlayacak. Cips de var. Bir de haşlanmış puding."

Johnny E. başıyla onayladı. Ve sonra, belki de rüşveti kabul ederek şimdi karşılığında bir şey vermesi gerektiği sonucuna vararak, "Sana Mumble ve Jessie'den bahsetmemi ister misin?" dedi.

"Onları kendimiz yargılayabiliriz. Asıl bilmemiz gereken sizin Bay Underwood," dedi Bayan Watson. "Anladığım kadarıyla ilk boksörü sizmişsiniz?"

Johnny E. biraz da isteksizce tekrar başını salladı. "Ama onu ilk terk eden de sizdiniz?"

Çocuk kıpırdandı ama kesin bir dille cevap verdi: "Hasta bir annem ve üç küçük kardeşim var. Yemek yemeleri gerekiyor."

Çok ince bedeninden ceketindeki yamalar atlasına kadar her yerinde yoksulluk yazılıydı; özenli kumaş eşleştirmelerinin küçük tımarları ve doğumundan çok daha eski olabilecek bir giysi üzerinde daha da titiz bir iğne işi.

"Onun öldüğüne inanıyor musun?"

"Bilmiyorum." Sanki bunun yetersiz bir cevap olduğunu hissetmiş gibi bir fıstık daha ayıkladı ve ekledi: "Bazen insanların başı derde girer ve kimsenin onları bulamayacağı bir yere gitmek zorunda kalırlar."

"Nereye gitmiş olabileceğini biliyor musunuz?" "Hayır. Bize kendisi hakkında hiçbir şey söylemedi."

Onun suskunluğu Bayan Watson'ın hayatında pek karşılaştığı bir şey değildi. Aslına bakılırsa, her zamanki sorunu, ona yük olmadan duramayan, baş ağrılarını ve kalp ağrılarını sel gibi akıtan kişilerden kendini nasıl kurtaracağıydı.

"Onu aramaya çalıştınız mı?" diye tekrar sordu.

Başını salladı, açıkça hayır dedi.

"Neden? Sana karşı iyi değil miydi?"

Barın kapısının yanından bir kahkaha patlaması geldi. Hepsi o yöne doğru baktı. İri yarı adamlarla dolu bir masaydı bu; özellikle de boynunda dövmesi olan iri bir adam onlara doğru bakıyordu.

Johnny E'de.

Johnny E. sadece bir fıstığın kabuğunu soydu. Bir avuç kabuklu fıstık topladı ve birini yedi. "Bay Underwood bana çok iyi davrandı, bana ilk düzgün ayakkabımı aldı. Ama onu bekleyecek ya da arayacak zamanım yok. Kimse beni dövüşürken görmek istemeden önce iki yıl daha ringlerde olursam şanslıyım."

Bayan Watson bu baskı hissini, değerli zamanın durmaksızın akıp gittiğini ne kadar iyi anlıyordu. Bir erkeğin atletizm kariyeri, güzel bir kızın sahnede geçirdiği süre kadar kısa olabilirdi ve geleceği de neredeyse o kadar belirsizdi. "Bay Underwood'un geri dönüp senden hoşnut olmamasından endişelenmiyor musun?"

Johnny E. fıstıkları tekrar soymaya başladı, avucundaki kabuklu ve yenmemiş fıstıklar kaybolmuştu. Cebe mi? "Neydim ben

Kız kardeşimi aç mı bırakayım, anneme ilaç almayı mı keseyim?"

"Peki ya iki arkadaşınız? Mr. Sullivan'ı beklemeyi göze alamayacağınızı söylemiştiniz.

Underwood. Ne olmuş onlara?"

"Mumble ve Jessie? Onu arıyorlar." "Bir şey bulabildiler mi?"

"Pek bir şey yok. Muhasebecisiyle konuştular ve muhasebecinin de bir şey bilmediğini söylediler."

Birisi yine kahkahalarla anırdı, sesin tizliği barın genel gürültüsünü bastırıyordu. Bu bakkal Bay Gore'du ve sanki biri ağzına çorap tıkamış gibi aniden durup boynunda dövme olan adama hayretle baktı.

"Bu muhasebecinin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Londra'da bir yerde. Mumble ve Jessie tam adresi biliyorlar.

Muhasebeciyle konuşmak ister misin?"

"Asla bilemezsin. Bazen bir muhasebeci bir adam hakkında karısından daha **ç o k** şey bilir."

"Şey," dedi Johnny E., onun ifade neredeyse olarak boş olarak Bayan Charlotte her zamanki yüz ifadesiyle,

"Bunu bilemem."

Oh, bu çocuk.

Bayan Watson daha fazla diş sıkmak için kendini hazırladı. "Yani Mumble ve Jessie, pek bir şey bulamamış olsalar da, araştırmalarına devam mı ediyorlar?"

"Bu doğru."

"Bu arayışa iten nedir? Sevgi mi yoksa başka bir sebep mi?"

"Onların paraya benim kadar ihtiyacı yok. Ve-" Dik durabilmek için Lawson'ın desteğine ihtiyacı varmış gibi görünen yeni sponsoruna baktı. "Bay Gore gibi birinin, onunla gitmeye istekli olsalar bile, onları kabul edeceğinden emin değilim - zaten o da benim için hevesli değildi."

Yeni sponsoru olan bakkalın bir İtalyanla ilişki kurmaktan pek hoşnut olmadığını kastetmişti.

"Mumble ve Jessie'nin yerleştirilmesini daha zor kılan nedir?"

Johnny E. sanki birinin gelmesini umuyormuş gibi kapıya doğru baktı. "Jessie bir kız -bazı sponsorlar kızları istemiyor ve Jessie geri kalanların çoğuyla hiçbir şey yapmak istemiyor. Ve Mumble, bunu artık bilseniz iyi olur, Mumble bir Çingene. Ya da belki yarı Çingene ama tamamen Çingene gibi görünüyor."

Lawson tam o sırada bakkal Bay Gore'u geri getirdi ve Johnny'ye dövüş için hazırlanma zamanının geldiğini söyledi.

Boksör ve sponsoru ayrıldılar ama Lawson'ın kadınlara şaşırtıcı derecede büyük bir bodrum katına kadar eşlik etmesi için çeyrek saat geçmesi gerekti. Burası eski bir meyhanecinin bir zamanlar kendi birasını yaptığı yer olmalıydı. Ancak bugünlerde giderek daha fazla pub, büyük bira fabrikaları tarafından tedarik ediliyordu ve bu da yerinde bira üretim ekipmanına olan ihtiyacı ortadan kaldırıyordu.

Yüze yakın seyirci çemberle çevrili platformun etrafında toplanmıştı ve daha fazlası da içeri giriyordu; hâlâ kötü yaralanmış bir adam yoktu. Ortalık, birbirine çok yaklaşmış çok fazla ceset kokmaya başlamıştı. Bayan Watson, Johnny'nin kendisinden beş santim ve on kat fazla kilosu olan boynunda dövmesi olan adamla dövüşeceğini görünce kalbi sıkışmaya başladı.

Boksörler ringe girdi. Gömleksiz Johnny daha da sıska görünüyordu - derisini iskeletinden ayıran neredeyse hiç kas yoktu - rakibi ise bir kas kalesiydi.

Zil çaldı ve çıplak muşta maçı başladı.

İri adam sırtarak Johnny'nin üzerine atıldı ve tek bir darbeye onu iplere devirdi. Bayan Watson irkildi.

Alkışlar patladı. Yuhalamalar da.

Seyirciler bahislerini kaybedebilecekleri için mi yoksa Bay Underwood'un boksörlerine zafer kazandırmak için vicdansız yöntemler kullandığına dair söylentiler duydukları için mi yuhalıyorlardı?

İri adam Johnny'yi iplere kadar takip etti ve yüzüne yumruk attı. Johnny saldırıdan sıyrıldı, olağanüstü bir hızla döndü ve adam hala dönerken çenesine bir aparkat indirdi.

Lawson onaylayarak böğürdü. Bayan Watson neşelenmedi; sadece Johnny'ye inecek bir sonraki darbeden korkuyordu.

Hayal meyal, salata günlerinde bir koruyucunun kolunda boks maçlarına katıldığını ve kana susamış bir neşeyle maçlardan zevk aldığını hatırlıyordu. Şimdi koca adamın yumrukları Johnny'ye her değdiğinde, Johnny darbeyi başarıyla savuştursa bile, derisinin aşındığını, iskeletin parçalandığını hissediyordu. Ancak Johnny rakibine her yumruk atmayı başardığında, bunun minik ellerini havada sallayan bir bebekten daha fazla zarar veremeyeceğinden emindi.

Bayan Charlotte, Herrinmore'un sesi ve aksanıyla, "Doğuştan boksör değil," dedi.

"Ama ne savaşçı ama," diye yanıtladı Lawson.

Tarzında güzellik yoktu, sadece acıya karşı olağanüstü bir dayanıklılık, Bayan Watson'ın çaresizlik olarak adlandıracağı bir irade vardı.

Sanki Johnny rakibinden daha uzun süre dayanacağına karar vermiş gibiydi ve hepsi bu kadardı.

Dövüşün sonunda, burun kanamasını durdurmak için her iki burun deliğinin de pamukla tıkanması gerekti, sağ yanağında kötü bir kesik vardı ve dudakları da şişmiş ve kanıyordu, ancak çok daha zorlu görünen rakibi yerdeyken o hala ayaktaydı.

Başlangıçta onu yuhalayanlar bile alkışladılar, neredeyse yenilmiş adam kadar bunalmışlardı, hala ringin içinde hırıltılı ve soluk soluğaydılar.

Zaferinden dakikalar sonra, bir sonraki maç başladığında, Johnny çoktan giyinmiş ve dışarı çıkmıştı, sadece Bayan Charlotte'un sipariş ettiği akşam yemeğini almak için durdu, şimdi büyük ölçüde boş olan taproom'da.

"Diğer dövüşleri izlemek için kalmıyor musun?" Lawson ona yetişti, Bayan Watson ve Bayan Charlotte birkaç adım geriden geliyordu.

"Sabah vardiyam altıda başlıyor." Artık burnunda pamuk yoktu ama sesi hâlâ tıkalı geliyordu.

"O zaman sizi arabamla eve göndereyim."

Johnny onlara şüpheli bir bakış attı ama erken yatma vaktinin cazibesi çekincelerini bastırdı. "Pekâlâ."

Saffron Hill yakınlarında, bulundukları yerin yarım milden daha az kuzeyinde bir adres verdi.

Araba yola çıktığında Lawson, "İyi dövüştün," dedi. "Eğer arkadaşların da bu kadar iyiye, çok etkileneceğim."

Bir sap pembe ortancayı tutan ince, köşeli vazoyu inceleyen Johnny ona baktı ve "Bunlar daha iyi," dedi.

"Kız bile mi?" Bayan Watson haykırdı.

"Jessie acımasızdır, ona karşı çıkmak istemezdim. Ve Mumble, bir adamın ringde ne yapacağını daha o adam kendi başına çözmeden söyleyebilir."

Lawson inandırıcı bir memnuniyet ifadesiyle başını salladı. Johnny'nin büyük yumruklarla dövüldüğünde bile tahta gibi kalan yüzü bir an için buruştu.

Bayan Watson'ın kalbi sıkıştı. Beş kişilik bir aileden sorumlu olan ve muhtemelen boks maçları için antrenman yapmaktan işe vakit bulamayan bu çocuğun tek arkadaşlarının Mumble ve Jessie olması mümkün müydü?

"Manchester'a gelirlerse," dedi düşüncesizce, "burayı sevecekler. Onlara göz kulak olacağım, söz veriyorum. Birbirinize yazabilir ve iletişimde kalabilirsiniz. Mektup göndermek sadece bir peniye mal oluyor."

"Benim gibi insanlar yazmaz ve uzak yerlerde arkadaşlarımız olmaz. Gittiklerinde, benim için ölmüş bile olabilirler." Johnny hırpalanmış yüzünü tekrar vazoya çevirdi. "Ama yarın seni onları görmeye götüreceğim."

Ertesi akşam iki kadın, gündüzleri duvar ustası olarak çalışan Johnny'yi, otellerine çok da uzak olmayan, yeni şekillenmeye başlayan bir mağazaya yer açmak için bir dizi dükkânın yıkıldığı, şaşırtıcı derecede şık bir adresten aldılar.

Çocuk gitmeye hazır bir şekilde ortaya çıkmadan önce, Bayan Watson ve bir kez daha Bay Nelson'ın var olmayan uşağı Herrinmore kılığına girmiş olan Bayan Charlotte, Bayan Watson'ın gülümsemesinin gücü ve leylak rengi tören elbisesinin ihtişamı sayesinde ustabaşıyla çeyrek saat kadar konuşmayı başardılar.

Sherlock Holmes ve arkadaşları boks hakkında hiçbir şey söylemediler ama kendilerini belli bir kadın hayır kurumunun temsilcileri olarak tanıttılar ve cömertliklerinin alıcılarının bağışlanan fonları içki ve kumarda çarçur etmek yerine çok çalıştıklarından ve ailelerine baktıklarından emin oldular.

Ustabaşı yardımcı oldu. "Ah, Johnny Esposito, iyi çocuktur, fazla konuşmaz, hızlı çalışır ve yaşının iki katı olan duvarcılardan daha iyi duvar örer. İtalyan olduğu neredeyse anlaşılmıyor."

Daha doğrusu bir İtalyan için sıradan bir aşağılama ifadesi kullanmıştı. Bayan Watson, gençliğinde bu tür hakaretleri çok duymuş olsa bile, Johnny'nin duyma mesafesinde olmamasından son derece memnundu.

Bütün gün dışarıda çalışmış bir adamla aynı odayı paylaşmanın koku saldırısına karşı kendini hazırlamıştı ama Johnny temizlenmiş ve yamalı ama temiz kıyafetlerini giymişti. Üzerinde hâlâ sabun tozu kokusuyla karışık bir ter izi vardı - dürüst bir emeğin kokusu.

"Ustabaşı yüzünüzün böyle olmasına aldırıyor mu Bay Esposito?" diye sordu Bayan Charlotte arabaya bindiklerinde, sesi ikinci sınıf bir yatılı okula gitmiş bir papazın oğlu gibi çıkıyordu.

Bir önceki geceden kalan kesik ve morlukların geçmesi için yeterli zaman olmamıştı.

Johnny omuz silkti. "Ona babamın beni dövdüğünü söyledim ve o da bunun komik olduğunu düşündü."

Bayan Watson bunun hiç de komik olduğunu düşünmedi. Rahmetli babası onu dövmüş müydü? Annesini ve küçük kardeşlerini adamın gazabından korumuş muydu? Acıya karşı olağanüstü kapasitesini bu şekilde mi kazanmıştı?

"Senin için uzun bir gün mü?" diye sordu. İçindeki anne tavuk, onu kanatları altına alıp sıcak ve güvende tutabilmeyi diledi.

Johnny omuz silkti. "Her günkü gibi."

Vardiya başına on iki uzun saat.

Hayata, ringdeki boks maçına yaklaştığı gibi, hissiz bir dayanıklılıkla yaklaşıyor gibiydi. Ailesini hayatta tutmaktan başka bir şey istemiyor muydu?

Geldikleri yer başka bir spor salonu değil, akşam için kiralanmış küçük bir toplantı salonuydu. Sandalyeler duvarlara itilmişti ve iki çift boksör müsabakanın ortasındaydı. Bayan Watson'ın bakışları hemen iki geç kadına takıldı; biri tenis kıyafeti giymişti, diğer i se bluz ve kabarık bir külot giymişti.

İkisi de uzun boyluydu, ikisinin de geniş gözleri ve yüksek elmacık kemikleri vardı, ikisi de boks eldiveni giyiyordu ve ayakları üzerinde hızlı hareket ediyorlardı, ancak birinin büyük ölçüde savunma yaptığı, diğerinin i se sert bir şekilde saldırdığı hemen anlaşılıyordu.

"Hadi, sadece engelleme. Bir kez olsun darbe indir!" diye bağırdı geç kadın.

"Jessie mi o?" Bayan Watson mırıldandı. "Bu Jessie," diye yanıtladı Johnny.

Johnny'nin Bayan Greengard olduğunu teşhis ettiği diğer geç kadın, "Yumrukların bir kar fırtınası kadar kalın uçmayı bırakır bırakmaz bunu deneyeceğim!" diye karşılık verdi.

Bayan Greengard, Jessie kadar iyi olmamasına rağmen atletik ve enerjikti. Jessie bir an için yavaşladığında eldivenli yumruğu Jessie'nin çenesine saplandı. Jessie yumruğu kolayca engelledi ama bu saldırı Bayan Greengard'a içten bir "iyi deneme" kazandırdı.

Öte yandan kardeşi Bay Greengard, yüz yüze bir çatışmada temelde rahat görünmüyordu. Yine de dişlerini gıcırdatarak ve yüzünü sürekli buruşturarak savaşmaya devam etti.

Ten rengi ve yüz hatları Bayan Watson'a Pencap ve Rajasthan'ın yakışıklı nüfusunu hatırlatan ince, siyah saçlı geç bir adam olan Mumble, "Ayaklarını unutma," dedi. "Omuzlarınızı gevşetin. Güzel, aynen böyle."

Hiç mırıldanmıyordu ama neredeyse aşırı telaffuzla konuşuyordu, sesi bu kadar geç biri için şaşırtıcı derecede derindi.

"Greengard'lar kim?" diye sordu Bayan Charlotte.

"Zengin insanlar," dedi Johnny basitçe.

İki genç adamı inceliyordu. Mumble rakibinin bir sonraki hamlesinin ne olacağını tam olarak biliyor gibiydi. Boksunda sadece zekâ değil, zarafet de vardı: Bir köpekbalığının ölümcül çevikliğiyle hareket ediyordu.

Bayan Charlotte'un bakışları Johnny ve Mumble arasında gidip geldi. Bayan Watson, Johnny'nin iki erkek boksörü değil, sadece arkadaşı Mumble'ı incelediğini fark etti.

"Peki zengin Greengard'lar özel ders için Mumble ve Jessie'ye nasıl geldiler?" diye sordu.

"Bir dövüş gecesine geldiler - Bayan Greengard bir kadın eğitmen bulmakta zorlanıyordu. O zamanlar Bay Underwood'un elinde sadece ben vardım. Ama Jessie ve Mumble'ı çalıştırdıktan sonra Bayan Greengard'ın izini buldu ve antrenman için hâlâ bir kadına ihtiyacı olup olmadığını sordu. O da evet dedi ve Bay Underwood onu Jessie ile bir araya getirdi. Ve sonra kardeşi Mumble'ı kendi eğitmeninden daha çok sevdiğine karar verdi."

Bayan Charlotte başparmağını saatinin köstekli zincirine taktı. "Bu yüzden mi Mumble ve Jessie başka bir sponsor bulma konusunda o kadar umutsuz değiller? Hâlâ bir gelir kaynağı olarak Greengard'lara sahip oldukları için mi?"

"Greengard'lar yıl boyunca Londra'da yaşamıyor. Ama yine de Mumble ve Jessie'nin benim gibi paraya ihtiyacı yok."

Bayan Watson Johnny'ye bir kez daha baktı; o yine Mumble'a bakıyordu.

Ancak bu uzun sürmedi, çünkü alıştırma seansı daha on dakika bile geçmeden sona erdi; anlaşılan zengin gençlerin akşam katılacakları bir etkinlik vardı ve eve gidip hazırlanmaları gerekiyordu.

Onlar gittikten sonra Johnny, hızlıca yıkandıkları için yüzleri hâlâ hafif nemli olan arkadaşları Jessica Ferguson ve Absalom Waters'ı ziyaretçilere takdim etti. Bayan Charlotte, boksörlükteki maharetleri üzerine birkaç iltifattan sonra herkesi yakındaki bir otelde akşam yemeğine davet etti.

Özel yemek odasına girdiklerinde boksörler gümüş mavisi duvar kâğıtlarına ve tavandaki girdaplar ve kıvrımlarla dolu büyük alçı madalyona baktılar. Jessie odanın bu kadar kapsamlı olmasından memnun görünüyordu.

Dekorun güzelliği, Johnny'nin rahatsızlığı ve Mumble'ın meraklı ama ilgisizliği.

Bayan Watson'ın dikkatini bir an için Jessie'nin saç süsü olarak taktığı bir broş çekti: çiçek şeklini taklit eden kat kat saçlardan yapılmış bir anı broşu. Broşta kullanılan saç telleri Jessie'nin kendi saçıyla neredeyse aynı kumral renkteydi ve ensesinde büyük bir topuz şeklinde geriye doğru toplanmıştı.

On iki kişinin rahatlıkla oturabileceği bir masaya oturduktan sonra Bayan Charlotte, "İşverenim özürlerini iletiyor," dedi. "Bugün erken saatlerde iş için Manchester'a dönmek zorunda kaldı. Bu arada ben de onun güzel hanımına Londra'yı gezdirecek ve sponsorunuz konusunu derinlemesine araştıracağım."

Johnny ve Jessie Mumble'a baktılar, o da bir süre sonra, "Gözlemim için beni bağışlayın efendim, hanımefendi, Bay Underwood'la bizden daha çok ilgileniyor gibisiniz," dedi.

Bayan Watson'ın kalbi göğüs kafesine çarptı ama Bayan Charlotte sadece gülümsedi. "Çok zekisiniz Bay Waters. Gördüğünüz gibi, işverenim Bay Nelson, boksör olarak sizin liyakatinizi değerlendirebilecek tek kişi. Bunu ben yapamam, bu yüzden benim sorumluluğum, sizi işe alması durumunda, aslında yükümlölük değil varlık edinmiş olacağından emin olmaktır.

"Bir yatırımın kalitesini değerlendirmek için, o yatırım hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek en iyisidir. Örneğin, sizin, Bayan Ferguson, bir çay dükkanında aşçı yardımcısı olduğunuzu ve sizin, Bay Waters, bir ciltçinin çırağı olarak çalıştığınızı biliyoruz. Ciltçi sizin mükemmellik arayışınızdan ve bilgiye olan iştahınızdan son derece memnun Bay Waters. Çay dükkanının sahibi övgülerinde daha cimri ama o bile Bayan Ferguson'un içinde kusur bulamadığını itiraf etmek zorunda kaldı."

Johnny ayağa fırladı, yüzü kıpkırmızıydı. "Onlara senin hakkında iyi boksör olduğun dışında bir şey söylemedim!"

Mumble ile konuşuyordu. Mumble bir an için ona baktı, sonra sakince oturmasını işaret etti. Johnny kendini daha fazla savunmak istercesine ağzını açtı ama itaat etti.

"Gerçekten de," dedi Bayan Charlotte, "Bay Esposito bizimle olan ilişkilerinde çok ketum davrandı. Ama sizin hakkınızda söylediklerimin hiçbirini öğrenmek çok zor olmadı."

Aslında bugün her şeyi ortaya çıkaran Bayan Watson olmuştu. İki gencin işverenleriyle, onlar arkada çalışırken bile konuşmuş, ciltçi ya da çayevi sahibi onun işyerindeki belirli bir kişi hakkında bilgi istediğini fark etmemişti.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti Bayan Charlotte sessizce kurnaz Herrinmore rolünde, "boksör olarak yeteneklerinize kefil olamasam da, birey olarak güvenilirliğinizi ölçebilirim ve sahip olunması gereken iyi insanlarsınız. Ancak Bay Underwood hakkında somut bir şey elde edemedim. Kimse ne iş yaptığını, hatta nerede yaşadığını bile bilmiyor. Tek bir adres buldum, bir apartman dairesi, ancak sahibi yıllar önce taşındığını ve bir adres bırakmadığını söyledi. Ve orada yaşadığı beş yıl boyunca kirayı her zaman üç ay önceden ödediğini, bu nedenle ev sahibinin hiçbir zaman karakter mektubu talep etmek için bir nedeni olmadığını söyledi."

"Yani Bay Underwood için karakter mektupları mı arıyorsunuz?" diye sordu Jessie. Bir kavganın ortasında bağırmadığı zamanlarda sesi yatıştırıcı, neredeyse yumuşaktı.

Hem Jessie hem de Mumble Johnny'ye doğru döndü. Bakışlarında suçlayıcı bir şey yoktu ama Johnny yine de kıvrandı. "Dün onlara bize, üçümüze de iyi davrandığını söyledim zaten," dedi yine Mumble'la konuşarak.

"Sanırım," dedi Mumble, "ev sahiplerimiz ayrıntıları duymak istiyorlar."

Johnny'nin çenesi oynadı. Önündeki parmak kasesine baktı. "Bay Underwood olmasaydı ailemi hayatta tutabilir miydim bilmiyorum. Geçen kış hem annem hem de küçük kız kardeşim hastalandı. Daha iyi bir yere taşınabilmemiz için maaşımı artırdı, bu kadar nemli ve soğuk olmayan bir yere. Ve neredeyse hemen iyileştiler."

Suçluluk duygusu. Çocuk umursamaz görünmek için çok çabalamıştı ama aslında suçluluk duygusuyla doluydu.

"Bay Underwood Jessie'nin ve benim maaşlarımızı da artırdı," diye ekledi Mumble, "çok zor durumda olmamamıza rağmen adil olmak için."

Bayan Watson'ın Bay Underwood hakkında bildiği tek şey, onun Lord Bancroft'un güvenilir ve sadık bir teğmeni olduğuydu. Onu farklı sıfatlarla tanıyanlardan daha karmaşık bir tablo ortaya çıkıyordu. Başka bir kadınla ilgili şüphelerine rağmen Bayan Claiborne için iyi bir eş olduğu anlaşılıyordu; bu üç genç insan için kesinlikle olağanüstü bir sponsor gibi görünüyordu.

"Tek bildiğim bana hiç dokunmadığı. Ve benim hakkımda boksörlüğüm dışında hiçbir yorum yapmadı," dedi Jessie. "Bana ringin içinde ya da dışında farklı bir kadın olmam gerektiğini hiç söylemedi. Nasıl göründüğüm ya da nasıl görünmemi istediği hakkında hiçbir şey söylemedi. Fazla bir şey gibi görünmeyebilir ama bir kadının spor salonunda, özellikle de dövüş gecelerinde duyduğu şeylere inanamazsınız."

Bay Underwood, sadece kurnaz ve yetenekli değil, aynı zamanda ilkeli ve nazik mi?

İyi kalpli bir adam bunca yıl Lord Bancroft'un uşağı olarak hizmet etmiş olabilir miydi? Bayan Watson, Lord Bancroft'un yaptığı her şeyden emin değildi ama Lord Ingram'ı suçlamak için kullanabileceği bir cesede sahip olabilmek için tamamen masum bir görgü tanığının öldürülmesini planladığı çok açıktı. Ve onun titiz yapısı göz önüne alındığında, Bayan Watson bu işi Bay Underwood'a devretmemiş olmasına şaşırırdı.

O halde, soğukkanlı katil Bay Underwood ile yufka yürekli sponsor Bay Underwood nasıl uzlaştırılabilirdi?

Bay Underwood'dan bahsetmiyorum bile, muhtemelen sadık aşık?

Garson yemek odasına geldi; Bayan Charlotte masaya sipariş verdi. Sonra Mumble ve Jessie'ye, "Yani siz ikiniz mümkün olduğunca Bay Underwood'un yanında mı durmak istiyorsunuz?" dedi.

Mumble ve Jessie bakiştılar ve başlarını salladılar.

O sırada başını kaldırmış olan Johnny yüzünü tekrar masaya eğdi.

Bayan Charlotte arkadaşlarını sorgulamaya devam etti. "Anladığım kadarıyla onu arıyormuşsunuz. Bir şey bulabildiniz mi?"

"Muhasebecisi Bay Constable ile konuştuk," diye yanıtladı üçlünün lideri olduğu belli olan Mumble. "Defterler ve kayıtlar düzgün görünüyordu. Ama Bay Constable da Bay Underwood hakkında bizim bildiğimizden fazlasını bilmiyordu.

Evet. Elindeki tek adres de Bay Underwood'un bir süre önce taşındığı eski dairesiydi."

"Bay Constable ile ne zaman konuştunuz?"

"Özellikle Bay Underwood'u sormak için mi? Bay Constable'ın bize maaşımızın son taksitini verdiğini ve Bay Underwood'dan bir daha haber alamazsa bir daha vermeyeceğini söylemesinden sonraydı."

"Sanırım burslarınız Nisan ayında sona erdi?"

"Evet, ama bizim için öyle bir şok oldu ki -neden olduğundan emin değilim, ama oldu- soru sormayı düşünecek kadar kendimize gelmemiz biraz zaman aldı."

Delikanlı soruları somut ayrıntılar vermeden yanıtlamakta ustaydı - Bay Underwood'un muhasebecisiyle bu buluşma için henüz bir tarih, hatta bir zaman dilimi bile vermemişti. Ve bunu hesapçı görünmeden yapmayı başardı.

Bayan Watson, Bayan Charlotte'un ayrıntılar için onu ne kadar sıkıştırması gerektiğini merak ediyordu. Ama Bayan Charlotte bu sorudan tamamen vazgeçti.

"Bay Underwood'un bir metresi olduğunu hiç duydunuz mu?" diye sordu. "Sormaya başladığımdan beri Bay Underwood hakkında rastladığım en ilginç söylenti bu olabilir - St. John's Wood'da bir metres tuttuğu."

Jessie ve Mumble tekrar birbirlerine baktılar. Sonra Mumble'ın bakışları Johnny'ye takıldı. Bayan Watson onun bir cevap vermesini mi beklediğinden yoksa bir talimat mı verdiğinden emin olamadı.

Johnny, Mumble'a şöyle bir baktıktan sonra, "Her zaman bir yerlerde bir ailesi olduğunu düşünmüşümdür," dedi. "Ama spor salonuna ya da onu gördüğüm hiçbir yere bir kadın getirmedi."

Mumble elindeki su bardağını aldı ve ekleyecek bir şeyi olmadığını belirterek içti. Jessie de bir süre sonra aynısını yaptı.

Bayan Charlotte da bu soruların peşine düşmedi ama çorbayla dönen garsonu neşeyle karşıladı ve herkesi yemeğin tadını çıkarmaya teşvik etti.

Johnny, bir sonraki öğününün nereden geleceğini bilmeden çok uzun süre yaşamış birinin hızı ve verimliliğiyle yedi. Jessie'nin de iştahı yerindeydi ve Bayan Charlotte'tan daha fazla puding tüketiyordu ki bu Bayan Watson'ın pek sık tanık olmadığı bir manzaraydı. Yemek yerken daha ölçülü olan Mumble, Bayan Charlotte'la yılanbalıklarının nereden geldiğine dair gizemli bir sohbet sürdürdü.

Konuşmasında hafif bir İskoç tonunu koruyan Jessie'nin aksine, Roman - ya da belki yarı Roman- Mumble coğrafi ya da sınıfsal kökenini saptamayı zorlaştıran bir aksanla konuşuyordu. Eton ya da Harrow gibi bir devlet okulunda eğitim görmemişti, Bayan Watson bu kadarından emindi. Aksi takdirde, onun gibi hassas kulaklara sahip biri bile sessiz ve sesli harflerden onun hakkında fazla bir şey çıkaramazdı.

Sofra adabı da mükemmeldi. Jessie de masanın üzerindeki gümüş takımlar geçidine aşına görünüyordu ama kendisi de aynı seçimi yapmadan önce Mumble'ın hangi yemek takımını seçtiğini görmek için bekledi. Öte yandan Johnny, Bayan Watson'a *Debrett's*'in aceleyle gözden geçirilmesinden başka hiçbir hazırlığı olmayan, Londra'da bir sezonun ortasına aniden fırlatılmış bir kız öğrenciyi düşündürdü.

Yemeğin sonunda Bayan Charlotte boksörleri evlerine göndermeyi teklif etti ama hepsi de kesin bir dille reddetti. Gençler yürüyerek ayrıldılar; danışman dedektifler arabalarına bindiler.

Araç kaldırımından uzaklaşırken Bayan Watson nefes verdi. "Bay Underwood'un boksörleri yeterince hoş bir arkadaş. Ama daha yapacak çok işimiz varken, bu akşam zamanımızı pek de verimli kullanamadık, değil mi?"

"Korkarım buna şiddetle karşı çıkmak zorundayım, hanımefendi," diye mırıldandı Bayan Charlotte. "Aslında bu çok aydınlatıcı bir akşam oldu."

Bayan Watson kıza baktı; arabanın fenerleri kızın gözlerindeki parıltıyı seçmeye yetecek kadar ışık saçıyordu. Sonra arka pencereden, kaldırımında omuz omuza yürüyen ve gözlerini arabaya dikmiş olan boksörlere baktı.

"Nasıl? Bu toplantı nasıl aydınlatıcı oldu?"

Bayan Charlotte hafifçe gülümsedi. "Çünkü artık Bayan Claiborne'un villasını benden kısa bir süre önce kimin aradığını biliyorum: Mumble ve Jessie."

On üç

Mrs. Watson, Bayan Claiborne'un kiraladığı evin arka kapısında durdu ve zili tekrar çaldı.

Hala cevap yok.

Bir gece önce bir mesaj göndermiş ve Bayan Claiborne'u arama niyetini bildirmişti. Bayan Claiborne, Bay Underwood'un akıbetine ışık tutabilecek herhangi bir haber için endişeyle bekliyor olmalıydı.

Ama Bayan Watson'ın mektubu kaybolmuş olsaydı bile, yine de Bayan Claiborne'un evde olmasını beklerdi. Ne de olsa bu, korkudan bütün gün perdelerini kapalı tutan ve artık ön kapısını açmayan bir kadındı.

Bayan Watson kapı zilini bir kez daha çaldı ve kordonu tekrar tekrar çekti. Ama zilin gürültüsü dindikten sonra ev kararlı bir sessizliğe büründü.

Bayan Claiborne nereye gitmişti? Bay Underwood onu almaya gelene ya da gelmeyeceğini öğrenene kadar sığınağında saklanmaya bu kadar kararlı görüldüğü halde gitmesinin nedeni neydi?

Deniz pırıl pırıl, neredeyse tropik bir maviydi, gökyüzü yağ püskürtücüleriyle doluydu - İngiliz Rivierası'nda pastoral bir gün daha.

Lord Ingram hafifçe kıvrılan kumsal boyunca yürürken bastonunun ucu yumuşak kuma batıyordu. Güneş onun üzerinde ılık ılık parlıyordu.

Omuzları, yumuşak ama serin esinti. Şu anda yüzüstü düşüp uyuyabilirdi ama bunu bir saat sonra trende yapacaktı. Şimdilik adımlarını hızlandırdı ve canlı ve enerjik görünmek için elinden geleni yaptı.

Her biri dantelli beyaz bir şemsiye tutan iki kadın, karşı yönden ona doğru ilerliyordu. Arkalarında tatil villalarıyla dolu yamaçlar uzanıyordu, kartpostal gibi bir manzara. Kadınlardan biri onu gördü ve hevesle el salladı. Selamlamak için elini kaldırdı.

"Bayan Calder, Bayan Dearborn, nasılsınız?" dedi diğer taraf yaklaştığında ciddi bir nezaketle.

Gümüş saçlı Bayan Calder sırttı. "Oh, ama sizi uzun zamandır görmedik, değil mi Bay Faraday? On gün kadar olmuş olmalı. Sizce de öyle değil mi, Bayan Dearborn?"

Bayan Dearborn diye hitap ettiği kadın başını salladı. "Haklı olduğunuza inanıyorum Bayan Calder. Böyle şeyler için harika bir hafızanız var."

Hoş bir yüzü ve uygun tavırları vardı Bayan Dearborn'un. Bundan önce Lord Ingram onu Norbert olarak tanıyordu, Holmes'un huysuz annesinin hizmetçisi ve aynı zamanda gizlice kardeşi Remington için çalışan bir kraliyet ajanı.

Döndü ve kadınlarla birlikte yürümeye başladı. "İyi misiniz Bayan? Calder? Bölge sizinle aynı fikirde olmaya devam etti mi?"

"Oh, bana fevkalade uyuyor, sevgili Bay Faraday. Çok çekici bir kasaba olan Dartmouth'u ziyaret ettik - ve yine Paignton'u, Paignton'a ne kadar bayıldığımı bilirsiniz. Bayan Dearborn ve ben üç gün önce bir anne ve iki kızını çay için ağırladık ve sonrasında da kükreyerek bir cribbage oyunu oynadık. Dün yürüyüşümüz sırasında küçük ve şirin bir kitapçı bulduk. Ve tabii ki insan orada burada yakışıklı genç erkeklerle de karşılaşılıyor."

Bayan Calder göz kırptı. Lord Ingram aşağı yukarı Holmes'la en son karşılaştığı zamanki gibi görünüyordu, altmışından bir gün bile eksik değildi. Ama seksenine merdiven dayamış olan Bayan Calder'a göre hâlâ genç bir adamdı.

Ayrılmadan önce Bayan Calder ile on dakika daha sohbet etti. Yayından doğrulurken, büyük ölçüde sessiz olan Norbert parmak uçlarını şemsiyesinin sapına üç kez vurdu. *Her şey yolunda.*

Kadınlara iyi günler diledi ve Norbert'i göreviyle baş başa bıraktı.

Bay Underwood'un muhasebecisi Bay Constable, Charlotte'u sade ofisinde acı dolu bir gülümsemeyle karşıladı. "Söylememde bir sakınca yoksa, Bay Herrinmore, Bay Underwood'u sormak için gelen dördüncü kişisiniz."

Charlotte, bir kez daha Bay Nelson'ın yardımcısı kılığına girerek, kenarları bacaklarının arkasına batan rahatsız sandalyede ağırlığını ayarladı. "Dur tahmin edeyim. İlk parti geçen yılın sonlarında, büyük olasılıkla Kasım ayında yapılmış olmalı. Bay Underwood'un boksörlerinin ziyareti de dahil olmak üzere diğer ikisi daha yeni olmalı."

"Neden, evet." Bay Constable şaşkınlığını bastırmak için bir an bekledi. "Ancak ne kadar çok soru sorulursa sorulsun, Bay Underwood hakkındaki bilgim ve onunla olan ilişkim sınırlı kalacaktır. Bu portföy onun bu firmayla yaptığı tüm işlemleri içeriyor."

Charlotte, Bay Underwood'un onun aracılığıyla yönlendirdiği işlemleri görmek için muhasebecinin ofisine girmeyi düşünüyordu - ta ki Mumble ve Jessie'nin bu defterleri incelemesine izin verildiğini öğrenene kadar.

Yine de Bay Constable'ın hazır itaati biraz fazla... itaatkârdı. Charlotte muhasebecinin elindeki büyük kahverengi kâğıt zarfa baktı ve sorusunun zarfı ortadan kaldırmayacağını tahmin etti. "İşlemleri gözden geçirmeyi dört gözle bekliyorum efendim. Ancak bu ayrıcalığa sahip olduğum için biraz şaşırdığımı da itiraf etmeliyim."

Bay Constable zarfı bir arada tutan ipi çözdü. "İnanın Bay Herrinmore, ben de sizden daha çok şaşırdım. Ama Bay Underwood'un talimatı, en başından beri, hesapların onları incelemek isteyen herkese açık olması yönündeydi."

Yani Bay Underwood bu gençlere yaptığı sponsorluğun bir sır olarak görülmesini istemiyordu?

"Sebepleri ne olursa olsun, bundan memnunum," dedi Charlotte. "Siz hazır olduğunuzda, Bay Constable."

Muhasebeci zarfın köşesinde mürekkeple yazılmış 1884 ilkbaharına ait bir tarihi -üç yıldan daha uzun bir süre önce- işaret etti. "Bay Underwood beni ilk kez o zaman aradı ve ne yapmak istediğini anlattı. Ondan sonra bir süre onu görmedim, ta ki paranın ilk taksitiyle tekrar gelene kadar."

Zarfın içinden bir defter çıkardı ve çevirerek açtı. "Burada kayıtlı tutarı göreceksiniz."

İlk sefer ile ikinci sefer arasında altı ay geçti.
Underwood iş konuşmak için geldi.

Bay Constable daha sonra büyük zarfın içinden birkaç küçük zarf çıkardı ve üzerinde 1884 yazan ilk zarfı açtı. "Bu ilk meblağın makbuzu - imzamı görüyorsunuz. Bir kopyası Bay Underwood'a verildi. Bu da onun benim ücretimle ilgili onayı, ki bu da deftere yansıtılmış. Bunu çıkarırsak, dağıtılacak miktara ulaşırız. Böylece dağıtıma başladım ve Bay Giovanni Esposito'dan yılın kalan iki ayı için imzalı makbuzlar aldım."

Bütün kâğıtları topladı, 1884 zarfına geri koydu ve üzerinde 1885 yazan bir sonraki zarfı açtı. "Posta emriyle yeni bir meblağ havale edilmişti. Bu kez Bay Underwood'un imzası yok, ancak firmaya ödenecek ücretleri ve daha sonra dağıtılacak miktarı belirten posta emrinin kendisi ekte. Yine, bana ödenmesi gereken miktar için imza attım. İşte Bay Esposito tarafından imzalanmış bir aylık makbuz ve ondan sonra her ay üç boksörden alınan makbuzlar."

Böylece Mumble ve Jessie Şubat 1885'te gruba katıldı.

Bay Constable daha fazla makbuz hazırladı ve bunları deftere geri gönderdi. Mumble'ın dediği gibi, her şey yerli yerindeydi. Bir imza eksik olduğunda, Bay Underwood'un paranın nasıl paylaştırılması gerektiğine dair talimatı olarak hizmet eden kablolu meblağlarla birlikte gelen kablolar ve Mumble'ın geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığı ve şahsen almak için Denizin Tekboynuzu'na gidemediği bir seferde Jessie'nin Mumble'ın maaşını imzalaması gibi nedenler ve makul ikameler sağlandı.

"Sonuna kadar her kuruşun imzası atıldı ve hesabı verildi," dedi Bay Constable, gururdan eser yoktu.

"Mükemmel kayıt tutma," diye onayladı Charlotte. "Sakıncası yoksa, Bay Underwood için yaptığınız tüm işin bu olup olmadığını merak ediyorum. Size hiç başka görevler verdi mi?"

Muhasebeci son küçük zarfın içindekileri topladı ve hepsini portföyüne geri yerleştirdi. "Hiçbir şey yok. Bir keresinde, onu Denizin Tekboynuzu'nda gördüğümde bu konuyu açmıştım. Kesin bir dille başka bir hizmete ihtiyacı olmadığını söyledi ve ben de konuyu bir daha açmadım."

"Yani sizden fonları başka alıcılara yönlendirmenizi istemedi mi?"

"Hayır, kesinlikle." Masasını toparlayan Bay Constable, düzeni seven birinin memnuniyetiyle oldukça ince olan portföyünü okşadı. Charlotte'a baktı, sade yüzü ciddi ve ciddiydi. "Bunu nasıl daha açık anlatabilirim bilmiyorum Bay Herrinmore, ama size Bay Underwood'la olan iş ilişkilerimin tamamını gösterdim. Makul ve meşru olmaları koşuluyla diğer girişimlerine de katılmaya istekliydim ama o zamanki hayal kırıklığıma rağmen katılımıma ihtiyaç duyulmadı. Ancak şimdi, sormak zorunda kaldığım onca soru karşısında bana daha fazlasını emanet etmediği için minnettarım."

Eğer Bay Underwood, Bayan Claiborne'a ödeme yapmak için bir aracı kullanmadıysa ve bunun yerine ev masraflarını vs. doğrudan karşıladıysa, bu durum, başka bir kadın olma ihtimaline rağmen, Bayan Claiborne'un ikilinin yakın ve sevgi dolu bir çift olduğuna dair anlattıklarına daha fazla güven duyulmasını sağlar mı?

Ama bu sorunun cevabını burada alamayacaktı. Charlotte konuyu değiştirdi. "Bay Constable, Bay Underwood hakkında bir erkek olarak ne düşünüyorsunuz?"

"Boksörleri iyi ve çalışkan, buna şüphe yok." Muhasebecinin alnı çatıldı. "Bay Underwood'un kendisinden biraz daha az eminim. Yani, bir müşteri olarak sitemin üstündeydi - yakın zamana kadar söz verdiği zaman para gönderirdi ve her şekilde nazik ve makuldü. Ama bunun dışında tam bir muammaydı."

Charlotte onun ortadan kayboluşunun peşine düştükçe Bay Underwood daha da büyük bir bilmeceye dönüşüyordu: Edindiği bilgiler birbirinden kopuk parçalar halinde geliyordu ve önemli bölümleri eksik olan, kısmen doldurulmuş bir resim, tamamen boş bir tuvalden daha fazla soru ortaya çıkarıyordu.

"Bay Underwood içeri ilk girdiğinde sizden ne yapmanızı istediğini tam olarak hatırlıyor musunuz?"

"Hafızamda tuttuğum kadarıyla pek sayılmaz ama müşteriler ve müşteri adaylarıyla yaptığım görüşmelerin kaydını tutuyorum. O kaydı bulmama izin verin."

Bay Constable kilitli bir dolaba gitti ve kapağında altın kabartma 1884 yazan büyük bir defteri geri getirdi. "Aha, işte burada. 'Bay William Underwood. Mesleğini ve gelir kaynağını vermeyi reddetmiş. Sadece duvarcı çırağı Bay Giovanni Esposito'ya para aktarmayı amaçladığını, ancak bunu bir sonraki duyuruya kadar yapmayacağını belirtmiş. Ayrıca, toplantı tutanaklarının ve gelecekteki tüm işlemlerin herkesin denetimine açık olması talimatını verdi. "

Bay Underwood bu kadar çok tarafın bu hesapların derinine inmek isteyeceğini tahmin edebilir miydi?

"Bir boksörün sponsorluğundan bahsedip bahsetmediğini hatırlıyor musunuz?" Charlotte sordu. Kısa kayıta Denizin Tekboynuzu'ndan hiç söz edilmiyordu. Ya da boksa.

"Hayır derdim - böyle bir şeyi not ederdim. Bir sonraki buluşmamızda Johnny'nin boksör olduğunu söylediğinde şaşırdığımı hatırlıyorum. Bir bakayım."

Birkaç sayfa çevirdi. "Evet, gerçekten de bir sonraki toplantımızın tutanaklarına 'Bay Underwood bana Bay Giovanni Esposito'nun sponsor olmaya karar verdiği bir boksör olduğunu bildirdi' diye yazmıştım. Hatta tutanağın en altına 'boksörlerle iş yapma olasılığı konusunda endişeli olduğumu' da not düştüm. Grubun bir bütün olarak itibarı pek parlak değil. "

Kendini küçümseyen bir gülümseme takındı. "Belli ki endişelerimin üstesinden geldim."

"Bana diğer zamanlardaki kayıtları okur musunuz, Mr. Underwood seni mi çağırdı?"

Bay Constable buna mecburdu. Ama bunlar ilgi çekici bir şey

sunmuyordu. Bay Underwood her para getirdiğinde deftere imzasını atıyordu,

Bay Constable'a mükemmel çalışmasından dolayı övgüde bulundu ve ayrıldı.

Bay Underwood'un boks macerasında tamamen kendi kendine yeten bir şey vardı. Bir gece önce Mumble, boksörlerinden çok Bay Underwood'la ilgileniyor gibi göründükleri yorumunu yapmıştı. Aynı şekilde Bay Underwood'un da bir spor olarak bokstan çok boksörleriyle ilgilendiğı söylenebilirdi.

"Son bir isteğim var, eğer beni kırmazsanız. Bay Underwood'un peşine düşen taraflar hakkında bilgi edinmek istiyorum. Eğer onları bulabilirsem, belki bana söyleyecek bir şeyleri olabilir."

Bay Constable tereddüt etti.

Charlotte ekledi, "Ve bana ilk parti hakkında bir şey söylemenize gerek yok. Kraliyetin emri üzerine geldiklerini varsayıyorum."

Muhasebeci bir süre ona baktı, parmak uçları defterin deri cildini çiziyordu. "Tamam o zaman. Onlar hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Eminim, Bay Herrinmore, siz de konuşmamızın ayrıntılarını açıklamamı istemezsiniz."

"Tam tersine, efendim," dedi Charlotte cömertçe, "Edmond Herrinmore'un Manchester'lı Bay Harold Nelson adına, Bay Underwood'un eski boksörlerini kanatları altına alacak olursa, geri dönüp Bay Nelson'a sorun çıkarıp çıkarmayacağını anlamak için Bay Underwood'un sizinle olan ilişkilerini araştırdığını herkese açıklamana hiç itirazım olmaz.

"Bununla birlikte, tereddütlerinizi anlıyorum ve vicdanınız için sizi takdir ediyorum. Bunu başka bir şekilde yapalım mı? Size tahminimi söyleyeyim. Eğer yanılıyorsam, lütfen söyleyin. Ama eğer haklıysam, hiçbir şey söylemenize gerek yok."

Şaşkın muhasebeci itiraz edemedi, "Geçen yılın sonlarında gelen ilk parti kraliyeti temsil ediyordu ve onlar hakkında daha fazla bir şey söylememize gerek yok. İkinci parti, tahminimce, Bay Underwood'un nişanlısı olduğunu iddia eden bir kadından oluşuyordu.

"Güzel ve sıkıntılıydı. Belki boksörlerin maaşlarıyla ilgili kayıtlarınızla ilgileniyordu, belki de ilgilenmiyordu. Ama ziyaretinin asıl amacı bu değildi. Onun yerine, boksörlerin maaşlarıyla ilgili

Bay Underwood'un adına başka bir kadına ödeme yapıp yapmadığınızı."

"Bayan Anderson'ı tanıyor musunuz?" Bay Constable ağzından kaçırdı.

Bayan Anderson mı? O diğer kadın mıydı yoksa Bayan Claiborne farklı bir kılıkta mıydı?

"Fransız aksanıyla konuşan esmer bir kadın mıydı?"

"Hiç de değil. Sarışındı ve Kraliçe'nin İngilizcesini konuşuyordu."

"Gerçekten de."

"O-" Bay Constable, az önce sağduyusundan dolayı övüldüğünü hatırlamış gibi kendini durdurdu.

"Sanırım çok yakın zamanda gelmedi," dedi Charlotte, "ama çok uzun zaman önce de gelmedi. Diyelim ki Bay Underwood'un Nisan ayında parasının bitmesiyle Haziran ayının ortası arasında bir zaman."

Bu da yaklaşık altı hafta önce, Bayan Claiborne'un villadan çok daha sıkışık olan kasaba evine taşınmak zorunda kaldığı zamanlara denk geliyordu.

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz? Haziran ayının başında geldi," dedi Bay Constable, bir kez daha profesyonel bir ketumluğa bağlı kalmayı unutarak.

Charlotte onun sorusunu duymazdan geldi; çıkarımları en büyük etkiyi gizemle örtülü olduklarında yaratıyordu. "Bay Waters ve Bayan Ferguson'un sizi ziyaret ettiğini zaten biliyorum, doğal olarak benden önce gelen üçüncü kişi de onlar olmalı. Sanırım çok yakın bir zamanda, son on gün içinde, hatta belki de geçtiğimiz hafta içinde geldiler."

"Doğru, Pazartesi günü."

Beş gün önce o zaman. "Peki onlar da benim gibi Bay Underwood hakkında daha önce bilgi almış olan kişilerle ilgileniyorlar mıydı?"

"Neden, onlar-" diye başladı Bay Constable. Elindeki not defterini alt kenarına dayadı ve masasının yüzeyine birkaç kez vurdu. "Korkarım bu konuda daha fazla bir şey söyleyemem ve söylememeliyim."

Charlotte ciddiyetle başını salladı. "İhtiyatlı davranışınız için sizi tekrar takdir ediyorum, Bay Memur. Adresin sizde olması mümkün değil.

Bayan Anderson'a ya da boksörlere yardım eder misiniz?"

Bay Constable nefes verdi. "Bu konuda size hiç yardımcı olamam, Mr. Herrinmore. Her iki taraf da adres bırakmayı reddetti."

Charlotte, Mumble ve Jessie'nin Bay Underwood'un hayatında bir kadının varlığını yeterince korunmayan muhasebeciden öğrendiklerini hayal edebiliyordu. Ama bu Bayan Anderson'ın gerçekten de kılık değiştirmiş Bayan Claiborne olduğunu varsayarsak, burada vermediyse adresini nasıl öğrenmişlerdi?

Ayağa kalktı. "Sabrınız ve cömertliğiniz için teşekkür ederim, Bay Constable. Çok yardımcı oldunuz." Bay

Constable yüzünü
buruşturdu.

On dört

ABay Constable'ın ofisinden çıktıktan sonra Charlotte ne Mumble'ı ne de Jessie'yi bulabildi. Jessie bugün için çoktan ayrılmıştı.

Çay dükkânının fırın işlerine yardım etmek için vardiyalı olarak çalışıyordu; dükkân sahibi yakınlardaki fırınlardan gelen ekmeğin şap, tebeşir ya da paris alçısı ile karıştırılmadığına güvenmiyordu. Mumble'ın çırak olarak çalıştığı ciltçi dükkânı da Yahudi Şabat'ı nedeniyle kapalıydı.

Ancak Charlotte, Johnny'yi inşaat alanında bulmayı başardı. Hava kapalı ve nispeten serindi, dışarıda çalışmak için fena sayılmazdı. Ve Johnny inşa ettiği duvarda önemli bir ilerleme kaydetmişti bile. Charlotte geldiğinde Johnny iskeleden aşağı iniyordu.

"Size öğle yemeğinizi ısmarlama şerefine nail olabilir miyim, Bay Esposito?" "Öğle yemeğimi getirdim ve yesem iyi olur. Ama eğer cömert biriyseniz

Bay Herrinmore," diye yanıtladı Johnny, elindeki havanı durulayarak, "aileme götürecek bir şeyim olsa fena olmazdı."

Charlotte hemen kalabalık kavşağı geçti ve bir sokak satıcısından üçlü ızgara sosis ve jambonlu börek aldı. Charlotte geri döndüğünde Johnny öğle yemeğini iki tuğla yığınının üzerine yerleştirilmiş bir tahtanın üzerine koymuştu. Yemeği tek bir sandviçten oluşuyordu, ilk bakışta oldukça doyurucu görünüyordu ama daha yakından incelendiğinde aralarında neredeyse görünmez bir tereyağı tabakası bulunan iki parça ekmekten ibaret olduğu anlaşıldı.

Johnny, kadının önüne koyduğu parlayan, hafif kabarmış sosislere baktı. "Teşekkür ederim. Ailem bunları çok sevecek."

"Bunlar ailen için değil, onlara sonra alırım. Bunlar senin için, öğle yemeği için. Bütün gün çalışan bir adamın öğle yemeğinde ekmekten daha fazlasını yemesi gerekir."

Gururun ulaşılmaz bir lüks olması gereken Johnny hiçbir itirazda bulunmadı. "Bay Herrinmore'a" teşekkür etti ve ikram edilenleri mideye indirdi. Ve ancak Charlotte'un aldığı her şeyi mideye indirdikten sonra durup, "Bugün sadece ekmek yok. İçinde tereyağı ve biraz da koyun paçası var. Günün geri kalanında bana yetecek kadar var."

Bu genç adam çok az şey istedi.

Ya da belki de neredeyse hiçbir şeye alışmadığını ve bunun bile elinden alınmasını beklediğini söylemek daha doğrudu.

"Arkadaşlarınız Mumble ve Jessie'yi arıyordum. Onları bulsaydım öğle yemeği ısmarlayabilirdim ama ısmarlamadım."

"Sanırım şanslı günümdeyim." Johnny sandviçinden bir ısırık aldı. "İşte değiller miydi?"

"Hayır. Nerede yaşadıklarını biliyor musun?" Başını salladı.

"Hepinizin iyi arkadaş olduğunu sanıyordum."

Konuşmadan çiğnedi. Etraflarında işçiler gıcırdayan el arabalarını ileri geri taşıyorlardı. Sandviç tahtaları, muhallebi tozlarının ve ayakkabı boyalarının reklamını yapıyordu. Bir sonraki sokakta bir polis düdüğünü öttürdü ve bir çift asi sürücüyü uslu durmaları için bağırdı.

Charlotte tam Johnny'nin ona cevap vermeyeceğini düşünürken, "Biz, hepimiz arkadaşız," dedi.

Sesi, sanki bu sonuca kendisi varmış gibi hem tereddütlü hem de vurguluydu...

"Geçen yıl Jessie annemin doğum günü için çok güzel bir pasta yaptı. Badem ezmesinden yapılmış güller ve lalelerle bir bahçe gibi süslenmişti; çünkü annem ona bir bahçesi olmasını dilediğini söylemişti.

"Mırıldan..." Sanki aniden hatırlamış gibi hala harç parçalarıyla kaplı çıplak kolunun iç kısmına dokundu. "Bay Underwood sponsorum olduktan sonra kardeşlerimi tekrar okula yazdırdım. Ama diğer öğrencilerin gerisinde kalmışlardı. Mumble ortaya çıktığında, onlara

onlara yardım edebilirdi. Günde bir kitap okuyor, Mumble - kitapçının evinde odalar dolusu kitap var ve kutu kutu ona ödünç veriyor. Dükkânın hesaplarıyla ilgilendiği için sayılarla da arası iyi. Böylece Mumble tam bir yıl boyunca Cumartesi akşamları gelip onlara yetişti.

"Ve her gelişinde Jessie çay dükkanından unlu mamuller gönderirdi. Bayan Hatfield'in Jessie'nin neredeyse bedavaya almasına izin verdiği bayat çörekler ve bisküviler olduğunu söylediler, ama tadı bana gayet taze geldi ve Bayan Hatfield'in o kadar da cömert olduğunu sanmıyorum."

Elindeki tuğla sandviçten bir ısırık daha aldı. Üç sosis, bir jambonlu börek ve önceki akşamki büyükçe bir akşam yemeğinden sonra Charlotte midesinin daha fazla yemek istediğinden şüpheliydi. Ama boks maçına katlandığı ve üstesinden geldiği inatla yemeğini yedi.

"Evet, biz arkadaşız," diye tekrarladı, "nerede yaşadıklarını bilmesem bile."

Sesi düştü. "Karşılığında onlar için bir şey yapmama izin vermeyecek olsalar bile."

Yakınlarda bir sokak müzisyeni Pachelbel'in Re Majör Kanon'unun keman yorumunu çalmaya başladı.

Johnny bir süre dinledi ve biraz da vahşice, "Mumble çok daha iyi çalıyor," dedi.

Charlotte, Mumble'ın bu genç adamın gözünde yanlış bir şey yapamayacağını düşünmeye başlamıştı.

"Mumble ve Jessie birlikte mi yaşıyorlar?"

"Sanırım öyle, ama yanlış bir fikre kapılmayın. Onlar üvey kardeşler, birlikte büyüdüler."

Birinin Mumble ve Jessie hakkında yanlış bir fikre kapılabileceği düşüncesi onu rahatsız ediyor gibiydi ve Charlotte endişesinin Jessie'den kaynaklandığını düşünmüyordu. "Onları ne zamandır tanıyorsun?"

"İki buçuk yıl, 85'in başından beri." Bu da Bay Constable'ın kayıtları ve makbuzlarıyla uyumluydu.

"Boksa ne zaman başladınız?"

"Onlarla tanışmadan bir yıl önce."

"Ailene yardım etmek için mi? Boksla kendi iyiliği için ilgileniyor gibi görünmüyorsun."

"Bundan nefret ediyorum." Kayışı iki yerden onarılmış, ezik bir mataradan su içti. "Babam öldükten sonra, ben ve iki kardeşim çalışsak bile iki yakamızı bir araya getiremiyorduk. Birisi benim kavgacı bir adam olduğumu ve boksu denememi söyledi. Ben de denedim. Sanırım bu iyi bir fikirdi."

"Kim söyledi bunu?"

"Emin değilim. Bir serseri ekmeğimi çalmaya çalıştı ve ben ona yumruk attıktan sonra kaçtı. Sanırım bir görgü tanığı söyledi. Bana üç beş kuruş verdi ve eğer kendimi kanıtlayabilirsem Denizin Tekboynuzu'nda bir sponsor bulabileceğimi ve artık eklemek için uğraşmak zorunda kalmayacağımı söyledi."

On beş metre kadar ötede, muhtemelen öğle yemeğinden yeni dönmüş bir işçi, bir tığ ve bir çekiçe kayaları kırmaya başladı. Charlotte büyük gürültü içinde Johnny'nin cevabını düşündü. "Bu adam neye benziyordu?"

Johnny yine omuz silkti. "Dövüştüğüm serseri kaçtı, ama beni bir çift siyah gözle bırakmadan önce değil. Zar zor görebiliyordum. Tek hatırladığım öneriyi yapan adamın kalın bir İngiliz aksanına sahip olduğuydu."

"Sormamın sakıncası yoksa, babanız ne zaman vefat etti?" "1884 yılının Mart ayında. Yirminci Mart."

"Peki bu olay onun ölümünden ne kadar sonra gerçekleşti? Boks kariyerinizin başlamasına neden olan yoruma yol açan bu soygun?"

"Aradan iki ay geçmiş olmalı? Evet, Mayıs sonu." Sandviçini bitiren Johnny rahat bir nefes aldı ve matarasındaki suyun geri kalanını içti. "Küçük kız kardeşimin doğum gününden bir gün önceydi ve onun doğum gününde aç kalmasına izin veremeyeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum."

Bay Underwood, muhasebeci Bay Constable'ı ilk kez o Nisan ayında ziyaret etti; Giovanni Esposito'nun kafasında boksör olma fikrinin yer etmesinden tam bir ay önce.

"Kısa süre sonra Unicorn'a gittiniz mi?"

"Siyah gözlerim solar solmaz gidip bir göz attım. Ama sonra annemi bunun dünyanın yaratılışından bu yana en kötü fikir olmadığına ikna etmek zorunda kaldım."

adamım. Paramız bitiyor olmasaydı daha uzun süre dayanabilirdi."

Karanlık gözbebeklerinde bir endişe titreşimiyle ona baktı.

Belki de kendini gösterdiği kadar suskun değildi. Belki de uzun uzun konuşmak için güvendiği birinin birazcık da olsa cesaretlendirmesine ihtiyacı vardı.

"Ama tabii ki annenizin kararından pişmanlık duyması için hiçbir neden yok," dedi.

"Aslında bana izin verir vermez pişman oldu, çünkü biri ona postayla beş sterlin gönderdi, babamın eski bir arkadaşı olduğunu, dul eşi ve çocukları için iyi bir şey yapmak istediğini söyleyen biri. Her zaman bunu gönderenin bir melek olduğunu söylerdi, çünkü babamın birlikte olduğu adamlar ondan daha iyi değildi. İçki satın almak için bebeklerin ağzından para alırlardı ve hiçbiri ölü bir aptalın dul eşi ve çocukları için bir sou'yu bırakın, tek bir düşünce bile vermezdi."

Gizemli yardım, ha? "Bu meleğin kimliğini öğrenebildiniz mi?"

"Hayır." Johnny ellerinin tozunu aldı. "Beş pound çok büyük bir meblağdı ama kira, yemek ve annemin ilaçları derken, o beş poundla bile sonbaharı zor geçirirdik. Kış, satın alınacak kömürle daha da pahalı olurdu."

İç çekti. "Bay Underwood tam zamanında sponsorum oldu."

Kesinlikle hayır. Bay Underwood acele etmedi ve *kendi* seçtiği bir anda sponsorunuz oldu.

"Merakımı bağışlayın Bay Esposito, ama babanız nasıl öldü?" Johnny ayağa kalktı. "Tam olarak emin değiliz ama büyük ihtimalle sarhoş olup düştü,

ve başını kaldırıma çarpmış. Cesedi ancak ertesi sabah bulundu."

"Geriye doğru mu düştü?"

Charlotte'un sarhoşlarla ilgili çok fazla deneyimi yoktu ama alkolik bir sersemliğe yenik düşmek olağan bir yöntem olsaydı dünyada çok daha az sersem olurdu.

Johnny öğle yemeğinden kalan ambalaj kâğıtlarını topladı ve hepsini en yakındaki çöp kutusuna düzgünce attı. Charlotte'a baktı, sadece biraz buruk görünüyordu. "Babam ölmeden kısa bir süre önce annemin onun yakında bizi terk edeceğine ikna olduğundan hiç bahsetmiş miydim? Bunu onun gözlerinde de gördüm, artık canına tak etmişti. Anneme gittikçe daha az para veriyor ve gittikçe daha çok içiyordu. İçkiye harcamadıklarını da döşemenin altındaki bir kesede saklıyordu."

Kolunu yüzüne sildi. "Nasıl öldüğü umurumda değildi. Tek umursadığım, o parayı sonunda yiyecek almak için kullanabilecek olmamızdı. Küçük kız kardeşim bir kez olsun yatağa aç girmeyecekti."

Sevgili Bayan Holmes ve Bayan Hudson,

Ne yazık ki, Bay UnderOverhill'ın son çare olarak benim için hazırladığı bir "civata deliği" için kiralık şehir evimi terk etmek zorunda kaldım.

Adresini açıklamadığım için lütfen beni bağışlayın - Bay Overhill bunu kesinlikle yasakladı.

Otelinize şahsen gitmek benim için iyi bir fikir olmayabilir. Ama yardıma ihtiyacım var. Pettifer's Otel'de bir buluşma önerebilir miyim?

*Saygılarımla,
Marie Claiborne*

Not: Önerilen yerin üzerini çizdiğim için özür dilerim. Bayım. Overhill bir keresinde, çalışmalarını sırasında bazen en önemli bilgiler diğerlerinden ayrı olarak gönderilir. Onun yerine bunu yapacağım.

Not: Bu durumda ben de kendi ismimi gizlesem iyi olur.

P.P.P.S. Ancak bu mektup yanlış kişilerin eline geçerse, benden gelecek bir sonraki mektuba dikkat etmeleri gerektiğini bileceklerdir. Ne yaptığım hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok, değil mi? Yine de devam etmeliyim.

Sevgili Bayan Holmes ve Bayan Hudson,

Bu ayrı bir mektuptur.

Sizi bu öğleden sonra saat dörtte Pettifer's Otel'de bekliyorum.

Bayan Overhill'i sor.

Saygılarımla,

Bayan

Overhill.

Bayan Watson üç farklı faytona bindi. Her birinden indikten sonra, ya bir sıra evin arkasındaki araba yolunu kullanarak farklı bir sokağa çıkmak ya da bir işyerine ön taraftan girip servis kapısından çıkmak suretiyle birkaç dakikalığına ortadan kaybolduğundan emin oldu.

Ne olmuştu? Bir an gelirlerine destek olmak için boks yapan gençlerle konuşuyorlardı, bir an sonra Bayan Claiborne kaçacak kadar korkmuştu.

Belki de Bayan Claiborne acil bir tehlike içinde değildi ve sadece aşırı tepki göstermişti. Yine de Bayan Watson'ın kalbi hızla çarpıyordu. Sıcaklık altmışların ortasında sabit bir şekilde seyrediyordu ama yine de terliyordu. Sonunda Pettifer's Hotel'e yaklaştığında, etrafındaki yayalar, dirseklerine asılı şemsiyeler, kendi varış noktalarına doğru aceleyle ilerlerken, sıradan bir yaz gününün bu gerçekliğine çok az bağlıymış gibi hissetti.

Otel son derece saygın taşra zenginlerinin tercih ettiği türdendi. Bayan Watson, gri kadife yürüyüş elbisesi ve neredeyse hiç süsleme içermeyen daha da ölçülü bir şapkayla, fuayedeki duvar kağıdına karışabilirdi.

Gerçekten de Bayan Overhill tarafından rezerve edilmiş özel bir oda vardı. Bayan Watson'a çabucak kibar, eski moda bir yer gösterildi ama boştu. Bayan Claiborne'dan iz yoktu.

Bayan Watson şöminenin üzerindeki saate baktı. Labirent gibi bir yoldan gitmesine rağmen, randevusundan çeyrek saat önce gelmişti. Tam çay servisinin saat tam dörtte gelmesini emretti ve garsondan Bayan Claiborne'un özel odayı ne zaman istediğini öğrenmesini istedi.

Otelden çok uzakta olmayan bir postane vardı ve Bayan Claiborne'un odayı, Bayan Charlotte ve Bayan Hudson'a mektuplarını gönderdikten sonra tutmuş olması mümkündü.

Sonra ne oldu? Bahsettiği "sürgü deliğine" geri mi dönmüştü? Ve orada çıplak, havasız bir alanda bir ileri bir geri volta atarak zamanın geçmesini endişeyle mi bekledi?

Hizmetçi saat tam dörtte çay, bir tabak sandviç, bir tabak dilimlenmiş Battenberg keki ve odanın sabahtan rezerve edildiği bilgisiyle döndü.

Ancak Bayan Claiborne'un kendisi saatin tam zamanında gelmedi.

Bayan Watson katı bir dakiklik beklemiyordu; böyle zamanlarda aceleyle girmek değil, dikkatli bir keşif yapmak gerekirdi. Ama on dakika daha geçmesine rağmen Bayan Claiborne hâlâ gelmeyince, daha fazla oturmaya devam edemedi. Pencereye gidip aşağıdaki sokağa baktı, sonra da dışarıdaki ayak seslerini dinlemek için kapıya yöneldi. Bir keresinde umutla kapıyı açtığında bir partinin yandaki odaya götürüldüğünü gördü; başka bir sefer de yüklü bir yemek arabasının koridordan aşağı itildiği ortaya çıktı.

On dakika daha geçti. Bayan Watson ayakta, ellerini bir sandalyenin tepesine dayamış, derin derin nefes almaya ve güzel Bayan Claiborne'u ölümcül bir tehlike içinde hayal etmemeye çalışıyordu.

Ya da kendisi, bir tuzağın ortasında.

Kapı açıldı. Bayan Watson irkildi ama içeri giren genç kadın açık kahverengi bir ceket ve etek giymişti ve Bayan Claiborne değil, sadece Bayan Charlotte'tu.

"Otel odamıza bıraktığınız notu gördüm," dedi. "Anladığım kadarıyla Mrs. Claiborne henüz gelmedi mi?"

Bayan Watson başını sıkıca salladı. "Dörde çeyrek kaladan beri buradayım."

Bayan Charlotte, "Biraz araştırma yapmama izin verin," dedi ve odadan çıktı.

Döndüğünde, Bayan Watson'ın kendisi için doldurduğu çay çoktan oda sıcaklığına gelmişti ama araştırmasının sonuçları daha da ılıktı: Öğleden sonra hiçbir resepsiyon görevlisi ya da hizmetli Bayan Claiborne'un tarif ettiği türden birini görmemişti.

Bayan Watson dikkatini dağıtmak için Bayan Charlotte'un gününü anlatmasını istedi ve dikkati sürekli dağıldığı için sevgili kızdan birkaç kez tekrar etmesini istemek zorunda kaldı.

Zaman dondu, saniye ibresinin saat kadranı etrafındaki yolculuğunu tamamlaması bir asır sürdü. Ama yine de zaman sel sularının taşması gibi kabarıyordu: Bayan Watson başını her kaldırdığında bir on ya da on beş dakika daha geçmiş oluyordu ve Bayan Claiborne ne kendi verdiği randevuya uyuyor ne de gelemediği için mazeret bildiriyordu.

Saat altıya çeyrek kala bir garson geldi. Birçok özür dileyerek, özel odayı rezerve eden bir sonraki partinin yakında geleceğini bildirdi.

Bayan Watson'ın başı zonkluyordu. Her zamanki sıkışık akşam trafiğine takılan taksilerinin yavaş ilerlemesi işine yaramamıştı: Bir yandan Bayan Claiborne'dan bir iz bulabilmek için yaya akınını incelerken, bir yandan da Bayan Claiborne'un şu anda başka bir yönden otele doğru gelip gelmediğini merak ediyordu.

Kendini daha büyük resmi düşünmeye zorladı. "Ya Lord Bancroft, Bay Underwood'un ortadan kaybolmasından kişisel düşmanlarının sorumlu olduğu değerlendirmesinde yanılıyorsa? Ya *mesele* kraliyet için yaptıkları işler ve kraliyetin çıkarlarına karşı sattıkları sırlarla ilgiliyse? Ya Bayan Claiborne bu adamların işleriyle ilgili olarak iddia ettiği kadar cahil değilse? O da en az Bay Underwood kadar tehlikede olabilir."

Ama Bayan Charlotte daha cevap veremeden Bayan Watson'ın aklına daha da çılgınca bir olasılık geldi. "Ya boş yere endişeleniyorsam? Ya Bayan Claiborne ve Bay Underwood bu işte birlikteyse, ikisi birden? Belki de bütün bunlar Bay Underwood'un Lord Bancroft'u terk edildiğine dair kuşkulandırmadan ondan uzaklaşmak istemesinden ibarettir.

Belki de Bayan Claiborne'un sergilediği bu şarkı ve dans, kimsenin bunu kendisinin dñzenlediđini dñřñnmeden kendisinin de ortadan kaybolabilmesi içindir."

Sakin Bayan Charlotte başını salladı. "Bu dñřñncede haklılık payı var."

Bayan Watson genellikle Bayan Charlotte'un moda uygulamaları hakkında yorum yapmazdı; Bayan Charlotte da Bayan Watson'ın araştırmalarıyla ilgili her spekulasyonunu değerlendirmeyerek bu nezakete karşılık verirdi. Bu nedenle, eğer bir kavramın haklı olduğunu açıkça belirtmişse, o zaman haklıydı.

Bayan Watson'ın kalbi pır pır etti; bir uzmandan gelen iltifattan daha iyi bir şey olamazdı. "Bu durumda, benim daha da tuhaf bir fikrim var. Ya Bayan Claiborne'un Bay Underwood'un sırları hakkındaki bilgisinin derinliği, Bayan Claiborne'un bize yalan sñylediđi tek şey değilse? Ne de olsa Lord Bancroft'un metresiydi. Ya Bay Underwood'la olan aşk ilişkisi onun ya da Lord Bancroft'un tasarımıysa?"

"Yani, Bay Underwood'u çok ustaca baştan çıkarmış ve tñm bu sñre boyunca peşinde olanın kendisi olduğuna inandırmış olabilir mi?" diye mırıldandı Bayan Charlotte.

"Kesinlikle. Ve bu romantizm ya da merak için değer, Lord Bancroft'un emriyle oldu, bñylece baş teğmenini daha iyi izleyebilecekti."

"şeytani," dedi Bayan Charlotte. "Bayan Claiborne'un neden Lord Bancroft'a *evlilik* ziyaretleri yaptığını açıklamak için iyi bir yol olduğunu sñylemeye gerek bile yok."

Bu soruyu Bayan Claiborne'a sormamışlardı -bu çok kaba olurdu- ama Bayan Watson bu tuhaf dñzenlemeyi fark etmemiş değerdi.

Belki de sadece evlilik ziyaretleri sırasında iffetli bir şekilde bilgi alişverişinde bulunmuşlardır. Ama Bayan Claiborne gerçekten de iddia ettiği gibi eski kafalı bir kadınsa, evlilik mutluluğundan başka bir şey arzulamıyorsa, o zaman Lord Bancroft'la yalnız zaman geçirmemesi daha akıllıca olurdu.

Tabii bu Bay Underwood'un fikriyse ve nişanlısına tamamen gñveniyorsa o başka.

Öyle bile olsa, Bayan Watson, Lord Bancroft'un gñzel bir kadından faydalanabileceğini dñřñnmezdi. Kendine olan saygısından dolayı

Bayan Claiborne'u hiçbir şeye zorlayamazdı ama pekâlâ ilerleme kaydedebilir ve reddedilmeyi hoş karşılamayabilirdi.

Bayan Watson şakaklarını ovuşturdu. Kafasının içinde çok fazla düşünce çarpışıyordu; başı davul gibi çarpıyordu. "Şimdi ona karşı sempati mi duymalıyım yoksa son derece ihtiyatlı mı olmalıyım, bilemiyorum."

Günün yavaĞ yavaĞ kaybolan ıGıĞı Bayan Charlotte'un yumuÇak yüz hatlarını belirginleÇtiriyor, bir cameo broÇa layık bir profil ortaya çıkarıyordu. "İkisi de olabiliriz, sevgili Bayan Watson," dedi sessizce. "İkisi de olabiliriz."

Yıpranmış görünümlü kadın, elinde büyük bir kova su taşıyarak merdivenlerden aşağı indi. Basamakların dibinde, üçü solda, üçü sağda olmak üzere altı asma kilitli kapısı olan kısa, dar bir koridor vardı.

Her kapının yanında -biri hariç- yerde, kapıdaki dar bir açıklıktan içeri girip çıkabilen ahşap bir tepsi vardı. Yaşlı kadının yaklaşma sesiyle birlikte, her birinde boş bir tahta su kabı ve içinde tahta bir kaşık bulunan boş bir tahta yemek kabı bulunan beş tepsi dışarı kaydı.

Yaşlı kadın inleyerek eğildi ve yemek kaplarını aldı. Bunlar onun yıkaması gerekenlerdi. Ama gerçekten, bir zindanın temiz kaselere ihtiyacı var mıydı?

Kaseleri ve kaşıkları üst üste koyduktan sonra, su kaplarına taze su doldurdu.

"*Bonjour, madame,*" dedi genç bir adamın sesi sağdaki son kapının arkasından. "*Vous avez l'heure?*"

Yaşlı kadının üzerinde saat yoktu ama olsaydı bile ona saati söylemezdi. Bir mahkûm için bunu bilmenin ne faydası vardı? Sadece kısa da olsa bir sohbet başlatmak için sormuştu.

Ve mahkûmlarla konuşmaması konusunda uyarılmıştı. Görevinden alınmak istemiyordu. Su ve yiyecek getirdi. Birkaç sidik kovasını boşalttı. Hayatını kazanmanın çok daha zor yolları vardı.

Genç adam başka bir dile geçti, muhtemelen hâlâ zamanı soruyordu.

Onu görmezden gelmeye devam etti. Sonunda adam sustu.

Yaşlı kadın soldaki ilk kapıya doğru ilerledi. Bu kapının içinde kimse yoktu ama bir mahzene açılıyordu. Bazen eski şarapların fahiş fiyatlara, dağ gibi altınlara alıcı bulunduğunu duymuştu.

Ama kendisine ait olmayan altınları düşünmese iyi ederdi. Bu şekilde kovulabilirdi.

Yaşlı kadın kullanılmış kap kacağı artık boş olan su kovasına yerleştirdi, yavaşça merdivenleri çıktı ve ağır kapıyı arkasından kilitledi.

On beş

"I Burası Paris'ten çok daha sıcak," dedi Bayan Redmayne. Güneş çatıların arkasındaydı ve ufka doğru batıyordu. Fakat Bütün gün pişmiş olan arnavut kaldırımlı sokakların depolanmış ısısı yükseliyor ve dönüyordu.

Livia şişti.

Kimse sığağı onun kadar sevemezdi. Ama Bernadine, Lord Bancroft'un rehinesi olduktan sonra, Provence'ın yüksek cıva seviyesi onu kavurmaya başlamıştı. Zaman zaman ateşleniyordu.

Bayan Redmayne'in, Paris ile Côte d'Azur'u birbirine bağlayan ekspres servis Le Train Bleu ile güneye gideceğini bildiren telgrafını alınca çok şaşırmıştı. Ancak Nice'e kadar gitmek yerine Marsilya'da inecek ve başka bir trene binerek Aix-en-Provence'a ulaşacaktı.

Livia, Bayan Redmayne'den Lord Ingram'ın gerçekten de yaralanmadığını öğrenince çok heyecanlandı. İki genç kadın herkes için duydukları endişeyi paylaştılar. Livia, Bayan Redmayne'in ilgilenmesi gereken onca şey varken, Paris'te olup bitenler hakkında ayrıntılı bilgi alabilmek için trenle on yedi saat yolculuk yaparak Aix-en-Provence'a gidecek zamanı bulduğu için ne kadar minnettar olduğunu bilemezdi.

Ama Bayan Redmayne'in uzun yolculuğunun tek nedeni bu olamazdı; Livia'ya, Bernadine için gizemli genç Fontainebleu'nun varlığı da dahil olmak üzere her şeyin yapıldığına dair güvence vermektir.

Bayan Redmayne daha önce duyduğu, alışılmışın dışında bir yerde yemek yemelerini önerdiğinde, Livia onun bir şeylerin peşinde olduğuna daha da ikna oldu.

Bayan Redmayne'in seçtiği yer onları Cours Mirabeau'nun kuzeyine, bir süre sonra yukarı doğru belirgin bir eğim kazanan sokaklara götürdü. Kendilerini küçük bir meydanda buldular ve arkalarını döndüklerinde, gün batımıyla yıkanan uzun ağaçlar ve koyu sarı çatılardan oluşan tüm kasabanın altlarına yayıldığını gördüler.

Bayan Redmayne, karısının yemek pişirdiği, kocasının servis yaptığı ve ağaçlara fenerler asılmış küçük bir avluya yerleştirilmiş altı masanın bulunduğu küçük bir restorana doğru ilerledi.

Ve orada, onları bekleyen adam Livia'nın hemen tanıdığı biriydi. Forêt, geçen Aralık ayında Château Vaudrieu'yü soymak için Fransa'ya geldiklerinde Sherlock Holmes ve arkadaşlarını ağırlayan Paris'teki *hôtel particulier*'nin kahyası.

Ama Bayan Redmayne Forêt'i Teğmen Atwood olarak tanıttı. Livia şaşkınlık içinde onun elini sıktı. Atwood gülümseyerek ona anne tarafından Lord Ingram'la akraba olduğunu ve Aix-en-Provence'daki çabalarına yardım etmekten memnuniyet duyduğunu söyledi.

Çok iyi bir uşak olmasına rağmen eski Fransız kimliği hakkında hiçbir açıklama yapılmadı.

Genç bir kırmızı şarap içtiler ve ızgara patlıcan, domates dolması ve biberiye, zeytin ve ançüezle kızartılmış tavuk yediler. Hindistan'da görev yaptığı anlaşılan Teğmen Atwood, Alt Kıta'daki yaşamla ilgili anekdotlar anlattı. Bayan Redmayne tıp öğrencisi olduğu dönemden kimsenin midesini bulandırmayacak bazı komik olaylar buldu. Livia ise çeyrek saat boyunca ne olduğunu ya da neden olduğunu tam olarak anlayamadan dinledikten sonra sonunda konuşmaya katıldı ve geçtiğimiz yaz yaptığı yolculukları, özellikle de RMS *Provence* gemisinde bir katili yakalayışını oldukça heyecanlı bir şekilde anlattı.

Gece hoş bir esintiye dönüşecek kadar serinlemişti. Yıldızlar ortaya çıkmıştı; ağaçlardaki fenerler parılıyordu. Tüm avluda bir uğultu vardı.

sohbet ve kahkahalar. Hafif sarhoş olan ve yemeğin sonunda midesi alışılmadık bir şekilde pasta ve dondurmayla dolan Livia, bunun şimdiye kadar geçirdiği en keyifli akşamlardan biri olduğunu düşünüyordu.

Ama Teğmen Atwood'la neden tanıştıkları konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Tren peronunda durup Bayan Redmayne'i Marsilya'ya geri götürecek treni beklerken Bayan Redmayne'e de böyle söylemişti; gece yarısı Paris'e giden kuzey ekspresini yakalayacaktı.

Bayan Redmayne, Teğmen Atwood'un Livia'ya otele kadar eşlik etmek için beklediği peronun kapısına baktı. "Kendisi Aix-en-Provence'daki operasyonlardan sorumlu ve Bayan Charlotte'un ona vermemi istediği bir not vardı."

Bayan Redmayne'in bunca yolu gelmesine neden olacak kadar önemli bir not.

Bay Marbleton. Livia, Bay Marbleton'ın gerçekten burada olduğuna, her gün onun penceresinin altından geçtiğine inanmaya cesaret edebilir miydi?

Livia istemeden de olsa kollarını Bayan Redmayne'in boynuna doladı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim!"

Bayan Redmayne ona şiddetle sarıldı. "Her şey yoluna girecek Bayan Olivia. Göreceksiniz. Her şey yoluna girecek."

Bayan Claiborne'un kasaba evi geceleri daha serin olsa da tamamen havasızdı. Charlotte, Lord Ingram'ın getirdiği küçük bir not defteriyle kendini yelpazeledi. Bu arada sevgilisi de evin küçük çalışma odasındaki daktilonun başına eğilmiş, cep fenerinin ışığında tuş dizisini tarıyordu.

Onu konsantrasyon halinde gözlemlemeyi seviyordu. Çocukken yaz öğleden sonralarını onun küçük kazılarında birlikte geçirdiklerinde -ya da tam olarak doğru söylemek gerekirse, o kazı yaparken ve o da onun davetsiz misafiriymen- okuduğu kitaptan başını kaldırır ve onun her türlü eserin üzerindeki kiri temizleyişini izlerdi.

Sonra bakışları adamın kıvrılmış kollarının açıkta bıraktığı ön kollarına, gömleğinin açık yakasındaki deri üçgenine ve sonra tekrar

Çok ciddi, neredeyse çatık kaşlı yüzü, tam olarak anlayamadığı ama çok içgüdüsel bir şekilde karşılık verdiği elle tutulur bir çekicilik yayan bu çocuk.

Yıllarca bu hayranlığın geçmesini bekledi. Onunla birlikte zaman geçirmek, on yedi yaşından biraz küçükken ona evlenme teklif etmek, hatta uzun ve verimli mektuplaşmaları - her şeyi kendini tatmin etmek için yaptı, ama aynı zamanda aşinalığın sonunda, ebeveynlerinin durumunda olduğu gibi düpedüz küçümsemeye değilse bile, en azından sıkıcılığa yol açacağı mantıklı beklentisiyle.

Bazen aşinalığın daha derin bir takdire yol açacağını ya da dostluklarının hayatının en büyük dayanaklarından biri olacağını tahmin edemezdi.

Adamın profilini inceledi, artık bunu gizlice yapmasına gerek kalmamıştı. Kılık değiştirmemişti, genç yüzünün hatları cesur ve keskin hatlıydı. Yaz boyunca saçları uzamış ve elini ensesine koyup avucunun ortasını gıdıklamak istemesine neden olacak şekilde yakasının üzerine dökülmüştü.

"Karanlık bir evde yalnızız ve skandal yaratacak bir şey yapmıyoruz," diye mırıldandı. "Şaşkınım."

Sevgilisi ona baktı, cep fenerini yere bıraktı, onu kendine çekti ve öptü - ama sadece dilinin ucunu onunkine değdirdi. Sonra geri çekildi ve şöyle dedi: "Skandal yaratacak eylemler neden karanlıkta kalsın? Bunlar aydınlıkta da yapılabilir ve yapılmalıdır da."

Charlotte kirpiklerini kırpıştırdı. "Bu bir söz mü Ash?"

Gülümsedi, dişleri mükemmel bir mineyle parlıyordu. "Bu, Holmes, resmen bir tehdit."

Charlotte gülümsedi, sonra başını salladı. Buna boş bir tehdit demezdi ama son zamanlarda aynı anda aynı yerde ne kadar seyrek bulunduklarını ve bu değerli zamanın ne kadar azının hakaret içermeyen endişelerle tüketildiğini göz önüne alırsak...

"Ve haklısınız," dedi tekrar daktilonun başına eğilerek. "Bancroft'un size gönderdiği notları üreten cihaz bu."

Lord Bancroft'un mektuplarını daktilo eden kişinin Bayan Claiborne olması mantıklıydı, çünkü onu Ravensmere'de ziyaret eden kişi oydu ve oradaki mahkûmların genellikle dış dünyayla iletişim kurmasına izin verilmezdi.

Bayan Watson gibi Charlotte da Bayan Claiborne'a tamamen ya da pek güvenmiyordu. Ama Bayan Claiborne kaçışıyla ilgili yalan söylediye, en azından hâlâ aynı evde gizlenmek gibi basit bir hata yapmamıştı.

Yatak odasında yapılmamış bir yatak, komodinin üzerinde yarısı bitmiş bir bardak su ve mutfakta yarım torba erzak bulmuşlardı; bunların hepsi aceleyle ve plansız bir şekilde evden ayrıldığını gösteriyordu. Tavan arası ve kömürlük dışında diğer tüm iç kapılar kilitli değildi, bu da aramayı nispeten kolaylaştırmıştı ve Lord Ingram birkaç asma kilidi kısa sürede açmıştı.

Bayan Claiborne burada değildi. Ölü ya da diri Bay Underwood da yoktu.

"Gidelim mi o zaman?" diye sordu sevgilisi.

Hâlâ gitmeleri gereken başka yerler vardı.

Çıkarken, önceden yazdığı mektubun son satırları aklına geldi. Ya da belki de hiç ayrılmamışlardı ama bir balo salonunun kuytularında, garip ama sabırlı bir şekilde, ev sahibine saygılarını sunabilmek için daha önde gelen konukların gitmesini bekleyen üç taşralı kuzen gibi kalmışlardı.

Adam kapanan kapıya baktı.

Resim bir süre önce tamamlanmıştı ve onun bunu bildiğinden şüpheleniyordu.

O zaman bu onu nerede bıraktı?

Onun şaşkınlığını ve kendisinininkini tek bir yankı olarak hissetmişti. Onunki, çünkü bunun ne olarak okunabileceğini fark etmişti; onunki, bunun bir kavuşmanın bu kadar erken bir döneminde gelmiş olmasıydı.

İçinde bulundukları koşullar, birlikte geçirdikleri zamandan çok daha fazlasını ayrı geçirmelerini gerektiriyordu. Uzun ayrılıklardan önceki ayrılıklarda çeşitli itiraflarda ve sözlerde bulunmuşlardı. Ama zımni bir anlaşmayla, sonraki

Mektuplar hiçbir zaman bu bağıllık sözlerine atıfta bulunmadı. Aradan haftalar ya da aylar geçtikten sonra tekrar yüz yüze görüştüklerinde, bu zımnî anlaşma bir şekilde devam ediyor, duyguları için bir giysi oluyor, böylece çıplak kalplerini çok sık ortaya koymalarına gerek kalmıyordu.

Ama onun üzerinde hâlâ sadece korse ve kombinasyon değil, aynı zamanda tam bir gösteri elbisesi ve bir çift eldiven varken, bu onun duygularını açığa vurduğu bir örnekti.

Belki de korunmasız olduğu için utanç duymuştu. Bunu tam olarak açıklayamıyordu ama duygusal olarak fazla giyinmiş olduğu için neredeyse kendinden utanıyordu, birkaç kat atma arzusu bu tür bir soyunma konusundaki deneyimsizliğine çarpıyordu.

Burada da bunu yapmadı ama daha hafif bir soru sordu. "Dernek yazınız hakkında pek bir şey söylemediniz."

Bir yıl kadar kısa bir süre önce, erkekliğin tüm zorunlu işaretlerini - evlilik, çocuklar, mülk ve akranlarının saygısı- elde etmiş bir adam görünümünü korumaya kararlıydı. Şimdi, kişisel popülaritesi azalmamış olsa bile, bir daha evlenmeye niyeti olmayan boşanmış bir adam olmanın tuhaf ve rahatsız edici konumundaydı.

Onu konsol masasının keskin köşelerinden uzaklaştırmak için elini sırtının küçük kısmına koydu. "Tuhaf, bunu inkâr etmeyeceğim. Ama... bir bakıma düşündüğüm kadar da rahatsız edici değil. Bazen bana ne hatırlatıyor biliyor musun?"

"Ne?" Gerçekten merak ediyordu.

"Sen. Ya da belki de Toplum'dan kovulduktan sonraki hayatın demeliyim. O zamanlar, kaçtığımda, bana hayatın sona ermiş gibi gelmişti. Bir daha senin için hiçbir şeyin doğru gitmesi mümkün değildi. Ama son derece yanıldığım kanıtlandı. Yukarı On Bin'in sınırlarının dışında olmak senin üzerinde iyileştirici bir etki yarattı; başka türlü olabileceğinden daha mutlu ve tatmin edici oldun."

Durdu; arka kapıya varmışlardı. "Akranlarım tarafından aynı ölçüde dışlanmadım. Ama yine de, sizin örneğiniz sayesinde, eskisi kadar şaşkın değilim. Bakmam gereken bir şey var.

dört gözle bekliyorum: Belki ben de boşanmış bir erkek olarak, sizin artık uygun olmayan bir kadın olarak yaptığınız gibi başarılı olurum."

Çok iyi tanıdığı ama yine de çok çekici bulduğu bu adama baktı. Adam dışarıya bakmak için kapıyı açmadan, onu bir öpücük için daha kendine çekti, bu seferki uzun ve tutkuluydu - çünkü öpüşmek, henüz tanımlayamadığı şeyler için kelime bulmaktan daha kolaydı. "Karanlıkta skandal yaratacak hiçbir şey yapmama geleneğimizi pekiştirmek için."

Bayan Watson kahvaltı ekmeğini mekanik bir şekilde yağladı. Çok kötü uyumamıştı ama Bayan Claiborne hakkındaki şüpheleri ve endişeleri gözlerini açar açmaz geri gelmişti. Elbette en çok endişelendiği kişi Bayan Charlotte'tu, onun için iyi niyetli olmayan bir düşman için çalışıyordu.

Özel girişin kapı zili çaldı.

Bayan Watson ayağa fırladı. Bayan Claiborne olabilir mi?

Ama dışarıda duran genç kadın, mütevazı pazar kıyafeti içinde, sadece on altı yaşlarındaydı, sade ve oldukça düzgün yapılıydı, büyüleyici Bayan Claiborne'a pek benzemiyordu.

"Siz Bayan Hudson mısınız, hanımefendi?" Bayan Watson tereddüt etti. "Evet?"

Kız reverans yaptı. "Benim adım Sally Tompkins. Pettifer's Hotel'in mutfağında çalışıyorum. Dün öğleden sonra dışarıda duruyordum ve bu süslü görünümlü bayan yanıma geldi ve bu mektubu size vermemi söyledi."

Bayan Watson nefesini içine çekti. "İçeri gelseniz iyi olur o zaman."

Çay geldiğinde Bayan Watson, Sally Tompkins'in otelde ne kadar süredir çalıştığını, nerede yaşadığını ve genel aile durumunu öğrenmişti bile. Görünüşe göre kız söylediği kişiydi, bir mutfak hizmetçisiydi, ama Bayan Watson bunu daha sonra otelle bizzat teyit edecekti.

"Bana bu mektubu nasıl aldığınızı anlatın."

Bayan Watson'ın elindeki mühürlü zarf, Sally Tompkins'in cebinde geçirdiği zaman yüzünden çoktan buruşmuş, ucuz kahverengi bir kâğıttan yapılmıştı. Zarfın ön yüzünde siyah mürekkeple *Bayan Holmes ve Bayan Hudson'a* yazılmıştı.

Kız, Bayan Watson'ın kendisine uzattığı fincan ve tabağı iki eliyle tutarak sandalyeye güçlkle oturdu. "Dediğim gibi anne, biraz dışarıda duruyordum - mutfak sıcaktı ve kendimi baygın hissediyordum. Bayan koşarak geldi. Tuhaf bir aksanı vardı ve hızlı konuşuyordu. Sizinle otelde buluşması gerektiğini ama artık gelemeyeceğini ve bu mektubu almanızın çok önemli olduğunu söyledi.

"Ve sonra, biz mutfak hizmetçilerinin otelin önüne girmesine izin verilmediğini söyleyemeden, Scotch Special Express kadar hızlı bir şekilde kaçtı.

-Ya da misafirlerle konuşmak için.

"Vardiyamın geri kalanı boyunca bunu düşündüm. Bana tam bir taç verdi ve ben de birinden o kadar para alıp istediğini yapmamak istemedim. Vardiyam bittiğinde garsonlardan birine özel yemek salonlarında gelmeyen birini bekleyen olup olmadığını sordum.

"Sorduğum kişi sana hizmet eden kişiydi ve birilerinin sana bir şey söyleyebilme ihtimaline karşı resepsiyona adresini bıraktığını biliyordu. O adresi benim için aldı, ben de kiliseden önce gelip bunu sana versem iyi olur diye düşündüm anne."

Bayan Watson kıza bir dilim pasta yemesi için ısrar etti ve sonunda zarfı açtı.

Sevgili Bayan Holmes ve Bayan Hudson,

Bu notun gereksiz bir önlem olduğunu kanıtlayacağını umuyorum.

Ama her ihtimale karşı.

Eğer Pettifer'a geldiyseniz, daha önce gönderdiğim mesajı almış olmalısınız. O zaman, nedenini belirtmeye cesaret edememiştim.

Mektuplarımın yanlış kişiler tarafından ele geçirilmemesi için gizlilik.

Bu mantığı buraya uygularsam, ben de çok fazla yazmamalıyım. Ama kafam karışık ve bilgece tavsiyelerinize ihtiyacım var.

İşte burada: Kasaba evinden ayrılma ihtiyacı hissettim çünkü dün gece evi gözetim altında buldum. Sanırım iki kişilerdi, bir erkek ve bir kadın.

Ve eğer tek yaptıkları evi gözlemek olsaydı, yine de sorun olmazdı. Ama arka kapıya yaklaştılar. Servis tarafından Bay Underwood merdivenlere bir tüfek saklamıştı. Korkudan onu kaptım.

Kalbim küt küt atarak kapının kırılmasını bekledim. Hiçbir şey duymayınca pencereye doğru kaydım ve sürpriz bir şekilde davetsiz misafirler kaçıyordu. Belki de silahımı doldurduğumu duymuşlardı. Bilemiyordum; o anda kanım kulaklarıma hücum ediyordu.

Küçük arka bahçenin alçak duvarından atlarken hızlı ve çevik olduklarına göre genç olmalılar. Ama düşününce, Belki de bir kadın ve bir erkek değillerdi - gece onları net olarak seçemeyeceğim kadar karanlıktı. Sadece son zamanlarda evi gözleyen bir erkek ve bir kadın görmüştüm, bazen birlikte, bazen ve hemen aynı iki kişi olması gerektiğine karar verdi.

Aşırı tepki veriyor olabilirim. Bilmiyorum. Keşke Bay Underwood bana tavsiyede bulunmak için buradaydı.

Öğütlerinizi duymayı ne kadar istediğimi anlatamam.

Seninkiler,

Bayan ClaiborneOverhill

O sırada, gelincik ve düğünçiçekleriyle işlenmiş krem rengi bir sabahlık giymiş olan Bayan Charlotte görüldü. Kısa saçlarını örtmek için büyük bir şapka takmıştı ama yüzü son zamanlarda sakal yapıştırmaktan hâlâ lekeli görünüyordu.

"Canım!" diye haykırdı Bayan Watson. Ortağı neredeyse hiç uyumamıştı - Bayan Watson'ın uyandığı sırada o da gece çalışmasından dönmüştü.

Sabah.

"Günaydın hanımefendi," dedi, sesi çamurluydu, gözleri zar zor açıktı.

Reverans yapmak için sandalyesinden fırlayan Sally Tompkins'e başıyla selam verdi ve kıza tekrar oturmasını işaret etti. Sonra da mektubu almak için elini uzattı.

Bayan Watson onun mektubu iki kez okumasını bekledi. Bayan Charlotte önemli bilgileri böyle alırdı; hızlıca bir göz atar, ardından daha titiz bir çalışma yapardı.

Mektupla işi bittikten sonra Bayan Charlotte biraz daha uyanık göründü. "Bayan Tompkins, bu doğru mu?"

Sally Tompkins tekrar ayağa kalktı. "Evet, anne."

Bayan Charlotte kendine bir fincan çay doldurdu ve bir yudum aldı. "Bu mektubu size emanet eden kadın size bir isim verdi mi?"

"Hayır, anne. Bana adını söylemedi. Ama daha sonra garson arkadaşşımdan, gelmeyenin Bayan Overhill olduğunu öğrendim."

"Kadın neye benziyordu?"

"Çok güzeldi; kahverengi saçları, mavi gözleri, güzel bir vücudu vardı."

Bu tam da Bayan Claiborne'un söyleyeceğı bir şeydi. Bayan Watson, her an yeniden uykuya dalabilecekmiş gibi görünen Bayan Charlotte'a baktı. Ama bu onun sorularına devam etmesine engel olmadı. "Ne giydiğini hatırlıyor musunuz?"

"Var anne, çok güzel bir şey. Sanırım bir seyahat kostümüydü. Birkaç mavi örgü ile gri çuha."

"Kulağı hoş geliyor," dedi kılık değıştirmediği sürece asla bu kadar sade kıyafetler giymeyen Bayan Charlotte. "Peki size otele gelememesinin nedenini söyledi mi?"

"O yapmadı, anne."

"Tam olarak ne dediğini hatırlıyor musunuz?"

Sally Tompkins hevesle başını salladı. "Dedi ki, 'Hayatım, senden büyük bir iyilik isteyeceğim. Bu mektubu alıp içerde beni bekleyen hanımlara verir misin? Bu da senin için. Sonra bana mektubu ve bir taç verdi ve kaçtı.'"

"Gerçekten koştu mu? Koştu mu?"

Sally Tompkins yine kesin bir ifadeyle başını salladı. "Eteklerini topladı, çoraplarını gördüm. O kadar hızlı koştu ki, ona yemek odalarına girmemin yasak olduğunu söylemeye çalıştığımı bile duymadı."

"Korkmuş görünüyor muydu?"

Bu soru Sally Tompkins'i afallattı. Ama bir süre düşündükten sonra kaşları çatıldı ve başını iki yana salladı. "Benimle konuştuğu süre boyunca sesi nefes nefese geliyordu. Korkmaktan ziyade çok acelesi olduğunu söyleyebilirim. Ama annem her zaman ne olup bittiğini pek anlayamadığımı söyler. Belki de korkuyordu ve ben de onun süslü el çantasına bakmakla meşgul olduğum için fark edemedim."

Bayan Charlotte biraz gülümsedi, dudakları kuru ve solgundu. "Ya da belki de haklısınız ve sadece çok acelesi vardı."

Bayan Charlotte'un tahminleri, Bayan Claiborne'un bir sonraki mektubunun bu kez postayla gelmesiyle çürütüldü.

Sevgili Bayan Holmes ve Bayan Hudson,

En derin özürlerimi sunarım! Randevumuza sadık kalmadığım için kendimi sefil hissediyorum, ama aynı zamanda attığım adımlar için de kendimi -neredeyse- yetkin hissediyorum.

Bu sabah, buluşmayı teklif ettikten sonra, bir şeyler yaptığım için kendimi daha iyi hissettim. Öğleden sonra yola çıktığımda moralim daha da düzeldi; bana yardım edebileceğinizden emindim.

Ancak otele yaklaştığımda, kasaba evinin dışında dolaşırken gördüğüm adam ve kadından başka kimi görebilirdim ki!

Başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Ama ilerlemeye devam ettim ve kısa süre sonra kendimi otelin arkasındaki ara sokakta buldum. Önlüklü bir kız orada duruyordu. I ona yaklaştım ve önceden hazırladığım mektubu sana vermesi için yalvardım.

Sonra bir faytona atladım ve en yakın tren istasyonuna götürülmek için bağırdım.

Londra'dan ayrılmak istemedim. Bay Underwood'un üzerindeki parfüm kokusu ve başka biriyle kaçmış olabileceği ihtimali hakkında söylediklerime rağmen, kalbimin derinliklerinde hala onun yakınlarda olduğuna ve harika bir geleceğe sahip olmamızı sağlayacak şekilde işleri çözmeye çalıştığına inanıyorum.

Ama şimdi Dover'a doğru giden bir trendeyim.

Bu mektubu bitirir bitirmez, bir sonraki istasyonda inip postalayacağım. Ama ondan sonra bir demiryolu hanı bulup uyumalı mıyım? Yoksa hattın sonuna kadar gidip denizaşırı bir yolculuk mu satın almalıyım?

Posta havalesi ile dünyanın herhangi bir yerindeki gazetelerde küçük ilanlar satın alınabileceğine dair belirsiz bir fikre sahip gibiyim. Bu da demek oluyor ki, nereye gidersem gideyim, Mr. Underwood'a nerede olduğumu, bana öğrettiği kodla, kendi geliştirdiği bir kodla. O zaman beni bulabilir.

Tabii hâlâ istiyorsa ve hâlâ yapabiliyorsa.

Size vermiş olabileceğim rahatsızlıktan dolayı tekrar özür dilerim. Affınıza sığınıyorum.

*Seninkiler,
Bayan Overhill*

Not: Takma isimle imza atmayı unutmadım, ancak mektubu tekrar okuduğumda Bay Underwood'un gerçek ismini kullandığım en az iki yer olduğunu fark ettim. Ama artık düzeltme yapmak için çok yorgunum - ve tanrım, önceki bir mektupta da benzer şekilde hata yapmış olabilirim. Eğer görünmez bir ağa takılmış bir sineksem ve her hareketim izleniyorsa, o zaman daha fazla zekice ya da dolambaçlı olmak için beyhude girişimlerde bulunmayayım.

On altı

TMumble'ın çalıştığı ciltçi dükkânında güzel ciltlenmiş defterler, günlükler ve özel kitapların sergilendiği bir vitrin vardı. yazışmalar. Gururla sergilenen malların arkasına bir perde çekilmişti.

Ama görünüşe göre, işi bilen müşteriler için bu Pazar kapanışı tamamlanmamıştı. Charlotte yakındaki bir elektrik direğinden, kibar görünümlü yaşlı bir çiftin zili çalmasını ve içeri alınmasını izledi. Birkaç dakika sonra dışarı çıktılar, kocası bir çift paket taşıyordu.

Mumble, kapıyı açık tutarak, onlar ayrılırken yarı eğildi.

Bay Herrinmore gibi giyinmiş Charlotte'un caddenin karşısında durduğunu gördü. Kayda değer bir tepki vermeden, neredeyse hiç tereddüt etmeden kapıyı açık tutmaya devam etti.

Charlotte caddenin karşısına geçti. "Nasılsınız Bay Waters?" "Şikâyet edemem. Ya siz, Bay Herrinmore?"

"Bunun dışında Pazar günü çalışıyorum, bundan da şikayetçi değilim." Gülümsedi. "Biraz zamanınızı alabilir miyim?"

Mumble başını eğdi. "Önden buyurun, Bay Herrinmore."

Charlotte'un bir yanda kırtasiye malzemelerinin sergilendiği vitrini, diğer yanda da kilitli dolapları seçebilmesine yetecek kadar gün ışığı içeriye süzülüyordu; cam bölmeler karanlık bir şekilde yansıyarak içlerindeki kitapları ve çeşitli nesneleri gizliyordu; ciltçi aynı zamanda sahaf olarak da iyi bir üne sahipti.

Mumble onu dükkânın arka tarafındaki bir çalışma odasına götürdü. Burası çok daha aydınlıktı, perdeler açık, lambalar yanıyordu. Mekânın ortasında büyük bir masa vardı ve üzerinde kitap kapağı olarak kesilmiş, tuhaf şekilli, süt beyazı birkaç parşömen yaprağı duruyordu.

Mumble uzun, koyu renk bir önlük giydi ve üzerine başka bir parşömen parçasının, bu mükemmel dikdörtgen şeklindeki parşömenin yayıldığı ve bir çerçeveye tutturulduğu daha küçük, yükseltilmiş bir masanın önünde durdu. Eline metal bir kap aldı ve parşömenin üzerine yarı saydam ve yapışkan görünümlü ince bir tabaka halinde bir şey sürdü; büyük olasılıkla deriyi sararken kullanılan kireci nötralize etmek için kullanılan bir yapıştırıcı.

Charlotte, "Ciltçilik güzel bir zanaat, ancak mekanik çağımızda giderek daha az talep görecektir bir zanaat" yorumunda bulundu.

"Güzel bir zanaat olması öğrenmek için yeterli bir sebep. Bay Rosenblatt her zaman bir ciltçi değildi ve benim de her zaman bir ciltçi olmam gerekmiyor," dedi Mumble başını kaldırmadan. "Bay Underwood hakkında başka sorularınız var mı, Bay Herrinmore?"

"İstiyorum."

Mumble çalışmasına devam etti, parşömeni nazik ama hızlı vuruşlarla boyutlandırdı. "Umarım kızmazsınız ama ben sizin söylediğiniz kişi olduğunuza ikna olmadım. Ya da şöyle demeliyim, Manchester'lı zengin bir adamın Jessie ve benimle boksör olarak ilgilendiğine hiç inanmadım."

Charlotte hafifçe gülümsedi. Mükemmel bir zamanlamaydı; o da maskesini düşürmek üzereydi. "Çok zekisiniz Bay Waters. Bay Nelson'ın Manchester'lı bir iş adamı değil, soruşturamama yardım etme nezaketini gösteren bir dost olduğu konusunda haklısınız."

Charlotte ona özel dedektif E. E. Herrinmore'a ait bir kartvizit uzattı.

Mumble fırçasını bıraktı, ellerini bir bez parçasına sildi, kartı Charlotte' tan aldı ve inceledi. "Bir özel dedektif. Sherlock gibi Holmes?"

Charlotte gözünü bile kırpmadı. "Kendimi büyük danışman dedektifle kıyaslamaya cüret edemem. Ama işi, özellikle de sağlığı için yurtdışında olduğu şu günlerde, tek başına karşılayamayacağı bir talep yarattı."

Mumble kartı cebine koydu, parşömen çerçevesini aldı ve lambanın altında inceledi. "Tam olarak neyi araştırıyorsunuz, Bay Herrinmore?"

"Bay Underwood'u bulmakla -ya da artık yaşayanlar arasında değilse, başına neler geldiğini öğrenmekle- onu otuz yılı aşkın süredir tanıyan ve iyiliğine derinden yatırım yapan biri tarafından görevlendirildim."

Parşömenden memnun kalan Mumble, onu benzer birkaç çerçevenin bulunduğu bir rafın üzerine kurumaya bıraktı. Sonra rafın altından başka bir parşömen çerçevesi aldı ve onu yükseltilmiş çalışma masasının üzerine koydu. "Sanırım Unicorn'daki Bay Mowlem size Bay Underwood'un boks kalabalığına karışmadığını söylemişti. Eğer kayboluşuyla ilgili ipuçları arıyorsanız, yanlış yere bakıyorsunuz."

"Siz ve Bayan Ferguson bu yüzden mi Bay Ferguson'la bu kadar ilgileniyorsunuz? Underwood'un evleri mi? Evde saklandığından mı şüpheleniyorsunuz?"

Mumble, uzun bir cetveli bu yeni parşömen yaprağının üstüne koymak üzereyken sustu. "Ne demek istiyorsunuz, Bay Herrinmore?"

"Bay Underwood'un metresine ait villayı ziyaret ettim. Birkaç haftadır boş duruyordu ama yakın zamanda arandı. Davetsiz misafir - ya da büyük ihtimalle davetsiz misafirler - evin içinde kimliklerine dair hiçbir ipucu bırakmamışlar ama bahçede bunu buldum."

"Bu", verniklenmiş ve küçük bir halka haline getirilmiş, halkanın uçları gümüş bir tutturucuyla bir arada tutulan kırmızımsı kahverengi bir saç teliydi. "Görünüşe göre serseri bir dal bir tür baş örtüsüne takılmış - siyah örme bir şapka, dalın üzerinde kalan iplik izine bakılırsa öyle olduğunu söyleyebilirim. Dalın ucu da başlığın altındaki bir yas takısına takılmış. Ve bunu takip eden mücadelede şapkayı takan kişi Her şey bir yana, bu önemsiz saç teli geride kaldı."

Charlotte onu havaya kaldırdı. "Bayan Ferguson'u iki gece önce ilk gördüğümde, tıpkı bunun gibi küçük saç tutamlarından yapılmış bir süsle gördüğümdeki şaşkınlığımı hayal edin."

Mumble döndü ve doğrudan Charlotte'a baktı. "O sırada bir şey söylemediğin için teşekkür ederim. Johnny bu işe karışmadı, karışmasına da gerek yok. Jessie ve ben Bay Underwood'u arıyorduk, onu değil."

Charlotte başını eğerek onun minnettarlık ifadesini onayladı. "Bay Esposito'nun çabalarınıza dahil olmadığına inanıyorum. Ancak siz ve Bayan Ferguson, Bay Underwood'u en son sonbaharda gördünüz. Maaşınız bu Nisan'da bitti. Yine de onu ne geçen yıl ne de Nisan ayında aradınız.

"Hafta başında hem metresinin villasını hem de muhasebecisinin ofisini ziyaret ettiniz ve bazı raporlara inanılacak olursa, daha da yakın bir zamanda metresinin yeni evindeydiniz. Son zamanlarda Bay Underwood'la neden bu kadar ilgilendiğinizi merak ediyorum."

Çırak bir kalem aldı, cetveli yeni parşömen yaprağının üst kısmıyla aynı hizaya getirdi ve eşit aralıklı bir dizi nokta işaretlemeye başladı. "Ben de aynı şeyi sizden isteyebilirim, Bay Herrinmore. Sizi görevlendiren kişi, Bay Underwood'un iyiliğiyle bu kadar ilgilenen kişi, harekete geçmek için neden şimdiye kadar bekledi?"

"Bu kişi büyük bir zorluk içindeydi ve hala da öyle. Aralarındaki iletişim bir süredir düzensizdi. Bay Underwood'un hanımı ancak son zamanlarda onun kayıp olduğu haberini iletebildi."

Parşömenin altına noktalar çizen Mumble başını kaldırdı, bakışları karanlık ve okunaksızdı. "Peki, Bay Underwood'un hanımı bu nakil için neden bu kadar bekledi?"

Keskin çocuk. "Altı haftadır onu görmemiş olmasına rağmen, üç haftadan biraz daha kısa bir süre öncesine kadar onunla iletişimin tamamen kesilmediğini iddia etti. Ve o zamana kadar, sağlık durumuyla ilgili haberleri gönderme konusunda çok güvenilirirdi."

Charlotte rolü için taktığı gözlüklerini çıkardı ve mendiliyle parlattı. "Kayboluşunu daha önce soruşturmamamın nedeni de bu. Peki ya siz? Son birkaç gündür seni ateşli bir ev hırsızına dönüştüren şey nedir?"

Mumble parşömen üzerindeki noktaları birleştirerek ince parçalara ayırmaya başladı. "Bay Herrinmore, ben Roma'lıyım. Sorulara cevap vermem için beni en yakın polis karakoluna sürükleyebilecek herhangi bir suçlamayı kabul edeceğimi size düşündüren nedir?"

Tepkisi beklenmedik değildi. "O zaman daha az hassas bir tartışma konusu bulalım. St. John's Wood'daki o iki yerin adresleri bana verildi. Siz nereden biliyorsunuz?"

"Belki Bay Underwood bana onlardan bahsetmiştir."

"O gözden kaybolduktan çok sonra elde edilen ikincisi bile mi?"

"Sponsorların gizemli yöntemleri vardır."

Ne gergin ne de düşmancaydı, sadece pek içten değildi - Charlotte, Jessie'nin süs eşyasındaki o saç tutamını bulmamış olsaydı daha da az işbirliği yapacağından şüpheleniyordu. Farklı bir yol denedi. "Onun metresini hiç gördün mü?"

Mumble parşömeni kaldırdı ve çizdiği çizgiler boyunca kesmeye başladı. "Bir keresinde Johnny'nin evinin önünde duran bir taksi görmüştüm. Taksici yolcudan büyük bir sepet aldı ve Johnny'nin ön kapısına kadar taşıdı. Biri kapıyı açtığında araba çoktan uzaklaşmıştı ama ben pencerenin yanında duruyordum ve bir kadının arabadan dışarı baktığını gördüm."

"Neye benziyordu?"

"Koyu renk saçlı. Yakışıklı. Otuzlu yaşlarında."

Charlotte başıyla onayladı. "Kestiğiniz parşömen şeritler ne için?"

"Büyük bir kitabın sırtını güçlendirmek için bağcık olarak kullanmak üzere."

"Peki siz ve Bayan Ferguson dün öğleden sonra Pettifer's Hotel'de ya da yakınında mıydınız?"

"Önünden geçtik. Otel yakın zamanda Jessie'nin çalıştığı çay dükkanından ekmek almaya başladı. Zaten dışarıda olduğumuz için, pişirilmesine yardım ettiği ekmeğin servis edildiği bu şık yeri bana göstermek istedi."

"Peki daha sonra hanımefendinin evlerinden birine tekrar gittiniz mi?"

"Bunu bir cevapla onurlandırmayacağım, Bay Herrinmore."

"Pekâlâ, Bay Waters." Charlotte gözlüklerini tekrar burnuna yerleştirdi.

"Sizi işinizle baş başa bırakıp dışarı çıkacağım."

Ayağa kalktı. "Senden sonra kapıyı kilitlemem gerekecek."

Onu dışarı çıkarmak için ön kapıyı açarken, "Size hâlâ inanmıyorum Bay Herrinmore. Söylediğiniz kişi değilsiniz. Ve sizi gönderenin Bay Underwood'un bir arkadaşı olduğundan da çok şüpheliyim."

Charlotte arkasına baktı. "Bu ifade etmek için garip bir duygu, Bay Waters. Bay Underwood'u bir arkadaş olarak mı arıyorsunuz?" Mumble gözlerini kırıştırdı. Charlotte uzaklaştı.

Kadın, kazı sürecinin çeşitli noktalarında tekmeleyici, torbacı ve çiğneyici olarak görev yapmıştır. Kırk beş derecelik bir açıyla eğimli bir kalasın üzerine uzanan tekme, ayaklarıyla ilerideki kile bir tekme demiri çakıyor; torbacı gevşeyen malzemeyi süpürerek torbalara dolduruyor; tramvaycı daha sonra torbaları tünelin zeminine yerleştirilmiş ahşap raylar üzerinde giden bir arabaya yerleştiriyor ve yerinden çıkan toprağın çıkarılıp atılabileceği bir noktaya ulaşana kadar arabayı dışarı itiyordu.

Her bir pozisyon sıkışık ve zahmetli bir çalışma gerektiriyordu ve bunların hepsi mümkün olduğunca sessizlik altında gerçekleştiriliyordu. Her vardiyanın sonunda ölçümler alınır ve tekrarlanırdı. Hâlâ önceden belirlenmiş yol üzerinde miydiler? Herhangi bir sapma olmuş muydu? Başarı mutlak doğruluğa bağlıydı; daha azı yanlış yerde ortaya çıkmalarına neden olabilirdi.

Yanlış ve ölümcül.

Hesaplaşma saati yaklaşıyordu. Kazının yukarı doğru eğimli kısmını bitirmişlerdi ve şimdi düz bir şekilde kazıyorlardı.

Kazıların çoğu gündüz ekibi tarafından yapılmıştı; işlek bir caddenin gürültüsü daha hızlı ve daha sert ilerlemelerini sağlıyordu. Ama şimdi, varacakları yerin mümkün olduğunca boş olması umuduyla geceleri çalışıyorlardı.

Elleri eldivenlerinin içinde terliyordu. Omuzları ağrıyordu. Ve boynu, sık sık bir o yana bir bu yana bükülmüş bir sap gibi hissediyor, onu çarpık bir açıyla çalışmaya zorlayan bu alanda başını zar zor dik tutabiliyordu.

Ayaklarının yanındaki mum titriyordu. Neredeyse sönmesini dileyecekti - bu onları gitmeye zorlayacaktı. Ama hayır, mum yanmaya devam etti, alevi zayıf ama sabitti.

Malasını kaldırdı. Toprak düştü. Torbacı her şeyi sessizce süpürdü. Bir nefes daha aldı. Mum yalan söylüyor olmalı. Havada oksijen eksikliği olmalı. Yoksa neden sersemlemiş hissetsin ki -sadece korkudan olmadığı kesin-?

Sessizlikte, taşa çarpan metalin çıkardığı ses bir patlamaydı. Sustu. Torbacı yumuşak bir nefes verdi.

Çok erken, çok erken. O hazır değildi. Ama hedefledikleri yapının en alt seviyesine ulaşmışlardı.

Bu kadar basitti.

Bayan Watson, "Canım, senin bir yerlere girdiğin ya da en azından girmeye çalıştığın, benimse sadece evde oturup üzüldüğüm bir zamanı hatırlıyor musun?" diye fısıldadı. "Şimdi bana bak."

Bayan Charlotte ilk haneye tecavüzünü gerçekleştireli neredeyse tam bir yıl olmuştu ve bu pek de iyi gitmemişti. Daha sonra Bayan Watson'dan, alınmaması gereken risklerle ilgili bir ders almak zorunda kalmıştı.

Bu gece iki kadın oteldeki süitlerinin salonunda uzanmış, yatmadan önce bir fincan çay içiyorlardı ki Bayan Charlotte kalkıp pencereye doğru yürüdü. "Sis bastırdı."

Bayan Watson daha dik oturdu. "Ve?"

"Ben de kendime Mumble ve Jessie'nin Bayan Claiborne'un evleriyle neden bu kadar ilgilendiklerini soruyordum. İlk başta sadece bizim bilmediğimiz ne bilebileceklerini merak ettim ve sonra aklıma geldi-"

Arkasını döndü. "Hanımefendi, sizce Bay Underwood hâlâ Londra'da olsaydı, şu anda en güvenli yer neresi olurdu?"

Bayan Watson bir süre kıza baktı. "Yani, Bayan Watson'ın Claiborne'un evleri mi?"

"Elbette Bay Underwood'u arayan başka taraflar da olabilir ama iki kişi doğru sayı gibi görünüyor. Biz Lord Bancroft'u, Mumble ve Jessie'yi, muhtemelen de onun bir düşmanını temsil ediyoruz. Ve eğer her iki taraf da bu evleri baştan aşağı aradıysa-"

Bayan Watson ayağa kalktı. "O zaman evler, en azından şimdilik, Bay Underwood için ideal barınaklar haline geliyor!"

"Bu hipotezi daha sonra, birkaç gün içinde test etmeyi planlıyordum, ama"-Bayan Charlotte pencerenin dışındaki karanlık sokağı işaret etti- "sis bastırdı."

Ve haneye tecavüz için Londra'nın kalın sis örtüsü altından daha iyi bir zaman olamazdı.

İşte buradaydılar. Villaya çoktan gitmişlerdi ve orada Bay Underwood'un izine rastlamamışlardı. Bu durum Bayan Watson'ı şehir evi konusunda daha da endişelendirmişti. Villanın anahtarı hâlâ onlarda olduğu için girişleri teknik olarak yasaldı. Ancak kasabadaki evde, Bayan Charlotte koridorun ve arka kapının kilitlerini açmıştı.

Bayan Watson'ın tabancası cebindeydi. Elinde, neredeyse bir baston kadar ince olan, en sevdiği ağırlıklı şemsiyesini tutuyordu. Eğer Bay Underwood villada değilse, o zaman burada olma ihtimali daha yüksekti.

Tavan arasından bodruma kadar bütün evi aradılar. Bayan Charlotte'un daha önce orada olmadığından emin olduğu tek şey, ön kapıdaki posta deliğinden içeri itilmiş olan bir avuç dolusu ilan ve sirkülerdi.

"Eğer Mumble ve Jessie buradaysa, çok dikkatli davranmışlar ve hiçbir şeyi rahatsız etmemişlerdir," dedi Bayan Charlotte, yüz ifadesi dalgındı.

Bayan Watson bir şey bulamadıkları için hayal kırıklığına uğramıştı ama içten içe de rahatlamıştı. Bay Underwood bulunmayı istemeyen bir adamdı ve eğer o ellerinde olsaydı evden zarar görmeden çıkabileceklerinden emin değildi.

"Ama henüz bakmadığımız bir yer var," diye ekledi Bayan Charlotte. O yer kömürlüktü.

Genellikle olduğu gibi, Şehir evinin  n kapısının yanında bodrum servis girişine inen bir dizi merdiven vardı. Bu alan ferforje bir çitle çevriliydi. Servis kapısından bakıldığında kiler, kapalı alanın diğer tarafında tam karŐısındaıdı ve içi tamamen sokağın altındaydı.

Sis, Bayan Watson'ın yüzünün etrafında nemli bir Şekilde dönüyordu. Buharlar   r k yumurta ve köpüklenmeye başlamış su kokuyordu. Bir elini önünde salladı ve fısıldadı, "Ama Bay Underwood'un *orada* kalamayacağı kesin."

Havalandırması olmayan, karanlık ve bitmemiŐ bir yerdi. Eğer Bay Underwood canını kurtarmak için ka ıyorsa ve peşinde polis köpekleri varsa, o zaman belki de kömürlük ortalık sakinleŐene kadar saklanılacak en kötü yer olmayabilirdi. Ama böyle bir tehlikeyle karşı karşıya mıydı?

Bayan Charlotte asma kilitle uğraşmaya başladı. Ama sadece bir dakika sonra doğruldu. "Kilit sıkışmış. Sanki içeride bir anahtar kırılmış gibi görünüyor."

Bayan Watson'ın kanı pıhtılaŐtı. "Peki dün gece durum böyle değil miydi?"

"Hayır. Dün gece Lord Ingram bu kilidi benim bir bisküvi yemenden daha kısa bir sürede açtı."

"Ne yapacağız?"

"Sanırım kaldırımdaki kapaktan kibrit atabiliriz ama kapağı kaldırmak kolay olmaz."

Sokağın altındaki kömür mahzenlerinin üstünde genellikle kömür ikmali için bir açıklık bulunurdu, ancak bu delik, açıklığa ve sokağa tam olarak aynı hizada oturan ağır metal bir kapakla kapatılırdı ve eğer alttaki kömür mahzenine eriŐiminiz yoksa bu kapağı çıkarmak oldukça zordu.

"Lawson'ı bulalım," diye önerdi Bayan Charlotte.

Lawson onları St. John's Wood'a götürmüŐ ve birkaç sokak öteye park etmişti. Onu tam olarak bıraktıkları yerde buldular. Ne yazık ki cıvata keskisi yoktu ama arabanın bagajında tornavida vardı.

Kasaba evine döndüklerinde, Bayan Charlotte k m rl ğ n kapısının  engelini gevŐetmek için işe koyuldu. Vidalar yerlerinde paslandığı için biraz zaman aldı.

Ancak çengeli kapı çerçevesinden ayırır ayırmaz, asma kilit sadece bir süs haline geldi.

Bayan Watson'ın kalbi küt küt atıyordu. Bayan Charlotte birçok doğal olmayan ölümü araştırmıştı. Ama her nasılsa, bunca zaman boyunca Bayan Watson bırakın bir kurbanı bulmayı, ondan geriye kalanları bile görmemişti.

Ve bunu yapmak istemiyordu. Tutarsızca, sıkışan kilidin basit bir kilit açma kazasından kaynaklanmış olması için dua etti.

Bayan Charlotte kapıyı açtı ve cep fenerini stygian içeriye doğru tuttu.

"Bir şey görüyor musun?" Bayan Watson kelimeleri güçlükle söyleyebildi.

Bayan Charlotte cevap vermedi ama bir kibrit çakıp içeri fırlattı.

Bayan Watson'ın nefesi kesildi.

Orada, büyük ölçüde boş olan kömürlüğün uzak duvarının dibinde bir rulo halı duruyordu.

Bayan Claiborne? Kesinlikle hayır! Bayan Watson kendine Bayan Claiborne'a tamamen inanmadığını, hatta yarısından bile fazla inanmadığını hatırlatmaya çalıştı.

Ve yine de.

Talihsiz kız tam da kendini güvende hissetmeye başlamışken yakalanmış mıydı? Ama *onun* ölmesini kim istiyordu?

Bayan Charlotte mahzene adımını attı, ayak sesleri yerde kalan birkaç santimlik kömürün üzerinde sertleşiyordu. Bayan Watson refleks olarak onu takip etti, ayakkabılarının tabanına batan fosil yakıt parçalarını neredeyse hissetmiyordu.

Belki de fazla hastalıklı davranıyordu. Belki de burada kadavra falan yoktu, sadece uygun bir yere saklanmış bir ganimet vardı. Belki-

Halı taşınırken çoktan bir miktar açılmıştı. Bayan Charlotte hala sakladığı şeyin ağırlığı altında sıkışmış olan kenarı çekti.

Kenar kımıldamadı. Bayan Charlotte tekrar çekti, yine kıpırdamadı.

Bayan Watson dudağının içini ısırdı, elindeki cep fenerini yere bıraktı ve Bayan Charlotte'a katıldı. Her ikisi de halının bir kenarından tutup çekti.

Halının kenarı kırıldı ve geriye doğru savruldu.

Ve Bayan Watson vaktinden önce kaçırılmış genç ve güzel bir kadına değil, daha önce hiç görmediği orta yaşlı bir adama bakıyordu; gözleri açık, dudakları gevşek, gri ve cansız yüzünde keder ve pişmanlık dolu bir ifade vardı.

Dehşet içinde, "Bay Underwood'u bulduğumuzu görüyorum," diye mırıldanan Bayan Charlotte'a doğru baktı.

Ç Başmüfettiş Talbot bir süre sessiz kaldı. "Bayan Holmes, anlattıklarınızı şüpheli buluyorum. Sizin, o günkü olaylarda Lord Bancroft ile işbirliği yapmaya zorlandı. O ne yaptı? Örneğin, kız kardeşiniz Bayan Bernadine Holmes'un güvenliğini tehdit etti mi?"

Görüşmeyi kaydetmek için hararetle yazmakta olan Treadles, dolmakaleminin çelik ucuyla neredeyse sayfayı yırtıyordu. Başını kaldırıp Bayan Holmes'a baktı. Ona, kendisinin ve Lord Ingram'ın sorun çıkacağını tahmin ettiklerini söylemişti. Bekledikleri sorun bu muydu? Ama eğer hazırlıklı idiyse, durum nasıl bu kadar içinden çıkılmaz bir hal almıştı?

Ayağa kalktı ve bir sürahi limonata için zili çaldı. Sonra oturdu ve manşetlerini düzeltti. Kolları üç çeyrek uzunluktaydı ve manşetleri büyük, koyu pembe rozetlerle süslenmişti. "Başmüfettiş, dünyanın gözünde düşmüş bir kadın olabilirim, korkunç bir vahşi doğaya sürgün edilmiş olabilirim, ama dostsuz değilim. Kız kardeşim tehlikede olsaydı onu kurtaramayacağımı size düşündüren nedir?"

"Sen de öyle mi yaptın?" Talbot'un sesi gerçekten meraklı geliyordu.

Ev sahibi ve baş şüpheli hafifçe gülümsedi. "Lord Bancroft Ravensmere'e kapatıldıktan sonra Lord Ingram'ın ona birçok kez şarap ve tatlı gönderdiğini size söyleyen oldu mu Başmüfettiş?

Kardeşinin bir gurme olduğunu ve o nezih hapishanenin kayıtsız mutfağının damağına eziyet ettiğini bilerek mi?"

Konudan sapması Treadles'ı şaşırtmıştı; Başmüfettiş Talbot bile nasıl yanıt vereceğini bilememiş gibiydi. Başparmağı çay fincanının sapı boyunca aşağı yukarı hareket etti. "Hayır, bundan haberim yok."

"Ravensmere'deki kayıtlardan bunu kolayca öğrenebilirsiniz. Eğer Lord Ingram kendisine neredeyse büyük bir zarar verecek olan bir kardeşine böyle bir lütufta bulunabiliyorsa, aynı kardeş hayatından endişe ettiğinde ben neden kendimi biraz daha iyi hissetmeyeyim?"

Ama Lord Ingram gerçekten de Lord Bancroft'a lütufta mı bulunuyordu? Alıcı için, çok arzu edilen şarap ve tatlı bir lütuf, hayatının en sıkıcı döneminde bir neşe anı olabilirdi. Ama aynı zamanda bir alay da olabilirdi, bu yoğun ihtişamın kısalığı, önümüzdeki aylarda boğulmak zorunda kalacağı diğer her şeyin dayanılmaz sıradanlığına sert bir ışık tutabilirdi.

Bayan Holmes, "İşbirliğim için daha kötü nedenler aramanıza gerek yok, Başmüfettiş," diye devam etti. "Ve eğer mecbursanız, bunu bir kadının sevgilisi için duyduğu endişeye bağlayabilirsiniz. Ashburton kardeşler arasındaki duygular karmaşık ama eminim Lord Ingram, başarılı olamasam bile Lord Bancroft'a yardım etmeye çalıştığım gerçeğiyle teselli bulacaktır."

Başmüfettiş Talbot çay fincanını bıraktı ve parmak uçlarını birleştirdi. "Pekâlâ. Demek Lord Bancroft'a yardım etmeyi kabul ettiniz. Lütfen devam edin."

Treadles biraz rahatlaması mı yoksa daha kötüsü için kendini hazırlaması mı gerektiğini bilmiyordu. Not almaya konsantre olmaya çalıştı.

"Lord Bancroft'un en büyük ihtiyacı, baş teğmeni Bay Underwood ile yeniden bağlantı kurmaktır. Ama metresinin söylediğine göre Bay Underwood kayıpmış," dedi Bayan Holmes. "Lord Bancroft bana Bay Underwood'un bir boks meraklısı olduğunu ve bu bağlamda tanıdığı kişilerle konuşursam nerede olduğunu bulabileceğimi söyledi."

"Ben de bunu yapmak için yola çıktım. Bay Underwood'un boksörlerinin antrenman yaptığı spor salonunu buldum. Boksörlerle konuştum. Boksörlere ödeme yaptığı muhasebeciyle konuştum. Ama onun hakkındaki bilgileri, hayatlarında oynadığı rolle sınırlıydı. Bay Underwood'un

Kökenleri, geçim kaynakları ve hatta adresleri -sanırım kendisine modası geçmiş bir adres verilen muhasebeci hariç.

"Bu bağlamda, çabalarım, vicdani olsa da, niteliksiz bir başarısızlıkla sonuçlandı. Bay Underwood'un ölüsünü ya da dirisini hiç görmedim."

"Peki ya metresi?" Treadles'in midesi bulandı.

Bayan Holmes ona doğru özür **dileyen** bir bakışla, "Mrs. Claiborne mu? Evet, onu bulduk."

On sekiz

F□□□ □□□□ □□□

Charlotte Ravensmere'deki malikânenin yanında durmuş, bahçenin arka duvarına bakıyordu. Başka bir yerde bahçe duvarı üç metre yüksekliğindeydi ama

Malikânenin arkasında, yüksekliği on bir metreye kadar yükseliyordu.

Arkasını döndü ve pencerelerin dışındaki demir parmaklıkları inceledi. Parmaklıkların her biri yarım inç kalınlığındaydı ve üçer santim aralıklarla yerleştirilmişti. Doğrudan pencere açıklığının duvarına monte edilen hapisane parmaklıklarının aksine, burada en azından görünüş için biraz düşünülmüştü. Her bir pencerede parmaklıklar dışarı doğru eğilmiş ve dört köşesinden malikânenin dış cephesine cıvatalanmış dekoratif bir ızgara oluşturmuştu.

"Bugün sizi buraya getiren nedir Bayan Holmes?" diye sordu Lord Bancroft'un sesi.

Aynı talihsiz turuncu-kahverengi takım elbiseyi giymişti -ya da belki de aynı şekilde kesilmiş farklı bir takım elbise- ve onu gördüğüne hiç memnun olmuşa benzemiyordu.

Ama kolunu uzattı ve bir süre sonra eldivenli elini onun koluna koydu. Daha ayrıcalıklı mahkûmların günlük egzersizlerini yapmalarına izin verilen küçük yan bahçenin çevresinde dolaşırlar.

Muhafızlar yeterince uzaklaştığında, "Bay Underwood'u buldum ve öldü," diye mırıldandı.

Lord Bancroft'un eli öyle bir yumruk oldu ki eldiveninin derisi gıcırdadı. "Nasıl?"

"Sırtından vurulmuş. Onu Bayan Claiborne'un yeni evinin kömürlüğünde buldum. O sırada yirmi dört saatten daha az bir süredir ölü olduğunu söyleyebilirim - daha yakın bir tahmin benim uzmanlığımın ötesinde."

"Orada mı öldürüldü?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Boğuşma izine rastlamadık ve kan lekeleri gibi şeylerin silindiğine dair bir belirti de bulamadık."

Lord Bancroft bir süre sessiz kaldı. "Taziye yok mu?"

Charlotte hasmına baktı. Cildi kâğıt gibiydi; şakaklarında ince mavi damarlar görünüyordu. "Vefatına üzüldünüz mü lordum, yoksa sadece rahatsız mı oldunuz?"

Yüz ifadesi donuklaştı. "Teğmenim öldü. Umarım talihsizliğime kına yakmaya gelmemişsinizdir."

"Geldim çünkü görevimi tamamladım: Bay Underwood'u buldum. Paralı askerlerinizi Bayan Watson'ın Paris'teki evinden çıkarmanızın zamanı geldi."

Lord Bancroft gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Senin görevin, eğer yaşıyorsa onu bulmak, eğer artık yaşamıyorsa ona ne olduğunu öğrenmekti. Onu kimin ve neden öldürdüğünü bilmem gerekiyor ve sonra Paris'teki durumu tartışacağız."

Charlotte başını kaldırdı ama şemsiyesinin altından gökyüzü görünmüyordu. "Konuyla polisin ilgilenmesini istemiyor musunuz?"

"Hayır."

"Peki ya vücudu?"

"İhtiyacınız olan her şeyi gördüyseniz, artık bununla ilgilenmenize gerek yoktur."

Bayan Watson'ın aksine Charlotte, Lord Bancroft'la evlenmeyi reddettiği için duyduğu memnuniyeti defalarca dile getirmemişti. Ama öyleydi. Oh, nasıl da öyleydi.

Başını eğdi. "Sizden ayrılıyorum lordum."

"Bay Underwood'u gerçekten öldürmediğinizi nereden bileceğim?" Kadın arkasını dönerken adam soruyu tükürdü.

Omzunun üzerinden baktı. "Onu öldürtmediğinizi nereden bileyim lordum?"

Lord Bancroft'un çenesi çalıştı. "Yani güvendiğim çok az insandan birinden kurtulabilecek bir pozisyondaydım?"

"Ve ben de kız kardeşimin sizin rehineniz olarak görev süresini kasten uzatacak bir konumda mıyım? Eğer başka bir talimatınız yoksa, lordum, yola koyulacağım."

Bayan Watson şöminenin üzerindeki sergiyi yeniden düzenlemeye devam etti. Heykelcik, cam kutu, tavus kuşu tüyü olan vazo -sıralarını değiştirmeye devam etti, soldan sağa, sağdan ortaya, dışarıdaki ikisini değiştirdi, sonra tekrar değiştirdi.

Bay Underwood'un altındaki halının lacivert havına karşı solgun, cansız yüzü, kömür tozu kokusu ve çürümeye başlaması, Bayan Charlotte'la birlikte vurulduğu yere iyice bakabilsin diye onu iterken kollarındaki titreme.

Bayan Watson'ın düşünebildiği tek şey *onun kaçmakta* olduğuydu. O zaman ve şimdi. *Kaçıyordu*.

Kimden? Ve tam da kendilerini titiz bir şekilde dikkatli ve uygun bir şekilde korunduklarına inandırmışken, bunlardan herhangi biri ne kadar güvendeydi?

Sokak girişinden gelen anahtar sesiyle birlikte Bayan Charlotte'u kucaklamak üzere antreye koştu.

Genç kadın onu bıraktığında, alışılmadık bir şekilde koluna girdi ve birlikte salona doğru yürümeye başladılar. "İyi misiniz hanımefendi?"

Bayan Watson nefes verdi. "Korkarım tam olarak değil. Ama bu beladan kurtulduğumuzda daha iyi olacağım. Daha güvende olduğumuzda."

Bayan Charlotte hiçbir şey söylemedi ama sade şapkasını başından çıkardı.

Bayan Watson Ravensmere'e yaptığı yolculuğun umduğu sonuçları vermediğini biliyordu. Aslında hiçbir şey ummuyordu ama yine de Bayan Watson'ın öfkesi yükseldi. "Onurlu bir şey yapmayacak, değil mi? Piç kurusu!"

Bu Bayan Watson için ağır bir dil. Herkes için ağır bir dil. Bayan Charlotte yargılama zahmetine girmedir. "Bayan Watson'la konuşmam gerekebilir.

Yine Mumble ve Jessie. Bayan Claiborne da ortaya çıkarsa iyi olur. Soruşturmanız nasıl gitti hanımefendi?"

"Villa gerçekten de Bayan Claiborne'un adına kayıtlı. Ama ilginçtir ki, hiçbir zaman Lord Bancroft'un adına olmadı. Tapu üç yıl önce el değiştirmeden önce, vasiyetinde bir hayır kurumuna bırakan yaşlı bir dula aitti. Hayır kurumu da onun vefatından sonra satmış. Daha önce yaşlı dul kadından kimin kiraladığına dair bir kayıt yok, dolayısıyla evin Lord Bancroft'a ait olduğunu gösteren hiçbir şey yok."

Lord Bancroft'un, mali durumunu inceleyen birinin çok fazla geliri olduğunun ortaya çıkacağını daha o zamandan bildiğinin bir göstergesi.

"Bayan Claiborne'un bizi kabul ettiğı şehir evine gelince, tabii ki Bay Overhill'e kiralanmış. Üç aylık kira peşin ödendi."

Bayan Charlotte peruğunu çıkardı ve parmak uçlarını kafa derisine daldırdı.

"Kira kontratında ne kendisinin ne de Bay Underwood'un adını kullanmamış olması mantıklı," diye devam etti Bayan Watson, "eğer yeni yerini gizli tutmak istiyorlarsa. Ve sanırım Lord Bancroft'un, kraliyetin kişisel mal varlığının boyutunu fark etmesini istemiyorsa, villayla ilgili tüm belgelerden adını uzak tutması da mantıklı."

Lord Ingram'ın Paris'teki diplomatik gezisi sırasında -belki de çoktan görev başında ölmüştü- aldığı yiyecek sepetiyle birlikte Bayan Watson birkaç kutu bisküvi almıştı. Bayan Charlotte büfedeki teneke kutuyu açıp bir tane çıkardı.

Ama o sadece tuttu. Bu manzara Bayan Watson'ı huzursuz etti. Kızın bir yandan yemek yerken bir yandan da düşünmesine çok daha alışkındı; tereyağı, şeker ve undan oluşan mükemmel bir diske bakmasına değil.

"Sittingbourne'da bir mektup postalamak için durduğunu bildiğimize göre, Bayan Claiborne'u bulabileceğimizi düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Bu yılın başlarında Cornwall'da da benzer bir arama yapmışlardı. Belki tam olarak benzer değildi ama bir şube hattı boyunca bir dizi tren istasyonunda dolaşmışlar ve sonunda bir vagon bulmuşlardı.

arıyorlardı. Ancak bu kez aradıkları, aynı yerde saatlerce, hatta günlerce park etmiş olması muhtemel bir araba değildi. Ama bir insan arıyorlardı, hem de saklanan bir insan.

Bayan Charlotte başını salladı. Büfenin üzerindeki aynadan yansıyan yüzü ciddi, neredeyse acımasızdı. "Bayan Claiborne'un nerede olduğunun peşine düşmemiz gerektiğinden emin değilim. Artık Bay Underwood'un gerçekten tehlikede olduğunu biliyoruz ve Bayan Claiborne'a zarar vermek isteyebilecek kişileri onun kapısına getirme riskini almadan önce iki kez düşünmek bize yakışır."

Bir yıl önce, Bayan Charlotte hem keşif hem de dünyanın büyük tehlikeleri konusunda yeniyken, üvey kardeşinin kapısına istemeden bir kuyruk getirmişti.

Bayan Watson hemen başıyla onayladı ve bu öneriyi enine boyuna düşünmeden yaptığına pişman oldu.

"Ama onu aramamın tek nedeni bu değil," dedi Bayan Charlotte'un aynadaki yansıması. "Bay Underwood'un ölümüyle bir ilgisi olabilir."

Az önce kendisi de bir bisküvi kutusu açmış olan Bayan Watson, kapağı tekrar kapattı. Güzel, çaresiz görünen bir kadını suçlu olarak görmeye hâlâ alışık değildi. "Doğru," diye mırıldandı. "O da var." "Ve-" Bayan Charlotte söze başladı, ancak birileri tarafından sözü kesildi.

Sokak girişinde.

Hareketli vuruşları mutlu bir kadın sesi takip etti. "Bayan. Beaumont, evde misin? Bu Bayan Harcourt!"

Bayan Watson'ın Bayan Harcourt'u hatırlaması bir anını aldı. Noel Arifesi Cinayeti. Kurbanın yeğeni.

Bayan Watson, Bayan Charlotte'a, "Evde kimse yokmuş gibi davranalım mı?" diye fısıldadı.

İkincisi saate baktı. "Onu kabul edebiliriz ama daha yaşlı görünmek için kıyafetlerimi ve saçımı değiştirmem gerekecek."

Oxfordshire'da Bayan Harcourt'u ziyaret eden Bayan Beaumont otuzlu yaşlarının ortalarında bir kadındı, yaşı Bayan Meadows'un yaşından birkaç yaş daha genç olacak şekilde ayarlanmıştı, böylece Bayan Watson'dan çok şey öğrenmiş olan Bayan Charlotte ağır makyaj veya protezlere başvurmadan onu canlandırabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Bayan Watson. "Onu içeri alacağım ve yakında döneceğinizi söyleyeceğim."

Bayan Harcourt, Bayan Beaumont henüz dönmediği için hayal kırıklığına uğramak yerine, kabul edildiği için çok sevindi. "Önceden haber vermeden aramak benim için çok ileri bir davranış, ama zaten Londra'da olmam gerekiyordu ve Bayan Beaumont'u görmeyi çok istiyordum!"

Kısa sürede Bayan Beaumont'un refakatçisi kimliğine bürünen Bayan Watson, çay için zili çaldı ve Bayan Beaumont bazı yaşlı akrabalarını ziyaret etmek için izin vermeseydi, geçen gün Bayan Beaumont'la birlikte Bayan Harcourt'un malikânesine gideceğini açıkladı.

Bir süre sonra konu, Harcourt kadınlarını uzun zamandır büyüleyen, ortadan kaybolmuş dul Bayan Meadows'a geldi.

Bayan Watson onun bu merakına boyun eğmeye karar verdi. "Bayan Beaumont sayesinde Bayan Meadows'a karşı büyük bir ilgi duymaya başladım. Bayan Beaumont, arkadaşının evliliğinden memnun olup olmadığını, kocasını sevip sevmediğini düşünüp duruyordu. Ama sizce Bayan Harcourt, Bay Victor Meadows karısını seviyor muydu?"

Bayan Harcourt'un yüzü doğal neşesini biraz kaybetti. Sokağın girişine doğru baktı ve hızla, "Bayan Beaumont'un son ziyareti nedeniyle annemin bıraktığı günlük kutusuna baktım ve varlığından haberdar olmadığım bir şey buldum - cinayetle ilgili her şeyin kaydını tuttuğu bir defter." dedi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Bayan Watson.

"Cinayet konusunda çok bilgiliydi annem," dedi Bayan Harcourt. "Aslında, polis müfettişinin neden kendisini daha derinlemesine araştırmadığını merak ederdi, çünkü bundan yararlanan tek kişi oydu.

"Ama konuyu dağıtıyorum. Defterdeki son kayıt cinayetten beş yıl sonra, annem Victor amcamdan miras kalan fabrikaları satmaya hazırlanırken geldi. İşle ilgili yılların evraklarını düzenlemek için çok zaman harcamak zorunda kaldı ve bu çaba sırasında, amcam Victor'un Bayan Meadows'un babasının iflasından kısmen sorumlu olabileceğine dair kanıtlarla karşılaştı."

Bayan Watson iki eliyle yüzünün alt kısmını kapattı. Bu olasılık hem kendisinin hem de Bayan Charlotte'un aklına gelmişti ama Bayan Beaumont'un arkadaşı için şaşırtıcı olurd u.

"Dehşete düştüm," diye devam etti Bayan Harcourt, sesi gerginleşmişti. "Ama kanıtlar yetersizdi ve gerçekten de hiçbir şey söylememeliydim - aslında bunu Bayan Beaumont'tan saklamalıyım. Bayan Meadows'u çok severdi."

"Ah canım, ama sen de ona tapıyordun."

"Biliyorum." Bayan Harcourt ellerini birbirine kenetledi. "İşte bu yüzden bunun doğru olmamasını, sadece annemin doğurgan hayal gücünden doğan başka bir teori olmasını umuyorum."

Bayan Watson ellerini yüzünden çekince yüksek sesle soludu. "Ama -Ama bu, Bayan Meadows'un kocasını öldürmek için bir nedeni olmadığı önermesini zayıflatmaz mı?"

"Benim de ilk aklıma gelen buydu ama annem Bayan Meadows'un bunu bilebileceğine inanmadığını yazmıştı. Ne de olsa Victor amcam gerçekten böyle sinsi bir eylemde bulunmuşsa bunu ona söylemesi için hiçbir neden yoktu."

"Ah, zavallı kadın."

"Biliyorum," dedi Bayan Harcourt sessizce. "O daha iyisini hak ediyordu. Çok daha iyisini hak ediyordu."

Bayan Watson bir şey söylemedi; kadınların hayatları üzerinde bu kadar az kontrol sahibi olmaları onu her zaman üzmüştür. Yavaş yavaş sessizlik daha da ağırlaştı.

Sokağın giriKine sokulan bir anahtarın sesi geldi. Bayan Watson rahatlayarak, "Bu Bayan Beaumont olmalı," diye bağırdı.

Bayan Harcourt ona yalvaran bir bakış fırlattı. Bayan Watson başını salladı -gerçek hayatta olsaydı, en kötü haberi kesinlikle Bayan Beaumont'tan saklardı.

Ama içeri giren Bayan Charlotte'un daha yaşlı ve yuvarlak hatlı versiyonunun böyle bir korumaya ihtiyacı yoktu. "Vay canına, Bayan Harcourt," diye haykırdı. "Ne harika bir sürpriz!"

Bayan Harcourt ayağa fırladı. "Sizin için bir sürpriz olmasını istedim, Bayan. Beaumont. Tahmin edin ne oldu? Fotoğrafi buldum!"

Bayan Charlotte yerinde zıpladı. "Bakabilir miyim? Bakabilir miyim?"

Bayan Harcourt çantasından bir zarf çıkardı ve eğdi. Avucunun içine bir fotoğraf kaydı. Bir süre fotoğrafı inceledi. "Fotoğraflar çok cansız şeyler olabiliyor, herkes kaskatı ve çenesi düşük. Ama bu öyle değil.

-Meadows teyzemin özünü yakalamış. Sadece güzelliğini değil, irade gücünü de."

Kıkırdadı, hem eğlenen hem de nostaljik bir ses. "Annemi uzak tutmaya yetecek kadar irade gücü. İnanın bana, başka hiç kimse onun dostluk tekliflerine karşı koyamadı."

Bayan Charlotte, Bayan Beaumont kılığında, fotoğrafı hevesle kabul etti. Bayan Watson çayına baktı. İçindeki romantik hâlâ pes etmemişti ve daha da uçuk olasılıkları düşünmeye devam ediyordu. Belki de Victor Meadows korkunç biriydi ama Ephraim Meadows sadece öyleymiş gibi davranıyordu? Belki de o ve Bayan Meadows gerçekten de kaçmış ve mutluluğu uzaklarda bir yerde bulmuşlardı.

"Ne kadar güzelleşmişti," diye mırıldandı Bayan Charlotte. "Arkadaşımı ve kız kardeşi Bayan Wicks'i görmek ister misiniz?"

Hâlâ Bayan Meadows'un iyi bir hayat süreceğine dair hayallere dalmış olan Bayan Watson, yirmi dakika önce Bayan Charlotte'la birlikte onun için belirledikleri ismi neredeyse hatırlamıyordu. "Oh, evet, elbette."

Görüntü sıradan bir salonda çekilmişti. Her şey kırmızımsı kahverengiye boyanmıştı. Duvar kâğıtlarının ve döşemelerin renklerini söylemek zordu; mavi ve beyaz ya da yeşil ve sarı olabilirlerdi. Ancak resimdeki kadın, Bayan Harcourt'a göre artık tam yas giymesine gerek kalmayacak kadar zaman geçmiş olmasına rağmen, siyah kreple örtülmüş gibi görünüyordu.

Gerçekten de çok güzeldi, kameraya açılı bir şekilde oturmuş, kameraya değil dümdüz karşıya bakıyordu. Üç çeyreklik profili, kameranın

Avcı Diana'nın güzelliği narin ya da baştan çıkarıcı değil, soğuk ve köşeliydi, mermere işlenmek için yaratılmıştı.

Bayan Watson gözlerini dikti. Sonra da Bayan Meadows'un yanındaki kıza baktı. Miriam, kız kardeşinin yontulmuş durgunluğunun aksine, sanki koltuktan fırlayıp salonun ortasında dönmek üzereymiş gibi görünüyordu; önlenemez bir coşku ve enerji dolu bir kızdı.

Bayan Harcourt, "Ayrıca düğününden kalma, tüm düğün ekibinin yer aldığı bir fotoğraf buldum," dedi.

Başka bir fotoğraf uzattı ve gülümsemeyen damadı, onun etli, boncuk gözlü erkek kardeşini ve kendi çok yakışıklı anne babasını yardımsever bir şekilde gösterdi. Bayan Meadows inanılmaz derecede genç görünüyordu ve yedi yaşındaki Bayan Harcourt'un kucağındaki Miriam da yeni yürümeye başlayan bir bebeğe benziyordu.

Bayan Charlotte on yıl sonra çekilmiş, sadece kız kardeşlerin olduğu fotoğrafa tekrar baktı. "Merak ediyorum," dedi hüzünle, "onlara ne oldu?"

Bayan Watson yüzündeki şok ve kederin aksi takdirde çok belirgin olacağından korktuğu için ellerine baktı.

İki kız kardeşi de tanıdı. Miriam artık ölmüştü, en güzel çağında öldürülmüştü ve Bayan Meadows artık güzel değildi, yüzü hayat tarafından mahvedilmişti.

"Meadows teyzemle bir yerlerde karşılaşacağımı hayal edip duruyorum," dedi Bayan Harcourt aynı şekilde hüzünle. "Acaba beni tanıyacak mı? Ben onu tanıyacağımı biliyorum."

Oh, yapmazsınız, diye düşündü Bayan Watson. Yapmazsınız.

Bayan Watson her zamanki gibi çabuk iyileştiğini gösterdi. Bayan Meadows'un güzelliğini ve merhum Bayan Harcourt'un fotoğrafçılık yeteneğini övdü. Ve sonra, hanımefendilerin o ihtiyatlı tavırlarıyla, yaklaşan bir randevudan bahsetti.

Bayan Harcourt meseleyi anladı ve gitmeye başladı. Charlotte, Bayan Beaumont rolünde, avukatlarla randevuların artık çok uzun sürdüğünden yakınıyordu.

son zamanlardaki varlığının baş belasıydı. Ama teyzesinin elden çıkarılması gereken bir mirası varken ne yapabilirdi ki?

Kapı Bayan Harcourt'un arkasından kapanırken, Bayan Watson elini boğazına götürerek döndü. "O kadını *hep* merak etmişimdir."

Sekiz sezon boyunca Charlotte, Londra Evlilik Borsası'nda, eksantrikliğiyle ün yapmış olsa da, sadece bir başka uygun genç kadındı.

Çoğu insanın haberi olmadan yirmi beşinci yaş gününün gelmesini bekliyordu. Babası Sir Henry, yirmi beş yaşına girdiğinde bir beyefendinin karısı olmak yerine bir kız okulunun müdiresi olmayı tercih ederse, bağımsızlığa giden bu yola girmesi için gerekli eğitim ve öğretime sponsor olacağına dair ona söz vermişti.

Ama Sör Henry sözünden dönmüştü. Ve Charlotte, kaderi üzerindeki kontrolünü elinde tutma çabasıyla, Cemiyet'ten atılmasına neden olan talihsiz bir karar hatası yapmıştı.

Ailesi onu ülkesine götürüp hayatının geri kalanını orada geçirmesine izin vermeden önce evden kaçtı. Hayat, hiçbir becerisi olmayan ve çok az parası olan genç bir kadına dostça davranmıyordu ama en kötü anını anne-kız bir çift dilencinin elinde yaşamıştı.

Bir gözü kör, boş bir kadın kabuğu olan anne, Charlotte'ta öyle bir merhamet duygusu uyandırmıştı ki, çocuğuna altı penilik bir miktar *ve* öğle yemeğini vermişti. Ancak daha sonra çocuk dilencinin Charlotte'un gizli bir cebe sakladığı bir poundluk banknotu çaldığını ve zaten yetersiz olan rezervlerini yüzde 40 oranında azalttığını fark etti.

Bu olay Charlotte'u o kadar sarsmıştı ki, birkaç ay sonra kadınla tekrar karşılaştığında alışılmadık bir panik dalgası yaşamıştı.

Ama o zamana kadar danışman dedektif Sherlock Holmes olarak iyi iş çıkarmıştı. Ve Bayan Winnie Farr adını kullanan kadın umutsuzca kız kardeşini bulmaya çalışıyordu.

O sırada Lord Ingram karısının ölümüyle ilgili baş şüpheli konumundaydı. Onun adına davayı araştıran Charlotte, Lord Bancroft'un Leydi Ingram'inkine çok benzeyen bir ceset kullanarak suçu onun üzerine yıkmaya çalıştığını keşfetti.

Ceset Bayan Farr'ın kız kardeşi Mimi Duffin'e aitti; boyu ve yapısı Leydi Ingram'a benziyordu, saçları kumraldı ve dudaklarının kenarında benzer bir güzellik izi vardı. Ancak yüzü Leydi Ingram'inkine hiç benzemediği için kafası ezilmiş ve önemli bir ben dışında yüz hatları tanınmaz hale getirilmişti.

Charlotte, Sherrinford Holmes olarak, cesedi teşhis etmek için Bayan Farr'la birlikte seyahat etmişti. Bayan Farr o gün boyunca neredeyse hiç konuşmamıştı. Bir madeni paranın üzerinde ölümsüzleştirilmesi gereken yüzü, sanki tahtadan yapılmış gibiydi; çatlayıp tamamen parçalanmadan önce ancak bu kadar rüzgâra ve fırtınaya dayanabilecek bir tahtadan.

Ve o harap olmuş, sokaklarda hırpalanmış kadın bir zamanlar kibar ve güzel Bayan Meadows'tu. Hayatındaki çalkantılı değişimler boyunca değişmeyen tek şey yetiştirdiği kız kardeşi olmuştu. Ancak bunca yıl güvende tuttuğu kız kardeşi, Lord Bancroft'un hain planlarını uygulayabilmesi için vahşi bir sonla karşılaşmıştı.

"İşte şimdi kaybolan Bayan Meadows'u bulduk." Bayan Watson bir ileri bir geri volta atıyor, kendini hararetle yelpazeliyordu. Mavi ipek yelpazesinin üzerindeki boyalı aşıklar, pudralı perukları ve şeritli pannier elbiseleriyle bir bulanıklık içinde flört ediyorlardı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu kadın kesinlikle kendisine haksızlık eden bir adamı öldürebilecek kapasitede."

Charlotte yavaşça, "Kaybolan Bayan Meadows'u bulamadık," diye cevap verdi. "Sherlock Holmes'a poste restante adresinden yazmış."

Poste restante adresi bir ikamet adresi değil, mektupların bekletildiği ve çağrıldığı bir postanenin bulunduğu yerd.

Bayan Watson alnına masaj yaptı. "Hatırlayacağımı sanırsınız, ona cevap yazan bendim."

"Ama kız kardeşiyle ilgili endişelerini de Scotland Yard'a götürdü. Orada arkadaşımız Çavuş MacDonald ile konuştu. Belki o bizim için daha iyi bir adres bulabilir."

Bayan Watson hareket etmeyi bıraktı; yelpazesindeki sevgililer bile birbirinden ayrılmış gibiydi. "Tanrım, ya Yard'da Müfettiş Treadles'la karşılaşırırsanız ve size araştırmanız için verdiği davada herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğinizi sorarsa?"

"Ona gerçeğı söyleyeceğim: Bayan Meadows, kayıp kız kardeşıyle ilgili olarak polisten yardım almaya çalışan ve başarısız olan Bayan Farr ile aynı kişi."

"Peki Bayan Farr'a ne olacak?"

"Şu anda aleyhinde on beş yıl öncesinden daha fazla kanıt yok. Kocası doğal olmayan bir şekilde ölen bir kadın Londra'ya taşınıp daha da fakirleşmekte tamamen özgürdür."

Bayan Watson yelpazesini kapattı. "Pekâlâ o zaman. Ondan aldığımız mektupları bulmama izin verin."

Sevgili hanımefendi, Regent's Park yakınlarındaki evinde Sherlock Holmes'un şimdiye kadar aldığı tüm yazışmaların mükemmel kayıtlarını tutuyordu.

Şapkalarını takıp şemsiyelerine uzanıyorlardı ki Bayan Watson aniden Charlotte'u kolundan yakaladı. "Sana bunu söylemeyi unuttum, hayatım. Bayan Harcourt'la konuştuğumuzda, Victor Meadows'un Bayan Meadows'un ailesini kasıtlı olarak iflas ettirmiş olma ihtimali olduğunu, böylece onunla evlenmekten başka çaresi kalmayacağını söyledi.

"Mimi Duffin'in ölümünden Lord Bancroft ve Bay Underwood sorumluydu, değil mi? Eğer Bayan Farr bir zamanlar ölümcül olmayan ihaneti yüzünden kocasını öldürmüş bir kadınsa, bunca zamandır kız kardeşinin intikamını almaya çalışmamış olma ihtimali nedir?"

Charlotte sözünü sakınmadan eldivenlerini giydi. Bayan Harcourt'un yıllar önce çektiğı fotoğraf sayesinde Bay Underwood'un katilinin kimliğini gerçekten bulmuşlar mıydı?

Bayan Farr, Bayan Meadows-Charlotte ikisini aynı kişi olarak düşünmekte hâlâ zorlanıyordu. Noel Arifesi Cinayeti hem zaman hem de etki açısından çok uzak, tamamen entelektüel bir egzersiz gibi görünmüştü.

Artık değil. Şimdi her şey buna bağılı olabilir.

On dokuz

MHarcourt'lu hanımların bir zamanlar hediyelerle şımarttığı kuzen Miriam, imi Duffin öldüğünde bir kartpostal kızıydı.

Ölüm: Çeşitli soyunma aşamalarında poz vermiş ve görüntüleri kartpostallara basılarak pornografi olarak dağıtılmıştı.

Bu nedenle Scotland Yard onun kayboluşunu ciddiye almamıştı. Endişeli Bayan Farr defalarca ziyaret etmişti. Bu ziyaretler bir soruşturmaya yol açmamış, ancak doldurulan ve dosyalanan çok sayıda form bırakmıştı.

Her zaman yardımsever olan Çavuş MacDonald hızlı bir araştırmadan sonra Charlotte için iki adres buldu. İlki onu Lambeth'te, nehrin güneyindeki bir eczaneye götürdü, burada Bayan Farr'la ilgili soruları tezgâhtaki genç tezgâhtar tarafından boş bakışlarla karşılandı. İkincisi ise Mimi Duffin'in Bermondsey'deki pansiyonuydu, daha doğuda, zaten zor durumda olan Lambeth'ten bile daha salaş bir bölgeydi.

Charlotte'un faytonu adrese varmak için suç ve ahlaksızlıktan, hatta yoksulluktan çok kayıtsızlığın hâkim olduğu sokaklardan geçti: kaldırımında hâlâ duran birkaç tüccarın arabalarında solan meyveler, küçük manifaturacı dükkânlarının ön basamaklarında kendilerini yelpazeleyen hizmetçiler, açık ve dolu ama aynaları loş, müşterileri bir cenazedeki yas tutanlar kadar sessiz ve neşesiz meyhaneler ve barlar.

Pansiyonda, mekânı temiz ve neşeli tutmak için her türlü çaba gösterilmişti. Ama yazın pencereler açık olmak zorundaydı ve esinti

çok uzakta olmayan bir tabakhanenin ve hatta belki de tutkal için kaynatılan atların kalıntılarının kokusunu getirdi.

Ev sahibesini arayan Charlotte, Mimi Duffin'in uzun süredir kayıp olan arkadaşı gibi davranmış ve Mimi Duffin'in bir yıl önce öldüğü söylendiğinde uygun bir şekilde şok olmuş ve kederlenmiş gibi davranmıştır.

Mimi Duffin'in skandal yaratan mesleği hakkında hiçbir şey bilmediği anlaşılan ev sahibi Bayan Earp yardımcı oldu. Ama Mimi Duffin ölmeden önce orada sadece birkaç hafta yaşadığı için, Bayan Earp Charlotte'a önceki adresi dışında kayda değer bir şey söyleyemedi.

Bu da Charlotte'u Lambeth'e, Canterbury Başpiskoposu'nun makamı olan Lambeth Sarayı'nın yakınlarına götürdü. *Bu* ev sahibesinin salonunun penceresinden sadece Lambeth Sarayı'nın bahçeleri değil, nehrin karşısında, sadece çeyrek mil ötedeki Westminster Sarayı da görülebiliyordu.

Burası sadece Bayan Earp'ün Bermondsey'deki mütevazı, ama özenle korunan evinden değil, Charlotte'un Bayan Watson onu yanına almadan önce Lambeth'in daha küçük bir yerinde bir süre kaldığı pansiyondan da üstün bir yerdi.

Ancak, evin çok üstün ev sahibi Bayan Osborne, Mimi Duffin hakkındaki sorulardan pek hoşnut değildi. "Evet, üç yıl boyunca burada yaşadı. Kirasını zamanında ödediği, diğer konuklarımla iyi geçindiği ve hiçbir sorun çıkarmadığı da doğru. Ancak benim çatım altında yaşadığı süre boyunca son derece üzücü bir şekilde davranmış olması beni derinden yaraladı. Bayan Duffin, üzülerek söylüyorum, hiç de hanımefendi değildi."

Bayan Farr da onun gazabından kaçamadı.

"Şey, Bayan Beaumont, kız kardeşi hakkında neden bilgi edinmek istediğinizi anlamıyorum. Bayan Farr'ın Bayan Duffin kadar korkunç bir şey yaptığını söylemiyorum, ama dehşete düşmesi ve öfkelenmesi gerekirken, korkunç kız kardeşi hakkında hiçbir eleştiriye tahammül edemedi. Onun zımni bir onay verdiğini düşünmeden edemiyorum ve bunu asla kabul edemem."

Bayan Osborne devam etti ama Charlotte onun öfkesinden başka pek bir şey anlayamadı.

Ayrılırken Mimi Duffin'in ebedi istirahatgahı hakkında bir soru sormayı başardı.

"Bu konuda hiçbir fikrim yok," diye homurdandı Bayan Osborne. "Neden bileyim ki?"

"O halde kiracılarınızdan bazılarına, bilip bilmediklerini sormamın bir sakıncası var mı?" Charlotte en yalvaran bakışını takındı. "Belki yarından itibaren onu unutmaya çalışacağım, ama küçükken bana karşı çok nazikti ve en azından mezar taşına birkaç çiçek bırakmadan İngiltere'den ayrılırsam kendimi affetmekte zorlanacağım. Lütfen, Bayan Osborne. O çoktan öldü. Sizi ya da bu mükemmel kurumu bir daha utandıramaz. Lütfen bunu almama izin verin."

Charlotte'un yalvarmalarından bıkan Bayan Osborne, Charlotte'un Bayan Lane adında bir kiracıyla konuşmasına izin verdi. Bayan Lane belki Charlotte'tan biraz daha gençti, yirmi yaşına gelmeden kocasını kaybetmiş bir duldu. Douulton fabrikasında çömlek ressamı olarak çalışmıştı ama şimdi şirket için sanatsal tasarımlar yapıyor ve bazen evde eskiz çiziyordu.

Charlotte'un sosyeteden ilk atıldığında ve kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldığında zar zor geçinebildiği daracık tek kişilik odanın aksine, Bayan Lane'in odası paravanlarla birkaç bölüme ayrılabilir kadar büyüktü. Tavanına ve duvarlarına, içinden nane yeşili ve gök mavisi tül kumaşların geçtiği kancalar ve halkalar yerleştirmişti. Tül ve vualin çaprazlama dalgalanan iplikleri Charlotte'a ılık, sığ bir denizdeki dalgaları hatırlatıyordu.

Eğer Bayan Harcourt Charlotte'u gördüğüne sevindiyse, Bayan Lane de çok heyecanlanmıştı.

"Bayan Duffin'i çocukken tanıyor muydunuz? Oh, bu sizin için ne kadar harika olmalı. Onu özlüyorum. Gerçekten özlüyorum. Her şeyi canlı ve eğlenceli hale getirirdi - ve Tanrı biliyor ki, bizim gibi kendi geçimimiz için çalışmak zorunda olan ve gelecek yağmurlu günler için endişelenen kadınlar için günler her zaman canlı veya eğlenceli değildir.

"Aynı zamanda harika bir arkadaşı," diye devam etti Bayan Lane. "Odama çaya geldiğinde, her zaman sevdiğim ama kendim için alamayacağım şeyler getirirdi. Durun size göstereyim!"

Ayağa fırladı ve penguene benzeyen yeni bir bisküvi kutusu getirdi. "Çok sevimli değil mi?"

"Son derece sevimli," diye onayladı Charlotte.

"Bana hediyeler veren bir arkadaştan çok daha fazla memnun olurdum, ama Mimi de beni dinledi. Hayatımın ne kadar sıkıcı olduğunu size anlatamam, Bayan Beaumont. Çalışıyorum ve Pazar günleri kiliseye gidiyorum, başka pek bir şey yok. Yine de hastalanırsam, birikimlerimi çabucak tüketebilir ve pek çok kişinin gıpta ettiği bu monoton istikrarı kaybedebilirim."

Penguen tenekesinin baskılı gagasını okşadı. Teneke ve kadın aynı ifadeyi paylaşıyor gibiydi; bir parça umutla mayalanmış bir melankoli.

"Çoğu insanın önünde, sadece kendi geçimimi sağlayabildiğim için ne kadar şanslı olduğumu itiraf etmeye cesaret edebiliyorum. Ama Mimi hem ne kadar sıkışmış hissettiğimi hem de elde ettiğim azıcık şeyi de kaybetmekten ne kadar korktuğumu anlıyordu. Ve işin tuhafı, ona hayatımda yanlış giden her şey hakkında dert yandıktan sonra kendimi her zaman çok daha iyi hissederdim. Odamın ne kadar güzel olduğunu ya da deniz kenarında bir tatil yapabilmek için sadece birkaç kuruş daha biriktirmem gerektiğini fark ederdim."

Tenekeyi bıraktı, şömine rafına gitti ve elinde çerçeveli küçük bir fotoğrafla geri döndü. "Bu bizdik, Brighton'da. Mimi ve ben geçen yaz birlikte gitmiştik. Dondurma yedik, iskelede yürüdük ve bana ölmeden önce dünyadaki her kıtayı ziyaret etmek istediğini söyledi."

Kameraya yakalanan iki genç kadın ciddi görünüyordu. Ancak gözlerinde bir kıvılcım ve duruşlarında bir enerji vardı.

Charlotte fotoğrafı Bayan Lane'e geri verdi ve o da çerçevenin üst kenarından bir parmak ucunu geçirdi. "Dünyayı dolaşmaktan bahsettiğinde, bunu yapacağına inanmakla kalmadım, benim de onunla birlikte gidebileceğime inandım, sadece küçük bir kısmı için bile olsa.

"Belki de Bayan Osborne haklıydı; belki de Mimi kartpostallarıyla dünyayı yozlaştırdı. Ama onu tanıdığım kısa süre içinde hayatımı başka türlü olacağından çok daha güzel hale getirdi."

Gözleri yaşlarla parlıyordu. Yan tarafa döndü ve onları sildi. "Özür dilerim. Mimi hakkında bilgi istediniz ve ben sadece kendimden bahsettim."

"Hayatının daha iyi anlatılmasını isteyemezdim," dedi Charlotte içtenlikle. "Onun böyle hatırlandığını ve böyle sevildiğini duymak."

Bayan Lane bir mendil çıkardı ve gözlerinin kenarlarına biraz daha sürdü. Sonra penguen kutusunu aldı, açtı ve Charlotte'a içindeki üç saç tokasını gösterdi.

Eline kelebek şeklinde bir saç tokası alarak yavaşça çevirdi. "Bunlar da onun hediyesiydi ve lojmanımızdan atılmak üzere olduğunu öğrendiğim gün bunu takıyordum. O zamana kadar bu kartpostallar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Daha sonra onu yeni evinde bir kez ziyaret ettim.

"Kız kardeşi yeni ayrılıyordu -Bayan Farr'la ilk kez o zaman tanıştım- ve Mimi'nin keyfi yerinde değildi. Bayan Farr'a ateş püskürüyor, onun çok inatçı ve görüşlerinde çok çağdışı olduğunu söylüyordu. Bayan Farr'ın onu kendi hayatına devam etmesi için rahat bırakmamasından nefret ettiğini söyledi."

Yani Bayan Farr kız kardeşini özel olarak azarladı ama dünyanın Bayan Osborne'ları tarafından azarlanmasına izin vermedi mi?

"Ve sonra ağladı," diye devam etti Bayan Lane. Şimdi elinde başka bir saç tokası vardı, bu tokenın üzerinde yaprağı andıran yeşil renkli mücevherler vardı. "Gözyaşları karşısında şaşkına dönmüştüm ama kendisi için sonsuz fedakârlıkta bulunmakla kalmayıp gerçek bir melek olan, yarım düzine sokak çocuğunu büyütmeyi başaran ve hatta içlerinden birini evlat edinen biri hakkında böyle şeyler söylediği için korkunç bir insan olduğunu söyleyerek hıçkıra hıçkıra ağladı.

" 'Artık neden anlaşılmadığınızı bilmiyorum,' dedi bana. 'Benim yapmak istediğim her şey onun gözünde yanlış, onun yaptığı her şey ise kontrolcü ve müdahaleci. Birbirimizi çok seviyoruz ama bugünlerde büyük bir tartışmaya girmeden aynı odada bile bulunamıyoruz. Onu düşünmek bile beni yoruyor. Ve bundan nefret ediyorum.' "

Bayan Lane sustu ve yaprak iğnenin sivri ucunu dikkatlice diğer elinin avucuna batırdı, sanki ne kadar baskı uygulayacağını ölçmeye çalışıyordu

kendine acı ektirmeden önce uygulayabilirdi. Ve sonra, çok nazikçe, sa tokasını penguen kutusuna geri yerleştirdi.

"Geçen yıl Mimi'nin cenazesine gittim. Onun ölümüyle yıkılmıştım ve Bayan Farr için daha da yıkılmıştım. O tek bir damla gözyaşı dkmedi ama ben ona her baktığımda yeniden ağlamaya başlıyordum. şimdi bile o günü düşündüğümde, kederinin gücünü ve bunun altında yatan öfkesini hissedebiliyorum."

Bayan Lane, Charlotte'a Mimi Duffin'in sessiz bir köşeye gömüldüğü büyük mezarlığa kadar eşlik etti. Charlotte onun sade mezarına, zaten orada bulunan bir avuç kır çiçeğinin yanına bir buket gl yerleştirdi.

Mezar taşının üzerinde adı ve çok kısa süren hayatını kapsayan tarihler yazılıydı. Bunların altında *da "Gitti ama unutulmadı"* yazıyordu.

Ve bunun altında, *İntikam benimdir; karşılığını vereceğim.*

Mimi Duffin, hayatının baharında, kendisine bir mezar taşı almazdı. O halde bu sözler kendi duygularını değil, Bayan Farr'ın duygularını temsil ediyordu: Adaletin yerini bulmasını sağlayacaktı.

oktan başarmış mıydı? Bay Underwood bu yüzden mi ölmüştü?

Kraliyet, Lord Bancroft'un işlediği suçları değerlendirirken, Charlotte'un bu konuda sessiz kalmasını emretmek dışında, Mimi Duffin'in vahşi cinayetini neredeyse hiç düşünmemişti. Böylesine nemsiz bir suçtan yargılanma ihtimali hiç yoktu. Ne de olsa kraliyet, tehditlerinin gerçekleşmesini ve belli bir kraliyet mensubunun patavatsızlıklarının halka ifşa edilmesini göze alamazdı.

Charlotte, Mimi Duffin'in cesedini teşhis etmek için Bayan Farr'la birlikte yola çıktığı gün, ona Sherlock Holmes'un sağlayabileceği tek şeyin bu sınırlı başarı olduğunu söylemek zorunda kalmıştı. Mimi Duffin'in katillerinin kimliğine dair tam bir soruşturma için ellerinde çok az şey vardı.

Bayan Farr'ın çaresizliği karşısında Charlotte'un doğuştan gelen yalan söyleme yeteneğinin her zerresini kullanarak inandırıcı bir şekilde yalan söylemesi, gerçeği ele vermemesi gerekiyordu.

Mimi Duffin'i kimin ve hangi aşağılık nedenle öldürdüğünü tam olarak bildiğini söyledi.

"Mümkünse Mimi'nin kız kardeşini aramak istiyorum," dedi. "Onu yıllar öncesinden hatırlıyorum. O zaman bile Mimi'ye karşı son derece korumacıydı. Bir taziye telefonuna daha dayanabilir mi bilmiyorum ama bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum. En azından bir not göndermeliyim."

Bayan Lane mezar taşının üzerine kumaş bir rozet koydu. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bir gün tesadüfen ona burada rastladım. İkimiz de Mimi için çiçek getirmiştik. O sırada uzun bir sohbet havasında değildi ama nazik davrandı ve yardıma ihtiyacım olursa Badger Lane'deki Kramer ve Carnahan aracılığıyla kendisine haber verebileceğimi söyledi."

Badger Lane'deki Kramer ve Carnahan da Charlotte'un daha önce gittiğı ve tezgâhtarın Bayan Farr hakkında hiçbir şey bilmediğı eczaneydi.

Yirmi

Livia, Aix-en-'deki operasyonlardan sorumlu Teğmen Atwood'dan fazla bir şey öğrenemeyeceğini düşünmüştü.

Provence. Şaşırtıcı bir şekilde, adam oldukça açık sözlü davranmış ve hatta onu Moriarty'ye ait evin neredeyse tam karşısında bulunan karargâhlarını ziyaret etmeye davet etmişti.

Cours Mirabeau'ya bakan, duvarları bir şekilde lekesiz ayaklarını ve süt gibi tenlerini koruyan köylü kızların akademi tarzı resimleriyle kaplı büyük bir misafir odasıydılar.

"Geziniz hoşunuza gitti mi, Bayan Holmes?"

Bir gün önce Livia, gerçek bir turist gibi görünmek için Sainte-Victoire Dağı'nı ziyaret etmişti.

"Evet, açık havayı her zaman sevmişimdir. Peki ya siz efendim, çevredeki kırsal bölgeleri ziyaret etme fırsatınız oldu mu?"

Hemen aptalca bir soru sorduğunu fark etti. Zamanı olması mümkün değildi.

Teğmen Atwood kahvesini yudumlarken, "Aslında aldım," dedi. "Aix'e vardıktan kısa bir süre sonra bir taş ocağını ziyaret ettik ve bazı aletler satın aldık. Taş ocağı Luberon'a giden yolun yarısındaydı ve hoş bir gezi oldu."

Taş ocağı aletleri. Taşlarla mı çalışıyorlardı yoksa- "Kesinlikle bir tünel kazmıyorsunuz."

Güneşten bronzlaşmış tenine karşı beyaz dişleriyle gülümsedi. "Elbette hayır, Bayan Holmes."

Adam samimi görünüyordu ama kız onun samimi reddini nasıl ölçeceğini bilemiyordu. "Moriarty'nin evine saldırmak için," diye ekledi, "eğer iş oraya varırsa."

Silahların çekildiği bir istilayı hayal etmişti ama keski ve keskilerin kullanıldığı bir istilayı değil.

Teğmen Atwood tekrar gülümsedi ve Moriarty'nin Cours Mirabeau'nun karşısında, öğleden sonra ışıyla yıkanan evini işaret etti. "Üst katlardan birinde herkesten daha uzun süre aydınlık kalan bir pencere var."

Evin önünden geçerken her zaman göz ucuyla baktığı.

"Son zamanlarda odanın sakini geceleri perdeyi sadece Mors alfabesiyle mesaj gönderdiği şeklinde yorumlayabileceğimiz bir şekilde hareket ettirmeye başladı."

Livia'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Ne mesajları?"

"Şimdiye kadar hep aynı mesaj verildi. *Dikkatli olun.*"

"Hepsi bu mu?"

"İşte bu. Pencereye attığım çam kozalağı sayısı kadar tekrarlandı."

Livia yutkundu. "Ve çok dikkatli olacak mısınız?"

Teğmen Atwood, bölgeye özgü olduğu söylenen küçük bir zeytinyağlı kek aldı ve "İçiniz rahat olsun. Tehlikeli bir şey yapmayı planlamıyoruz."

Penelope olduğu yerde durdu.

Jo Teyze'nin evindeki bu koku da neydi? Ve girişin yan tarafındaki *salonda* neler oluyordu?

Jo Teyze'nin sevgililerinden birinin oğlu olduğunu iddia eden genç adam Fontainebleu, yastıklı bir sandalyeye yanlamasına yayılmıştı. Üzerinde sadece gömlek kolları vardı, dişlerinin arasına sıkıştırdığı yanan bir puro ve göğsünde yüzüstü tuttuğu bir avuç kâğıt vardı. Bir bardak viski ve çoğunlukla boş bir kahve fincanı oturuyordu.

önündeki masanın üzerinde. Masanın üzerinde de küçük, pırıl pırıl bir yığın napolyon vardı.

"Merhaba," dedi.

Hızlı bir mermi gibi geldiği ve sonra aynı hızla sekip gittiği günden beri onu görmemişti. Gerçi eğlenmeden eve belli aralıklarla dönmemişti. Bir keresinde, sorduğunda bir paralı asker uyuduğunu söylemişti. Başka bir seferinde de banyo yaptığı söylenmişti.

"Sana da merhaba," dedi. "Ama şşşt, daha fazla konuşma, yoksa arkadaşım kaybının suçunu senin üzerine atar."

Esnedi ve küçük masanın karşısındaki adama seslendi. "*Patron*, kâğıt mı oynuyorsun yoksa falıma mı bakıyorsun? Acele et."

Livia'nın Bir Numara diye adlandırdığı paralı askerlerin lideri, "Bir saniye," diye cevap verdi. Elindeki kartlar üzerinde düşünüp taşınıyor gibiydi.

Fontainebleu tekrar esnedi. "Beş dakikadır sıra sizde ve önümüzdeki on saniye içinde bir kart koymazsanız elinizden bir kart çekeceğim."

Penelope kendisine kapıyı açan iki numaralı paralı askere baktı. "Mösyö Fontainebleu iyi bir kart oyuncusu mu?"

İki Numara kararlı bir şekilde başını salladı. "Korkunç biri ama bazen şansы yaver gidiyor. Ondan kırk napolyon kazandım ama sonra her şeyi kaybettim, artı on beş napolyon daha."

Bir anda kartlar birbiri ardına masaya vurulmaya başladı. Ve Bir Numara sevinçle haykırdı. "Evet, evet, Tanrı'ya şükür!"

"Kazandı mı?"

"Kayıplarını telafi etti," dedi İki Numara, kıskanç bir ifadeyle. "Bir sonraki el kazanabilir."

Ama bu fırsat Bir Numara'ya verilmedi. Fontainebleu gerindi ve sandalyeden sendeleyerek kalktı. "Yatma zamanı."

Öğleden sonra saat altıydı.

"Kalktıktan sonra oynayacak mısınız?" Fontainebleu sendeleyerek merdivenleri çıkarken İki Numara hevesle sordu.

"Hayır, bu gece dışarı çıkıyorum. Çok eğlenceli olacak." Arkasını döndü, tırabzana yaslandı. "Ve kendinizden utanmalısınız. Teyzem Watson sizi yokluğunda evine göz kulak olmanız için tuttu, sokaktan geçen serserilerle kumar oynamanız için değil."

Ve bununla birlikte, tırmanışına devam etti.

Charlotte Bayan Lane'e veda edip eczaneye bir not karaladığında -Bayan Farr'ın Bayan Lane'e verdiği talimata uyup "haber yollayabilirdi"- gün ilerliyordu ve şehir kalabalıklaşmıştı.

Hackney'i Treadles'ların yaşadığı sokağa dönmeden önce, ailenin arabasının uzaklaştığını fark etmişti bile. Arabacının dikkatini çekmek için biraz kovalamak ve epeyce bağırarak girmek gerekti. Neyse ki arabacı Charlotte'u tanıdı: Bir önceki kış, efendisinin kaderi pamuk ipliğine bağlıyken, Sherlock Holmes adına onunla konuşmuştu.

Charlotte nihayet yetiştiğinde Müfettiş Treadles çoktan yola çıkmıştı. Kendini doğrudan onun vagonuna attı. "Anladığım kadarıyla yetişmeniz gereken bir tren var ve kaybedecek zamanınız yok, Müfettiş?"

Telaşa kapılan polis memuru yine de onu büyük bir hevesle araca kadar takip etti.

Kapı kapanır kapanmaz, daha araba trafiğe katılmadan Charlotte, "Bana verdiğiniz davayla ilgili olarak, Müfettiş, Victor Meadows'un yeğeni Bayan Harcourt'la konuştum. Ve benim için Bayan Meadows'un eski bir fotoğrafını buldu. Tesadüfe bakın ki ikimiz de onu tanıyoruz."

Bayan Harcourt'un saklayabileceğini söylediği fotoğrafı uzattı, çünkü daha mutlu günlerde birden fazla baskı yapılmıştı.

Müfettiş Treadles önce resme, sonra Charlotte'a baktı. "Bunu bildiğime emin misin?"

Bir kez daha yere baktı. "Aman Tanrım, bu Bayan Farr olabilir mi, hani şu kız kardeşinin kayboluşunu araştırmasını isteyen? Yanındaki de kız kardeşi mi?"

"Her iki açıdan da doğru."

Müfettiş Treadles bir dakika daha fotoğrafı inceledi ve şaşkınlığı daha da arttı. Sonra ifadesi ağırlaştı. "O zamanki davranışlarımı düşündükçe kendimi suçluyorum. Bayan Farr'a, sorunlu bir kadına inanmak istemediğimden biraz daha fazlasına dayanarak, kız kardeşinin bir şaka için ortadan kaybolmuş olabileceğini oldukça pervasızca söylemişim. Ama Mimi Duffin öldürüldü; kıskanç bir aşık tarafından öldürüldüğü söyleniyordu ama bu suçtan kimsenin yargılandığını hatırlamıyorum."

Müfettiş Treadles, Başmüfettiş Fowler ile birlikte Stern Hollow'daki cinayeti soruşturmuştu. Ancak o bile suçun ilk azmettiricisinin Lord Bancroft olduğunu, Lord Ingram'ı suçlamak için malikânenin buz kuyusuna ilk kez bir kadın cesedi koyan kişi olduğunu bilmiyordu.

Kaşları çatılmış bir halde fotoğrafı Charlotte'a geri verdi. "Eski Bayan Meadows ve kız kardeşine ne oldu? Onlara çok fazla bir şey verilmedi ama yeterince çeyiz vardı, değil mi?" Charlotte, "Biraz tasarruf yapmaya istekli olsalar yeterdi," dedi. "Ama Victor Meadows'un ölümünden yaklaşık iki yıl sonra, Bayan Meadows ve kız kardeşi Manchester'dan kayboldular. Bayan Harcourt'a göre, annesi merhum Bayan Harcourt, Victor Meadows'un avukatlarından Bayan Meadows'un yeniden evlendiğini ve artık mirastan pay alamayacağını öğrenmiş.

dower."

"Sizce bu sefer ekonomik açıdan dezavantajlı olduğu için mi evlendi?"

"Bayan Farr'ın bir çocuğu olduğu için bunun olası olduğunu düşünmeye meyilliydim. Ama bu öğleden sonra tanıştığım Mimi Duffin'in arkadaşına göre çocuk evlat edinilmiş. Her halükarda, Bayan Watson'ın Somerset'i çoktan ziyaret etmiş olması gerekirdi.

Evlilik kayıtlarını kontrol etmek için bu öğleden sonra."

Müfettiş Treadles yanındaki koltuğun üzerinde duran gazeteyi aldı ve kıvrılmış sütunu avucuna vurdu. "Mimi Duffin'in ölümünü öğrendikten sonra Bayan Farr'ı biraz araştırdım. Sıradan bir kadın değil. Londra'nın yeraltı dünyasının b i r parçası değil ama

kenarında yaşıyor. Ve onu değerli bilgilerle besleyen... gözcülerden oluşan bir ağı var diyelim."

Ne yazık ki Mimi Duffin bu ağdan nasıl kaçacağını biliyordu ve Lord Bancroft'un kimliğini çok geç olana kadar kız kardeşinden saklamıştı.

Müfettiş Treadles sözlerine şöyle devam etti: "Yaptığı işler konusunda sessiz kalarak polisin bakışlarından uzak durdu ve bu ağı ihtiyacı olan insanlara, özellikle de kadın ve çocuklara yardım ederek geliştirdiğine dair söylentiler duydum." "Yine de iyi bir kıdemli avukat, onun bir cinayeti gerçekleştirecek kurnazlığa ve zihinsel güce sahip olduğunu iddia edebilir."

Başını iki yana salladı. "Bayan Holmes, belki de bu davayı daha fazla takip etmesek daha iyi olur. Bayan Farr'ın geçmişinin ortaya çıkmasını isteyeceğinden şüpheliyim ve böyle tehlikeli bilgilere sahip biri tarafından kendisine yaklaşılmamasından hoşlanmayabilir."

"Katılıyorum," dedi Charlotte.

Durması gerçekten de daha akıllıca olurdu. Ama bu konuda bir seçeneği var mıydı?

Pencereden dışarı baktı. Geçen yıla kadar Londra'da hiç Ağustos ayı geçirmemişti; Temmuz sonu ailesinin deniz kenarına ya da kırsal bölgelere göç ettiği dönemdi. Bayan Farr, Londra'nın yoksul semtlerinde çok farklı bir yaşam sürmek için Manchester'lı varlıklı bir kadının tanıdık ritimlerini terk ettiğinde Charlotte'la aynı yaşlarda olmalıydı.

Ancak bakması gereken küçük bir kız kardeşi vardı ve Lord Ingram ve Bayan Watson gibi düşüşünü hafifletecek arkadaşları yoktu.

Charlotte bir süredir sessiz olduğunu fark etti. Raporunu bitirmişti ama Müfettiş Treadles'la araları öyle sessizliğe gömülebilecek kadar iyi değildi.

"Sürükleyici bir davaya mı gidiyorsunuz, Müfettiş?" diye sordu.

Bu onun için havadan sudan bir konuşmaydı, ancak davasının boş bir konu olduğunu düşünmeyebilirdi.

"Şaşırtıcı bir olay olduğu kesin," diye yanıtladı polis memuru. İşinden söz ederken isteksiz görünmüyordu. "Yalnız bir kadın küçük bir

ve neredeyse hemen öldürüldü." Yalnız bir kadın mı?

"Merakımı mazur görürseniz, bu küçük topluluk nerede, Müfettiş?"

Belki de sesindeki ani ilgiyi duymuştu, çünkü biraz şaşırılmış bir halde onu inceledi. "Feynham adında bir köyün yakınlarında, Swale'den çok uzakta değil."

Orası Bayan Claiborne'un son mektubunun postalandığı Sittingbourne'dan sadece biraz uzaktaydı.

"Olayın çok yakın bir zamanda gerçekleşmiş olma ihtimali var mı, yani kadın bölgeye sadece iki gece önce gelmiş olabilir mi?"

Müfettiş Treadles'ın kaşları havaya kalktı. "Doğru. Bölgeye tam iki gece önce gelmiş, evi dün almış ve ceset bu sabah bulunmuş."

"Buralı birine Londra dışında bir yerden geldiğini söyledi mi?"

Müfettiş Treadles öne doğru eğildi. "Bu bir çıkarım meselesi olamaz. Aklınızda belirli biri var, değil mi Bayan Holmes?"

"Korkarım biliyorum. Otuzlu yaşlarının başında, güzel, iyi giyimli, hafif bir Fransız aksanıyla konuşuyor ve kendisine ait olmayan bir isim kullanıyor. Bayan Overhill gibi bir şey mi?"

Müfettiş Treadles nefesini içine çekti.

Charlotte iç çekti. "Müfettiş, korkarım sizinle gelmek zorundayım."

Yirmi bir

MElbette Holmes, itibarını zedelemekten ya da soruşturmasını engellemeden Treadles'a bir kadın olarak eşlik edemezdi.

Bunun yerine, ertesi sabah en erken trene bindi ve tombul, gözlüklü ve çok profesyonel görünümlü Bay Adams olarak geldi. Treadles, büyük dedektifin ve ortaklarının sıradan bir takma ad istediklerinde genellikle Hudson adını kullandıkları izlenimine kapılmıştı. Sanki işin içinde Sherlock Holmes'un olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu.

Treadles, kendisine yardımcı olması için görevlendirilen yerel polis memuru Çavuş Burr'a, "Dava için fotoğraf çekmesi için Bay Adams'ı görevlendirdim," dedi.

Bu aldatmacadan dolayı vicdanı sızladı. Ama onun Stern Hollow'daki varlığıyla ilgili yaşadığı şiddetli iç mücadeleyle karşılaştırıldığında, bu sadece bir sızıdan ibaretti.

Polis çalışmalarında fotoğraf kullanımı çok azdı ve büyük ölçüde soruşturmacının takdirine bağlıydı, ancak bir fotoğrafçının varlığı Çavuş Burr'u çok etkiledi. "Suçların resimli bir kaydı. En azından güzeldi, Bayan Overhill. Geleceğin zavallı bir polis memurunun yaşlı Bay Tavis'in yedi kez bıçaklandıktan sonra çekilmiş bir resmiyle karşılaştığını hayal edin. Ya da Squire Gibbons'ın en sevdiği tazısının derisinin yüzüldüğünü ve ön kapısına asıldığını."

Treadles zaman zaman bir gün taşraya emekli olmayı hayal ederdi. Derisi yüzülmüş tazi onu duraksattı.

Bayan Holmes, kendi kılığına girerek Çavuş Burr'e zavallı köpek ve onun kadar vahşice öldürülen Bay Tavis hakkında hevesle sorular sordu; cinayet mahalline giderlerken çavuş detayları seve seve anlattı.

"Ancak bu vakalarda, ne kadar korkunç olsalar da, neredeyse hiç gizem yoktu," dedi Çavuş Burr. "Suçluları biliyorduk ve nedenlerini de biliyorduk. Bayan Overhill'in davası başımı kaşıyama neden oluyor."

"Anladığım kadarıyla Sittingbourne'daki demiryolu hanında bir gece geçirmiş?" diye sordu Treadles.

Bayan Holmes'a baktı. Sadece başka bir soruşturmanın ortasında olduğunu ve kurbanın eşkalinin Londra'yı pek de iyi olmayan koşullarda terk ettiği bilinen bir tanıģınkine uyduğunu söylemişti. Bunun ötesinde daha fazla bilgi istememişti - daha kapsamlı bir resmin ortaya çıkmayacağı izlenimini edinmişti.

Neyi araştırıyordu? Ve Lord Ingram'la birlikte bekledikleri sorunla bir ilgisi var mıydı?

"Doğru," diye yanıtladı Çavuş Burr. "Sittingbourne'daki handa Bayan Overhill evin ilanını görmüş. Ertesi gün evi ziyaret etti ve o kadar beğendi ki iki haftalık ücreti ödedi ve anahtarı hemen aldı.

"Bekçinin karısı Bayan Staples'a üç günde bir temizlik yapmak dışında eve girmemesi talimatı verilmişti. Sadece Bayan Overhill'in sipariş ettiği erzaklar bekçinin kulübesine teslim edildiği için eve gitmeye karar verdi. Kapıyı çaldığında kimse cevap vermeyince kendini içeri attı. Bayan Overhill'i bu şekilde ölü bulmuş."

Bayan Holmes ciddiyle başını salladı ve üzüntü ve dehşetle ilgili tüm uygun sesleri çıkardı.

Oldukça özelliksiz bir kırsal alandan geçiyorlardı, ancak özelliksiz kırsal alan bile taze, yeşil kırsal alandı. Kent'in Londra'ya nispeten yakın olması nedeniyle, araziler konut arsası olarak giderek daha cazip hale geliyordu.

Cinayet mahalli, kasaba sakinleri tarafından satın alınan ve rustik bir villa olarak yeniden inşa edilen eski bir çiftlik eviydi. Yılın büyük bölümünde kiraya veriliyordu.

Çavuşa göre, sahipleri sadece Noel ve Paskalya'da iniyormuş.

Önce araziye baktılar ve tadilat sırasında çevre düzenlemesi yapılmış büyükçe bir balık havuzu dışında kayda değer pek bir şey bulamadılar. Çavuş daha sonra ön kapının kilidini açtı ve onları içeri aldı.

Villanın içi ahşap panelli duvarlar, doldurulmuş hayvan kafaları ve hatta sehpalara yerleştirilmiş birkaç av boynuzuyla bir av köşkü gibi dekore edilmişti. Hava, önceki misafirler ayrılırken bolca sürülmüş olması gereken yer cilası kokuyordu.

Salonun bulunduğu evin arka tarafına doğru yürürken ayak sesleri yerde yankılandı. Muhtemelen salon gölete bakıyordu ama tüm pencereler kapalı, tüm perdeler çekiliydi. Çavuş iki fener yaktı; fenerlerin ışığı deri döşemeli koltukların ve ortaçağ ormanlarını tasvir eden duvar halılarının üzerinde parlıyordu.

"Scotland Yard'dan gelen bir genelgede, uzman dedektifler gelene kadar suç mahallerini mümkün olduğunca bozulmadan bırakmamız gerektiğini okudum. Ben de tam olarak bunu yapmaya çalıştım," dedi çavuş. "Elbette cesedin yerini değiştirmek zorunda kaldık, ama bunun dışında hiçbir şeye dokunmadım, Müfettiş. Bayan Staples da hiçbir şeye dokunmadığını söyledi - en azından burada. Ama halıya yazık oldu."

Salonun ortasına yakın büyük bir zebra derisi halı şimdi acayip bir şekilde kan lekesi içindeydi.

"Bayan Overhill halının üzerinde yüzüstü yatıyordu, sırtından üç kez vurulmuştu," dedi çavuş isteksizce.

Müfettiş Treadles, "Sırtından vurulmuş," diye düşündü. "Bu, viski almak için büfeye gittiği anlamına mı geliyor?"

Çavuş şaşkına dönmüş görünüyordu. "Bu mümkün mü? Saldırgandan kaçtığını sanıyordum."

"Elbette bu da bir olasılık."

Çavuş sakalını kaşıdı. "Yine de ne ön ne de arka kapıda zorla girildiğine dair bir işaret yoktu. Elbette saldırgan eve girdikten sonra tehditkâr davranmış olabilir... Hayır, o zaman

duvara doğru değil de salondan dışarı doğru koşuyor olurdu, değil mi?"

Tekrar Müfettiş Treadles'a baktı. "Yani biraz viski almak için arkasını döndü. Bu, katilin o sandalyede oturduğu anlamına mı geliyor? Buna inanamıyorum. Bu kişiyi içeri aldı, misafirperverlik gösterdi ve bu yüzden öldürüldü."

Treadles, "Bu, kabul etmek istediğimden daha sık oluyor," dedi, "insanlar güvendikleri kişiler tarafından öldürülüyor."

Çavuş Burr yüzünü buruşturdu. "Ve geceleri de içeri girmesine izin verdi. Buraya geldiğimde mumların hepsi yanmıştı çünkü kimse onları söndürmemişti."

"Evet, gece olmuş olmalı." Çavuş kendi kendine başını salladı. "Aksi takdirde üç el silah sesi duyulurdu, bakıcıların bunları duyması gerekirdi. Ama o gece, Staples'lar kadının gerçekten de ne yemek ne de bakıcı istediğinden emin olduktan sonra, kendilerini bir sonraki köydeki kızlarını ziyarete götürdüler."

Treadles, "Bu süre zarfında bölgeden geçen oldu mu?" diye sordu.

"Dün buradan ayrılır ayrılmaz sordum, Müfettiş. Ne bilet acentesi, ne istasyon şefi ne de ana caddedeki esnaf son birkaç gün içinde yeni bir yüz gördüklerini hatırlayamadılar."

"Tuhaf bir şey daha var. Emlakçıya göre sadece küçük bir valizi varmış ve başka valizi yokmuş. Ama onu bile bulamıyoruz. Sadece katilin onu aldığını varsayabilirim. Daha önce, kaçtığı için sırtından vurulduğunu düşündüğümde, bunun yanlış giden bir soygun olduğu teorisini ortaya atabilirdim. Ama eğer kadın katile bir bardak viski ikram edecekse, o zaman katilin neden onu da soyduğunu anlayamıyorum."

Treadles Charlotte Holmes'a doğru baktı. Bir kolunu göğsüne dayamıştı -gerçekte sahte göbeğinin üzerine-; çenesi diğer elinin boğumlarına dayanmıştı.

Treadles, "Perdelere ve pencerelere bir göz atmama izin verin," diye önerdi. "Sonra içeri biraz ışık girmesini sağlayabiliriz ve Bay Adams da fotoğraf çekebilir."

"Bay Adams" kamerayı kurmak için hiç vakit kaybetmedi. Deklanşörü çekti, ardından ustalıkla yeni bir plaka taktı ve başka bir görüntü kaydetti.

"Çok gelişmiş Polis işi, Bu " dedi ve Çavuş, Tam hayranlık.

Bay Adams neşeyle, "Fransa'da olduğu gibi bu ülkede de mahkumların fotoğraflarını çekmeye başlarsak, işim asla bitmez," dedi.

Evin geri kalanını gezdiler, kendilerine çok az şey söyleyebilen bekçilerle konuştular ve ardından cesedi görmek için emniyete gittiler.

Bay Adams kurbanı görür görmez yüzünü buruşturdu. "Ne yazık."

Treadles, karakterleri canlandırırken Bayan Holmes'un çok daha etkileyici olduğunu fark etmişti. Gerçekte, yüzündeki tek bir kas bile oynamazdı.

"Evet, gerçekten çok yazık," diye yineledi.

Ancak ne kurbanın huzurlu olmayan ifadesi ne de sırtındaki üç kurşun deliği neden öldürüldüğüne dair onlara bir şey söylemedi, yani Treadles'ın bilgisini pek artırmadı. Bayan Holmes ne öğrendiyse kendine sakladı.

Daha fazla fotoğraf çektikten sonra Çavuş Burr kurbanın geride bıraktığı az sayıdaki eşyayı gösterdi. Treadles altın bir madalyonu açtı. Madalyonun sadece bir yüzünde utangaç ama mutlu görünen Bayan Claiborne'un birkaç yıl önce çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Bayan Holmes, Treadles'ın dikkatini çekti, madalyonu işaret etti ve sonra kendini gösterdi.

O daha nedenini sormadan, Çavuş Burr ona monogramlı bir mendil uzattı. "Ona Bayan Overhill diyoruz çünkü emlakçıya verdiği isim bu. Ama baş harflerinde *MGC* yazıyor. Ve buraya bakın, Müfettiş."

Onlara kurbanın vurulduğu sırada giydiği elbiseyi getirdi. Etek ucunda *Claiborne, 2 Prince's Grove Close* yazan küçük bir etiket dikiliydi.

Çamaşırlarını dışarı gönderen bir hanenin, çamaşırcının hangi giysinin hangi müşteriye ait olduğunu bilmesi için giysilere bu tür etiketler yapıştırması alışılmadık bir durum değildi.

"Bu bir Exeter adresi olabilir mi? Emlakçıya Exeter'den olduğunu söylemiş."

Treadles Londra'daki her sokağı bilmiyor olabilirdi ama St. John's Wood'da Prince's Grove Close diye bir yer olduğunu biliyordu.

"Öğreneceğiz," dedi. "Şimdi, Çavuş, her şeyi paketlemeden önce, madalyonu Bay Adams'la birlikte Scotland Yard'a geri göndermek istiyorum. İçindeki fotoğraf kurbanın gerçek kimliğini bulmamıza yardımcı olabilir."

"Elbette, Müfettiş. Soruşturmayı ilerletmek için her şeyi yaparım."

Çavuş Burr madalyonu bir zarfa koymuş, Treadles'tan eşyanın ödünç verilmesi için bir kayıt imzalamasını istemiş ve ardından zarfı Bayan Holmes'a vermiştir.

"Teşekkür ederim, Çavuş," dedi. "Bana duyduğunuz güven için size de teşekkür ederim, Müfettiş. Şimdi ayrılmadan önce sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Treadles, kadının eldeki cinayetle ilgili bazı bilgiler vereceğini düşündü ama kadın sadece, diğerlerinin duyma mesafesinden çıktıklarında, "Bu davada acele etmemenizi ve Londra'ya çok erken dönmemenizi tavsiye ederim, Müfettiş," dedi.

Yirmi iki

T□□ □□□□□□□□□□□□

“**M**Rs. Claiborne mu? Evet, onu bulduk," dedi Bayan Charlotte Holmes, "Müfettiş Treadles sayesinde."

Kendi adı Treadles'ın kulağına bir top atışı gibi geldi. Bir dizi top atışı.

Bayan Holmes, "Bayan Claiborne ile bir kez görüştüm ve sonra bir daha yerini tespit edemedim," diye devam etti. "Koruyucusu Bay Underwood kayıp olduğu için, onun hakkında polise danışmak mantıklı geldi. Bu yüzden Müfettiş Treadles'a, onun tarifine uyan kurbanlarla ilgili herhangi bir vakaya rastlayıp rastlamadığını sordum.

"O sırada Müfettiş Treadles, Sittingbourne'un dışındaki Feynham köyü yakınlarında işlenen bir cinayeti soruşturmak üzere tren istasyonuna doğru yola çıkmıştı. Yerel polis tarafından gönderilen özeti okumuştı ve kurbanın kendisini Bayan Overhill olarak tanıtmasına rağmen, elbisesinin üzerindeki çamaşır etiketinde Claiborne olarak adlandırıldığını biliyordu."

Treadles yere yığılıp göğsünü tutarak rahatlamak istediğinde çok sesli nefes almamaya çalıştı. Neyse ki bugün Başmüfettiş Talbot'la görüşür görüşmez meseleyi itiraf etmişti.

Yine de, emekli subayın ona doğru bakışı bir iğne yağmuru gibi geldi. "Bu ne zamandı, Müfettiş?" diye sordu başmüfettiş, cevabı çok iyi bildiği halde.

"Dört gün önce, efendim," diye yanıtladı Treadles. Sesi gıcırıyor muydu?

Üç gün önce, Bayan Claiborne'un cesedini inceledikten sonra, Bayan Holmes ona mümkünse Kent'te daha fazla kalmasını tavsiye etmişti. Hiçbir sebep göstermemişti ama Holmes onun tavsiyesini ciddiye almış ve soruşturmayı uzatmıştı.

Dün sipariş ettiği balık havuzunun taranması, Bayan Claiborne'un valizini ortaya çıkarmış ve yerel polislerin hayranlığını kazanmıştı. Bu keşif onu cinayeti çözmeye yaklaştırmamış olsa bile, Kent'te uzun süre kalması, Charlotte Holmes cinayet zanlısı olmadan hemen önce onunla hiçbir ilgisi olmadığı anlamına geliyordu.

Bu yüzden mi ona böyle yapmasını tavsiye etmişti?

Başmüfettiş Talbot bir süre daha Treadles'a baktıktan sonra dikkatini tekrar asıl şüpheliye çevirdi. "Bayan Holmes, üç gün önce Lord Bancroft'u görmeye gittiniz."

"Bu doğru. Ona Bayan Claiborne'un öldüğünü söyledim."

"Peki tepkisi ne oldu?"

"Pek de umurunda değildi."

"Neden sadece bir not göndermediniz Bayan Holmes? Sizin kalibrenizde bir araştırmacı, bu haberin Lord Bancroft için pek de önemli olmadığını biliyor olmalıydı."

Treadles kıpırdanacaktı ama Bayan Holmes kıpırdamadan durdu. "O anda yapılacak en nazik şey bu gibi görünüyordu."

"Ondan bir gün önce Ravensmere'deki kayıtlar sizin başka bir ziyaretinizi daha kaydetmiş. *Bu* ziyaretin sebebi neydi?"

"Lord hazretlerini soruşturmamdan haberdar etmek için."

"Size göre, Bay Underwood'un nerede olduğuna dair kayda değer bir şey bulamadınız. Böylesine boş bir başarı, Lord Bancroft'a sunmak için şahsen bir seyahati mi gerektiriyordu?"

Lord Bancroft için çok az şey yapabildiği ısrarına rağmen bu kadar çok ziyaret etmesi şüpheli görünüyordu.

"Hiçbir sonuç alınamadığında," dedi Bayan Holmes ciddiyetle, "müşteriye her türlü çabanın sarf edildiğini bildirmek daha da önemli hale gelir."

Treadles'ın aklına müthiş bir şarlatan olabileceği düşüncesi geldi.

Başmüfettiş Talbot'un şarlatanlara karşı dayanıklı olduğu anlaşıyordu. "Bayan Holmes, Lord Bancroft'u görmek için sebepsiz yere yaptığınız tüm o yolculuklar, aslında Ravensmere'in yapısını incelemek için miydi?"

"Bununla ilgilenmeli miyim?"

"Eğer onu o hapisneden kurtarmak istiyorsan."

"Peki, onun dostu olmayan ben bunu neden yapayım?"

"Çünkü Ravensmere'den uzakta onu öldürmek çok daha kolay olurdu."

Talbot gülümsedi. "Dün gece neredeydiniz, Bayan Holmes?"

Treadles bu soruyu beklemesine rağmen ter içinde kaldı.

"Başmüfettiş-"

"Sizi doğruyu söylemeniz konusunda uyarmak isterim, Bayan Holmes," dedi hasmı, yumuşak sözleri Treadles'ın kulağına çekiç gibi iniyordu. "Sizi tutuklamak için yeterli kanıtım var ve suçlular daha azıyla yargılanıp mahkûm edildi. Şimdi iyi düşünün Bayan Holmes. Dün gece neredeydiniz?"

Yirmi üç

T             

RSittingbourne'dan dönen Charlotte tren değiştirdi ve tekrar Ravensmere'e doğru yola  ıktı.

Bu kez Lord Bancroft çoktan küçük yan bahçeye girmişti. Onun yaklaşmasıyla elindeki dergiye yere fırlattı.

Charlotte dergiye baktı, *Cornhill*'in yeni bir sayısıydı. "Umarım yeterli okuma materyaliniz vardır lordum?"

"Pek sayılmaz. Bunu zaten    kez okudum," dedi sabırsızlıkla. "Neden tekrar geldiniz Bayan Holmes?"

H    erkek gibi giyinmiş olan Charlotte bir elini ceketinin cebine soktu ve başparmağını çift ağızlı açıklığın üzerine koydu. "Başka k   haberlerim de var: Bayan Claiborne da öldü."

Bay Underwood'a gösterdiği sert tepkinin aksine Lord Bancroft kaşlarını  atmadı. "Konuyla ilgisi yoktu."

Charlotte'un buna itiraz etmesi zordu, en azından onun bakış açısından. Bayan Claiborne'un bir önemi varsa bile, bu sadece Bay Underwood içindi ve artık böyle şeyleri umursayamazdı. Ve o, Lord Bancroft'un kölelerine mesaj ulaştırmak için kullandığı tek araç olamazdı.

Lord Bancroft umursamaz bir tavırla, " ıkarken kapıdaki görevliye onun adını izinli ziyaretçiler listesinden çıkarmasını söyleyebilirsiniz," dedi.

Onun duygusuz bir insan olduğunu biliyordu; yine de, yıllarca yatağını paylaşmış bir kadının vahşi ölümüne verdiği bu tepki dikkat çekiciydi. Ama Charlotte onun isteğini kapıdaki muhafızlara iletmeyi ihmal etmedi.

"Ah, çok yazık," dedi bir gardiyan. "Ne kadar güzel bir kadın, Mrs. Claiborne. Onu listeden çıkarmamızın bir nedeni var mı?"

"Lord Hazretleri bir daha gelmeyeceğini söylemekten başka bir şey söylemedi."

Gardiyan başını sallamaya devam etti. "Üç hafta önce ona daha iyi bakmalıydım, eğer bir daha gelmeyeceğini bilseydim."

"Evet, bayım," dedi Charlotte, "bugün şanslı gününüz, çünkü yanımda Bayan Claiborne'un bir fotoğrafı var. Onu karşınızda görmekle kıyaslanamaz ama yine de işte size bir bakış daha."

Muhafız madalyonu hevesle kabul etti. Dudaklarını şapırdattı. "Ah, ne güzel bir kadın. Gülümsemesi de çok cömert. O gülümsemeleri özleyeceğim. Özleyeceğim."

Önceki akşam, Holmes eczaneye Bayan Farr'la bir bağlantısı varmış gibi görünen bir not göndermeden önce Lord Ingram'a telefon etmişti. O anda kaçamayacak durumda olan Lord Ingram, eczaneye göz kulak olması için başka birini göndermişti.

Ajan birkaç saat sonra geri dönmüş ve utanarak, dükkan akşam için kapandıktan çok sonra genç bir adamın dükkandan bir mesaj almaya geldiğini gördüğünü, ancak adamın bir köşeyi dönüp gecenin içinde kaybolmasından önce onu on dakikadan fazla takip edemediğini bildirmiştir.

Lord Ingram ertesi gün deneyi tekrarlamaya karar vermişti. Holmes'un elini iyi bir şekilde taklit ederek bir not daha yazdı ve mesajı postaya verdi. Londra'da posta dağıtımı oldukça sık ve hızlıydı; farklı semtlerde yaşayan arkadaşlar bir gün içinde birkaç kez yazışabilirdi.

Deneyimleri, mektubunun eczaneye ulaşmasından önce iki saat kadar vakti olduğunu gösteriyordu. Bu süreyi mahallede dolaşmak için kullandı,

Sandviç tahtası adamı olarak eczacının sokağında bir aşağı bir yukarı devriye gezmeye başlamadan önce ara sokaklara ve arka yollara aşinaydı.

Topluluk varlıklı olmaktan uzaktı, ancak zanaatkârlar, tezgâhtarlar ve mütevazı ama düzenli geliri olan diğer kişilerden oluşuyordu. Bölgedeki en işlek caddelerden biri olan cadde, temizlik sabunu, konserve ve benzeri ürünler üretenler için makul bir pazar oluşturuyordu.

Basit kılık değiştirmesi, göz önünde dolaşmasına ve aynı zamanda gün giderek ısınırken susuzluğunu gidermek için ara sıra küçük bir birayla oturmasına izin verdi.

Korktuğu şey sıcak değil, eczane ile Bayan Farr arasındaki özel ilişki nedeniyle, gün boyunca mesaj almaya gelenlerin bunu arka kapıdan yapabilecek olmasıydı. Bu yüzden zaman zaman dükkânın arkasındaki sokağın ağzına yakın bir yere çömeliyor, elinde bir bisküvi, yorgun bir adam edasıyla bir an dinlenmeye çalışıyordu.

Ama yorgun bir adammış gibi davranmasına gerek yoktu. Bunu her gün aynada görüyordu. Aynı yorgunluk Holmes'un yüzüne de kazınmıştı. İngiltere'ye döndüğünden beri ikisi de fazla uyumamıştı; bu kötü dinlenme hali skandal yaratacak ya da uzaktan bile olsa zevk verecek bir şeyden kaynaklanmamıştı.

Ve çocuklarını şiddetle özlüyordu. Sevgili kuzenleriyle birlikte, hem mürebbiyelerinin hem de baldızının dikkatli gözleri altında harika vakit geçirdiklerini biliyordu. Yine de onların önünde tuttuğu koruyucu kalkanın çatlayıp parçalanmasından endişe ediyordu.

Bu endişenin ne kadarının kişisel koşullarından kaynaklandığını ve ne kadarının ebeveynliğin bir yan ürünü olduğunu bilmiyordu. Oturup Bayan Watson'la çocuklarını en iyi şekilde nasıl yetiştirebileceği hakkında konuşmak için zamanı olmasını diledi. Ayrıca bugünlerde sık sık yanında taşıdığı, Holmes'tan gelen son mektubu da tekrar okumak istiyordu.

Kimsenin söyleyeceği hiçbir şeyin endişelerini hafifletebileceğine inanmıyorum Ash, çünkü seninkiler mükemmel ve hatta düzgün çözümleri olmayan sorunlar. Bayan Lucinda ve Efendi Carlisle

boşanmış ebeveynler ve bir noktada hakim tutumlarla karşılaşacaklardır.

Ancak son derece şanslı olduklarını belirtmekte fayda var Çocuklar. Sağlıklılar, rahatlar ve el üstünde tutuluyorlar. Kimse kimsenin mutluluğunu ya da hayattaki başarısını garanti edemez, ama çevrelerindeki herkesin bu çaba için harcadığı çaba - Livia'nın

siz ve Bayan Potter tarafından yetiştirilmek için neler vermezdim. (Hatta Leydi Ingram tarafından bile. Bence Livia arada bir yanına gelen dişi bir aslan anneye aldırmazdı).

Holmes insanları teselli etmekte pek başarılı değildi. Ama onun sözlerinde bu kadar cesaret bulmasının nedeni tam da bu küçük özelliği idi. Çocukları için son derece şanslı diyorsa, bir şekilde öyle olmalıydılar.

Bir manavdan aldığı erikten bir ısırık aldı ve tam matarasından bir yudum almak üzereydi ki kısa boylu, bodur bir adam yanından geçti, ara sokaktan değil, caddeden. Elinde bir matem zarfı vardı.

Lord Ingram, notun el değiştirdiğini eczanenin dışından daha iyi görebileceği umuduyla, belirgin siyah kenarlıklı bir matem zarfı kullanmıştı. Ama beklemediği bir şekilde şanslı olmayı da memnuniyetle kabul ederdi.

Yavaşça ayağa kalktı, bir saniye daha bekledi ve sonra kendisi sokağa adım attı.

Charlotte Mumble'ı aramak için ciltçi dükkânına vardığında saat öğleden sonra dördü geçiyordu.

Onu ciltçi Bay Rosenblatt karşıladı, hafif kambur, kibar görünümlü bir adamdı. Kendini tanıtip amacını belirttikten sonra, "Genç Waters bugün erken ayrıldı, Bay Herrinmore. Ailesinden biri iyi değilmiş."

Kaşlarını kaldırdı. "Bay Waters'ın yetim olduğunu sanıyordum."

Johnny, Mumble ve Jessie'nin üvey kardeşler olarak büyüdüklerini, birinin ailesinin diğerini evlat edindiğini söylememişti.

Bay Rosenblatt tekerlekli bir kabartma makinesini zaten ciltlenmiş deri bir cildin kenarından geçirerek kapaktaki dikdörtgen çerçeveyi tamamladı. "Yetimler aile kurabilir, Bay Herrinmore. Genç Waters ve üvey kız kardeşi, aynı anne babadan doğan iki insan kadar kardeşirler."

"Hasta olan Bayan Ferguson değil, değil mi?"

"Oh, hayır. O iyi. Bir öküz kadar güçlüdür."

Üzerinde çalıştığı kitabın sırtının altında keskin bir çapraz desen vardı - Charlotte, Mumble'in geçen gün kesmekte olduğu parşömen şeritlerini hatırladı.

"Mumble'in adresi s i z d e yoktur, değil mi, Bay Rosenblatt?"

Şimdi başka bir kabartma çarkını çeviren ciltçi başını salladı. "Bilmiyorum."

Charlotte ona inanmıyordu ama sahtekârlık yaptığından şüphelendiğini de söyleyemiyordu. "Yarın dönmesini bekliyor musunuz?"

"Emin değilim," dedi üzüntüyle. Kabartma tekerleği bir ışık huzmesinin hızlı hizalanmasıyla ilerledi ve kahverengi deri üzerinde incelikle iç içe geçmiş sarmaşıklardan oluşan bir iz bıraktı. "Bakacağı hastanın ciddi bir rahatsızlığı var."

Charlotte'un kaşları tekrar havaya kalktı. "Çok liberal politikalarınız var, Mr. Rosenblatt, çırağınızın istediği zaman gelip gitmesine izin verin." "Oğlum artık yok ve torunum da çok genç. Genç Waters Burada bana iyilik olsun diye çalışıyor, başka bir şey için değil," dedi ciltçi üstü kapalı bir şekilde.

Charlotte bir an tereddüt etti. "O halde ona en kısa zamanda kendisini görmek istediğimi söyler misiniz? İşte adresim ve eğer beni görmeye gelirse Bay Waters'a verilmek üzere içinde yarım egemenlik var."

Mumble'a şu anki adresini vermeden konuşmayı tercih ederdi ama buna ihtiyacı vardı.

Ciltçiden mesajı ileteceğine dair söz aldıktan sonra Charlotte dükkânda bir çeyrek saat daha kaldı ve ince, yarım daire şeklinde gümüş bir broş için pazarlık yaptı. Muhtemelen Viking kökenliydi, bin yıla yakın bir yaştaydı ve neredeyse hiç çizilmemişti, tamamlanmamış halkasında küçük ama zarif dikenli uçlar vardı.

Sevgilisi için güzel bir hediye.

"Mükemmel bir gözünüz var, Bay Herrinmore," dedi Bay Rosenblatt satın aldığı şeyi sararken.

Uzman olan Lord Ingram'dı; Charlotte sadece ona olan yakınlığından faydalanıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi.

Paketi paltosunun iç cebine yerleştirirken parmak uçları, Mumble'a göstermeyi planladığı Bayan Claiborne'un madalyonunun bulunduğu zarfa dokundu.

Madalyonu çıkardı, açtı ve Bay Rosenblatt'a uzattı. "Bu arada, efendim, bu kadını hiç gördünüz mü?"

Bay Rosenblatt gözlüklerini taktı ve gözlerini kısarak küçük fotoğrafa baktı. "Neden, evet. Yaklaşık bir ay önce dükkana geldi, bir değil iki kez. Genç bayanlardan ya da genç insanlardan pek fazla müşteri kabul etmiyoruz. Genç ve güzel bir kadın dikkatimi çekti."

"Mumble'ı sordu mu?"

"Hiç de değil," dedi ciltçi büyük bir kesinlikle. "İlk ziyaretinde düğün kırtasiye malzemelerini sordu ve ben de ona ne yazık ki ısmarlama davetiyeler konusunda yardımcı olamayacağımızı söyledim. Birkaç gün sonra tekrar geldi ve tüm konuklarından el yazısıyla iyi dileklerini istemeyi planladığını ve koleksiyonu ciltli bir cilt haline getirmesine yardımcı olabileceğimi söyledi. Ben de evet dedim; eğer sayfaları getirirse son derece güzel bir kitap yapabiliriz."

Omuz silkti. "Ama sonra onu bir daha hiç görmedim."

Charlotte daha önce Jessie'nin çalıştığı çay dükkânına gitmemeye karar vermişti: Hem Jessie'yi yakalamak için çok geç kalacaktı, hem de hâlâ erkek gibi giyinmişti ve Jessie'yi sormak için etrafta dolaşan bir erkek, kadın çalışanlarıyla ilgili katı kurallar uygulayan dükkân sahibini memnun etmeyecekti.

Ancak Bay Rosenblatt'ın açıklamasından sonra fikrini değiştirdi.

Bayan Hatfield'in çay dükkânı, dekor ve genel atmosfer açısından son yıllarda ortaya çıkan pek çok çay ocağından pek farklı değildi: şeker kabuğu ve pişmiş meyve kokan, kadın müşterilere hitap eden, onlara toplum içinde yemek yiyebilecekleri güvenli ve samimi bir yer sunan temiz, rahat mekânlar.

Ama anlaşıldığı kadarıyla erkekler de çay dükkânlarından hoşlanıyordu. Tek istedikleri uygun fiyata iyi bir yemek olduğunda, her zaman bir pub ya da tavernanın gürültüsü ve sarhoşluğuyla uğraşmak istemiyorlardı.

Bu nedenle Bayan Hatfield'in çay dükkânı erkek müşterilerini geri çevirmiyordu, ama bir tarafta tuzlu ve biberli saçları olan yaşlı bir garsonla birlikte ayrılmış bir bölüm vardı. Charlotte ona Bayan Claiborne'un resmini gösterir göstermez, "Ah, onu hatırlıyorum. Dikkatinizi çekerim, efendim, buraya gelen pek çok güzel bayan var, ama o çok güzeldi. Onu sadece bir kez gördüm, ama ona hizmet eden kızla konuştuğum kadarıyla ilk müşterimiz değildi."

Bayan Hatfield beyefendiler bölümünde görevli olmayan garsonların biriyle sohbet etmek için yanaşmasını hoş karşılamayacağından, Charlotte yaşlı garsonun eline bir bozuk para tutuşturdu ve ondan Bayan Claiborne'a hizmet eden garsonla konuşmasını istedi.

Kıdemli garson birkaç dakika sonra geri geldi ve Bayan Claiborne'un çay dükkânının katkısız ekmekleriyle kazandığı ünü duyduğunu ve bu yüzden onunla ilgilenen sunucunun artık lüks otellerin bile süslü masaları için ekmek ve benzeri şeyler sipariş etmek üzere kendilerine geldiklerini gururla anlattığını bildirdi.

"Burada çalışan biri hakkında hiç soru sordu mu?"

"Pauline söylemedi. Hem böyle süslü bir hanım neden bizi tanısın ki? Bana sorarsanız Bayan Hatfield bile onun için yeterince büyük değil. Ama Pauline

ikinci gelişinde hangi otellerin bizden rulo sipariş ettiğini ve ruloların nasıl teslim edildiğini öğrenmek istediğini söyledi."

"Ve Bayan Pauline bunu biliyor muydu?"

"Oh, hepimiz biliyoruz. Bunlar Dolphin's Crown, Round Oaks ve Pettifer's. Ve gerçekten güçlü bir sırtı olan bir kızımız var. Teslimatları o yapıyor."

Pettifer's, Bayan Claiborne'un Charlotte ve Bayan Watson'la buluşmak istediği ve evine girmeye çalışan genç adam ve genç kadınla karşılaştığını iddia ettiği oteldi.

Buluşmayı teklif ettiğinde Jessie'nin çay dükkânını temsilen otele sık sık geldiğini bilmeme ihtimali neydi?

Lord Ingram, Holmes ve Bayan Watson basit bir akşam yemeği için otururken otele döndü. Bayan Watson onu kucaklamak için ayağa fırladı. Holmes da onu şaşırtacak şekilde aynı şeyi yaptı. Hiç yapmadığından değil, ama kesinlikle başkalarının önünde değil, üstelik bu kadar rahat bir şekilde.

Biraz utandı ve son derece memnun oldu.

Bayan Watson şaşkınlığını gizleyerek adamın eline bir tabak yemek tutuşturdu ve bugün neler öğrendiklerini anlattı.

"Görüyorsunuz ya, lordum," dedi bifeğini keserken, "Bayan Claiborne bize Bay Underwood'un boksörlerinden habersiz olduğu konusunda bir sürü yalan söyledi. Mumble ve Jessie'nin nerede çalıştığını bile biliyordu."

"Johnny'yi işten ayrılmadan hemen önce yakaladım," diye ekledi Holmes. "İlginçtir ki, ne o ne de inşaat ustabaşı onu tanıdı - gerçi bir ay önce Johnny başka bir şantiyede çalışıyordu. Daha sonra Unicorn of the Sea'ye gittim. Bar sahibi Bay Mowlem de onu hayatında hiç görmediğinden emin olduğunu söyledi."

Yüzünü yana çevirdi ve elinin içine doğru esnedi, sonra da patates kabuğuna yumuldu. O da yüzüstü tabağına düşecekmiş gibi hissetti.

Sadece Bayan Watson'ın hâlâ soruşturma üzerine düşünecek sinirsel enerjisi vardı. "Zaten ölmemiş olsaydı, tüm bu yalanlar beni ona kızdırırdı. Kaçarken -büyük ihtimalle gecenin bir yarısı- birinin salonuna girmesine izin verecek kadar aklından ne geçiyordu?"

Holmes patatesinin üzerine tuz ve biber serpti. "Belki de Bay Underwood'a kapıyı o açmıştır?"

"Ama ölmüştü!" diye haykırdı Bayan Watson.

Lord Ingram bile bu fikir karşısında şaşkına dönmüştü. Sandviçinden bir ısırık aldı ve Holmes'a baktı.

"Bay Underwood'un kesin ölüm zamanını bilmiyoruz," dedi Holmes. "Ya da Bayan Claiborne'unkini."

"Ama neden onu öldürmek istesin ki?" Bayan Watson bilmek istiyordu.

Holmes omuz silkti. "Belki de sonunda onun Lord Bancroft ile evlilik görüşmeleri yaptığını öğrenmiştir?"

Ne de olsa bunlar, Bay Underwood'un artık düzenli olarak evde vakit geçirememesinden sonra gerçekleşmişti.

Bayan Watson inanamıyordu. "Peki daha sonra onu kim öldürdü? Lord Bancroft, eski metresinin intikamını almak için mi?"

Holmes suyundan bir yudum aldı. "Lord Bancroft, ölüm haberini iletteğimde eski metresini tamamen ilgisiz ilan etmekte gecikmedi."

"Sonra ne oldu? Bayan Claiborne Bay Underwood'u öldürdü ve Lord Bancroft da onu Bay Underwood için mi öldürdü?"

"Bu daha inandırıcı bir versiyon. Eğer Lord Bancroft, Bay Underwood'un yerini bulmasına yardım etmem için beni zorlamak amacıyla

kız kardeşimi kaçırmaya istekliyse, muhtemelen onu öldüren kişiye de intikam alacak kadar kızgındır." Lord Ingram, "Böyle bir şeyi yapabilecek

insan gücüne sahip mi?" diye sordu. "Bunun için Bayan Claiborne'u takip ettirmiş olması gerekir, değil mi? Ve eğer onu çoktan önemsiz bulduysa, o

zaman neden

bu kadar kaynağı ona mı harcayalım?"

Bayan Watson alnını ovuşturduktan sonra ayağa fırladı.

"Aman Tanrım, lordum, Bayan Charlotte muhasebeciyi ziyaret ettiğinde, Bay Underwood'u soran bir Bayan Anderson olduğunu öğrendiğini hatırlıyor musunuz?"

Holmes'a döndü. "Sizce Bayan Charlotte, Bayan Claiborne ile değil de diğer kadınla mı uğraşıyoruz?"

"Ash, gün doğumundan gün batımına kadar hiçbir şey yapmana gerek kalmaması için 'kırık' uzvunu destekleyerek Stern Hollow'da biraz zaman geçirmeyi özlemle mi düşünüyorsun?"

Akşam yemeği bitmişti ve Lord Ingram'ın tekrar yola çıkmadan önce nadiren birkaç saati vardı. Bu süreyi Holmes ile yatakta geçirmeyi tercih etmişti. Ama daha önce yakındığı gibi, tamamen giyinik bir halde, başlarının yanları birbirine değecek şekilde, ikisi de yarı uykulu yatıyorlardı.

Onun yavaşça, hafifçe geveleyerek sorduğu soru karşısında uykulu bir şekilde kıkırdadı. "Kendinden bahsediyorsun Holmes, ayakların bir sedirin üzerinde ve yanında bir tabak kekle. Biraz ata binmek isterdim ama ne yazık ki Stern Hollow'da bunu yapamam, 'kaza'mın yaralarını sarmaya çalıştığım sürece olmaz. "

Kıkırdadı ve bir anlık sessizliğin ardından, "Neredeyse tüm hazırlıklarımızı tamamladık. Buna inanabiliyor musunuz?"

"Hayır, buna inanamıyorum. Gözlerim bana ilk görev listemdeki neredeyse her maddenin üstünü çizdiğimi söylüyor ama her gün kontrol etmem ve yapmam gereken daha fazla şey çıkıyor."

Çünkü hiçbir zaman yeterince hazırlıklı olabileceklerini kabul edemiyordu. "Ya bundan tek parça halinde çıkmayı başarırsak?"

Gözlerini açtı. "Stern Hollow'da bana çok sorun çıkaran kapıyı hatırlıyor musun?"

Yüzüstü döndü ve dirseklerinin üzerinde doğrulmaya başladı. "Çocuklarınız için yaptığınız küçük kulübenin yanındaki mi? Elli fitlik bir sınırı değiştirmek ve ardından yeni bir ferforje kapıyı kendiniz tasarlamak zorunda kaldığınız uzak ahşap kapı mı? Hiç görmediğiniz ve üç haftanızı alan kapı mı?"

Holmes birinin ona söylediği her şeyi hatırlıyordu, hatta birinin ona söylediğini hatırlamadığı şeyleri bile. Bu nedenle, Holmes'un

Kapı konusu, cinayet zanlısı olarak muamele gördüğü sırada, Başmüfettiş Fowler'ın kendisine sorduğu, herkes tarafından ülkenin en güzellerinden biri olarak kabul edilen arazisine bakmaktan zevk alıp almadığı sorusuna verdiği yanıtta gündeme gelmişti.

Ama o zamanki cevabı bir hayal kırıklığı olmuştu. Özel olarak Stern Hollow ile ilgili değil, genel olarak hayatıyla ilgili. Çöküşe geçmişti. İstedikini ve başardığını düşündüğü hayatın bir serap olduğu ortaya çıkmıştı. Ve bir sonraki adımda ne yapacağını bilmeden yükümlülüklerini yerine getiriyor, mükemmel bir yol olduğunu düşündüğü şey onu uçurumdan aşağıya sürüklüyordu.

"Yeni kapıyı o zamandan beri birkaç kez gördüm, aslında, küçük kulübeye oldukça yakın olduğu için. Ve onu çok beğendiğimi fark ettim. Yakışıklı ve sağlam, rahatça açılıp kapanıyor; bir kapıda olması gereken her şey var."

Dikkatle dinledi, artık hiç uykulu görünmüyordu.

"Son zamanlarda düşünüyorum da, eğer en büyük sorunum sadece sorunlu kapılar olsaydı, gerçekten de çok mutlu bir adam olurum."

Çünkü onun gibi o da bazen uçurumun ötesinde, dalmanın ötesinde yeni bir dünya keşfettiğini öğrenmişti. Boşandığı için rahatlamıştı, görünüşünü korumak zorunda olmadığı için rahatlamıştı, kendini bir daha asla algılanan herhangi bir mükemmellikle ölçmemesi gerektiği için rahatlamıştı.

Artık kendini malikânesine bağlı hissetmiyordu, çünkü onu bağlayan asla malikâne değil, kendi ulaşılabilir beklentileriydi. Artık günlük hayatını dört gözle bekliyordu - Stern Hollow'un huzurunu ve sessizliğini, çocuklarının kahkahalarını ve gevezeliklerini ve Holmes'tan haftada birkaç kez gelen mektupları, göğüs cebindeki küçük, güven verici zarfları.

Ve daha az sıradan deneyimleri de aynı şekilde dört gözle bekliyordu.

"Kapıyı beğenmenize sevindim," diye mırıldandı. "Kapıyı gördüm ve gerçekten de değerli bir kapı."

Sevgilisi mışıl mışıl uyuyordu, komodinin üzerindeki seyahat çalar saati onu bir buçuk saat sonra uyandırmak üzere ayarlanmıştı.

Charlotte bir elini onun göğüs kafesine koydu ve gömleğinin sıcak kambrik kumaşını, göğsünün her nefeste düzenli olarak inip kalkışını hissetti. O kadar çok şey yapmıştı ki. Son birkaç gün içinde, diğer tüm görevlerine ek olarak, onun için çeşitli arşivlerin derinliklerini araştırmış ve yaşlı Bayan Calder'ın deniz tatilinde hâlâ bir midye kadar mutlu olduğundan emin olmak için Torquay'e bir gezi daha yapmıştı.

Adam kapanan kapıya baktı.

Resim bir süre önce tamamlanmıştı ve onun bunu bildiğinden şüpheleniyordu.

O zaman bu onu nerede bıraktı?

Artık hikâyenin nasıl ilerlemesi gerektiğini biliyordu, onların hikâyesinin nasıl ilerlemesi gerektiğini. Ama... sonra.

Şimdi uykuya ihtiyacı vardı ve onun da öyle.

Lord Ingram otele sadece yemek yemek ve birkaç saat dinlenmek için gelmemişti elbette. Charlotte'a bir adres verdi, ikinci mektubu eczaneden alan adamı takip ettiği yer.

Charlotte, yaşlı bir kadın kılığına girerek ertesi gün kuşluk vakti eve ulaştı - daha erken olmasını isterdi ama süt teslimatları ve acil durumlar dışında insanlar sabahın köründe birbirlerinin kapısının önünde belirmezdi.

Cadde aşırı kalabalıktı -Londra'nın pek çok yerinde olduğu gibi. Yıpranmış ama henüz harap olmamış evler yanak yanağa doluydu, çamaşır sıraları esintide dalgalanıyordu. Burası, büyük çocuklar da dahil olmak üzere hemen herkesin işe gittiği türden bir mahalleydi. Charlotte yürürken, sadece beş ya da altı yaşlarında bir çift çocuk, birinin küçük ön bahçesinde kazdıkları topraktan ona baktı.

Beklediği gibi, kapıyı çaldığında cevap alamadı. Sokağın aşağısındaki bir sonraki eve, sonra da bir sonrakine geçti, ta ki kucağında yürümeye başlayan bir kız çocuğu olan zayıf görünümlü yaşlı bir kadın kapıyı açana kadar.

"Kusuruma bakmayın, hanımefendi," dedi Charlotte. "Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Ama Bayan Trimmer'ı arıyorum. Eskiden şuradaki 17 numarada oturuyordu."

İşinin ehli olmakla yetinmeyen Lord Ingram, Londra'nın belediye kayıtları aracılığıyla evin sahibinin kimliğini öğrenmişti: Mesleği fayton şoförlüğü olan Robert Epping. Bu da pek yardımcı olmayınca, şehrin kayıtlarında evin sekiz yıl önce bir komşu kavgasının yaşandığı yer olarak geçtiğini ve o zamanki sakininin elli altı yaşındaki Bayan L. Trimmer olduğunu keşfetti.

"Oh, ama çok geç kaldınız, hanımefendi," dedi yaşlı kadın. "Bayan Trimmer iki yıl önce vefat etti."

"Canım benim. Hiçbir fikrim yoktu ve ben sadece beş mil uzakta yaşıyorum! Zavalılık, umarım ölümü kolay olmuştur."

"Şükürler olsun ki öyleydi. Zatürre oldu ve hızla öldü."

Charlotte bir dakika boyunca hayatın aniden değişmesinden yakındı ve sonra, "Acaba hanımefendi, şu anda orada her kim yaşıyorsa, Bayan Trimmer'la oturup sohbet ettiğimiz ön odaya bir göz atmama izin verirler mi?" diye sordu.

"Çok meşgul insanlar olmaları ve neredeyse hiç eve gelmemeleri dışında neden olmasın anlamıyorum."

Charlotte ihtiyatlı bir yüz ifadesi takındı. "Umarım çalışıyormuş gibi görünüp günlerini meyhanelerde ve kumarhanelerde geçirmiyorlardır. Benim de böyle bir yeğenim vardı ve kız kardeşim için korkunçtu."

"Hayır, o konuda endişelenmeyin. 17 numarada mükemmel gençler. Mumble ve Jessie'den daha çalışkan ya da daha iyi komşular bulamazsınız, bulamazsınız hanımefendi."

Yirmi dört

Mumble ve Jessie.

Charlotte pek şaşırmamıştı. İki genç boksör, Gece yarısı gözetimleri ve muhtemelen haneye tecavüzleriyle, merhum sponsorlarına olan ilgilerinin normal kabul edilenin çok ötesinde olduğunu zaten açıkça ortaya koymuşlardı.

Kız kardeşini şiddetle seven, keder ve öfkeyle yanıp tutuşan Bayan Farr için araştırma yapmaları anlamlıydı.

İntikam benimdir; karşılığını vereceğim.

Charlotte, Sherrinford Holmes olarak, Bayan Farr'a Mimi Duffin'in öldürülme nedenini açıklamıştı - başka birine benziyordu -Ama ölümünden sorumlu olan kişinin kimliğini bilmiyordu. Müfettiş Treadles bile gerçeği bilmiyordu. O halde Bayan Farr kız kardeşini kimin öldürdüğünü nasıl öğrenmişti?

Gerçeğe giden dolambaçlı bir yol mu bulmuştu?

İmkânsız değildi. Gazetelerden, Sherlock Holmes'un o sırada Lord Ingram Ashburton'ın evi olan Stern Hollow'daki soruşturmaya yardım ettiğini öğrenebilirdi. Ama muhabirlere olayların son derece düzeltilmiş bir versiyonu verilmişti ve Lord Bancroft'un adı bir kez bile geçmemişti. Bu kadar az bilgiyle, kısa bir süre sonra kamu hayatından çekilmiş olan bu kardeşin önemini anlayabilir miydi?

Davanın iç karmaşıklıklarından bihaber olan Bayan Farr bu muhteşem mantık sıçramasını yapabilseydi bile, Bay Underwood'un Lord Bancroft için çalıştığını nasıl öğrenebilirdi? Lord Bancroft'un rolü gölgede kalmıştı ve Bay Underwood en azından resmi olarak aynı bakanlığa bağlı bile değildi.

Yine de Mumble ve Jessie, Bay Underwood'un ortadan kaybolmasından sonra hayatlarına sessizce devam ettikten sonra, birdenbire onun nerede olduğuyla aşırı derecede ilgilenmeye başlamışlardı.

Bu dönüş ne sebep olmuştu? Mimi Duffin'in intikamını almak için Bayan Farr'ın emriyle Bay Underwood'u mu öldürmüşlerdi?

Gençlerin Bay Underwood'a övgüler yağdırdığı düşünüldüğünde bu düşünce sarsıcıydı. Charlotte sarsıcı olasılıklardan nadiren kaçınırdı ama bu seferki çetrefilli bir soruyu gündeme getirmişti.

Lord Bancroft, Bay Underwood'u kimin ve neden öldürdüğünü öğrenmek istemişti. Ama Bay Underwood'un ölümünden gerçekten de Mumble, Jessie ve nihayetinde Bayan Farr sorumluysa, Charlotte onların isimlerini -ve kaderlerini- o adama kolayca teslim edebilir miydi?

Ama o yapmadıysa, Bernadine ne olacak?

Mumble o gün işte değildi ama Jessie oradaydı. Daha önce yaşlı kadın kılığında çay dükkânını ziyaret etmiş olan Charlotte, saat dörtten kısa bir süre önce kendisi olarak geri döndü, birkaç şey aldı ve Jessie'nin elinde bir alışveriş sepetiyle arkadaki ara sokaktan çıkıp yaya kalabalığına karıştığını görmek için tam zamanında çıktı.

Kız neredeyse bir omnibüsten daha hızlı yürüyordu. Charlotte kariyerinin başında, dayanıklılığın işinin bu kadar önemli bir parçası olacağını hayal etmemişti. Neyse ki son bir yıl içinde daha fit ve güçlü bir kadın olmuş ve birinci sınıf yürüyüş botlarına yatırım yapmıştı.

Neredeyse Bayan Jessica Ferguson'un takip edilmek konusunda hiçbir önlem almamış olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı ki Jessie

Peynirci dükkânı. Bu, Charlotte'a yakındaki bir ara sokağa girip şapkasındaki tüyleri çıkarmış, ceketinin büyük bir kısmını kaplayan kirli bir şal ve oldukça dolu el çantasını ters çevirip bazı katlarını açarak büyük bir alışveriş torbasına dönüştürmüş olarak yeniden ortaya çıkması için zaman kazandırdı.

Jessie peynirci dükkânından bir yuvarlak sert peynirle çıktı. Peyniri alışveriş sepetine koydu ve bir sonraki adımda nereye gideceğine karar veriyormuş gibi gelişigüzel etrafına bakındı. Bir manavın solmuş marullarını incelemek için eğilmiş olan Charlotte, göz ucuyla Jessie'nin caddede ilerlemeye devam ettiğini gördü.

İki kavşak sonra Jessie bir fırının içinde kayboldu. Bu Charlotte'un duraksamasına neden oldu. Bayan Hatfield cömert biri değildi, ama bugün Charlotte'a hizmet eden konuşkan garsonun söylediğine göre, fırın sahibi giderek ünlenen katkısız ekmeklerinde çalışanlarına makul indirimler yapıyormuş. Bu nedenle Jessie'nin eve dönerken başka bir fırına uğramasının hiçbir anlamı yoktu.

Charlotte fırının arka kapısının nerede olabileceğini tahmin etti, kesişen sokağa döndü ve bir reklam sütununun arkasına gizlendi. Orada şalını ve küçük şapkasını çantasına bıraktı ve uzun bir önlük ile kolalı bir şapka giydi. Sonra reklam sütununun diğer tarafına geçerek, sanki boş bir anını değerlendiren bir hizmetçiymiş gibi, sütuna yapıştırılmış el ilanlarını inceledi.

Sırtını sokağa dönmüştü ama yakındaki bir pencerenin yansımasından Jessie'nin arka sokağın girişine doğru ilerlediğini gördü. Jessie sola döndü ve acele etti, daha önce güneye yönelmişken batıya yöneldi. Ama sonra bir kez daha sola döndü ve yine eski yönünde, ama başka bir sokakta ilerlemeye başladı.

Bir iki kez bakmak için arkasına döndü. Ama Charlotte artık önlüğünü çıkarmış ve elinde büyük bir şemsiye tutuyordu - yağmur yağmaya başlamıştı - bütün bir yaya trafiği kaldırımına karışmıştı, gerçek bir siyah şemsiye nehri.

Jessie her ikisinin de yakınından geçmesine rağmen eve ya da eczaneye gitmedi. Bunun yerine birkaç sokak daha batıya saptı ve kendini cep büyüklüğünde ama çok kullanılan bir ön bahçesi olan bir eve bıraktı.

Çepeçevre yerleştirilen kafesler bezelye, fasulye ve patlıcanı destekliyordu. Çeşitli otlar bir tarafta küçük bir yükseltilmiş yatağı dolduruyordu. Diğer tarafta ise pazı, hindiba ve turp kendi küçük parsellerinde yetişiyordu.

Çok uzak olmayan bir yerde, Charlotte bir endüstriyel ve ticari sanat okulu buldu ve girişken kapı görevlisiyle okula ne tür öğrencilerin kabul edildiği ve müfredatlarını bitirdikten sonra nerede iş bulabilecekleri hakkında bir sohbete girişti.

Yakınlarda başka nasıl oyalanabileceğini düşünmeye başlamıştı ki Jessie ortaya çıktı ve sorunu onun için çözdü. Jessie doğruca evine gitti. Charlotte onun peşine takılarak bir süre mahallede dolaştı, on beş dakika sonra Jessie'nin hâlâ evde olduğundan, açık pencereden ön odadaki duvarları ve mobilyaları sildiğinin görüldüğünden emin olmasına yetecek kadar.

Charlotte, Jessie'nin ziyaret ettiği eve doğru yöneldi.

Kapıyı çalması beklediğinden daha hızlı bir şekilde cevaplandı.

"Şalını ne zaman hatırlayacağını merak ediyordum, Jes-"

Kapıyı açan kadının bir gözü sütlü ve kördü, diğer gözü ise koyu deniz salyangozu mavisiydi. Bayan Farr.

Sevecen ifadesi yerini temkinliliğe bıraktı. "Kimsin sen?"

Charlotte'un hatırladığından çok daha kırılgan görünüyordu, sanki ağır bir hastalığa yakalanmış ve uzun bir süre ölümün kıyısında oyalanmış da şimdi yavaş yavaş iyileşiyormuş gibiydi. Sesi cızırtılıydı, saçları inceydi, simsiyah elbisesi vücudunu bol ve biçimsiz bir şekilde sarıyordu.

Yine de kapısının eşiğinde bir yabancı görünce bakışları bir hançer gibi keskinleşti. Harcourt'un anne ve kızını o kadar etkileyen güzel gizem hiçbir yerde yoktu, sadece yeni bir tehlikeyle karşı karşıya kalan bir hayatta kalanın taş gibi sert savunması vardı.

Charlotte daha kendini tanıtamadan Bayan Farr'ın gözleri kısıldı - sol gözünün görme yetisini kaybetmesine neden olan talihsizlik sol gözünü etkilememişti.

Göz kapaklarının hareketlerini kontrol eden kaslar. "Seni daha önce nerede görmüştüm?"

Charlotte mantıksız bir korku dalgasını geri itti. "Beni ilk kez geçen yaz Genel Postane'nin yakınında görmüştün. Mavi kumaştan bir ceket ve etek takımı giyiyordum. Yanınızda küçük bir kız vardı ve içinde bulunduğunuz durumdan o kadar etkilenmişim ki, öğle yemeğimin yanı sıra ona vermem gerekenden daha fazla para verdim. Ama kızınız cebimdeki bir sterlinlik banknotu aldı."

Bayan Farr kaşlarını çattı. "Ve siz de o pound için mi buradasınız?"

Charlotte onun yanından geçerek antreye girdi ve ön kapıyı kapattı. Şimdi Sherrinford Holmes'un sesiyle konuşuyordu -ya da ağzında ortodontik bir cihaz olmadan onun hafif bozuk telaffuzuna en fazla bu kadar yaklaşabilirdi. "Gerek yok. Geçen sonbaharda kız kardeşinizin kayboluşunu araştırdığımda veznedarıma sizden fazladan bir pound almasını söyledim."

"O sen miydin?" Bayan Farr'ın sesi şimdi bir tuğlanın üzerinde sürüklenen testere gibi çıkıyordu.

Charlotte, Sherrinford Holmes olarak ona çok yardımcı olmuştu ve çok da istekliydi. Ama Bayan Farr'ın sorusunda herhangi bir onaylama yoktu, sadece artan bir güvensizlik vardı.

"Ben birçok yüzü olan bir kadıyım, iş için yani."

"Ne istiyorsun?"

"Bunu medeni insanlar gibi çay içerken tartışalım mı?" dedi Charlotte, evin derinliklerine doğru ilerleyerek.

Bayan Farr'ın salonu çok sayıda uyumsuz sandalyeyle sıkışık. Zemin ayakların altında sarkıyordu. Duvar kağıdının deseni zorlukla seçilebiliyordu. Ev temizdi ve az çok düzenliydi ama ev sahibesinin, evinin bir ziyaretçiye nasıl görünebileceğini pek düşünmediği açıktı.

"Son zamanlarda Bay Victor Meadows'un faili meçhul cinayetiyle ilgili özel bir soruşturma üzerinde çalışıyorum," dedi Charlotte odanın ortasından.

Bayan Farr salonun kapısında durmuş Charlotte'u izliyordu. Merhum kocasının adını duyunca, sanki Charlotte'a değil de doğrudan bir basilisk'in gözlerine bakıyormuş gibi büyük bir katılık kapladı içini.

"Bu ismi tanıdığınızı görüyorum Bayan Farr," diye mırıldandı Charlotte. "Evlilik yoluyla yeğeniniz olan Bayan Harcourt'u arıyorum. Annesi Bayan Harcourt artık hayatta değil. Ama yıllar önce çektiği bir fotoğraf sayesinde sizi ve Bayan Duffin'i tanıyabildim."

Bayan Farr konuşmadı. Nefes alıyor gibi bile görünmüyordu.

Charlotte alışveriş çantasının derinliklerine daldı ve kahverengi kâğıttan bir paket unlu mamul çıkardı. Şöminenin yanındaki cılız yuvarlak masanın üzerinde, Jessie'nin ziyareti için orada duran çay takımları henüz kaldırılmamıştı. Yakındaki bir sürahidenden çaydanlığa su doldurdu ve ispirto lambasının üzerine kaynaması için yerleştirdi. Bayan Farr ayaklarını sürüyerek salona girdiğinde Charlotte öğleden önce Bayan Hatfield'in çay ocağından aldığı limonlu bisküvileri ve dilimlenmiş kekleri çoktan hazırlamıştı.

Bayan Farr bir kez daha, bu kez daha ısrarlı bir şekilde, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Sesi hırıltılı kalmıştı ama aksanı değişmiş, sokaklardaki kabalık yerini sıkı bir mürebbiyenin gözetiminde yapılan güzel konuşma egzersizleriyle kazanılan bir cilaya bırakmıştı.

Charlotte yerine oturdu. "Tam olarak emin değilim. Noel Arifesi Cinayeti pekâlâ yeni bir soruşturmaya konu olabilir.

"Davaya baktığımızda, birisinin cinayeti sizin işlediğinizi ve soruşturma memuru genç ve güzel bir kadının asılmasını istemediği için paçayı kurtardığınızı iddia etmesi zor olmayabilir."

Bayan Farr orantısız, riktus benzeri bir gülümseme verdi. "Zavallı müfettiş. Bunu hak edecek ne yaptı?"

Alaycı bir cevap.

"Ben de bununla ilgileniyorum," dedi Charlotte. "Bu arada, o meşum Noel arifesinde neler olduğuna dair bazı tahminlerim var. Bilinmeyen çok şey olduğu için, tahminlerim zorunlu olarak bir dizi varsayıma dayanıyor.

"İlk olarak, davaya atanan polis müfettişinin bir yetenekli bir araştırmacı. Yazdığı rapor açık ve netti, bundan sadece yüksek derecede mesleki yeterlilik çıkarabilirim.

"Bundan sonra Bayan Harcourt'un size karşı hissettiği bağlılığın gerçek olduğunu varsayıyorum. Bayan Harcourt'un size karşı açık, hatta hevesli tavrına bakılırsa

Harcourt sizden ve annesiyle yıllar boyunca cinayet üzerine yaptıkları sınırsız tartışmadan bahsediyor, ya merhum Bayan Harcourt'un size karşı tamamen temiz bir vicdanı olduğu sonucuna varmalıyım Bayan Farr, ya da karşılaşma talihsizliğine uğradığım en sinsi yalancı ve suçlu olduğu."

Bayan Farr'ın dudakları kıpırdadı, sanki eski baldızının kötü niyetli biri olduğu fikri onu eğlendirmişti.

"Şu an için ben ilk yorumu seçiyorum: Bayan Harcourt cinayeti tartışırken kendini özgür hissetti, zira cinayeti büyük bir suçlunun övünme arzusuyla değil, perçinlenmiş olduğu için tartıştı. Ve Manchester'dan kayboluşunuzdan sonra sizin için endişelendiği için.

"Bu iki varsayım göz önünde bulundurulduğunda, Bayan Harcourt'un kızına yaptığı ilginç bir gözlemi ele almaya başlayabiliriz: her halükarda uygun bir ana şüpheli olan kendisi, polis tarafından çok az ilgi görmüştür.

"Bunu gerçek bir şaşkınlık ifadesi olarak kabul edersek ve dedektif müfettişin genel yetkinliği önermesini kabul edersek, o zaman bunu onun açısından bir dikkatsizlik olarak değerlendiremeyiz. Bayan Harcourt'a çok az ilgi gösterdiğini düşünüyorum çünkü onun suçsuz olduğunu zaten biliyordu, bu da kimin suçlu *olduğunu* bildiği anlamına gelir."

"Ama cinayeti kimin işlediğini biliyorsa, neden tutuklama yapmadı?"

Bayan Farr ilk şokunu atlatmış, çay masasında Charlotte'un karşısına oturmuştu. Sorusu sıradan, kibarca ilgilenen bir seyircinin sorusu gibiydi.

Çaydanlık fokurdadı ve buğulandı. Charlotte daha önce boşalttığı çaydanlığı ısıttı, sonra taze çayı demlemeye bıraktı. Evin önünden geçen bir yaya bu sıradan tabloya, çay içen iki kadının komşular ve süt fiyatları hakkında dedikodu yapmasına pek aldırış etmezdi.

"Kesin konuşamam," diye devam etti Charlotte, "ama rahmetli kocanız Bay Victor Meadows'u öldürmüş olmanız oldukça mümkün."

Bayan Farr kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yatak odasının her iki kapısı da içeriden kilitliydi."

"Doğru, ama *ne zaman* kilitlendiler? Sabah ateşi yeniden yakmaya gelen hizmetçi kilitli bir girişle karşılaşmayı beklemiyordu. Verdiğiniz ifadeye bakılırsa, siz de beyefendinin ve hanımefendinin yatak odaları arasındaki bağlantı kapısının kocanızın tarafında kilitli olmasını olağandışı bulmuşsunuz.

"Fabrikalardan gelen hoşnutsuz bir ayak takımının yatak odasına pencereden girdiği -çoraplı ayaklarıyla girdiği için parmak izi bırakmadığı- ve ölümcül işinin aksamasını önlemek için kapıları içeriden kilitlediği iddia edilebilir.

"Ancak katilin Bay Meadows'un tipik olarak parmaklıksız olan yatak odasına evin içinden girmiş olması da bir o kadar muhtemeldir. Ve sonra, evden olmayan birinin canını aldığı izlenimini vermek isteyerek kapıları kilitledi ve bir pencere açtı."

"Ve sonra yere mi sıçradı?"

"Ve sonra arşitrav boyunca yürüdü. Mesafe sadece on beş metre kadar. Arşitravın genişliği en üstte on beş santim. Cesur ve becerikli bir kişi, duvarı kaplayan tırmanma sarmaşıklarının yardımı olmadan bu yürüyüşü başarabilir. Sarmaşıklarla, kararlı bir ruh, tüm eğitim ve deneyimden yoksun biri bile, en yakın pencereye ulaşabilir, ki bu pencere sizinki oldu."

"Bunu o kadar kolay mı sanıyorsun? Elinizin genişliğinden daha dar bir çıkıntıda, karanlıkta, soğukta, düşmeden on beş metre ilerleyebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Sadece çaresizliğin doruğunda böyle bir şeye kalkıştım. Ve büyük ihtimalle yere çakıldım. Ama yine de, pastayı her zaman benim için iyi olandan biraz daha fazla sevmişimdir," dedi Charlotte, şaşırtıcı derecede iyi yapılmış, nemli ve ufalanmış bir dilim keki ısırarak. "Ama *benim* başarısız olmaya mahkûm olmam, bir başkasının da başarısız olamayacağı anlamına gelmez.

aynı çabada başarılı oldu. Diyelim ki bu tür davalar için daha elverişli bir yapıya sahiptim. Önceden, cinayetin yabancılar tarafından işlenmiş gibi görünmesini istediğime karar verdiğim için, umarım ortaya çıkabilecek diğer zorlukları da düşünürdüm.

"Bir kere cinayet silahı. En olası silah Bay Meadows'un kendi tıraş bıçağı, elinin altında bulunan keskin bir alet. Cinayet işlendikten sonra, kanın çoğu zaten kana bulanmış olan yatak örtüsüne bulaşmış olabilir. Ve sonra katil tıraş bıçağını banyoda yıkamış olabilir.

"Ev artık çok yeni değil. Ancak inşa edildiği dönemde, sıhhi tesisatlı lavabolar da dahil olmak üzere her türlü modern kolaylığa sahipti. Su tesisatı da iyiydi - ziyaret ettiğimde kendim de test ettim. Su, bazı evlerde olduğu gibi boruların tıkırtısı olmadan, güzel ve sessiz geliyordu.

"Artık tamamen temiz olan tıraş bıçağı kurutulup, ustanın keskin kenarına ihtiyaç duyduğu son zamandan beri hiç rahatsız edilmemiş gibi görünen alışılmış yerine yerleştirilebilirdi.

"Katilin kıyafetlerine gelince, açıkçası ben olsam cinayeti işlemek için kıyafetlerimi çıkarırdım. Cinayetin işleniş biçimine bakılırsa, bıçakla katil arasında yatak örtüsü olduğu için, katilin üzerinde ilk etapta baskın olan eli dışında fazla kan olmazdı.

"Cinayet silahı ortadan kaldırılıp derideki kan temizlendikten sonra, katil artık kapıları kilitleyebilir ve arşitrav üzerinde on beş metrelik bir yolculuğu göze alabilirdi - eğer gerekli görülürse, üzerinde birkaç kıyafetle."

Bayan Farr alaycı bir homurtu çıkardı. "Çok kolaymış gibi konuşuyorsun."

"Planlamadaki öngörüğü ya da eylemin cüretini kesinlikle küçümsemek istemiyorum. Ancak şu ana kadar anlattıklarım kusursuz bir suç. Ve kusursuz bir suç da olmaz."

Bayan Farr'ın yüzünde bir kararına gözlemlendi mi?

"Nerede yanlış gitti? Bahçıvanın kulübesinin yanındaki alışılmış yerinden alınıp yerde bırakılan merdiven mi? Katil merdiveni taşımıştı ama kullanmaya hiç niyeti yoktu -sabah kilitli yatak odasına tırmanmak için getirildiğinde, bir gece önce kullanılmadığını kim söyleyebilirdi?

"Ama hayır, dedektif müfettiş merdiveni hareket ettirdiğinizi görmek için orada olamazdı ve başka hiç kimse ifadesinde böyle bir şeyden bahsetmedi. Yani o değildi.

"Sizi ele veren şey muhtemelen bu basit vakanın en şaşırtıcı yönüyle ilgiliydi - merhum kocanızın mutlak uysallığı. Kabul ediyorum, uyuyordu ama boğazı kesilmemişti. Onu her kim öldürdüyse önce yorganı öyle bir çekmiş ki sadece boğazını iyice örtmekle kalmamış, başının üstünden bir karış öteye uzanmış. Sonra katilin elini yorganın altına sokup Bay Meadows'un boynunu bulması gerekiyordu. Ve ancak o zaman bıçağı dikkatlice yerleştirdi.

"Yataktaki pozisyonuna ve boğazının kesildiği yöne bakılırsa, katil onu neredeyse sırtına almış olmalı. Ben mışıl mışıl uyuyan biriyimdir ama bu kadar gürültü patırtı arasında ben bile neler olup bittiğini görmek için gözlerimi açardım.

"Ama Bay Meadows mışıl mışıl uyudu. Çok sağlıklı. Bu da beni ona uyuşturucu bir madde verildiğinden şüphelendiriyor. Ve bu kimyasal analizle doğrulanabilir. Ya da doğrulanamasa bile, meslekten olmayanların çoğu bunu bilemez. İfşa olma tehdidi gerçeğin ortaya çıkması için yeterli olabilir."

Bayan Farr'ın çenesinde bir kas seğirdi.

Charlotte iki fincan çay doldurdu ve birini onun önüne koydu. "Çizdiğim senaryo hakkında ne düşünüyorsunuz? Hatırladığınız kadarıyla olayların genel akışına uyuyor mu?"

"Sizi yeterince dinledim Bayan Holmes."

"Gerçekten de çok sabırlı davrandınız Bayan Farr. Benim için çürütmeleriniz yok mu? Varsayımlarım sonuçlarımı destekleyemiyor mu? Ya da tamamen farkında olmadığım, davanın rengini değiştirecek gerçekler mi var? Bu arada, süt mü şeker mi?"

Bayan Farr onun misafirperverlik girişimini görmezden geldi. "Gitmelisiniz."

Charlotte sakince, "Yapacağım," diye söz verdi ve çayına iki topak şeker ve bir bardak süt ekledi. "Ama kayınbiraderiniz Bay Ephraim Meadows'a ne olduğunu bilmek istiyorum. Kimseye tek kelime etmeden Manchester'dan kayboluşunuz, bana haraçtan kaçmaya çalıştığınızı düşündürüyor. Size şantaj mı yaptı? Ve sonunda onu durdurmanın bir yolunu bulabildiniz mi?"

"Kocamın cenazesinden sonra Bay Ephraim Meadows'u hiç görmedim, Bayan Holmes," dedi Bayan Farr kesin bir ifadeyle. "Ve ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Öyle mi?"

Charlotte çayından bir yudum aldı. Ne yazık ki Bayan Farr, dekoruna olduğu kadar çayına da pek ilgi göstermiyordu; Charlotte demliğin tatsızlığının, daha varlıklı evlerdeki hizmetçiler tarafından toplanıp satılan ikinci el çay yapraklarından kaynaklandığından şüpheleniyordu.

"Öyle." Bayan Farr kendi çay fincanını kenara itti. "Ve ne sizin soruşturmanız ne de eğer gerçekleşirse resmi yeniden soruşturma umurumda değil. O zaman da kimseyi suçlayacak bir kanıt yoktu, şimdi de yok. Kanıt olmadan hiçbir şey olmaz. Bu nedenle, gidecek misiniz?"

Küçük bir kız salona girdi.

Charlotte'u görünce hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama sanki tanışmayı bekliyormuş gibi Bayan Farr'a doğru baktı. Hiçbiri gelmeyince biraz tereddütle, "Anne, Jessie geldi mi?" diye sordu.

"Evet, ve o çoktan gitti."

"Oh," dedi kız küçük bir sesle.

"Ama Mumble daha sonra burada olacak. Ve Caro da. Şimdi uslu bir kız ol ve git odanda kitap oku. Eğer yeni hikayeyi kendi başına anlayabilirsen, Caro'ya senin için biraz şerbet yaptıracağım."

Kızın yüzü beklentiyle aydınlandı. "Pekâlâ."

Charlotte, bir zamanlar kendisini soyup soğana çeviren küçük Eliza'ya gülümsedi. Kız salondan çıktıktan sonra, "Boyu uzamış," dedi.

Evlatlık çocuğunu görünce Bayan Farr'ın yüzünde beliren sabır ve şefkat, Charlotte'un sözleri üzerine kayboldu. Ama Charlotte onun bir tahliye girişiminde daha bulunmasına izin vermedi.

"Dürüst olmak gerekirse, Bayan Farr, Noel Arifesi Cinayeti de saydığınız aynı nedenlerden dolayı umurumda değil. Eski bir müvekkiliniz olduğunuz için, sizi olası sorunlara karşı uyarmayı bir zorunluluk olarak görüyorum.

ufukta. Ancak bugün sizi çağdırmamın tek nedeni bu değil, hatta birincil nedeni bile değil.

"Merhum kocanızın ölümünü araştırmamın istendiği sıralarda, Bay William Underwood'un kayboluşunu araştırmak üzere başka bir görevi de kabul ettim."

Bayan Farr'ın göz kapakları seğırdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Bay Underwood'un eski amiri ve benden konuyu araştırmamı isteyen Lord Bancroft Ashburton, Bay Underwood'un boksla olan bağlarının sorun yaratmış olabileceğini söyledi. Elimde başka ipucu olmadığından, işe onun himayesindeki kişileri bulmakla başladım; bunlardan ikisi görünüşe göre sizinle yakından bağlantılı.

"Mumble ve Jessie bana üvey kardeşler olarak tarif edildi. Siz onların koruyucu annesi miydiniz, Bayan Farr?"

Bayan Farr hâlâ bir şey söylemedi.

"O halde sessizliğinizi inkâr etmediğiniz şeklinde algılayacağım." Charlotte çayından bir yudum aldı - çayı şekerli su olarak düşünmeye karar vermişti, o gün kilometrelerce yürümüş bir kadın için yeterince iyi bir içecekti. "Çok geçmeden Mumble ve Jessie'nin bir zamanlar Bay Underwood ve metresinin oturduğu villada olduklarını öğrendim. Hanımefendi yaklaşık altı hafta önce bir kasaba evine taşındı. Mumble ve Jessie'nin de son günlerde o evde bulunduklarına dair güçlü bir iddia var.

"Ve bu iki üvey çocuğunuz için tehlikeli bir durum. O bir Roma, onun yapacağı en ufak bir yanlışlığın suçun ta kendisi olacağı neredeyse kesin. Jessie'nin durumu da pek iyi değil. Boks yapan yetim bir kız. Şiddete eğilimi olan bir kadın mı? Başka neler yapabileceğini kim bilebilir? Suçluluk en kolay varsayım olacaktır."

Bayan Farr'ın çenesi sıkıştı.

"Neden Bay Underwood ile bu kadar ilgileniyorsunuz, Bayan Farr, gelecek vaat eden bu genç insanları potansiyel bir yıkım yoluna sürükleyecek kadar?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Kesinlikle hayır. Ama size olan bağılılıklarına hayranım ve yaşlı bir kadının kaprisi yüzünden geleceklerinin heba olduğunu görmek istemiyorum."

Bayan Farr'ın parmakları sandalyesinin kolçaklarına gömüldü.

Salonun dışında bir yerde, gıcırdayan merdivende ayak sesleri duyuldu, ardından fısıltıyla bir konuşma başladı, sanki biri Eliza'yı yukarı çıkıp okumaya devam etmesi için ikna etmeye çalışıyordu.

"Ancak," diye devam etti Charlotte, "çılgınlığınıza bir son vermeye çalıştığımı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Mumble ve Jessie'nin başlarının tahmin edebileceğinizden çok daha büyük bir belada olduğunu söylemek için buradayım. Bay Underwood'un nerede olduğuna dair ipucu aramak için evlerine girdikleri kadın ölü bulundu, sırtından üç kez vurulmuş. Bay Underwood da öldü."

Salonun dışındaki fısıltılar kesildi. "Size inanmıyorum," dedi Bayan Farr.

"Bana inanmak zorunda değilsin," dedi Charlotte, "ama bu gerçekleri değıştirmez. Bay Underwood artık yok ve ondan ne istediyseniz -eğer Mumble ve Jessie onu öldürmediyse-"

Bayan Farr elini masaya vurdu. "Tabii ki yapmadılar!" Çay servisi tıkırdadı. Charlotte şekerli ve sütlü sıcak suyunu boşalttı. "Bu bir yana, Bay Underwood'dan ne istediyseniz artık asla alamayacaksınız. En iyisi Mumble ve Jessie'ye bir süreliğine Londra'yı terk etmelerini söyle, eğer onları hala önemsiyorsan."

Yirmi beş

Charlotte otel süitinin sokak girişinin önünde duruyordu, Mrs. Watson'ın veda sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

Dikkatli ol, demişti sevgili hanımefendi. Bugünlerde birbirlerine hep bunu söylüyorlardı.

Charlotte etrafına bakındı ve sola döndü. Birkaç sokak ötede bir faytona bindi ve Great Russell Caddesi'ne götürülmek istedi.

Şehrin o bölgesindeki en önemli simge British Museum'du. Gecenin bu saatinde, kurumun uzatılmış yaz programına rağmen, son müze ziyaretçisi saatler önce ayrılmıştı.

Sokak lambaları ve müzenin ön cephesini aydınlatan ışıklara rağmen, bölge gölgeli ve bomboştu. Büyük kurumu çevreleyen evler, kapalı kapıları ve kör pencereleriyle bir anıt mezarın etrafındaki taş nöbetçiler gibi sessiz duruyordu: Yazın yeterince geç bir saatiydi, taşraya gidenler çoktan yola çıkmış, Londra'da kalanlar da makul bir saatte yatmışlardı.

Charlotte bastonunu hafifçe sallayarak müzenin ön kapısının önünden geçti. Sağa döndü, sonra tekrar sağa döndü. Müzenin arkası daha da sessizdi. Ayak sesleri yankılanıyordu. Bastonunun kaldırırma vuruşu, günün telaşı içinde duyulamazken, gecenin sessizliğinde bir kapı çarpması gibi gürledi.

Yerde kendisine doğru yüzen gölgeyi zar zor gördü. Etrafında dönerek ağır bastonunu tam zamanında kaldırdı ve gölgenin vuruşunu engelledi

saldırganın şemsiyesine çarptı. Şemsiyenin özenle sarılmış tentesi çarpışmayı hafifletti, sadece havayı zar zor dalgalandıran donuk bir *gümbürtü* duyuldu.

Ancak darbe Charlotte'un omzunu sarstı. Bayan Watson'la yaptığı *canne de combat* alıştırmalarını ihmal etmemişti; yine *de* bastonu bir balyozla karşılaşmış gibi hissetti. Geriye doğru tökezledi. Saldırganın şemsiyesi, Charlotte tekrar savuşturmaya fırsat bulamadan yere indi.

Bastonun çelik bir çekirdeği vardı ama bu ikinci darbede çatlamış gibi görünüyordu. Charlotte daha fazla yere eğildi ve saldırganın bir sonraki hamlesini yana doğru savurdu. Saldırganın kürek kemiğine bir darbe indirmeye çalıştı ama saldırgan dönerek şemsiyeyi Charlotte'un kaval kemiğine doğru savurdu.

Charlotte kaldırımdan caddeye atladı. Saldırgan bir orman kedisi gibi üzerine atladı. Charlotte adım adım geri gitti. Nefes nefese kaldı. Kolu acıyordu. Baston artık bir örs ağırlığındaydı. Sokağın diğer tarafındaki kaldırıma takılmaktan zor kurtuldu.

En azından cadde boyunca geri çekilebilmek için dönmeye çalıştı ama saldırgan onu köşeye sıkıştırarak bir malikanenin ferforje demir parmaklıklarına doğru zorladı, bu noktadan sonra geri çekilmesi mümkün değildi.

Çabuk, çabuk!

Bir sonraki saldırıyı burnuna birkaç santim kala engelledi. Yüce Tanrım, burnunu gerçekten seviyordu.

Acele edin!

Dışa doğru kesik attı ama saldırgan daha üstün bir savaşçıydı ve korkunç çit şimdi doğrudan sırtına dayanmıştı.

"Durun ve uzaklaşın Bayan Ferguson. Bay Waters elimde," dedi Lord Ingram.

Saldırgan dondu kaldı. Charlotte hiç vakit kaybetmeden omzuna vurdu ve kaçmaya başladı.

Lord Ingram caddenin diğer tarafında duruyordu, arkasında British Museum'un granit gövdesi vardı. Elleri ve ayakları bağlı, topal, maskeli bir Mumble'ı tutuyordu.

Jessie elini Charlotte'un ona vurduğu yere kenetleyerek, "Sakın onu inciteyim deme," diye tısladı.

Lord Ingram buz gibi bir ses tonuyla, "Buna cüret edebilirim," diye cevap verdi. "Silahını bırak. Dizlerinin üzerine çok ve ellerini görebileceğim bir yere koy."

Charlotte, Lord Ingram'a, "Kurtarılmaya muhtaç, zor durumdaki bir genç kız olmamak elbette tercih edilir," dedi. "Ama arada bir, şık bir kurtarma oldukça canlandırıcıdır."

Mumble'ı hareketsiz ayaklarından tutarken, sevgilisi genç boksörü kollarının altından kavrayarak geriye doğru yürüdü. Homurdandı. "Bu nasıl bir kurtarmaydı?"

Doğru, bütün bunlar Charlotte'u kullanarak Mumble ve Jessie'yi kaçırma girişiminde bulunmak için bir tuzaktı. Birkaç adım önünde, Lord Ingram'ın yanında getirdiği genç bir adam Jessie'yi sırtında taşıyor, Bayan Watson da onun yanında kıza göz kulak oluyordu.

Mumble baygındı çünkü yüzündeki "maske" kloroformla ıslatılmış bir bezdi. Jessie de elleri ve ayakları bağlandıktan sonra aynı muameleye maruz kalmıştı. Ama zayıf da olsa hâlâ mücadele ediyordu.

"Bayan Ferguson'a karşı verdiğim uğursuz mücadele daha uzun sürseydi çok korkmuş ve incinmiş olacağım için bu bir kurtarmaydı." Charlotte sevgilisine gülümsedi. "Parlak zırhlı bir şövalye olarak çok ikna ediciydin."

Kendisine şöyle bir baktı. Londra'daki bir taksici gibi giyinmişti, ceketi üzerine tam oturmuyordu, şapkasında bir delik vardı, elektrolizle kaplanmış saatinin kösteği kabuk bağlamış ve soyulmuştu. "Teşekkür ederim Holmes. Parlak zırhlı bir şövalye olduğum zamanki kadar hiç mutlu olmamıştım."

Şaka yapıyordu, ama bu aynı zamanda Tanrı'nın kendi gerçeği idi.

"Size her zaman bu geceki kadar göz alıcı görevler vaat edemem - kaldırıma dikkat edin!"

Mumble'ın ayaklarından birini düşürmüştü ve devam edebilmeleri için eğilip onu alması gerekiyordu.

Lord Ingram, "Ben de daha az göz alıcı birkaç iş yapabilirim," diye mırıldandı.

Mumble ve Jessie'yi getirdikleri araca yüklediler. Lawson, Mumble ve Jessie'yi bekleyen arabayı birkaç sokak ötede bulmuştu bile. Lord Ingram şoföre, Bayan Farr üvey çocuklarını tekrar görmek istiyorsa hemen Sherrinford Holmes'la ilk tanıştığı eve gelmesini ve misafirini -ve sadece misafirini- de yanında getirmesini söyledi.

Bayan Watson'ın Regent's Park yakınlarındaki evi ve Sherlock Holmes'un ofisi olarak kullandığı 18 Upper Baker Sokağı müsaitti. Ama bunlar düşmanlarının bildiği adreslerdi ve işi şansa bırakmak istememişlerdi. Bu yüzden Lord Ingram, yılın başlarında sessizce satın aldığı, Sherlock Holmes ve ekibinin bir zamanlar bir soruşturma için kiraladığı St. John's Wood'daki bir evi gönüllü olarak vermişti.

Daha da önemlisi, burası Lord Ingram ile Charlotte'un Stern Hollow dışında seviştikleri ilk yerdı. Daha az akılda kalıcı olan ise, bunu bu odada yapmamış olmalarıydı.

Evin geri kalanı yeterince gösterişsizdi. Hemen yanındaki salon, koyu mavi duvar kâğıtları ve gül rengi damasko döşemeleriyle saygın bir dekorun örneğiydi. Yine de burası -Charlotte burayı sadece bir yatak odası olarak düşünebiliyordu- yüksek minderler ve dekoratif yastıklarla dolu devasa bir divana sahipti ve etrafı şeffaf, gül rengi bir gölgelikle çevriliydi.

Mumble ve Jessie şu anda bu cennet gibi divanda oturuyorlardı. Charlotte sevgilisine, "Burayı sevdim," dedi.

"Yapacağımı biliyordum."

"Buna sahip olmaktan utanıyor musun?" "Düşündüğüm kadar değil."

Kıkırdadı. Ona bir şeyler daha söylemek istedi ama Mrs. Watson yan odadan seslendi, "Geldiler!"

Bayan Farr'ın akılsızca bir şey yapmaya kalkışması ya da Lawson'ın başa çıkabileceğinden daha büyük bir birlik getirmesi ihtimaline karşı, sevgili hanımefendi elinde merhum Dr. Watson'ın beylik tabancasıyla Lawson'a destek olmak için aşağı koştu.

Charlotte, Mumble ve Jessie'ye göz kulak olması için Lord Ingram'ın yanından ayrıldı ve eve iki ziyaretçi kabul edilirken zemin kata ulaştı: Bayan Farr ve yüzünü eşarpla kapatmış bir kadın.

Charlotte sert bakışlı Bayan Farr'a başıyla selam verdi. Sonra peçeli kadına hitap etti. "En derin taziyelerimi sunarım, Bayan Claiborne."

Bir önceki sonbaharda, Holmes ve Bayan Watson -ve hatta Marbleton kardeşler- Bayan Farr'la tanıştıklarında, Lord Ingram Stern Hollow'da bir cinayet soruşturmasıyla karşı karşıya kalmıştı. Bu nedenle onun görüntüsünü sadece Bayan Harcourt'un çektiği fotoğrafta görmüştü.

Holmes ona, kadının artık eski haline hiç benzemediğini kesin bir dille söylemişti. Ama ilk izlenimin gücü öylesine büyüktü ki, Holmes onun yüzündeki tahribata bakmaktan kendini alamamıştı; bir zamanlar görkemli olan güzelliği artık sadece eğri büğrü çizgiler ve yırtık pırtık açılardan ibaretti.

Biraz dikkat etseydi, onun istemsiz tepkisine gücenebilirdi - her ne kadar kendini çabucak toparlamış olsa da. Ama komadaki üvey çocuklarının yanına koştu ve ona ikinci bir bakış bile atmadı. Alınlarına dokunmak ya da göz bebeklerini kontrol etmek için acele etmedi, ama divanın kenarına eğildi ve sanki onlar uyuyan bebeklermiş ve kendisi de onların gelişi için uzun ve umutsuzca dua eden bir anneymiş gibi yüz hatlarına baktı, şefkati diğer sertliğiyle tamamen çelişiyordu

Aura.

Lord Ingram'ın yanına gelmiş olan Holmes, "Gördüğünüz gibi, üzerlerinde tek bir çizik bile yok," dedi.

Onun sözleri üzerine Bayan Farr kaskatı kesildi. Mumble ve Jessie'nin yüzlerine kısaca dokundu ve salondan çıktı. Holmes da Lord Ingram'ın koluna aynı şekilde kısa bir dokunuşla onu takip etti. Bayan Watson konuklarına kahve ikram ettikten sonra içeri girdi ve divanın ayak ucundaki yerini aldı.

Lord Ingram birkaç adım sağa kayarak kapı aralığından hem tutsakları hem de yeni gelenleri gözetleyebildi.

salonda.

Madalyonun içindeki sahte Bayan Claiborne'un fotoğrafını görmüştü. Gerçek Bayan Claiborne otuzlu yaşlarının başında değil ortalarındaydı ve şu anda lekeli yüzüne ve şişmiş gözlerine rağmen muhtemelen daha da büyüleyiciydi.

Bayan Farr yanına oturduğunda, Lord Ingram bu iki siyah giyimli kadının yaşlarının aslında o kadar da farklı olmadığını, Bayan Farr'ın kendisinden sadece birkaç yaş büyük olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Yine de, Bayan Claiborne'un sert ve çirkin görünümlü teyzesi gibi görünebilirdi.

Onun hayatta kalması pahasına göğsü daraldı.

Holmes, kadının profili ona dönük olacak şekilde oturdu. Bu gece erkek kıyafetleri giymişti, ne büyük bir göbeğe göre dikilmiş takım elbiseler, ne *de* bir keresinde onunla *canne de combat* alıştırması yapmak için giydiği ve çok dikkat dağıtıcı olan formunu ortaya çıkaran ceket ve pantolonlar, ama biraz yapı ve stil duygusunu korurken kıvrımlarının çoğunu gizlemeyi başaran bol giysiler.

"Holmes, Bayan Claiborne'a, "Bay Underwood'un ölüm haberini bu kadar ani bir şekilde verdiğim için özür dilerim," dedi. Ama bunu size söylemek zorundaydım."

"Elden bir şey gelmezdi. Nasıl verilirse verilsin en kötü haber olacaktı," diye cevap verdi Bayan Claiborne.

Neredeyse hiç aksanı olmamasına rağmen sesi pürüzsüz ve kuşkuya yer bırakmayacak şekilde Fransızcaydı.

"Sanırım artık siz de anlayabiliyorsunuz Bayan Farr, neden evinize girmek zorunda kaldığımı. Bay Underwood Bayan Claiborne'u size emanet etmeden önce, onu -ya da sizi- tehlikeye atabilecek herhangi bir şey söylememesi konusunda uyarılmış olmalı."

Bayan Farr böyle bir anlayış belirtisi göstermedi. Aslında, Holmes'u duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi.

Bayan Claiborne üzüntüsüne rağmen en azından konuşmaya konsantre olabiliyordu. "Ama Bayan Farr bile birkaç gün öncesine kadar Bay Underwood'un Bayan Mimi Duffin'in ölümünden haberdar olduğunu bilmezken, benim orada, Bayan Farr'ın evinde olduğumu nereden biliyordunuz, Bayan Holmes?"

"Lord Bancroft Ashburton tarafından Bay Bancroft'u araştırmak için grevlendirildik. Underwood'un kayboluşu."

Kardeşinin adının anılması Lord Ingram'ın göğsünde dikenli bir sızıya neden oldu. Bazen Bancroft'a karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Bazen de yakacak kadar öfke, boğacak kadar kafa karışıklığı hissediyordu.

Bayan Watson onun tedirginliğini sezmiş gibi ona baktı. Ona küçük bir gülümseme verdi. O da gülümsedi, sonra Jessie'nin nabzını kontrol etmek için bileğini tutmaya gitti.

"Lord Bancroft bize esasen sadece iki bilgi verdi," diye devam etti Holmes. "Birincisi, Bay Underwood'un boksla bağlantısı olduğu, ikincisi de metresinin adresi. Sanırım bu sahte Bayan Claiborne'u biliyorsunuz?"

Gerçek Bayan Claiborne başını salladı.

"Onunla tanıştığımızda sahte Bayan Claiborne, Lord Bancroft'tan daha güzel ve daha uzun konuştu ama sonuçta muhtemelen bize daha da az şey anlattı. Göze arpan bir ayrıntı, Bay Underwood'un üzerindeki parfüm kokusundan bahsetmesiydi, kendisinin kullanmadığı bir koku."

"Ne?" Bayan Claiborne usulca ağladı.

"Garip bulduğumuz bir başka şey de, eş ziyareti kisvesi altında Lord Bancroft'u düzenli olarak ziyaret etmesiydi."

"Ne?" Bayan Claiborne'un sesi şimdi yarım oktav yükselmişti. "Bu aşağılık bir iddia. Lord Bancroft'u Ravensmere'de hiç ziyaret etmedim. Yollarımızı ayırdığımız günden beri onu görmedim."

şimdi Mumble'ın nabzını kontrol eden Bayan Watson, Bancroft'u görmeye gidenin başka bir kadın olduğunu bilmesine rağmen, Bayan Claiborne'un açıklamasıyla rahatlamış gibi nefes verdi.

"Emin olun, size inanıyorum - Ravensmere'deki muhafız sahte versiyonu tanıdı. Bu konuyu amamın tek nedeni, eski bir koruyucuyu ziyaret ederken sergilediği inisiyatifin, metreslik konusunda beceriksiz ve evlilik hayatının sadeliği ve güvenliğinden başka bir şey arzulamayan bir kadın imajıyla uyuşmamasıdır."

"yle mi?" diye mırıldandı gerçek Bayan Claiborne. "Alım satıma dayalı olmayan bir arkadaşlığın özlemini çekiyordum, ama bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

kendi işimde çok beceriksizdim."

Kahvesine dokunmamıştı; Holmes ona bir bardak su doldurdu. Lord Ingram, çocukluklarında Holmes'un başkalarına nasıl bakacağını bilemeyeceğine neden inandığını merak etti - Holmes'un her isteğini yerine getirmekle hiç ilgilenmediği için miydi?

"Bu uyumsuzluklar nedeniyle," dedi Holmes, "ve sahte Bayan Claiborne hakkında bildiğimiz her şey sahte Bayan Claiborne'un kendisinden geldiği için, onun söylediklerine tümüyle inanmadık. Ancak cesediyle birlikte bulunan madalyonu incelediğimde, bir şeylerin tamamen uydurulmuş olma ihtimali çok daha yüksek görünmeye başladı: Madalyon çok yeniydi ve çok az kullanılmıştı."

Gerçek Bayan Claiborne sessizce, "Ben olsam madalyon takmazdım - bu resmini kalbinizin yakınında tutacak kadar kimin sizin için önemli olduğunu merak etmeleri için insanlara davetiye çıkarmak gibi bir şey," dedi. "Benim Bay Underwood'la olan fotoğrafım saç fırçamın sapında, onunki de saatinin arkasında. Kimsenin bu eşyalara çok yakından bakmayacağına karar verdik."

Yatak odasında Bayan Watson başını salladı. Lord Ingram'ın uzanıp elini tutabileceği kadar yakındı. Ona titreyerek gülümsedi, ellerini birleştirdi ve Mumble'ın başının altındaki yastığı düzeltmek için bırakmadan önce avucunun kenarını yanağına sürttü.

Holmes bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. Lord Ingram artık onun kısa saçlarının yüz hatlarını nasıl çerçevelediğine alıştığından, daha fazla kadının bu tarzı benimsememiş olmasını merak ediyordu.

"Sahte Bayan Claiborne'un ortaya koyduğu bu tutarsızlıklar yüzünden," dedi, "ne yapacağımı şaşırmıştım. Kendisini bize Bayan Claiborne olarak tanıtan kadın aslında Bayan Claiborne değilse, bunu kim doğrulayabilirdi? Bay Underwood mu? Gerçek Bayan Claiborne'un bir süre önce işten çıkardığı -kayıtları villadaki ev ofislerinden kaybolmuş olan- hizmetçiler mi? Sahte Bayan Claiborne'un, Bay Underwood'un hayatına ikinci bir kadın sokmuş olması da mümkündü, hatta muhtemeldi, öyle ki kartlardan oluşan evi yıkılmaya başlarsa, Bay Underwood'un sevgisine gerçekten sahip olan Bayan Anderson olduğunu her zaman iddia edebilirdi.

"Ancak asıl soru şuydu: Eğer o gerçek Bayan Claiborne değilse, o zaman gerçek Bayan Claiborne'a ne olmuştu? Ölmüş olabilirdi; ülkeden kaçmış olabilirdi; Bay Underwood'u daha az tehlikeli otlaklar için terk etmiş olabilirdi ve bunların hiçbiri için kanıtım yoktu.

"Ama Bayan Farr ile Mumble ve Jessie arasındaki yakın bağları öğrendiğimde yeni bir olasılık ortaya çıktı. Bay Underwood'un kendisinin tehlikede olduğunu bildiğini varsayarsak, Bayan Claiborne'un güvenliğinden de korktuğunu varsayarsak ve -eğer öyle olduysa- onu yurtdışına göndermek için en iyi fırsatı kaçırdıklarını varsayarsak, onun güvende olacağına nerede güvenebilirdi? Ve ona ve kendisine ihanet etmeyeceği konusunda kime güvenebilirdi?"

Gözyaşları Bayan Claiborne'un yüzünden aşağı yuvarlandı. Gecikmeli olarak mendiline uzandı ve nemi sildi. Bayan Farr sanki salonda olup bitenlerin kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi tepkisiz kaldı; ancak bir süre sonra ani bir hareketle yatak odasına doğru baktı. Bu bakışı görmemiş olması mümkün olmayan Bayan Watson yine de bir mendil aldı ve Jessie'nin hafifçe terleyen alnını sıvazladı.

Holmes bu girdabın sakin merkeziydi. Çocukken Lord Ingram onun sakinliğini sinir bozucu bulmuştu, ama şimdi bunun duyguların yokluğundan değil, diğer insanların duygularını rahatsız olmadan kabullenmesinden kaynaklandığını anlıyordu. "Bayan Claiborne, Bay Underwood'un Bay Waters ve Bayan Ferguson'u işe almadan önce onları iyice araştırdığını söyleyebilir misiniz?"

"Evet. Johnny için sadece en iyi yoldaşları istiyordu."

"Ve bu süreçte Bay Waters ve Bayan Ferguson'un Bayan Farr tarafından himaye edildiğini öğrendi. Daha sonra Bayan Farr'ın halkın belli bir kesimi arasında zor durumda olanlara, özellikle de kadın ve çocuklara geçici sığınak sağladığının bilindiğini öğrendi. Hala doğru muyum?"

"Evet."

"Ama bir adım daha ileri gitti, değil mi? Bayan Farr'ın kişisel ilgisine mazhar olmanızı sağlamak için, onunla tanıştığınızda ona bir mektup vermenizi istedi. Mektubun özünde, Bayan Mimi Duffin'in cinayetiyle ilgili çok önemli bilgilerin, sizi düşmanca bakışlardan uzak tutması halinde Bayan Farr'a açıklanacağı vaat ediliyordu."

Bayan Claiborne, yüzünden bir damla gözyaşı daha süzülürken bile başını salladı. Lord Ingram titrek bir nefes aldı. Bazen insanlar yeterince hazırlanmadıkları için başarısız olurlardı. Ama hiç kimse Bay Underwood'un mümkün olan her şeyi yapmadığını söyleyemezdi. Yine de sonuçta bu yeterli olmamıştı.

O, Holmes ve herkes, onlar da mümkün olan her şeyi yapıyorlardı. Ama ya hazırlıkları yine de yetersiz kalırsa? Ya Kader'in parmağı terazinin kefesindeyse ve onlar sadece boşuna çabalayıp duracaklarsa?

"Elbette, bu mektubu okuduktan sonra," diye devam etti Holmes, "Bayan Farr sizi hemen sorguladı. Ama ona hiçbir şey söyleyemediniz - çünkü içtenlikle hiçbir şey bilmiyordunuz, çünkü Bay Underwood kendisinden ya da Lord Bancroft'tan ya da her ikisinden birden bahsetmenizi yasaklamıştı. Her halükârda, intikam arzusu her geçen gün daha da alevlenen Bayan Farr, sizin gibi Bay Underwood'un dönmesini ve sözünü yerine getirmesini beklemek zorunda kaldı.

"Ama sonra bir şey sizi Bay Underwood'un katı kurallarına karşı gelmeye ve en azından mektubu yazanın kimliği konusunda Bayan Farr'a güvenmeye itti."

Bayan Claiborne mendilini sakladı ve Bayan Farr'a baktı. Lord Ingram Bayan Farr'a karşı temkinliydi ama Bayan Claiborne'un bakışlarında korku yoktu, sadece hayranlık ve keder vardı.

"Doğum günüm on gün önceydi," diye cevap verdi. "Bay Underwood bana o zamana kadar ondan hâlâ haber alamazsam Southampton'a gidip Freetown'a gitmek için satın aldığımız bileti kullanmamı söylemişti. Ama öylece gidemezdim. Ya yardıma ihtiyacı varsa?

"Onu aramaya çıkarsam işleri berbat edeceğimi biliyordum ama Bayan Farr sıradan bir kadın değildi ve ölen kız kardeşinin intikamını almak için her şeyi yapmaya hazır olduğu belliydi. Ben de ona mektubu gönderenin Bay Underwood olduğunu söyledim; Bayan Farr'ın üvey çocuklarının iyi tanıdığı Bay Underwood.

"Anlaşıldığı üzere, Bayan Farr *onun* geçmişini araştırmadan evlatlık çocuklarına sponsor olmasına izin vermemişti. Adamın kraliyet için, sıradan tebaanın bilmemesi gereken bir sıfatla çalıştığını öğrenmeyi başarmıştı. Bu da ona yeterince saygın görünmüştü. Evinin -yani benimkinin- biraz fazla görkemli olduğunu düşünüp üzülüyordu.

Çünkü Mumble'ı bir ya da iki kez eve kadar takip ettirmişti. Ama Johnny'ye davranışını onaylıyor ve onun boksörleri için en iyisini istediğini düşünüyordu."

Lord Ingram'ın içinde mutsuz bir his belirdi: Bancroft'un Mimi Duffin'i nasıl bulduğuna dair bir fikri vardı artık.

"Bayan Farr," diye sordu Holmes, "Bay Waters, Bayan Claiborne'u bir kez, Bay Underwood adına Bay Esposito'nun evine bir şey teslim ederken gördüğünü söyledi. Bayan Claiborne'u size hiç tanıtmadı mı?"

Bayan Farr'ın tek tepkisi sandalyesinden kalkıp yatak odasına yönelmek oldu. Lord Ingram onun içeri girmesine izin vermek için geri çekildi. Bayan Watson'ın Jessie'nin saç örgüsünü omzunun altından nazıkçe çekiştirdiğini görünce kısa bir süre durdu, böylece kız yan dönecek olursa kendi kafa derisini çekiştirmeyecekti. Ama Bayan Watson kararsızca başını kaldırdığında Bayan Farr divanın yanında yere oturdu ve bir elini Mumble'ın dizine koydu.

Salonda Bayan Farr'ın hemen dönmeyeceği anlaşılınca Bayan Claiborne boğazını temizledi ve onun yerine cevap verdi. "Bay Waters ve Bayan Ferguson, Bayan Farr'ı nasıl aradığım ve ona nasıl sığındığımla ilgili değillerdi. Bayan Farr'ın evine taşındıktan sonra, ziyaretçileri olduğunda her zaman odamda kalmaya özen gösterdim. Ama bu kez genç Eliza'nın okumasına odaklanmasını sağlamaya çalışıyordum ve çok fazla kıpırdandığında onu merdivenlerden aşağı kovaladım..."

Holmes başını salladı. "Böylece Bayan Farr, Bay Farr'ı aramak için harekete geçti. Underwood. Ama ne yazık ki artık çok geçti."

"Onun artık olmadığından kesinlikle emin misiniz, Bayan Holmes?" Mrs. Claiborne yönetti.

"Cesedini kendi gözlerimle gördüm, korkarım," dedi Holmes aynı sakin otoritesiyle.

Bayan Claiborne'un dudakları titredi ama bunu nihai gerçek olarak kabul etti. "Bay Underwood'un ölümü, diğer şeylerin yanı sıra, beni Bayan Claiborne'u aramaya yöneltti.

Farr," diye devam etti Holmes. "Ve başlangıçta beni evinden kovmaktan çok mutlu olan Bayan Farr, ben ayrıldıktan sonra belki de kız kardeşinin cinayetiyle ilgili bir istihbarat kaynağı olabileceğimi fark etti."

Arkasını dönmeden ekledi, "Tek yapmanız gereken sormaktı, Bayan Farr. Belki daha sert yöntemlere alışmışsınızdır ama gerçekten,

beni kaçırmaya gerek yoktu. Sadık evlatlık çocuklarınızı tehlikeye atmanıza gerek yoktu."

Yatak odasında Bayan Farr sanki Charlotte ona vurmuş gibi irkildi. Mumble'ın dizindeki eli titriyordu.

Onu dikkatle izleyen Bayan Watson bir an tereddüt ettikten sonra divanın etrafında dönerek omzuna dokundu.

Bayan Farr sarsıldı. Bayan Watson elini geri çekti. Ama çenesini tuttu ve elini tekrar Bayan Farr'ın omzuna yerleştirdi. Bu kez Bayan Farr elini Mumble'ın dizinden çekip tezgâhın örtüsünü kavradı.

"Holmes'un sesi salondan geldi: "Bayan Farr, Bayan Mimi Duffin'e ne olduğunu ve cinayetten kimin sorumlu olduğunu hâlâ bilmek istiyor musunuz?"

Bayan Farr'ın kör gözünden bir damla yaş düştü. Ağzı açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Bayan Watson Lord Ingram'a baktı ve sonra Bayan Farr'ın koluna girerek kalkmasına yardım etti.

Birlikte salona geri döndüler.

Yirmi altı

Lord Ingram hâlâ kardeşinin nasıl olup da başkalarının öldürülmesini hiç çekinmeden emreden birine dönüştüğünü merak ediyordu.

En sevdiği çocukluk hazinelerinin çoğu Bancroft'un hediyeleriydi. Düzen içinde yürüyen kurmalı oyuncak askerler, doğru ortaçağ kıyafetleri içinde figürleri olan mermer satranç takımı, zamanla bütün bir odayı kaplayacak kadar büyüyen geniş tren seti.

Bancroft'un yörüngesinde olmanın korkunç yanı, onun her zaman, hatta sürekli olarak kötü olmamasıydı. İşine geldiğinde, zaman, ilgi ve hediyeler vererek insana kendini değerli -bazen de sevilen- hissettirebiliyordu.

Ancak yoluna çıkan ya da daha büyük bir hedefe ulaşmak için feda edilebilecek kişiler, bir zamanlar zamanının, ilgisinin ve hediyelerinin alıcıları olanlar da dahil olmak üzere, kendilerini ikinci bir düşünce olmadan ortadan kaldırılmış buldular.

Başkalarının ruh hallerine karşı her zaman duyarlı olan Bayan Watson, Holmes Mimi Duffin'in ölümüne yol açan olayları anlatırken birkaç kez Lord Ingram'a baktı. Holmes, Moriarty'den ismen bahsetmedi ama Bancroft'un resmi görevine ihaneti de dahil olmak üzere başka pek az şeyden bahsetti.

Lord Ingram kardeşinin adına duyduğu bu yakıcı utancı hissetmekten vazgeçebilmeyi diledi. Belki de güçlü utanç duygusu onu Bancroft'tan ayıran şeydi. Ama bu arada, Bancroft'un planlarının insani maliyetine katlanmak zorunda kalan Bayan Farr'ın yakınında olmak dayanılmazdı.

Holmes, Mimi Duffin'in mezar taşındaki intikam yeminini aktarmıştı. Yine de Holmes'un kısa ve öz anlatımının sonunda Bayan Farr öfkeyle parlamak yerine, umutsuzluğa daha da kapılmış gibiydi.

"Yani..." dedi, sesi o kadar kısıktı ki zar zor duyuluyordu, "Miriam'ım bir ceset sağlamak için öldü. Ama sonuçta bedeni amaçlanan şekilde bile kullanılmadı, birileri daha iyi bir bedeni ikame ettiği için çöp olarak atıldı öyle mi?"

"Maalesef, evet."

Çok yavaşça Bayan Claiborne'a doğru döndü. "Ve sizin Bay Underwood bu katliama katıldı mı?"

Sözleri tehditle değil, sadece büyük bir bıkkınlıkla söylenmişti ama Bayan Claiborne yine de yüzünü buruşturdu.

"O asla böyle bir şey yapmazdı!" diye bağırdı. Sonra Holmes'a baktı, sanki Holmes Solomon'un ta kendisiymiş ve her türlü anlaşmazlığı çözebilirmiş gibi. "*Yapar mıydı?*"

Sesindeki ıstırap -sevdiği birinin bir canavar olabileceği ihtimaliyle yüzleşmeye gerçekten cesaret edebilecek biri var mıydı?

Holmes, sakinliğini bozmadan, "Nasıl bir adam olduğunu söyleyebilirsiniz, Bayan Claiborne?" diye sordu.

Bayan Claiborne bu soru karşısında şaşırmıştı. "Bayan Duffin'in ölümüyle bir ilgisi olmasını kesinlikle istemediğim için fikrimin ne kadar önemli olduğunu bilmiyorum... Ama madem sordunuz, Bay Underwood mükemmel bir adamdır."

Bu ilk değerlendirmeden sonra sesi biraz daha kararlı çıkmaya başladı. "Sadıktı ve sorumluluklarını ciddiye alırdı. Ama aynı zamanda nazıktı ve sadece bana karşı değil. Nezaketin mümkün olduğu ölçüde nazıktı. Onun anlamsız bir cinayet işlediğine inanmakta oldukça zorlanırdım ve eğer beni ikna etmeyi başırırsanız, tamamen yıkılmış olacağım."

Holmes Bayan Farr'a döndü. "Üvey çocuklarınız Bay Underwood hakkında iyi raporlar verdiler, sanırım?"

Lord Ingram'ı şaşırtan bir sessizlikten sonra Bayan Farr başını salladı.

"Bay Underwood size hiç Giovanni Esposito hakkında bir şey söyledi mi?"

ilk boksörün kim olduğunu biliyor musun?"

Bu soru Bayan Claiborne'un sorusuydu, o da hemen atladı. "Evet, Lord Bancroft için şüpheli yabancı ajanları kovalarken yanlışlıkla Johnny'nin babasını ezdi. Kovalamacanın sıcağında duramadı ama mümkün olan en kısa sürede geri döndü ve sonra adamın ailesiyle ilgilenildiğinden emin olmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Sarhoş bir halde sokağa düşen yaşlı Bay Esposito olmasına rağmen bu konuda kendini hep suçlu hissetti. Bayan Esposito ona kocasının ölmeseydi onları terk edeceğini bile söyledi ama yine de Bay Underwood kendini asla affetmedi."

Jessie divanın üzerinde hafif bir sarsıntı geçirdi. Tekrar kımıldamadan döndü, ama kloroformun etkisinin geçmesi uzun sürmeyecekti.

Salonda Holmes'un başka soruları da vardı. "Bay Underwood'un Bayan Ferguson ve Bay Waters'ı işe almasının nedeni, Johnny'ye halk tarafından daha da hor görülen arkadaşlar vermek istemesi olabilir mi?"

Bayan Claiborne'un dudaklarında neredeyse eğlenceye benzer bir şey kıvrıldı. "Ben tam olarak öyle demezdim. Johnny'nin arkadaşları olmasını istiyordu - çocuk sürekli çalışıyordu ve hayatta çok az tesellisi vardı. Ama fakir, yabancı ve Katolik olduğu için Johnny'yle alay edecek rastgele çocuklar istemiyordu. Mumble ve Jessie'nin birbirlerini kollamalarını ve hayatlarını ne kadar iyi idare ettiklerini seviyordu. Johnny'nin onların yanında kendini güvende ve mutlu hissedeceğini düşünüyordu ve haklıydı da." Bayan Farr'a döndü. "Bay Underwood bana Johnny'nin hiçbir zaman sizin koruyucu çocuklarınızla olduğu kadar mutlu olmadığını söyledi."

Bayan Farr'ın sağ eli yumruk şeklinde kapandı.

Holmes ayağa kalktı ve Lord Ingram'ın yanına geldi. Onun bilgi vereceğini düşünmüştü ama kadın sadece yanında durup salondakilere hitap etmekle yetindi. "Eskiden Bay Underwood'un Bayan Mimi Duffin'in ölümüne büyük ölçüde karıştığını düşünürdüm, ama şimdi daha az eminim."

Bayan Claiborne, sonunda Holmes'un kendisi için doldurduğu su bardağını aldı ve iki eliyle tutarak Holmes'a baktı.

"Olmuş olabileceğini düşündüğüm şey şu. Lord Bancroft, Bay Underwood'a dudaklarının kenarında güzellik izi olan ve müstehcen görüntülere izin veren siyah saçlı genç bir kadın aradığını söyledi.

halkın tüketimi için yakalanacaktı. Geriye dönüp baktığımızda, Lord Bancroft'un amaçlarını saptayabiliriz: fiziksel benzerlik bu kadını Leydi Ingram için daha iyi bir kopya haline getirecek, mesleği de kaybolduğunda, muhtemelen onu çoktan evlatlıktan reddetmiş olan ailesinin arama yapmasını engelleyecekti. Ama Bay Underwood'un ona yol gösterecek böyle bir ön bilgisi yoktu.

"Bay Underwood adına boksörlere para dağıtan muhasebeci Bay Constable, Bay Underwood'dan işlemlerinin isteyen herkes tarafından denetlenebileceği talimatını almıştır.

"Mumble ve Jessie bundan yararlandı, ben de yararlandım. Ama şartnamenin Bay Underwood Mumble ve Jessie'yi işe almadan çok önce düzenlendiği düşünülürse, aklında onlar yoktu - ya da bu konuda ben. O zaman bu hesapları kimin görmek isteyeceğini düşündü?"

"Lord Bancroft," diye mırıldandı Bayan Claiborne.

"Gerçekten de," diye kabul etti Holmes. "Birlikte iyi çalışmaya devam etmelerine rağmen, aralarındaki güvenin ya da en azından Bay Underwood'un Lord Bancroft'a duyduğu güvenin bir şekilde aşınmış olması mümkün: Lord Bancroft'un kişisel uğraşlarını kontrol edebileceğine inanıyordu ve herhangi bir şey saklıyor gibi görünmek istemiyordu.

"Aynı şekilde Lord Bancroft da, tam da diğerlerinin onu sevip ona güvenmesinin nedeni olan vicdanı yüzünden Bay Underwood'dan giderek daha fazla kuşkulananmaya başlamış olabilir. Lord Bancroft'un girişimleri kabul edilebilirlik kıyılarından giderek uzaklaştıkça, temelde dürüst ve ilkeli olan bir teğmen giderek daha az değerli hale geldi.

"Büyük olasılıkla Lord Bancroft, güzellik işareti olan o siyah saçlı kadınla gerçek niyetini gizledi ve nedenlerini özel olarak açıkladı.

"Mumble ve Jessie'nin geçmişlerini araştıran Bay Underwood, Bayan Farr'ın kız kardeşinin Lord Bancroft'un ihtiyaçlarına uygun olduğunu öğrendi. Bayan Claiborne, Lord Bancroft'un alışılmadık bir eğilimi olup olmadığını size hiç açıkça sordu mu?"

Bayan Claiborne su bardağını duyulabilir bir *gümbürtüyle* yere bıraktı. "Tanrım, geçen yılın ortalarında bir yerde yaptı. Nadiren sorardı

Lord Bancroft ile geçirdiğim yıllar hakkında -ya da Lord Bancroft'un kendisi hakkında- ve sonra, birdenbire, böyle bir soru.

"Bana Lord Bancroft'un belirli özelliklere sahip bir kadın aradığını söyledi. Bu özelliklerin ne olduğunu söylemedi -*kartpostal* kelimesi ağzından hiç çıkmadı- sadece Lord Bancroft için böyle bir kadın bulursa, bunun onun için tahammül edilemez bir şeye yol açmayacağından emin olmak istediğini söyledi.

"*Beni* suçlamadığından emin olduktan sonra, ona Lord Bancroft'un oldukça düşüncesiz bir aşık olduğunu, ama zalim ya da tuhaf biri olmadığını söyledim." Bayan Claiborne, Bayan Farr'a tereddütlü bir bakış atarak ekledi: "Bayan Holmes, sizce Bay Underwood bu soruyu Bayan Mimi Duffin'in hatırı için mi sordu?"

"Bence de," diye aynı fikirdeydi Holmes. "Eğer Bay Underwood, Lord Bancroft'un bir sevgiliye kötü davranmayacağından eminseydi ve Lord Bancroft'un bir kartpostal kızını kişisel gıdıklanmadan başka bir şey için istediğine inanmak için hiçbir nedeni yoksa, o zaman muhtemelen Lord Bancroft'u Bayan Mimi Duffin'in varlığından haberdar etti.

"Korkunç gerçeği öğrendiğinde artık çok geçti. Kısa süre sonra kendisi de kaçmak zorunda kaldı. Eğer öyle olmasaydı, Johnny ve ailesinin gönlünü almaya çalıştığı gibi bugün de sizin gönlünüzü almaya çalışıyor olabilirdi, Bayan Farr."

Bayan Farr gözlerini hiçbir şeye dikmedi.

"Bayan Ferguson ve Bay Waters uyanıyor," dedi Lord Ingram.

Bayan Farr ayağa fırladı ve yatak odasına dalmadan önce kendini bir kol dayama yerine sabitlemek zorunda kaldı. Bayan Watson'ın aklında onu takip etmek vardı. Ama Bayan Farr muhtemelen biraz mahremiyeti tercih ettiği için Bayan Watson, Bayan Farr'ı salona geri götürdüğünden beri oturduğu köşedeki sandalyede kaldı.

Bayan Charlotte Lord Ingram'ın yanından ayrıldı ve kendi koltuğuna oturdu. Bayan Farr üvey çocuklarına fısıldarken, Bayan Charlotte da Bayan Ingram'a hitap etti.

Claiborne: "Madam, sanırım Bay Underwood'u kimin öldürdüğünü zaten biliyorsunuz?"

Fransız kadın ürperdi.

"Bay Underwood, Lord Bancroft hakkındaki fikrini ne zaman değiştirmeye başladı?" diye devam etti Bayan Charlotte.

Bayan Claiborne sol elindeki nişan yüzüğünü sıkıca kavradı, sevgilisinin bağlılık ve sadakatının simgesiydi bu. "Sanırım bu Bay Underwood benim koruyucum olmadan önce oldu ama ben bunu hemen algılayamadım. İlk ipucum, en azından kıdemli Bay Esposito'yu ezdiği gece gerçekten önemli bir şey yaptığını söylediğinde geldi, ama o zamandan beri yaptığı görevlerden o kadar emin değildi.

"O zamanlar sıradan, sıkıcı görevler aldığını kastettiğini düşünmüştüm. Ta ki Lord Bancroft hakkında konuşmaya başlayana kadar. Lord Bancroft'un aramızda nadiren sohbet konusu olduğundan bahsetmiştim, çünkü kendisi hem benim eski sevgilim hem de Bay Underwood'un o zamanki amiriydi.

"Yine de Bay Underwood aniden Lord Bancroft'la ilgili anılarını paylaşmaya başladı ve bunu zorlayıcı bir şekilde yaptı. Lord Bancroft, sağ kolu olması için onu bilinmezlikten çekip çıkarmıştı. Lord Bancroft onun hizmetten tamamen ayrılmasını sağladı. Lord Bancroft olmasaydı, benzer bir finansal güvenceye ulaşamazdı. Lord Bancroft olmasaydı, benimle asla tanışamazdı.

"Bir süre sonra bu övgülerin inanç ve minnettarlığın ifadesi değil, korkunun dışavurumu olduğunu fark ettim: İnancı ve minnettarlığı azalıyordu ve eski iyilikleri anarak desteklenmesi gerekiyordu."

Bayan Claiborne başparmağını yüzüğündeki eski maden kesim safirin üzerinde gezdirdi. "Onu koruyucum olarak kabul ettiğimde çalışanlarımın çoğunu bıraktım, bu yüzden her gün hafif ev işleri yapıyordum. Benimle birlikte toz alır ve parlatırdı ve açıkçası gençken Wycliffe Dükü'nün evinde aldığı eğitim sayesinde her şeyi daha iyi yapardı.

"O anları çok severdim; daha önce hiç aynı zamanda bir ortak olan bir koruyucum olmamıştı. İşimiz bittiğinde piyanonun başına otururduk ve ona nasıl çalınacağını öğrettirdim.

"Lord Bancroft'un hayatında olumlu bir etki yarattığı tüm yolları zorla hatırlamaya başladığı sıralarda, evin etrafında daha ağır ve daha ağır işler yapmaya başladı, genellikle haftada birkaç kez gelen hayırsever kadın için bıraktığım işler. Kömür taşıyor, ızgaraları parlatıyor, yerleri, hatta tavan arasını bile fırçalıyor ve cilalıyordu. Sanki kendini tüketmeye ya da bir şeyle, herhangi bir şeyle meşgul olmaya çalışıyordu.

"Bazen müzik çalmak yerine piyano sırasına oturur ve tuşlara bakardı. Bir gün yumruğunu tuşlara vurdu ve öyle bir gürültü kopardı ki, okur gibi yaptığım kitabı neredeyse düşürüyordum. Ondan sonra bir daha asla geçmişin Lord Bancroft'undan, sonsuz bağlılık borçlu olduğu Lord Bancroft'tan söz etmedi.

"Bundan kısa bir süre sonra Lord Bancroft kraliyet nezdindeki itibarını kaybetti. Kendisi saklanmaya başlamadan önce Bay Underwood beni oturttu ve Lord Bancroft'un devlet sırlarını sattığını söyledi. Ama o zaman bile Mimi Duffin hakkında bir şey söylemeye cesaret edememişti. Ancak şimdi, her şeyi bildiğim için geriye dönüp baktığımda, Bayan Duffin'in kaybolduğu sıralarda piyanoyu parçaladığını ve Lord Bancroft hakkında konuşmayı bıraktığını görebiliyorum."

"Lord Bancroft tutuklandıktan sonra ikiniz neden ülkeyi terk etmediniz?" diye sordu Bayan Watson.

Bu çok gereksiz bir soruydu ve acı verici olacağı kesindi ama Bayan Watson bir kez olsun kendini tutamamıştı. Bu iki aşığın yeni bir hayata kaçamaması onu hem üzmüş hem de korkutmuştu. Dünya çok acımasız, çok kayıtsız görünüyordu.

Bayan Claiborne elindeki, artık asla bir alyansla birleşmeyecek olan nişan yüzüğüne baktı. "Eğer Lord Bancroft, Bayan Duffin'in cinayetinden kısa bir süre sonra yakalanmasaydı, onu öldürüp daha fazla devlet sırrı satmaya ve belki de başka masum insanların soğukkanlılıkla ölümünü ayarlamaya pervasızca devam etseydi, inanıyorum ki Bay Underwood beni alıp gitmenin bir yolunu bulurdu.

"Ama Lord Bancroft alçaltılmıştı. Bir lord olarak doğmuştu, kraliyete hizmet ederek kendi liyakatiyle yükselmişti ve şimdi birdenbire bir mahkûm olmuştu. Bay Underwood son derece sadık biriydi.

Lord Bancroft'u tam da kaidesinden düşmüşken terk etme cesaretini kendinde buldu.

"Dünyanın öbür ucuna kaçmasının o kadar kolay olmamasının bir başka nedeni de Lord Bancroft'un ona iki anahtar emanet etmiş olmasıydı. Anahtarların ne işe yaradığı ya da açacakları kilitlerin nerede olduğu kendisine hiç söylenmemişti, sadece anahtarları canı pahasına koruması gerektiği söylenmişti. Bay Underwood anahtarları başkasına veremezdi. Ama anahtarları alıp kaçmış olsaydı, Lord Bancroft'un intikamını almış olacaktı."

Bayan Watson'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu; anahtarlar Lord Bancroft'un haksız kazançlarına mı götürüyordu? Bayan Charlotte, Lord Bancroft'un yasadışı gelirlerini çalmak için hiç plan yapmamış birinin kurnaz olmayan ifadesiyle dinledi.

Bayan Claiborne içini çekti. "Bu yılın Nisan ayı civarında, Bay Underwood'a anahtarlardan birini Doğu Londra'nın hemen dışındaki bir barda bir yabancıya teslim etmesi söylendi. Bu onu çok endişelendirdi. Anahtarların kiralık kasaları açtığına ve bu kasaların içindekilerin çok değerli olduğuna inanıyordu. Lord Bancroft'un en büyük hazinelerinin yarısından vazgeçmeye razı olması, bir şeyler planladığı anlamına geliyordu. Ya da daha doğrusu, bir şeyler çoktan planlanmıştı ve yakında hayata geçirilecekti.

"Ayrıca, kendisinin ve benim güvenliğimin anahtarlara sahip olmasına bağlı olduğunu düşündüğü için endişeliydi. Bir anahtar kaldığında, yarı yarıya güvende olduğumuzu hissediyordu.

"Altı, hayır, yedi hafta önce yeni bir talimat aldı: Villadan taşınacaktım. Buna itiraz etmedim. Ev benim adıma olmasına rağmen, onu satın almamıştım ve kendimi Lord Bancroft'un kiracısı olarak görüyordum, her an evden çıkarılabilirdim." Bayan Watson'ın arayıp durduğu yaralı yüzlü adam için buraya kadarmış. Yalan, hepsi yalan.

"Ama tuhaf olan Bayan Kirby adındaki bu kadının gelmesiydi. Lord Bancroft tarafından gönderildiğini söyledi ve bana kendim ve Bay Underwood hakkında her türlü mahrem soruyu sordu. Bay Underwood bunu öğrendiğinde bana gözden uzak durması için uyarıldığını söyledi - zaten öyle değildi - ama kimsenin bulamayacağı bir şekilde gözden uzak durması için uyarılmıştı.

onu. Şu an için Londra'yı terk etmesinin şiddetle tavsiye edildiğine inanıyorum.

"Victoria Caddesi yakınlarında bir dairede kalıyordum ve neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bir gün Bay Underwood geldi ve hemen gitmem gerektiğini söyledi. Bekleyen bir taksi vardı. Arabaya bindik ve başının dertte olduğunu söyledi. Lord Bancroft'un son zamanlarda yaptığı maskaralıkların birini tuzağa düşürmek için olduğunu öğrenmişti. O kişiyi uyarmak istemiş ama çabalarının fark edildiğini düşünmüş. Ve şimdi Lord Bancroft diğer anahtarı istemişti.

"Lord Bancroft diğer anahtarı aldığı anda, Bay Underwood gözden çıkarılabilir hale gelecekti. Ama anahtarı vermezse, Lord Bancroft'un kendisini tehdit etmek için beni kullanacağından korkuyordu. Bu yüzden beni güvenli bir yere götürmek zorundaydı. Sonradan öğrendiğime göre güvenli yer Bayan Farr'ın evi demekti."

Parmak uçlarıyla gözlerinin kenarlarını oynattı. "Bayan Farr beni güvende tuttu. Ama Bay Underwood... *Onu* kurtaracak kimse kalmamıştı."

Yirmi yedi

Mumble ve Jessie artık ayrılabilir kadar uyanmışlardı. Lord Ingram ve Bayan Charlotte onlara yardım ederken Bayan Farr da yanlarından ayrılmıyordu,

Bayan Claiborne, Bayan Watson'ı kenara çekti.

"Bayan Farr için biraz endişeliyim," dedi. "Bay Underwood'un kız kardeşinin ölümüyle ilgili bir şeyler bildiğini öğrendikten sonra heyecanlı ve sabırsız oldu. Üvey çocuklarını sık sık eve çağırıyordu -sadece Mumble ve Jessie'yi değil, o genç adamı da-"

Bayan Charlotte'un mesajını Bayan Farr'a götüren ve sonra Bayan Farr ile Bayan Claiborne'u geri getiren taksiciye bakarak çenesini eğdi -Bayan Watson onun Robert Epping olduğunu tahmin ediyordu, en azından kâğıt üzerinde Mumble ile Jessie'nin oturduğu evin sahibi olan adam. "Bir de fırını olan genç bir kadın. Günün her saatinde bir şeyler konuşuyor ve planlar yapıyorlardı. Ama bu gece, Mumble ve Jessie'nin sizde olduğu haberi geldikten sonra, sanki Bayan Farr'ın içinde bir şeyler çöktü."

Bayan Watson onun ne demek istediğini biliyordu. Bayan Farr kız kardeşinin ölümünü öğrendiği gece bile bu kadar şaşkın görünmemişti.

Çok bozulmuş.

"Ve siz de dikkatli olmalısınız," diye devam etti Bayan Claiborne. "Siz, Bayan Holmes ve bu gece burada bulunan diğer herkes. Sanırım Lord Bancroft'un tuzağa düşürmek istediği, Bay Underwood'un uyarmak istediği kişiler sizlersiniz. Lütfen..."

Lütfen size bir şey olmasına izin vermeyin, Bay Underwood sizinkini kurtarmaya çalışırken hayatını kaybetmişken olmaz.

Bayan Claiborne cümlesini bitirmedi. Sadece Bayan Watson'a başını salladı ve aceleyle Bayan Farr'la üvey çocuklarının yanına gidip arabaya bindi.

Bayan Watson nefes verdi. Lord Bancroft'un tuzağa düşürmek istediği kişiler elbette onlardı. Bay Underwood ve Bayan Claiborne'un -gerçek ya da sahte- bu entrikada nasıl bir rol oynadıklarından her zaman yüzde yüz emin olamamışlardı ama Lord Bancroft'un kötü niyetinden hiçbir zaman şüphe duymamışlardı.

Bayan Watson, Bayan Charlotte ve Lord Ingram salona döndüler. Bayan Charlotte esnedi. Bayan Watson'ın zihni, gözleri bulanık ve kafası bulanık olsa da hâlâ hızlı çalışıyordu.

"Lordum," dedi Bayan Charlotte, Jessie'yle boğuşurken çok zorlanan kolunu ovuşturarak, "bunu daha önce konuşacak vaktimiz olmadı ama sahte Bayan Claiborne'un resmini De Lacey Industries'deki bağlantınıza gösterdiniz, değil mi?"

Sevgili genç adam son zamanlarda garip saatler geçiriyordu. Belki de bu yüzden, bu gece hiç de kötü görünmüyordu, gözleri açık ve uyanıktı. "Evet. Sahte Bayan Claiborne -gerçek Bayan Claiborne ona ne derdi? Bayan Kirby mi? Orada görülmüş."

De Lacey Endüstrileri Moriarty'nin organizasyonuna aitti. Bayan Watson derin bir nefes aldı. "Yani Lord Bancroft gerçekten de Moriarty ile bir ittifak kurdu. Ama eğer çöküşü için birini suçlaması gerekiyorsa, Moriarty de neredeyse Bayan Charlotte kadar hatalıydı."

Lord Ingram çay masasından kullanılmış fincan ve tabakları toplarken, "Holmes asla kardeşimi yetiştirmeye çalışmaz," dedi. "Ama Moriarty gözden düşmüş Bancroft'u potansiyel olarak yararlı biri olarak görüyor olmalı, hiç değilse son derece hassas bir istihbarat kaynağı."

"Bu, Bayan Bernadine ve ekibimi rehin tutan adamların Moriarty'nin yardakçıları olduğu anlamına mı geliyor?"

Lord Ingram bir tepside tabakları taşıyarak kapıya doğru yürüdü. "Paralı asker oldukları yönündeki ilk değerlendirmenize katılıyorum. Moriarty ve teğmenleri son zamanlarda paralı askerlere güvenmek zorunda kaldılar, çünkü kendileri de personel sıkıntısı çekiyorlar."

Bayan Charlotte onun geçmesi için kapıyı tuttu.

"Ama paralı askerler pahalı olmalı," dedi Bayan Watson. "Lord Bancroft da Moriarty'ye borcunu ödemek için onun uağı olmak zorunda kalacak mı? Moriarty'nin emrindekilere uygulamaktan hoşlandığı türden bir kontrole maruz kalacağını pek sanmıyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye yanıtladı büyük dedektif. "Bu da Lord Bancroft'un Moriarty'nin yardımını karşılığında değerli bir şey ortaya koyması gerektiği anlamına geliyor. Bir dakika lütfen."

O da salondan çıktı ve bir dakika sonra elinde bir fotoğrafla geri geldi.

"Hatırlıyor musunuz hanımefendi, aldığımız fotoğraf plakalarını Château Vaudrieu'dan mı?"

Sherlock Holmes ve ekibi, Bayan Watson'ın eski dostu ve eski sevgilisi Ajmer Mhracesi'ni şantajdan kurtarmak için yanlışlıkla Moriarty'nin Paris dışındaki kalesinden başkasını soymamıştı. Bayan Watson ganimeti hiçbir zaman ayrıntılı olarak incelememişti ama Bayan Charlotte'un tüm fotoğraf plakalarını inceleyerek, bu resimlerde Maharani ya da aile üyeleriyle ilgili suçlayıcı hiçbir şey olmadığından emin olduğunu biliyordu.

"Lord Bancroft o fotoğraflardan birinde yakalanmıştı. Fotoğrafın asıl öznesinin o olduğunu sanmıyorum -ki tanımadığım bir grup adamdı- ama fotoğrafın çevresinde yakalanmıştı."

Bayan Charlotte fotoğrafı Bayan Watson'a uzattı. Resim Bayan Watson'ın avucunun ancak yarısı kadardı. Ve işte oradaydı, minyatür bir Lord Bancroft, bir kafenin terasında oturmuş, bir ayak bileği dizinin üzerindeydi.

"Ben bunu bulduğumda Lord Bancroft çoktan Ravensmere'e kapatılmıştı. Yine de Lord Ingram'ı fotoğrafın varlığı konusunda uyardım ve o da tüm zulamızı Paris'teki bir kasaya koymadan önce bir göz attı."

Bayan Charlotte şimdi Bayan Watson'a başka bir fotoğraf uzattı, bu seferki çok daha büyüktü.

"Burası tamamen aynı yer!" diye haykırdı Bayan Watson.

Ancak bu fotoğraf daha yüksek bir noktadan çekilmişti ve kafenin yanında bir tütüncü yerine bir değirmenci vardı.

"Benden daha iyi seyahat eden Lord Hazretleri fotoğraftaki yerin Bruges olduğunu hemen anladı. Ve bu yılın Ocak ayında oraya gitti ve yakındaki bir otelden bu ikinci fotoğrafı çekti.

"Öte yandan Lord Bancroft pek gezgin sayılmaz. Gençliğinde standart bir büyük tura çıktığına inanıyorum ama son yıllarda bu kıyılardan pek uzaklaşmadı. Düşüşüne neden olan yasadışı işlerden bazılarını yürütmek için Bruges'e gitmiş olması oldukça muhtemel.

"Ama sevgili lordumuz Ingram, girişimci bir beyefendi olarak, Brugge'deki bölgeyi dolaştı, birkaç finans kuruluşu buldu ve her birine kiralık kasa kiralama konusunda sorular sordu. Bir banka böyle bir hizmet sunmuyordu ama diğer ikisi sunuyordu.

"Ve bizi şaşırtmaktan asla vazgeçmediği gibi, banka müdürlerinin ofislerine girdi, kayıtları kontrol etti ve tanıdığı bir isme kiralanmış bir kutu buldu. Lord Bancroft'un kendi ismi değildi elbette ama gençliğinde, babasının pahalı bir kuruluştaki kredi açtığını öğrenmesini istemediği zamanlarda kullandığı bir takma isimdi."

Bayan Watson'ın çenesi açık kaldı. "Yani kraliyetin bulamadığı şeyi biliyorsunuz. Lord Bancroft'un haksız kazançlarının nerede olduğunu biliyorsunuz."

"Ama anahtarı bizde değil," dedi Lord Ingram, bodrumdaki mutfaktan dönmüş ve hâlâ mendiliyle ellerini kuruluyordu. "Ve bankanın kasa dairesi oldukça güvenli, çelik kapısı benim kilit açma becerilerimin çok ötesinde."

"Bu gerçekten çok kötü. O zaman başımıza ne dertler açacağını bilseydik, altına bir tünel kazıp kutuyu temizlerdik," dedi Bayan Charlotte, ona göre oldukça vahşice.

"Ve şimdi ganimet Moriarty'nin elinde," diye yakındı Bayan Watson.

Kesinlikle Bay'ın üzerinde anahtara benzeyen bir şey bulamadılar. Underwood.

"O paranın bizim olması gerektiğini hiç sanmıyorum," dedi Bayan Charlotte. "Ama ne yazık ki bu fotoğrafları Lord Bancroft'a gösteremiyorum ve onun servetinin zaten bizde olduğunu söyleyerek onunla alay edemiyorum."

"Fotoğrafları göstermeden de Bancroft'a bunu ima edebilirsiniz," dedi Lord Ingram. "Bu düşünce Bancroft'un uykularını kaçırmalı,

Özellikle de parayı Moriarty'ye vaat etmişse."

Bu olasılık Bayan Watson'ın yüzünde bir gülümsemeyle uzanmasına neden oldu.

Sekiz civarına kadar uyudu. Lord Ingram çoktan gitmişti. O ve Bayan Charlotte giyinip yıkanmak ve üstlerini değiştirmek için otellerine döndüler. Ancak otele vardıklarında, gece Paris'ten acil bir telgraf geldiğini gördüler.

Penelope'nin önceki akşam Bayan Bernadine'i ziyaret etmesi yasaklanmıştı. Genç Fontainebleu bile dışarı atılmıştı. Ve onlara bir daha içeri girmelerine izin verilmeyeceği kesin bir dille söylenmişti. Ayrıca sadece Lord Bancroft'tan gelmiş olabilecek daktilo edilmiş, imzasız bir mesaj vardı: Bayan Bernadine'i canlı ve iyi görmek istiyorlarsa Ravensmere'den kaçmasına yardım etmeliler.

Bu gece.

Yirmi sekiz

T Ravensmere'deki malikânenin tüm çevresini dolaşan on ayak yüksekliğinde bir dış duvarı vardı. Bu sınırlar içinde, sağlam bir cam parçalarıyla kaplı ikincil duvar, geniş Fransız bahçesini güvence altına alıyordu. Malikânenin yakınında, bahçe yine tüm genişliği boyunca ferforje bir çitle bölünmüştü; bu da önden yaklaşıldığında toplamda üç set engel oluşturunuyordu.

Ancak arkadan bakıldığında ferforje çitle uğraşmak gerekmiyordu, sadece iki set duvar vardı.

Bancroft'un talimatları kesindi. Sherlock Holmes ve ekibi ona o iki duvardan geçişi ve seçeceği bir noktaya ulaşımı sağlayacaktı ve sabah saat biri çeyrek geçe hazır olacaklardı.

En dıştaki duvarın ötesinde gözetleme yeri yoktu, bu yüzden bir merdiven dayadılar. Lord Ingram, sırtında yük, merdivene tırmandı ve elleri merdivenin yan korkuluklarına sıkıca tutunarak bekledi.

"Güzel, değil mi?" dedi Bancroft, henüz yirmi yaşındaydı. O zamanlar daha yakışıklıydı ve daha çok gülüyordu.

"Bu harika!" diye haykırdı yedi yaşındaki Lord Ingram, yemek masasının tamamını kaplayan demiryolu maketine bakarken kalbi gurur ve mutlulukla dolup taşıyordu. "Hiçbir şeyi bu kadar seveceğimi sanmıyorum. Teşekkürler, Bancroft!"

"Tabii ki. Küçük kardeşim için her şeyi yaparım."

Gözlerini kapadı ve dinledi.

Biri ferforje çitin içinde, biri Fransız bahçesinde ve üçüncüsü de iki duvar setinin arasında olmak üzere arazide devriye gezen üç muhafız vardı.

Üçüncü muhafızın ağır ayak sesleri on beş dakika sonra gümbürdeyerek geçti. Lord Ingram duvarların dışındaki çeperler boyunca yürümüş ve muhafızın mevcut hızıyla aynı noktaya geri dönmesinin otuz dakika süreceğini tahmin etmişti. Üç dakika geçmesine izin verdi, sonra dikkatlice kendini duvarın diğer tarafındaki yere indirdi.

İki duvar arasındaki geniş koridorda sadece kısa otlar vardı. Bulutlu bir gecenin karanlığının yardımıyla ikinci duvara geçti.

Burada görevi daha da zorlaştı. Duvarın diğer tarafında malikâne vardı. Malikânenin hemen dışındaki alanda bulunan muhafız en az yeri kontrol ediyordu. Her beş ya da altı dakikada bir tur atıyor ve her türlü gürültüyü duyuyordu.

Muhafız geçip gitti. Lord Ingram sırtındaki eşyaları çözdü ve bir bülbülün ötüşünü taklit etti. Cevap gelmedi ama muhafız tekrar geçtikten kısa bir süre sonra yumuşak bir *gümbürtü* duydu. Tekrar bülbül sesi çıkardı ve bu kez, on beş saniye sonra, duvarın diğer tarafından, neredeyse tam karşısından bir cevap geldi.

Duvarın üstündeki gömülü cam parçalarının üzerine kalın bir hasır attı ve bir ip merdiven fırlattı. Merdiven hemen gerildi ve çekildi. Duvarın tepesinde daha koyu bir gölge belirdi. Bancroft.

Bancroft kendini yere bırakır bırakmaz Lord Ingram ip merdiveni geri çekti ve paspası aşağı çekti. Tek kelime etmeden dış duvara doğru yürüdüler. Bancroft'un sesi nefes nefese geliyordu, adımları düzensizdi ama yine de ayak uydurdu.

Lord Ingram'ın Ravensmere'e girdiği noktaya vardıklarında, ip merdiveni tekrar aşağı attı. Diğer tarafta, Holmes ve Bayan Watson'ın ortak ağırlığı merdiveni sabitleyecekti. Kardeşler duvarı tırmandılar, en son Lord Ingram ip merdiveni topladı ve yere inmeden önce diğer merdivenin üzerinde durdu.

Merdiveni tutan Bayan Watson ona kısa bir süre sarıldı. Kalbinin çarptığını hissedebiliyor muydu? Ravensmere'in içinde kendini garip bir şekilde gergin hissetmişti. Ama şimdi Bancroft özgür olduğu için midesi bulanıyordu.

Holmes ondan ip merdiveni, Bayan Watson'dan da hasır aldı ve merdiveni yukarı kaldırdı. Ayrılmak üzereydiler ki Bancroft, "Bütün silahlarınızı bana verin," diye fısıldadı.

Birbirlerine baktılar ve Lord Ingram ile Bayan Watson'dan birer tabanca, Bayan Watson ile Holmes'tan da birer derringer olmak üzere dört parça sundular.

Holmes yürümeye başladı. Diğerleri tek sıra halinde yürürken, Bancroft her iki elinde birer tabancayla en arkadan geliyordu. Lord Ingram, Bancroft'un tam önünde, tabancaların varlığını hissetti; tabancaların namluları sırtını delen bir çift metalik göz gibiydi.

Bir dere kenarındaki açıklıkta bir kulübeye varmadan önce bir milden fazla yürüdüler. Lawson oradaydı, yanında bir çift fenerle bekliyordu. "Hanımefendi, Bayan Holmes-"

Bancroft onu engelledi. "Senden getirmeni istediğim merhem nerede?"

Bayan Watson ona bir kutu uzattı ve düşünceli bir tavırla kapağını açtı. Yani.

"Bana da biraz viski lazım."

Bayan Watson ona yine kapağı çıkarılmış bir şişe verdi. Bancroft aldı. iki büyük nefes çekti, sonra eldivenlerini çıkardı ve merhem i ellerine sürdü, bunu yaparken acı içinde tısladı.

Holmes, Lord Ingram'a Bancroft'un farklı görüldüğünü söylemişti. Öyle görünüyordu.

Gölgeli ışık acı çeken yaşlı bir adamı aydınlattı.

Holmes ona, "Kıyafetlerini ve ayakkabılarını kulübenin içinde değiştirebilirsin," dedi. "Yiyeceğe ihtiyacın olursa sandviç de var."

"Üzerimi değiştirir değiştirmez gideceğiz."

Lawson arabayı hazırlamıştı. Bancroft birkaç dakika sonra kulübeden çıktı, yazlık bir taşra beyefendisi tûviti ve kayıkçı şapkası giymişti.

Elinde onun için hazırladıkları ekstra kıyafetler ve temel ihtiyaçlardan oluşan küçük bir çanta vardı.

Öte yandan sandviçler kulübede bırakılmıştı. Bancroft esaretle birlikte daha az şüpheli olmamıştı, ama gerçekten de tüm yanlış şeylerden şüpheleniyordu.

Dışlandığı günlerden beri tek bir kırıntıyı bile ziyan etmemiş olan Holmes, sandviçleri küçük bir sepete doldurdu.

"Pekâlâ," dedi Bancroft'a, ses tonu hiç değişmeden, "hoşça kalın ve özgürlüğünüzde iyi şanslar."

"Ama henüz vedalaşma zamanı değil."

"Öyle mi? Ama manastıra bırakılmayı istediniz ve Lawson tam da bunu yapacak."

"Siz, Bayan Watson ve kardeşim de bana eşlik edeceksiniz. Aksi takdirde Ravensmere'e dönüp nereye gittiğimi haber vermeyeceğinizden nasıl emin olabilirim?"

Lord Ingram'ın kalbi tekrar gümbürdedi, göğsündeki umutsuzluk tarafından bastırılan yavaş, zor bir hareket. Neden bu bir veda olamıyordu? Neden özgürlük kardeşi için yeterli olamıyordu?

"Pekâlâ," dedi Holmes. "Biz de sizinle geleceğiz."

Lawson zifiri karanlık gecede arabayı dikkatle sürdü. Kat etmeleri gereken beş mil vardı ve bu bir saate yakın sürdü.

Yıkık manastıra yaklaştıklarında kuşlar ürkerek kanat çırpmaya başladılar. Baykuşlar öttü. Terk edilmiş yapının daha derin girintilerinde başka yaratıklar sürünüyor ve sürünüyordu.

Bancroft arabadan atladığı sırada ay bulutların arkasından çıkmıştı. Kulübeden ayrıldıklarından beri sessizdi ve gergin bir dikkatle pencereden dışarı bakıyordu. Şimdi, uzuvlarını gerip gevşetirken, ilk kez hapsinin sona ermesinden dolayı gerçekten heyecanlanmış görünüyordu.

Sadece çoktan ölmüş insanların eşyalarıyla mı ilgileniyorsun Ash? Peki ya o çoktan ölmüş insanların kendileri, onları hiç düşündün mü?

O da yaz mevsiminde olmuştu. Bancroft yirmili yaşlarının ortasındaydı ve ateşböcekleriyle parıldayan, ay ışığının aydınlattığı bir korulukta yürüyorlardı.

Acı, Lord Ingram'ın üzerine bir sis gibi çöktü, puslu ama her şeyi saran bir sis.

"Beni tutsaklıktan kurtarmak zorunda kalan onca insan arasında senin olman nasıl bir duygu küçük kardeşim?"

Sözleri Lord Ingram'ı buzdan bir bıçak gibi delip geçti. "Artık burada olduğunuza göre, sanırım vedalaşmaya başlayabiliriz?"

"Henüz değil. Randevuma biraz erken geldim, o yüzden siz de biraz daha yoldaşım olarak kalabilirsiniz." Bancroft, Lord Ingram ve Bayan Watson'dan aldığı tabancaları elinde tutarak yavaşça döndü. "Peki, bana soracak sorunuz yok mu Bayan Holmes?"

Tam o sırada arabadan inen Holmes bunu düşündü. "Hidroklorik asit mi?"

"Demir kafesi pencereden nasıl çıkarmayı başardığımı mı soruyorsunuz? Evet, genç bayan."

"Ravensmere'in ne kadar zaptedilemez olduğu konusunda bana gerçek bir tez verdiğin için, uzun zaman önce güvenliğindeki büyük bir zayıflığı tespit ettin: Eğer pencerelerdeki parmaklıkları sökebilirseniz, sizi dış duvarlara doğru hızlı bir atılımdan alıkoyacak çok az şey olacaktır."

Bancroft kıkırdadı. "Sonunda bunu çözdün, değil mi?"

Ses tonundaki kendini beğenmişlik karşısında Lord Ingram'ın eli yumruk oldu. "Ravensmere'de hidroklorik asidi nasıl elde ettiniz?"

"Basit. Hayırsever kadının paraya ihtiyacı vardı ve satın alınabilirdi. Ve o kadar uzun zamandır orada ki muhafızlar artık sepetini kontrol etme zahmetine girmiyor. Bir şey fark etseler bile, bunun birileri için kaçırıldığı bir şişe içki olduğunu düşünürlerdi."

Holmes belini ovuşturdu. "Bay Underwood'un bunların hiçbirine katılmadığını varsayıyorum. Onsuz bu kadar çok şeyi başarabilmeniz olağanüstü, lordum. Ona gerçekten de ihtiyacınız yoktu."

"O da herkes gibi tek kullanımlıktı."

"Bayan Kirby gibi, sahte Bayan Claiborne gibi mi?"

Bancroft kaşlarını kaldırdı. "Yani onu buldun mu? Kadınlar özellikle tek kullanımlıktır."

Lord Ingram nefeslerini eşit tutmaya zorladı. Mimi Duffin'le ya da o zamanki karısı yerine geçebilecek bir ceset olsun diye öldürülen *diğer* kadın Constantina Greville'le hiç tanışmamıştı ama onların kaderi her zaman aklından çıkmayacaktı.

"Onun için üzülüyorum," dedi Holmes sessizce. "Bay için daha kötü hissediyorum. Underwood, çünkü onun beni uyarmaya çalışırken öldüğüne dair işaretler vardı."

"Sadakatsizliğin bedeli. Onu yakaladıktan sonra yaşamasına izin verirdim ama kaçmaya çalıştı. Ve onu koruyan paralı askerler kurnazlıktan hiç anlamıyorlardı."

"Gerçekten yaşamasına izin verir miydiniz yoksa sadece cesediyle bir süre uğraşmak istemediniz mi? Ne de olsa, bu havada bir ceset pek iyi saklanamazdı ve gelişigüzel atılan bir ceset kısa sürede polis gözetimine girerdi. Yeni gelen sahipsiz cesetleri kontrol etmeyi ihmal etmeyeceğimi biliyordunuz."

Bancroft burnunu çekti ama cevap vermedi.

"Cesedine rastlamam sizi rahatsız mı etti?"

"Bazen işgüzarlar hesaplanamayacak kadar şanslı olurlar. Cesedi çıkarılmadan birkaç saat önce o kömürlükte olabilirdi. Ama siz tesadüfen buldunuz."

Başını yavaşça salladı. "Beni soru sormaya davet ettiniz lordum, ama şimdi soru sorduğumda pek memnun görünmüyorsunuz."

Lord Ingram neredeyse yüksek sesle kıkırdıyordu. Bancroft övünmek istediği için soruları davet etmişti ama Holmes'un sorduğu sorular buna pek elverişli değildi.

"O zaman ben de bir sandviç yiyebilirim. Hâlâ istemediğine emin misin?" Büyük, yuvarlak bir taşın üzerine oturdu ve sepeti Bancroft'a doğru uzattı.

"Eminim," dedi soğuk bir sesle.

"Ya siz, Lord Ingram, sizin için bir şey var mı?"

Lord Ingram'ın midesi sıkışmıştı. Yine de ona doğru yürüdü. "Elinizde ne var?"

"Peynirli sandviç ve tereyağlı reçelli sandviç." "Ben peynirli sandviç alacağım."

Kadın ona kâğıttan bir paket verdi. Paketi açtı ve kaşarın tuzlu keskinliğini kokladı. Ay ışığında onunla omuz omuza oturmak güzeldi, ellerinde sandviç, sanki bir gece macerası için evden kaçan -ama çok uzağa değil- bir çift çocuk gibiydiler.

Sandviçini yemedi, sadece matarasından su içti. "Bayan. Watson? Lawson?"

Reddetteler. Lawson arabanın yanında kaldı; Mrs. Watson ona yakın durdu.

Bancroft yürümeye devam etti. Bir noktada harabelerin içine doğru birkaç adım attı ve elini hâlâ ayakta duran bir kemerin üzerine koydu. Hatta bir süre mırıldandı. Ancak zaman geçtikçe sessizleşti.

"Randevunuz için hâlâ erken değil misiniz?" Holmes bir çeyrek saat sonra sordu.

Gece serinlemişti, ay ışığı çimenlerin üzerine kırağı gibi beyaz dökülüyordu.

Bancroft cevap vermedi.

"Yoksa buluşacağınız parti geç mi kalıyor?" Holmes, Bancroft'un yaydığı rahatsızlığa tamamen -belki de kasıtlı olarak- kayıtsız kalarak devam etti.

"İşler her zaman programa göre yürümez."

"Çok kısa bir süre olmasına rağmen idare ettik, Bayan Watson, Lord Ingram, Lawson ve ben," dedi Holmes. "O geç kalanlar, Ravensmere'den kaçmanız için görevlendirilenler miydi?"

Bancroft'un sesi sanki sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi çıkıyordu. "Onlar, büyük ölçüde, pazarlığın kendilerine düşen kısmını zaten yerine getirdiler."

"Sadece seni ıssız bir yerde terk etmek için mi?"

Lord Ingram, Bancroft'un yüzündeki hayal kırıklığına gülmek istedi ama buna cesaret edemedi. Çok erken gülerек kaderi kışkırtmaya cesaret edemedi.

Bancroft'un beklediği insanlar hâlâ ortaya çıkabilirdi. Ve eğer gelirlerse, Sherlock Holmes ve arkadaşlarının başı Holmes'un zekâsının bile başa çıkamayacağı kadar büyük bir belaya girerdi.

Holmes, "Müttefiklerinizi neyin geciktirdiğini merak ediyorum," diye mırıldandı. "Merak ediyorum."

Yirmi dokuz

A □□□ □□□□□ □□□

DMoriarty'nin İngiltere'deki baş teğmeni Lacey huzursuzdu. De Lacey Industries'e katıldığından beri üç kişi daha vardı. de Laceys, her biri ondan daha hırçın, daha yetenekli adamlardı ve her biri doğal olmayan bir ölümle karşılaşmıştı. Bu yüzden eski Timmy Ruston yeni kimliğinde, yeni otoritesinde ya da yeni çevresinde çok rahat olmaya cesaret edemiyordu.

Son derece ılımlı hırsları olan bir adam olarak, kişinin birincil uzmanlığına bağlı kalması gerektiğine inanıyordu. De Lacey Industries söz konusu olduğunda bu, her zaman yaptıkları ve iyi olduklarını şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtladıkları şeyi yapmak anlamına geliyordu: diğer işletmeleri soymak.

Ancak kontrolü dışındaki güçler ona her zaman yeni ve belirsiz görevler yükledi. Örnek olarak, Lord Bancroft Ashburton.

De Lacey devlet sırlarının ticaretini yapmak istemiyordu. Ama astları tarafından Bay Baxter olarak anılan Moriarty, tıpkı Timmy Ruston'ın de Lacey olduğu gibi, afyon bağımlılarının bir sonraki nefeslerine ihtiyaç duydukları gibi devlet sırlarını arzuluyordu. Lord Bancroft'la pazarlık yapması için gönderdiği Bayan Kirby, aylardır de Lacey'nin tımarına girip çıkıyor, oraya kendi tımarıymış gibi davranıyordu.

Moriarty ve Lord Bancroft sonunda anlaşma şartlarını kararlaştırdıklarında, de Lacey, Lord Bancroft'un tek kullanımlık bir kadın ajan istediğini öğrendiğinde neredeyse gülecekti ve Bay Baxter da neden arabulucu Kirby'yi feda etmediğini söylemişti - daha sonra ikisinin

de ona ihtiyaı kalmamıştı.

Ama de Lacey'nin onun talihsizliğinden aldığı zevk, kısa sürede korkuyla yer değiştirdi. Can sıkıcı biri olabilirdi ama ondan daha az yetenekli ya da daha az sadık olabilir miydi?

Sonunda onun kaderi ne olacaktı?

En azından Bay Baxter, Lord Bancroft'un kısmi teslimiyetinden memnun olmuştu.

Lord Bancroft'un kaçışını ayarlamak için asıl işi yapması gereken De Lacey daha az memnundu. Lord hazretleri kusursuz olduğunu iddia ettiği bir plan hazırlamıştı ama De Lacey'nin aptallar değil tanrılar için endişelendiğini fark etmemişti.

Tanrılar kibri cezalandırdı.

Bu kelimeyi Bay Baxter'dan öğrenmişti. Bay Baxter bir önceki de Lacey'i bir şirket partisinde infaz ettikten hemen sonra, "Adam çok fazla kibirliydi. Ve çok fazla kibir tanrıların hoşuna gitmez."

Yine de Bay Baxter ve Lord Bancroft gibi adamlar tanrılardan korkmuyordu. Ama bunun nedeni tanrıların henüz harekete geçmemiş olmalarıydı.

Charlotte Holmes elbette bir tanrı değildi. Ama de Lacey'ye göre o bir karşı güçtü, tanrıların Bay Baxter'lara ve Lord Bancroft'lara çok ileri gitmemeleri gerektiğini hatırlatan bir hatırlatıcıydı.

İnsan bazı insanları rahat bırakmalı. Bay Baxter'ın tuzağından zarar görmeden kurtulmayı başaran ve şimdi Lord Remington Ashburton'ın korumasına sahip olan bir kadın, "bazı insanlar" arasında üst sıralarda yer alıyordu.

Elbette de Lacey sıradanlığıyla etrafındaki büyük adamların bunu anlamasını sağlayamazdı. Ama en azından bu olaydaki kendi rolü sona ermek üzereydi. Aslında bu gece. Lord Bancroft'u terk edilmiş eski manastırdan bir ya da iki gün erken alma isteğine hiç aldırmadı. Ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi.

Terk edilmiş manastıra oldukça geç bir saatte, sabah dörde çeyrek kala varmayı planlıyordu. Bu da cesedi ikinci bir araca yüklemek için saat on biri çeyrek geçe De Lacey Industries'e ulaşması gerektiği anlamına geliyordu.

Bay Baxter'la ilk tanıştığından beri edindiği kelime dağarcığı olan nezaket ve kibarlık uğruna Lord Bancroft'un Underwood'un cesedini saklama isteğini kabul etmişti. Ama bu geceden sonra gizli kalmasına gerek

yoktu.

artık. En azından harabelerde ondan kurtulabiliriz. Orada kimseyi rahatsız etmez ve leş yiyenlere yiyecek bile sağlayabilir.

Arabası durdu. Biraz uyuklamış olan De Lacey, kafasının içinde sayılamayacak kadar çok koyun gibi dolaşan endişe verici düşüncelerle gözlerini açtı ve saatine baktı. Mükemmel zamanlama.

Arabacısı kapıyı açtı. Ama adam saygıyla geri çekilip inmesine izin vermek yerine aracın içine doğru eğildi ve aceleyle fısıldadı: "Bay de Lacey, yolunda gitmeyen bir şeyler var! Ön kapıdan adamlar çıkıyor."

De Lacey'nin içinden bir sarsıntı geçti. "Ne demek istiyorsun?"

Arabanın perdesini kenara çekti. Caddenin karşısında, De Lacey Industries'in ardına kadar açık ön kapısından gerçekten de adamlar çıkıyordu. Dahası, caddeye yığılmış birkaç polis minibüsü ve etrafta dolaşan üniformalı adamlar vardı.

Gençliğinde adi bir suçlu olan De Lacey'nin polisten, özellikle de elinde cop olan üniformalı bir zabıttan korkusu vardı. Ama Bay Baxter farklı büyüklükte bir suçluydu, kanunla hiç uğraşmak zorunda kalmayan türden. Ve De Lacey Industries, en azından dışarıdan bakıldığında, meşru varlıkları olan ve meşru kârlar elde eden meşru bir şirketti.

De Lacey içgüdüsel korkusunu yuttu, arabadan atladı ve tımarına doğru ilerledi.

Kapıda baykuş görünümlü bir adam tarafından durduruldu. "Bay de Lacey, sanırım? Fuayedeki fotoğrafınıza oldukça benziyorsunuz."

De Lacey adama ihtiyatla baktı. "Peki ya siz?"

"Scotland Yard'dan Başmüfettiş Fowler. Nasılsınız Bay de Lacey?"

Fowler. De Lacey bu ismi hatırlıyordu. Geçen yıl Stern Hollow'daki cinayeti soruşturan ve yanlışlıkla Lord Ingram'ı tutuklayan kişi.

Ancak Başmüfettiş Fowler yüzünde yumurta olan bir adam gibi görünmüyordu. Bunun yerine, Paskalya'daki tüm yumurtaları tek başına bulmuş ve kendini kına yakmaktan zor alıkoyan biri gibi görünüyordu.

"Sorabilir miyim, burada ne işiniz var Başmüfettiş?"

Ancak de Lacey soruyu sorarken polis memurunun kıyafetinin çamur lekeli olduğunu fark etti. Lekeleri temizlemek için çaba sarf edilmişti ama yine de, şimdi dikkat edince... domuz çiftliğinde sürünmeyen birinin üzerinde neden bu kadar çamur olsun ki?

"Elbette ciddi bir suç soruşturuyorum, ki daha sonra bunun bir dizi ciddi suç olduğu ortaya çıktı Bay de Lacey, hepsi de De Lacey Industries'in tesislerinde işlendi, eğer buna inanabiliyorsanız."

De Lacey o kadar afallamıştı ki kafasının arkasında çınlayan alarmı zar zor duydu. "Başmüfettiş, ne konuştuğunuz hakkında hiçbir fikrim yok. Burası son derece saygın bir kuruluş ve ne bu tesislerde ne de De Lacey Industries'in işleyişiyle bağlantılı herhangi bir faaliyette herhangi bir suç işlenmiyor."

"Buranın kesinlikle çok saygın bir yer olduğunu *düşünmüştüm* ama korkarım bu gece fikrim değişti." Polis parmağını salladı. "Ne tür saygın bir müessese, Bay de Lacey, şarap mahzeninden, Banque de France'tan ödünç alınmış otuz bin sterlin değerinde napolyonun bulunduğu City and Suburban Bank'ın kasa dairesine bir tünel kazar?"

Eğer polis ona Kraliçe Victoria ve eşinin uzun zamandır kayıp olan onuncu çocuğu olduğunu söyleseydi, daha fazla şaşkınlık yaşayamazdı. Ne tüneli? Hangi banka? Paralel bir sokakta bir banka olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama De Lacey Industries'in işi banka soymak değildi. Bırakın mahzenden kazılmış tünelleri, banka soyma planları bile yoktu.

Bekle, kiler mi? *Şarap* mahzeni mi?

Resmi olarak şarap mahzeni yoktu. Çünkü şarap mahzeni subasmanın altındaydı ve çok saygın De Lacey Industries'in en azından resmi olarak subasmanı yoktu!

Ama-ama-

De Lacey polisin giysilerindeki çamur lekelerine biraz daha baktı. Eğer gerçekten De Lacey Endüstrileri'nden geçen bir tünel varsa

ve Başmüfettiş Fowler o tünelden sürünerek geçip şarap mahzenine ulaşmış olsaydı, şarap mahzeninden çıkıp -şarap mahzeni dışarıdan asma kilitliyken bunu nasıl başardığını bir kenara bırakın- doğrudan alt bodruma in er di .

Ve alt bodrumda-

"Bunu yapmış olmanız yeterince korkunç değilmiş gibi," diye devam etti Fowler, "yukarı çıktığımda alt bodrumunuzda *mahkûmlardan* başka ne bulabilirdim ki? Bazıları aylardır kendi iradeleri dışında tutulan altı kişi."

"Bir hata olmuş olmalı. Orada-"

Yüce Tanrım, polis memuru *altı kişinin kendi iradeleri dışında alıkonulduğunu* mu söyledi?

Altı mı? Ama alt bodrumda sadece beş mahkûm vardı.

"Oh, inanın bana, Bay de Lacey, ortada bir hata yok. Ben ve adamlarım, hatta City and Suburban Bank'ın iki yöneticisi bile mahkemede buna şahitlik edebiliriz."

Belki de bu gerçek değildi. Belki de aslında yıkık manastıra götürülüyordu ve kendi sınırlı zihninin yaratabileceğinin çok ötesinde dehşet içeren bir kâbustan muzdaripti.

"Ve bilin bakalım kendi iradeleri dışında tutulan mahkumlara ek olarak ne bulduk? Buzda bekletilen bir ceset, sırtından vurulmuş bir adam."

Fowler'ın sözleri hala de Lacey'nin kafasında çınlarken, iki üniformalı adamın bir sedye taşıdığını gördü. Çarşafın altında şüphesiz merhum Bay Underwood yatıyordu, artık kargalara ve akbabalara kahvaltı olmayacaktı.

Arkalarında dört erkek ve iki kadın De Lacey Industries'den yavaşça çıktılar. Kadınlardan biri De Lacey'i gördü ve alaycı bir gülümsemeyle, "*Sıra sende, seni mankafa*" dercesine parladı.

Ve diğer kadın... bayılacak gibi oldu. Diğer kadın, geçen sonbahardan beri kayıp olan ve hapsedilmek üzere kendisine getirilmek şöyle dursun, bir türlü bulunamayan *Leydi Ingram*'dı.

"Başmüfettiş," dedi kısık sesle, "korkarım korkunç bir karışıklık olmuş. De Lacey Industries'de hiçbir zaman ceset, mahkum ya da tünel olmadı."

"Bay de Lacey, ben tünelden geldim, yani kesinlikle bir tünel var. Benim ve bir düzine akli başında adamın bodrumdan kurtardığı mahkumlar kesinlikle oradaydı ve bana sadece onlara her gün yemeklerini bizzat sizin getirdiğinizi değil, aynı zamanda aylarca kazı ekiplerinin geceleri çalışmak için aşağı indiğini duyduklarını söylediler. Ve sizin bol bol küfrederek bodruma ağır bir şey sürüklediğinizi duymuşlar - ve sonra buz parçaları da getirmişsiniz, bu da bodrumdaki sıcaklığın düşmesine neden olmuş."

Fowler gülümsedi, artık kendini kına yakmaktan alıkoymaya çalışmıyordu. "Bay de Lacey, tüm bu nedenlerden ve daha fazlasından dolayı sizi tutukluyorum."

Otuz

Bı ıııı ıııııııı ıııııııı

saat dördü çeyrek geçiyordu. Gökyüzünün doğu kenarı boyunca ışığın ilk belirtisi parıldıyordu.

Charlotte'un gözleri kurumuştı ve başının arkası ağrıyordu. Ama geç saatlere kadar ayakta kalmaktan hoşlanmayan biri için zihni alışılmadık derecede keskindi. Hatta çevikti. Ancak soğuk kayanın üzerinde oturmaktan poposu uyuşmuştu. Lord Ingram on dakika önce bacaklarını esnetmek için kalkmıştı ve şimdi Bayan Watson'ın yanında duruyordu. Charlotte ayağa kalktı ve ağırlığını değiştirdi.

Onun hareketiyle, kendisini kurtarmak için hiçbir süvarinin at sürmediği toprak yola bakmakta olan Lord Bancroft arkasını döndü. "Bunu sen yaptın, değil mi Charlotte Holmes?"

Neredeyse bir saattir yerlerindeydiler. Ya Moriarty onu terk etmişti ya da bir şey olmuştu.

Charlotte bir adım geri çekildi; Lord Bancroft'a daha fazla yaklaşmak istemiyordu. "Efendim, bana büyük bir iltifat ettiniz. Ama lütfen unutmayın, iki hafta öncesine kadar Paris'te kendi işime bakıyordum. O zamandan beri de Londra'da Bay Underwood'u ve katilini arıyordum. Birkaç dakikalık boş zamanımda Moriarty ile ittifakınızı bozmayı başarabileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

Lord Bancroft suçlayıcı bir tabanca namlusu doğrulttu. "Ondan önce de bir şeylerin peşindeydin. Bana yazdığınız notta Ash'in bacağını kırdığı için İngiltere'de olduğunuzu söylemişsiniz."

Tabanca şimdi Lord Ingram'a doğru çevrilmişti. "Ash'in hiçbir sorunu yok. İngiltere'ye dönebilmeniz için yalan söyledi."

"Bu konuda gerçekten yalan söyledi, ama sadece beni görebilmek içindi." Sevgilisine doğru döndü, sesi yumuşaktı. "Artık böyle aceleci ve çocukça şeyler yapmazsın, değil mi Ash?"

Lord Ingram yüzünü eğdi ve orantılı bir pişmanlık ifadesi takındı. "Hayır, Holmes. Seni bir daha asla endişelendirmeyeceğim."

İç çekti. "Beni endişelendirmedi. Sadece beni çok özlediğini tahmin ettim. Ama zavallı Bayan Watson, en kötüsünü nasıl da hayal etti."

"Ah, Bayan Charlotte," diye seslendi Bayan Watson arabanın yanından, "zavallı çocuğu zor durumda bırakmayın. O iyiydi. Biz iyiyiz. Herkes iyi olacak."

"Hiç sanmıyorum," diye homurdandı Lord Bancroft.

"Nereye gitmeyi planlıyorsanız, lordum, Lawson sizi hâlâ götürebilir," dedi Charlotte yatıştırıcı bir sesle. "Moriarty'yle işleri yoluna koyana kadar biraz paraya ihtiyacınız olursa, çantada kullanılabilir değerlerde yirmi pound var."

"İyi olacağınıza inanmıyorum demek istedim." Lord Bancroft kelimelerin altını çizdi.

Charlotte bir adım daha geri çekildi. "Seni terk etmesine rağmen hala Moriarty ile yaptığın pazarlığı sürdürmeye mi çalışıyorsun?"

"Beni terk etmedi, adamları gecikti. Ve evet, yine de anlaşılmaya sadık kalacağım."

"Onun için ne yapmaya söz verdin?"

Soru Lord Ingram'dan geldi, sesi ağırdı.

Lord Bancroft'un yüzündeki alaycı ifadeyi seçmeye neredeyse yetecek kadar ışık vardı. "Holmes'unuzun artık ona ya da bana sıkıntı vermeyeceğine dair ona söz verdim."

Ve işte sonunda niyeti açıklığa kavuşmuş, yapmacıklığın son kırıntısı da sökülüp atılmıştı.

Charlotte, "Şu anda benimle Lord Remington arasında var olan anlaşma göz önüne alındığında, pazarlığınız mantıklı," diye düşündü. "Moriarty, Remington'ın misillemesinin örgütüne potansiyel bir tehdit olarak beni ortadan kaldırarak elde edebileceği faydadan daha fazla zarar vermemesi için bana zarar vermekten çekinirdi. Öte yandan siz, kardeşinizin benzer misillemelerinden korkmuyorsunuz."

"Aynen öyle. Tüm bunlar göz önüne alındığında, neden anlaşmamı onurlu bir şekilde yerine getirmeyeyim ve beni her şeyden mahrum bırakan kişiden kurtulmayayım?"

Charlotte, kariyerini ve itibarını mahveden kişinin kendisi olduğunu açıklama zahmetine katlanmadı: Lord Bancroft ve onun gibiler sadece başkalarını suçlar, kendilerini asla.

"Çünkü son derece uygunsuz bir tarafla pazarlık yaptınız," dedi. "Moriarty'nin Stern Hollow davasına müdahalesini unuttunuz mu? Sherlock Holmes sadece bir dedektifti ve dedektiflerin yapmak için para aldıkları şeyi yapıyordu, ama Moriarty'nin bu işe karışması tamamen kötü niyetliydi ve sadece senin çöküşünü hızlandırmak içindi."

Lord Bancroft sessizdi.

"Görüyorum ki unutmamışsın. Nasıl unutabilirsin ki? Bir müttefik arıyor olsaydın ve *bana* ortak düşmanlığımızla Moriarty'yi birlikte yok edeceğimize dair söz verseydin, şimdi çoktan lüks bir vapurda yeni hayatına doğru yola çıkmış olabilirdin."

"Ve beni bir müttefik olarak kabul eder miydin?"

"Ahlak anlayışımın oldukça esnek olduğunu size ilk söyleyecek kişi Ash olurdu. Kız kardeşimi rehin tutmak yerine, önüme üç bin pound koysaydınız, sizi Ravensmere'den kaçıırdım."

"Sen mi?" Lord Bancroft homurdandı. "Kendinizi övmeyin Bayan Holmes. Bazı gerçekleri ortaya çıkarabilir ve bazı çıkarımlarda bulunabilirsiniz, ama karmaşık planlama ve koordinasyon gerektiren herhangi bir programı sizin ellerinize teslim etmezdim."

Bu, de Lacey'nin ortalıkta görünmemesinin arkasında kendisinin olduğuna dair daha önceki suçlamalarıyla pek uyuşmuyordu ama Charlotte memnundu. O da

Moriarty de aynı şekilde düşünseydi daha da memnun olurdu. Yeminli düşmanlarının onu sürekli olarak hafife almasından daha büyük bir avantajı olabilir miydi?

"O zaman Moriarty hidroklorik asidi nasıl elde etti? Böyle bir yöntem kullanmayı nasıl akıl etti?"

"O yapmadı. Plan benim tasarımımdı."

"Endüstriyel kimya konusunda uzman olduğunuzu bilmiyordum. Bir dakika, *Cornhill Dergisi*'nin Nisan sayısındaki makaleye rastladınız mı?"

"Nasıl yaptın-" Lord Bancroft'un sesi keskinleşmişti. Sonra sesi gevşedi. "Elbette, her şeyi okuyorsunuz."

"İtiraf etmeliyim ki, ilginç bir makale olduğunu düşündüm, ama başka bir şey değil," dedi Charlotte eşit bir şekilde, hemcinslerinden biraz daha zeki olan ama Lord Bancroft Ashburton olan beyinsel güç merkezi için hiçbir tehdit oluşturmayan bir kadın rolünü oynamaktan mutluydu.

Cornhill'in okuduğu nüshasının, başka hiçbir yerde yer almayan hidroklorik asitle ilgili bir makalenin eklenmesiyle özellikle onun yararına yapılan küçük bir baskının parçası olduğunu ona bildirme ihtiyacı hissetmedi. Makalede adı geçen ve Berkshire kırsalında bulunan laboratuvara bu son derece aşındırıcı madde Bayan Longstead'den başkası tarafından sağlanmamıştı ve oraya özel olarak yerleştirilen dört şişeden ikisi çalındığı anda Charlotte'a yazmıştı.

"Yine de," diye devam etti Charlotte, "bunu görebilseydiniz size daha iyi yardım edebileceğimi düşünüyorum."

"Hayır, Charlotte Holmes. Sen hiç kimseye yardım etmedin. İnsanların hayatını daha tehlikeli, daha karmaşık hale getiriyorsun. Herkese iyilik yapmış olurum-"

Sol elindeki tabancayı ona doğrulttu. "Ona zarar vermene izin vermeyeceğim!" diye bağırdı Lord Ingram.

Ama Charlotte'a yaklaşmadı. Kardeşi de sağ elindeki tabancayı kaldırmış, ona doğrultmuştu. Yıkık manastırın önündeki açıklıkta saklanacak hiçbir şey yoktu. Güneş, dakikalar sonra

Lord Bancroft gibi uzman bir nişancı için yeterli aydınlatmayı sağlıyordu.

"Peki onu nasıl koruyacaksın?" diye alay etti. "İki tabancanın ateş gücüne karşı geniş, erkeksi göğsünle mi? Aptallık etme Ash. Olduğun yerde kal."

Charlotte içgüdüsel olarak elini cebine attı ama tabancasına çoktan Ravensmere duvarlarının dışında Lord Bancroft tarafından el konulmuştu. Yutkundtu. "Ezici bir ateş gücüne sahip olabilirsiniz ama yine de sayıca üstünsünüz lordum."

"Ben onları kurşunla doldurmadan önce benimle kayda değer bir şekilde mücadele edemeyecek kadar uzakta duranlar tarafından mı? Acınası."

Onunla mantık yürüttü. "Ama gitmek istediğin yere ulaşmana başka kim yardım edecek?"

"Atınız ve arabanız hâlâ burada, kendim sürebilirim. Ayrıca herkesi vurmama da gerek yok. Kız kardeşinin hâlâ adamlarımın elinde olduğunu unutmazsan, seni öldürebilir ve diğerlerinin itaatini sağlayabilirim."

Onun, kız kardeşini kendisine karşı kullanmayacak kadar iyi bir adam olduğunu hiç düşünmemişti. Yine de Bernadine'in yalnız bırakılacağını ummuştu.

Başkalarının çektiği acılar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Doğru, kardeşim," dedi, sesi soğuklaşarak. "Ravensmere'den izinsiz çıkışınız kadar karmaşık bir şeyi koordine edemeyeceğime dair son açıklamanızı bir kenara bırakalım. Bunun yerine, beni Bay de Lacey'nin gelişini haince yollarla engellemekle suçladığınız daha önceki bir ana geri dönelim. Lordum, de Lacey'nin gecesini altüst edebilecek birinin, dört paralı asker tarafından korunan bir evi kurtarmakta özellikle zorlanacağını neden düşündünüz?"

A██-██-P████████, F██████

Konstantin Meier her şeyden çok Bay Baxter'ı etkilemek istiyordu.

Bu gece onun için bir fırsat olacaktı. Aix'teki işleri denetlemekle görevlendirilen aptal Fransız'dan kurtulmuştu.

adam sarhoşken çıkan bir kavgada ölmedi. Konstantin Meier'in operasyonun başarısı için tüm övgüleri almasının önünde başka hiçbir engel yoktu.

Sonuçta, her şey olabildiğince basitti.

Cours Mirabeau'daki evde bir adamı vardı ve bu adamı kurtarmak isteyenler vardı. Haftalar önce çaprazdaki eve taşınmışlar ve karıncalar gibi hazırlık yapmakla meşgul olmuşlardı.

Ve geri sayım.

Her gün bir tane daha az çam kozalağı olmak üzere eve çam kozalağı atıyorlardı. Hem yerel hem de Paris gazetelerinde küçük ilanlar yayınladılar, ilanlarda yer alan şifreli numara da aynı şekilde azaldı. Ve bu sabah - dün sabah, saat gece yarısını çoktan geçmişti - küçük ilanda sadece "*Bu gece*" yazıyordu.

Konstantin Meier bu akşam yerel *polis şefini* ve yarım düzine adamını davet etmişti. Onlar için peynir, sosis, ekmek ve meyvelerden oluşan muazzam bir sofraya hazırlamış ve yakındaki bir fırından beş bütün tart almıştı. Ancak neredeyse tüm yiyecekler bittiğinde ve her adam birkaç kadeh içtikten sonra şarap akışı durduğunda, Provençal polisler sabırsız.

"Sizden çalmaya niyetli suçlular olduğundan emin misiniz?"

Konstantin Meier dikkatle gülümsedi. "Eğer durum böyle değilse, zamanınızı ve paramı boşa harcamış olur muyum?"

"Saat sabahın dördünü geçti," diye belirtti polis şefi. "Belki de şafaktan önceki en karanlık saatleri bekliyorlardır."

Polis şefi omuz silkti, ikna olmadığı belliydi. "*Eh bien*, o zaman biraz daha bekleyelim ve haklı olsanız iyi olur."

Konstantin Meier odadan çıktı ve aktörü pasajda buldu. "Ne yapıyorsun burada? Üst kata geri dön. Perdenin arkasına doğru biraz daha yürü. Silüetinizin görüldüğünden emin olun."

"Acıktım. Bütün gece ayaktaydım."

"O zaman mutfağa git, bir şeyler ye, iki kızarmış tavuğu polislere götür ve *yukarı çık!*"

"Pekâlâ, pekâlâ," diye homurdandı aktör.

Konstantin Meier kendini sakinleştirmeye çalıştı. Her şey açıktı. Birisi Bay Baxter'ın başına bela olmuştu. O kişi İngiltere'deydi ve orada cezalandırılacaktı. Ama burada, Aix-en-Provence'da, Stephen Marbleton adında birini kaçırmak için bu evi basmaya hazır çok sayıda yardımcısı vardı.

Ve bunu yaptıklarında, hepsi haneye tecavüz suçundan tutuklanacak ve Fransız hapishanelerine gönderileceklerdi.

Mükemmel bir plan.

Bu iki tavuğun polislerin o görkemli ana kadar kalmasını sağlamaya yeteceğini umuyordu.

Tabii bir de sokağın karşısındaki aptallar gelse!

Ve eğer yapmazlarsa, kahvaltıdan sonra Cours Mirabeau'ya yürüyecek ve neden yapmadıklarını öğrenmek isteyecekti.

Ancak... hiç tanımadığınız birinden, izinsiz girme ve hırsızlık yapma konusunda neden kesinlikle başarısız olduklarını nasıl talep edebilirsiniz?

T?? ??????????? ?? P????

"Clu-cluck-cluck-cluck. Mooooooooo. Cluck-cluck," diye seslendi kadın paralı asker.

"Baa. Baaaaaa," diye yanıtladı yanında oturan İki Numaralı Paralı Asker.

Bu çiftlik sohbeti en az yarım saattir devam ediyordu; Penelope artık zar zor duyuyordu. Dikkati, yüzüncü kez olsa gerek, tırabzandan aşağı kaymakta olan Üç Numara'daydı. Merdivenden çok uzakta olmayan Bir Numara, tüy silme makinesini cırılçıplak soymuştu. Bütün tüyleri havaya savurdu ve havada kalmalarını sağlamak için üzerlerine üfledi, yüzü neredeyse yere değene kadar eğildi ve eğildi. Sonra tüm tüyleri topladı ve yorulmak bilmeden işleme yeniden başladı.

"*Ooh la la, tam bir kaos,*" dedi Belçikalı aşçıları Madam Gascoigne, ana dili Fransızcaya dönerek. "Ne demiştiniz?

Tekrar aradım, matmazel, genç Mösyö Fontainebleu tahliye edilmeden önce elime ne sıkıştırdı?"

"Şeytan tuzağı. Güzelavrat otuyla aynı aileden bir bitkidir ama toksinleri sayıklatıcıdır. Virginia henüz bir koloniyken Jamestown'daki askerler bu bitkiyi yeşillik olarak yemiş ve sonunda maymun gibi davranmaya ya da günlerce çıplak dolaşmaya başlamışlar."

Madam Gascoigne karanlık bir sesle, "Bu evde kimse çıplak dolaşmasa iyi olur," dedi. "Kesinlikle bu sevimsiz grup değil."

Penelope güldü, günlerdir hissettiği ilk gerçekten neşeli duyguydu bu.

Paralı askerler başlangıçta daha dikkatli davranmış ve her yemeğin hazırlanışını denetlemişlerdi. Ancak evde bir hafta boyunca karın ağrısı bile çekmedikten sonra rahatlamışlardı. On gün sonra, Madam Gascoigne'in bundan sonra hangi lezzetli yemekleri sunacağını sormak dışında kafalarını mutfığa sokma zahmetine bile girmiyorlardı.

Ve bu gece, saat onda nefis bir geç yemek hazırlamıştı ve gece yarısı Bir Numara tırazanın dibine çömelmiş havlıyordu.

Görevli kadınlar bir süre daha bekledikten sonra penceredeki fener aracılığıyla Penelope'ye artık eve girebileceğini işaret ettiler.

Girişte dört ayak üzerinde birbirlerinin kışklarını koklayan üç erkek paralı askerin etrafında parmak uçlarında dolaşmak zorunda kaldı. Odasından çıkarılan Bay Mears kendine çeki düzen verdi ve hemen polise haber vermek üzere oradan ayrıldı.

Ön kapı çalındı. Penelope ve Madam Gascoigne donup kaldılar. Ama gelen sadece Bay Mears'tı, jandarmalarla birlikte dönüyordu.

"Oh, baylar, Tanrı'ya şükür buradasınız!" Penelope kendini en yakındaki subayın kollarına atarak bağırdı. "Yaşadığımız dehşete inanamazsınız. Bu üç adam ve bir kadın evimizi *işgal etti*. İçeri daldılar ve yirmi beş bin frank istediler.

"Ama evin sahibi olan teyzem şu anda İngiltere'de ve ben de o kadar para bulamadım. Böylece yerleştiler, bu korkunç kötü niyetliler. Onların yanında nefes almaya bile cesaret edemiyorduk.

"Sonra birkaç saat önce bu hale geldiler."

Kolunu sayıklayan paralı askerlere doğru salladı. Subay ve adamları hayranlıkla baktı.

"İlk başta daha da korktuk. Ama gerçekten akıllarını kaybetmiş gibi göründüklerinde, cesur uşağımız durumumuzu size bildirmek için dışarı çıktı. Ve şükürler olsun ki buradasınız, beyler!"

"Korkmayın matmazel, artık güvendesiniz," dedi subay cesurca. "Bu kanun kaçaklarını götüreceğiz. Tekrar suç işlemiş gibi görünüyorlar. Belki duymuşsunuzdur, matmazel, artık mahkûm nüfusumuzun fotoğraflı kayıtları var. Yalan söylemeyi tercih etseler bile, onları çabucak tespit edebilecek ve aynı hızla hapishaneye geri gönderebileceğiz."

Teğmen Atwood'un tavsiyesi üzerine Livia bir gün önce Aix-en-Provence'dan ayrılmıştı. Treni Lyon'a akşam onda, Paris'e ise sabah altıdan biraz önce varmıştı. Güneş doğmuştu, gün aydınlıktı ama yine de serindi ve Bayan Redmayne peronda el sallıyordu.

Birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Hiç uyumamış gibi görünüyorsun," dedi Livia. Kendisi de bütün gece gerginlikle boğuşmayı beklemişti ama trenin hareketiyle uykuya dalmıştı.

"Arabayla buraya geleli sadece yarım saat oldu. Ama dün gece ne tiyatrolar yaşadık."

Livia'yı bekleyen arabaya götürdü ve kendisinin ve Bayan Watson'ın ekibinin tanık olduğu gösteriyi anlatmaya başladı. Polisin, salonda pantolonunu çıkarmasını engellemek için Bir Numara'yı nasıl dövmek zorunda kaldığını anlatırken, Livia o kadar güldü ki gözyaşlarını silmek zorunda kaldı.

Araba evin önüne geldiğinde, Livia neredeyse tamamen durmadan önce arabadan atladı. Kapıda yavaşladı ve kendi kendine başını salladı. Herhangi bir sosyal yükümlülüğü olmayan Bernadine nadiren bu kadar erken kalkardı.

Ama yanılıyordu. Bernadine kalkmış, giyinmiş ve bahçede Matmazel Robineau'nun koluna tutunmuş yürüyordu.

Bir yabancı için Bernadine çevresine kayıtsız görünebilirdi. Ama Livia Bernadine'in kalkık yüzünün ve yarı kapalı gözlerinin ne anlama geldiğini biliyordu. İster temiz hava, ister sabah güneşi, ister bahçede olmanın verdiği basit özgürlük olsun, Bernadine mutluydu.

Livia hemşireyi selamladı ve yer değiştirdiler, böylece Bernadine şimdi Livia'nın kolunu tutuyordu. Kız kardeşinin elini okşadı. "Benim. Geri döndüm ve güvendeyiz."

Keşke İngiltere'den haber alabilselerdi. Keşke Charlotte, Bayan Watson, Lord Ingram ve Lawson'ın da güvende olduğundan emin olsaydı.

Ve Bay Marbleton, sevgili, sevgili Bay Marbleton.

Otuz bir

B  XXX XXXXXX      

T Ay alçakta asılı duruyordu, o kadar solgundu ki neredeyse saydamdı. Bir dakika önce h   karanlık olan gökyüzü şimdi kırılan    la doluydu.

ateşli parıltı, solmakta olan gecenin kasvetini da ıtıyor.

Lord Bancroft yeni bir günün  afa ında duruyordu. Yanında, ta ları yarılmış ve ya lılıktan benek benek olmuş yarım bir duvar yükseliyordu.

Ne kadar yalnız olduğunun farkında mıydı? Adım adım, karar karar müttefiklerini yabancılara, yabancılara da düşmanlara d n  t r   n n farkında mıydı?

Yoksa sadece  u anki zorluklarını mı düşünüyordu - Bernadine'i artık elinde tutamayacaksa bir sonraki hareket tarzını mı?

Elindeki her tabancadan ikişer, Charlotte, Lord Ingram, Bayan Watson ve Lawson'a birer mermi olmak üzere art arda dört el ateş etti.

Bir  ı lık havayı deldi ve ardından bir el daha ateş edildi. "Hayır!" diye bağırdı Lord Ingram.

Lord Bancroft'un yüzü buru tu. Yava  a sa  tarafına baktı, kolu h   havadaydı ve bir mermi koltuk altının hemen altından gövdesine girmişti.

Silah sesi manastırın kalıntılarından gelmişti.

Açıklıktaki dört hedefine baktı, hepsi hâlâ ayaktaydı, yaralanan ya da kanaması olan kimse yoktu.

Devrildi.

Otuz iki

T□□ □□□□□□□□□□□□

“**N**"Dikkatli düşünün Bayan Holmes. Dün gece neredeydiniz?"
Treadles terledi. Eğer yalan söylediyse ve herhangi bir yerde Ravensmere'e doğru gittiğini gördüm.

Kadının önceki gece ne yaptığını bilmek isterdi ama aynı zamanda hiçbir fikri olmadığı için de son derece rahatlamıştı. Başmüfettiş Fowler dün gece acil bir telgraf göndererek geri dönmesini istemeseydi, bugün Londra'ya giden en erken trene binmeyecekti.

Ancak Fowler'ın yeni davasında yer almak yerine Talbot tarafından görevlendirilmişti.

Süitin otel girişinde bir kapı çalındı. Bu, sonsuzluktan önce sipariş ettiği limonataydı.

Herkes için doldurdu. "Daha fazla çay için hava çok sıcak. Bir bardak limonata çok daha iyi olur."

Çeyrek saat önce soğuk bir içecek kulağa harika gelirdi, ama şimdi ensesi daha da sertleşmeye devam ederken bile midesinde bir ürperti hissetti.

Bayan Holmes bardağını kaldırdı ve uzun bir yudum aldı. "Başmüfettiş, Bayan Farr adında bir kadın tanıyor musunuz?"

Treadles geri çekildi. Sadece kendisinden yayılan dehşetin odadaki sıcaklığı birkaç derece daha yükseltmemiş olmasını umabilirdi.

Talbot temkinli görünüyordu ama endişeli değildi. "Size böyle düşündüren nedir Bayan Holmes?"

"Geçenlerde Bayan Harcourt adında hoş bir hanımla tanıştım ve bana amcasının çözülememiş cinayetinin büyüleyici hikayesini anlattı. Danışman dedektif olmaktan ne kadar keyif alsam da, karşılaştığım her gizemi çözmek zorunda değilim. Bu nedenle, bana öldürülen amcasının karısının resmini gösterene kadar sadece dinledim ve başımı salladım.

"Resim on yıldan uzun bir süre önce çekilmişti ve öznesi görünüşünde dramatik bir değişim geçirmişti. Ama yine de Bayan Victor Meadows'u sadece bir tanıdık değil, eski bir müşteri olarak tanıdım ve sonra çok daha fazla ilgilenmeye başladım. Öyle ki ortağım Bayan Watson ile birlikte Garwood Hall'a bir ziyaret gerçekleştirdik ve pencereden içeri girip cesedi bulan eski bahçıvanla konuştuk. Bayan Watson *Manchester Guardian*'ın arşivlerini bile ziyaret etti, Noel Arifesi Cinayeti'ni sizin araştırdığınızı da bu sayede öğrendik."

Treadles tekrar nefes aldı: Olayı gerçekten nasıl öğrendiğini açıklamayacaktı.

"Bayan Watson Manchester'dan döndükten sonra Londra gazetelerinin arşivlerini de ziyaret etti. Burada davaya sütunlarda ancak iki santim yer ayrılmıştı. Ama önceki ve sonraki yıllarda sizin adınızı arayan Başmüfettiş, bir araştırmacı olarak yeteneklerinize övgüyle yer verildiğini gördü."

Başmüfettiş Talbot kaşlarını çatı.

Bayan Holmes, Bayan Farr'ı sormaya başladığından beri ağzından tek kelime çıkmayan Treadles'a gülümsedi. "Müfettiş, benimle başmüfettiş arasında konuşulmasına izin verir misiniz?"

Treadles bir kez olsun duvardaki sinek olmak istemiyordu. "İzninizle mi, Başmüfettiş?"

Talbot başıyla onayladığında, otel süitinden dışarı fırladı.

Ancak kaldırımında durup Londra'nın pek de temiz olmayan havasını içine çekerken Bayan Holmes'un sorguyu devraldığını fark etti.

Charlotte, Bayan Farr'a hayatta ikinci bir şans vermiş olan adamı inceledi. "Başmüfettiş, Garwood Hall'daki sonuçsuz soruşturmanızdan sonra Bayan Farr'la tekrar görüştünüz mü?"

Polis memuru onun bakışlarını tuttu. "Yaptım. Üç yıl sonra, 1875'in ilk aylarında. Bermondsey'de ölümcül yaralanmalara yol açan bir kavgayı soruşturdum ve Bayan Farr, o zamanki adıyla, kavganın yaşandığı evin bitişiğinde oturuyordu."

"Bayan Harcourt sizi kıskanırdı, Başmüfettiş. Bayan Farr Manchester'dan ayrıldığından beri, bir gün teyzesiyle tekrar karşılaşmayı umuyordu; keşke şansını Londra'nın kenar mahallelerinde denemeyi düşünseydi. Şimdi, konuyu saptırmama izin verirsiniz."

"Lord Bancroft'u Ravensmere'de ilk kez ziyaret ettiğimde bahçede karşılaştık. Mahkum arkadaşlarından biri odasından bana seslendi. Bir kadın gördüğü için heyecanlıydı ve hevesle masumiyetini ilan etti. Hapsedilmesini hak edecek hiçbir şey yapmadığını söyledi."

"Bayan Harcourt bana Bayan Farr'ın düğününde çekilmiş bir fotoğraf gösterene kadar ona pek aldırış etmedim. Kurbanın üvey kardeşi Bay Ephraim Meadows'un resmini gösterdiğinde, vitrindeki 'masum' adamın daha genç, daha şişman bir versiyonundan başka ne görebilirdim ki?"

"Lord Ingram'dan konuyu araştırmasını istedim. Kolay olmadı ama bazı eski dosyalara ulaşmayı başardı. Temmuz 1875'te -yani siz Bayan Farr'la Londra'da tanıştıktan birkaç ay sonra- birisi Bay Ephraim Meadows'un kumar masalarında ne kadar çok para kaybettiğine dair doğru kişiye isimsiz bir ihbarda bulunmuş."

"Bir zamanlar onun kötü alışkanlıklarını görmezden gelen zengin erkek kardeşi üç yıldan uzun bir süredir ölmüştü ve kardeşinin servetini miras alan kız kardeşi ona bir sou vermeyi reddetti. O halde Bay Ephraim Meadows kumar borçlarını nasıl ödeyebiliyordu? Belki de birileri Verey's'de her ay verdiği ve başka gelir kaynağı olmayan orta halli bir bürokrat için biraz fazla pahalı olan akşam yemeklerine dikkat etmeliydi?"

"Şimdi, Başmüfettiş, onurlu bir adam olarak, Bay Ephraim Meadows'un"

yabancı ajanlara düşük seviyeli sırlar mı satıyordu?" Başmüfettiş Talbot hiçbir şey söylemedi.

"Ve mükemmel ve tamamen ücretsiz işinizin, Bayan Farr'ın kayınbiraderi tarafından şantaja maruz kalmasaydı bu kadar düşmeyeceğini fark ettiğiniz için ortaya çıktığını inkar edecek misiniz?"

Polis memurunun duruşu dimdik, gözleri keskin ve netti. "Bay Ephraim Meadows'un suçlu olduğuna dair herhangi bir şüphe var mı?"

"Hem de hiç," diye itiraf etti Charlotte.

"O zaman onu Ravensmere'e kimin ya da hangi motivasyonla getirdiğinin ne önemi var anlamıyorum."

Charlotte bir parmağının ucuyla çenesine dokundu. "Haklısınız Başmüfettiş, önemli değil. Yeterince zamanınızı harcadığıma göre Müfettiş Treadles'ı tekrar içeri alalım mı?"

Otuz üç

T□□ □□□□□ XXXXXXX XXX XXXXXXXXXXXXXXX

(C harlotte yürüyüş elbisesini inceledi. Eteği çıkarılabiliyordu ve hareket kolaylığı sağlamak için gece giymek üzere yanında bir çift bluz getirmişti. Her şey yolunda giderse, Bayan Watson'la birlikte Londra'ya döndüklerinde yarın kuşluk vakti olacaktı. Otellerine yürüyüş kıyafetleriyle döndüklerinde, parkta bir tur atmış gibi görüneceklerdi.

-Yasalara saygılı bir çift bayan için son derece yararlı bir faaliyet.

Zil çaldı.

Charlotte sokak girişine yaklaştı. Ne olabilirdi ki? Lord Bancroft'tan başka bir mesaj mı? Paris'ten yeni haberler mi? Bayan Moriarty'nin tarafında bir şey olmadığı sürece...

"Kim o?"

"Benim!"

Bayan Claiborne?

Charlotte kapıyı açtı. Bayan Claiborne yalnız gelmemişti: Bayan Farr yanında duruyordu, kör gözünün üzerinde bir bant vardı. Saçları düzgünce taranmış, elbisesi mütevazı ama yakışıklı ve iyi oturmuştu. Şapkasında birkaç kurdele ve siyah kadifeden bir fiyonk bile vardı.

Charlotte iki siyah giyimli kadının içeri girmesi için kenara çekildi. Zamanı kısıtlıydı ama Bayan Farr boş yere telefon etmezdi.

Gerçekten de Bayan Farr konuya girmek için hiç vakit kaybetmedi. Aslında hâlâ giriş holündeydiler ama o daha fazla ilerlemedi. "Dün geceki davranışım için özür dilemeye geldim, Bayan Holmes. Ve geçen yıl kız kardeşimi bulmamdaki yardımınız için teşekkür etmek için, çünkü o zaman bu yönde bir şey söylediğimi sanmıyorum."

Sesi her zamanki ağırlığını taşıyordu ama tereddüt etmeden konuştu.

Charlotte nasıl cevap vereceğini bilemiyordu; Bayan Farr'ı bu kadar kısa sürede tekrar görmeyi beklemiyordu ve kesinlikle ne pişmanlık ne de minnettarlık ifadeleri beklemiyordu.

Sessizlikte otelin giriş kapısının açılıp kapanma sesi ve Bayan Watson'ın sesi duyuldu: "Pekâlâ canım, gidelim. Lord Bancroft'un cezası kendiliğinden gelmeyecek."

Bayan Watson arabada hâlâ kendini tekmeliyordu. Keşke Lord Bancroft'un intikamı hakkında hiçbir şey söylememiş olsaydı!

Ama oynamıştı. Bayan Charlotte, her taşın kendine özgü bir işlevi ve hareketi olan büyük bir satranç oyunu oynuyordu. En azından o gün satranç tahtasında Bayan Farr ya da Bayan Claiborne yoktu. Yine de gerçekten önemli olanlar onlardı. Onlar için bu bir strateji yarışması değil, yıkıcı kayıplarla dolu hayatın ta kendisiydi.

Yine de kadınların ricalarını reddedebilirlerdi. Ama sonra Bayan Watson tereddüt etmeye başladı. Onun kararsızlığını gören Bayan Claiborne ısrar edince Bayan Charlotte içini çekerek, "Pekâlâ, gelebilirsiniz. Size biraz yiyecek ve su getireceğiz ama bu ıssız yerde çok uzun süre bekleyeceksiniz. Ve özellikle biz oraya vardıktan sonra -muhtemelen sabah saat üç civarında- benden aksi yönde bir haber alana kadar varlığınızı kesinlikle belli etmemelisiniz."

Lawson, Ravensmere civarına götüreceği kadınların sayısına şaşırmıştı ama yine de soru sormadı. Araba Londra'nın yoğun öğleden sonra trafiğinde ilerlerken, Bayan Watson

Kadınlara birkaç kez daha gizli kalmaları ve dikkatleri üzerlerine çekmemeleri gerektiğini söyledi.

Ve sonra sessizlik çöktü.

Bayan Charlotte, "Mumble ve Jessie nasıllar Bayan Farr?" diye sorduğunda Londra'nın kuzey eteklerindeydiler. Tamamen iyileştiler mi?"

"Umarım öyledir. Daha fazla dinlenmeyi reddettiler. İkisi de işe gitti," dedi Bayan Farr iç çekerek. "Onları yakalamaya gönderdiğim kişi sen olduğun için şanslıyız.

-Onları gerçek bir zararın içine sokabilirdim."

Kucağında kenetlediği ellerine baktı ve sonra başını kaldırıp Bayan Charlotte'a baktı. "Dün gece bana daha sert yöntemlere alıştığımı söylemişsiniz. Haklısınız. Geriye dönüp baktığımda, şimdiye kadar sadece aşırı önlemler almışım gibi görünüyor."

"Sizinki uzun zamandır zor bir hayattı," dedi Bayan Charlotte sessizce. "Ailenin iflası, ölümleri, uzaktaki akrabalarının bir çift yoksul kızı kabul etmek istememeleri. On altı yaşında, küçük kız kardeşinin hatırı için, ailenin çöküşünden en azından kısmen sorumlu olan bir adamla evlenmek zorunda kaldın."

Bayan Claiborne'un ki gibi Bayan Watson'ın gözleri de büyüdü. Ama Bayan Farr hiç şaşırmamıştı.

"Biliyor muydunuz?" diye sordu Bayan Watson.

"Evet, biliyordum. Annemle babamın konuşmalarına kulak misafiri oldum." Bayan Farr siyah göz bandını düzeltti, sağlam gözünün camgöbeği mavisi, Bayan Watson ona her baktığında hâlâ ırkiltiyordu. "Ama Miriam için ya Bay Meadows ya da fakirhane söz konusuydu."

Güldü, yumuşak, acı bir sesle. "Belki de yoksullar evini seçmeliydim. Miriam on yaşına bastıktan hemen sonra, onu yatılı bir okula göndermekten bahsetmeye başladı. Bana göre orası istenmeyen kızların gönderileceği türden bir yerdi ama itirazlarım kulak ardı edildi. O kararlıydı ve Miriam da kendi yaşında arkadaşlar edineceği için heyecanlıydı.

"Sonra, Noel için Garwood Hall'a gitmeden hemen önce, cebinde Miriam'ı yeni yıldan sonra bir kız okuluna gönderme bahanesiyle küçük kızlara düşkün olan borçlusuna az çok satma niyetini açıklayan bir mektup buldum.

"Kaçamazdık, elime para vermemeye özen gösterirdi. Bayan Harcourt'u o zamanlar daha iyi tanıyor olsaydım, ondan yardım isterdim. Ama aklımda tek bir fikir vardı, o da Miriam'a bunu yapamaması için onu öldürmem gerektiği idi."

Yorgun ve boş görünüyordu.

Bayan Watson o buz gibi gecede, kendi ayakları kadar dar bir çıkıntıda, ağırlığını taşıyamayan duvardaki sarmaşıklardan başka tutunacak hiçbir şeyi olmadan mücadele eden o genç kadını düşündü.

Odasına geri dönmeyi başarmıştı ve neredeyse tüm girişimini tamamlamıştı, ancak...

"Müfettiş mektubu buldu mu?" diye sordu Bayan Charlotte.

"Manchester'daki evimizde kocamın özel kasasında, arkadaşlarının önünde güzel ve parlak görünebilmem için aldığı tüm mücevherlerle birlikte. Başmüfettiş ayrıca kocamın Noel arifesinde içtiği konyak şişesinde de kloral buldu ve evde uyumak için kloral kullanan tek kişi bendim."

Bayan Charlotte dışarıya baktı; havaya siyah dumanlar püskürten bir dizi fabrikanın yanından geçiyorlardı. "Güzelliğinizin ve içinde bulunduğunuz durumun müfettişin kalbini erittiğini varsayabiliriz. Ama öyle olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Bayan Farr'ın sesi hüzünlü bir hal aldı. "Durumumu ya da güzelliğimi nasıl kullanacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Sadece onun şimdiye kadar karşılaştığım en büyük tehdit olduğunu biliyordum. Amansız görünüyordu ve kendimi savunmak için mahkemeye çıkmak istemedim, çünkü o zaman kocamın niyetinin ne olduğu herkes tarafından bilinirdi ve Miriam'ın bunu öğrenmesine dayanamazdım.

"Ben de dedektif müfettişi tehdit ettim. Eğer beni suçlarsa, uygunsuz tekliflerini reddettiğim için kanıtları kendisinin uydurduğunu herkese söyleyeceğimi söyledim."

Bayan Watson yüzünü buruşturdu.

"Kadınsı kurnazlıklar hakkında bir şeyler öğrenmek ister misiniz, Bayan Farr?" dedi Bayan Claiborne. "Çok geç değil ve ben bu konuda uzmanım."

Beklenmedik müdahalesi Bayan Watson'ın titremesine neden oldu. Bayan Farr bile paslı bir sesle kıkırdadı.

"Ama son g len o olacaktı. Birkaç yıl sonra gözümü kaybetmiştim ve hayatımda gördüğüm en büyük sefalet içinde yaşıyordum. Beni o halde gördü ve bana verdiğ  ikinci şansı bu hale getirip getirmediğimi öğrenmek istedi." Bayan Farr nefes verdi. "ok acı verici bir andı."

Kasları gerilmiş, toynakları yankılanan bir çift araba atı tarafından çekilen dağ gibi bir yük, karşı yöne doğru sallanarak yanlarından geçti.

"Londra'da bulunmanızdan ve Manchester'dan ayrılmanızdan bahsetmişken," dedi Bayan Charlotte, "kayınbiraderiniz tarafından şantaja mı uğradınız?"

Bayan Farr'ın yüzüne küçümseme ifadesi yerleşti. "Bay Meadows'un ailemi iflas ettirdiğini biliyordu. Yıllarca bunu Bay Meadows'a karşı kullandı, eğer kendisine yüz pound daha verilmezse bunu bana söylemekle tehdit etti. Sonra bir gün Bay Meadows 'Artık yok' dedi ve tehdit ettiğ  gibi yaptı: Bana en başından beri bildiğim gereğ  söyledi.

"Bu Noel yemeğinden hemen önceydi. Kocam  l  bulunduğunda, bu kayınbiraderim bunu ailemin intikamını almak için yaptığ ma kesinlikle ikna oldu. Müfettişin önünde dilini tuttu ve sonrasında posta yoluyla bana şantaj yaptı."

"Bu olayda anlamadığım bir şey var," dedi Bayan Charlotte. "Manchester'dan ayrıldığınızda bunu kararlılıkla yaptınız, kocanızın malikanesine yeniden evlendiğinizi söylediniz, böylece kimse size eyizinizi vermek için sizi aramayacaktı. Ama neden bu kadar beklediniz? Kayınbiraderinizden daha önce kurtulmuş olsaydınız mali durumunuz daha iyi olurdu."

Bayan Farr'ın çenesi oynadı. "Kaldım çünkü kız kardeşimi satın almak isteyen adamı ortadan kaldırmak istiyordum. Miriam ondan kurtuldu ama ya onlar için öldürmeye hazır kız kardeşleri olmayan diğ r kızlar?"

Araba yoldaki büyük bir t mseğ n üzerinden geçti ama Bayan Farr'ın sözleri de bir o kadar sarsıcıydı.

"Biliyorum, şimdiye kadar sadece aşırı önlemlere başvurduğumu söylemiştim, değ l mi?" Bayan Farr kendisiyle alay edercesine gülümsedi. "Ama adam içine giremediğim büyük bir malikanede yaşıyordu. Ve sonra bir gün açıklanmayan bir sebepten öldü.

Belki de başka biri onun hayatına son vermeyi başarmıştı ve birkaç gün içinde Manchester'dan ayrıldım."

Bayan Watson kendini tutamadı. "Bunun korkunç bir soru olduğunu biliyorum ama siz ve kız kardeşinizin Manchester'da huzur içinde yaşayabilmeniz için Bay Ephraim Meadows'u ortadan kaldırmayı hiç düşünmediniz mi?"

Onun sözleri üzerine Bayan Farr'ın elleri titredi. Bayan Claiborne sakinleştirici bir etki yaratmaya çalışarak onun kolunu ovuşturdu.

"Özür dilerim!" diye bağırdı Bayan Watson.

Bayan Farr bir an için gözlerini kapadı. "Sorun değil. Bay Meadows'u öldürdükten sonra sık sık böyle nöbetler geçirdim. Birkaç yıl sonra kayboldular ama Miriam öldükten sonra tekrar geri geldiler.

"Boğazını kesmek korkunçtu. Ödenecek yüksek bir bedel olacağını hep biliyordum. Kayınbiraderimin gaspı bunun sadece bir parçasıydı. Benim gözüm. Londra'daki ilk yıllarımızdaki diğer zorluklar da.

"Omzumun üzerinden bakarak yaşadım. Mümkün olduğunca çok insana yardım ederek büyük günahımın kefareтини ödemeye çalıştım. Ama her zaman en kötüsünün henüz gelmemiş olmasından korktum. Miriam'ı ve o kartpostalları öğrendiğimde, kendini dünyanın kötü bakışlarına maruz bıraktığına dair korkunç bir önsezim vardı. Onu bulamadığım an, günahlarımın tünemek için eve geldiğini biliyordum."

"O senin yüzünden ölmedi. Lord Bancroft yüzünden öldü," dedi Bayan Claiborne dişlerini sıkarak.

Bayan Farr, titremesi artık kontrol altına alınmıştı, ona başıyla onay verdi. Sonra Bayan Charlotte ve Bayan Watson'a baktı. "Sonunda Miriam'ı kimin öldürdüğünü bulabileceğimi düşündüğümde çılgına döndüm. Ama Mumble ve Jessie'nin sizde olduğunu öğrendiğimde-

"Miriam benim için sonsuz derecede değerliydi. Ama Mumble ve Jessie de öyle - ve yıllar içinde çocuğum olan diğer herkes de öyle. Eğer onlara bir şey olsaydı, Miriam'ı geri kazanamazdım, sadece Mumble ve Jessie'yi kaybederdim."

Sesi kesildi. "Onlar çok iyi, sadık çocuklar. Dünyadaki her şeyi hak ediyorlar - deli ve yaşlı bir kadının onları mahvetmesi dışında."

Bayan Watson'ın gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini kırptırdı ve sesi hafifçe titreyerek, "Lütfen, Bayan Farr, sizden en az bir düzine yaş büyüüm. Eğer siz yaşlıysanız, ben de tarih yazılmadan önce doğmuş olmalıyım."

Arabadaki hava biraz olsun aydınlanmıştı. Güneş parlıyordu. Araç şimdi açık arazideydi ve berrak, küçük bir derenin üzerinden geçen taş bir köprünün üzerinden takırdayarak geçiyordu.

"Yakın zamanda ilginizi çekebilecek bir şey öğrendim, Bayan. Farr," dedi Bayan Charlotte.

Ve ona bir zamanlar kendisine işkence eden Ephraim Meadows'un son on iki yılını hapiste geçirdiğini anlatmaya başladı.

Bayan Farr bir dakika boyunca sustu, sonra gülmeye başladı ve o kadar çok güldü ki bir tarafına dikiş attı.

"Bu işin daha da ilginç bir yanı var," diye ekledi Bayan Charlotte. "Başmüfettiş Talbot, Bay Ephraim Meadows'un size şantaj yaptığını hiç öğrendi mi?"

Bayan Farr yan tarafını ovuşturdu. "Evet, itiraf ettim, beni sorumsuz bir aptal olarak görmemesi için çırpınıyordum."

"Birisi isimsiz bir ihbarda bulunmuş ve bu ihbar onun tutuklanmasına yol açmış. Kısa bir süre sonra Başmüfettiş Talbot, hükümetin söz konusu bürosu için ara sıra soruşturma yürütmeye başladı. Bay Ephraim Meadows'u en başta hapse atan kişinin o olduğundan şüpheleniyorum."

Bayan Farr tekrar sessizliğe gömüldü. Sonra yüzündeki gururlu, harap olmuş yıkıntılara tarifsiz bir hüznün çöktü. "Belki de hayatımın en büyük trajedisi budur. Korkunç insanlarla karşılaştığımdan değil, iyi olanlara güvenmeyi bilmediğimden."

Otuz dört

BX XXX XXXXXX □□□□□

Bancroft devrildi.

Lord Ingram küfretti ama kardeşine doğru koşamadan Bayan Watson onu kolundan kavradı. "Bekle. Ya sadece ölü numarası yapıyorsa?"

Charlotte da aynısını söylerdi.

Bayan Watson'ın elinden kurtulup koşmaya başladı ama manastırın yıkıntıları arasından fırlayan biri Lord Bancroft'a önce ulaştı.

Bayan Farr.

Tabancaları Bancroft'un elinden aldı ve ancak o zaman boynuna dokundu. "O öldü."

Lord Ingram, kardeşinin yanında diz çökmüş, bileğini eline almıştı. Bir süre sonra bileğini yavaşça çimlerin üzerine bıraktı ve eliyle gözlerini kapattı.

Başka bir figür yıkıntıların arasından yalpalayarak çıktı. Bayan Claiborne, elinde bir tabanca. "Çok üzgünüm," dedi sesi titreyerek. "Ama herkese ateş ettiğinde, ben

-"Ne olduğundan bile emin değilim."

Etrafına bakındı, başını salladı ve tekrar baktı. "Nasıl hepiniz gayet iyisiniz?"

"Kurusıkı," dedi Bayan Watson, kolunu ona dolayarak. "Lord Bancroft'un sahip olduğu silahların hepsi bizden alındı ve onları doldurduğumuzdan emin olduk.

sadece boş fişeklerle."

Lord Ingram o kadar titiz davranmıştı ki, farklı ateşli silahlar için mermileri tek tek tartmış ve Bancroft'un kendisine yabancı bir silahı eline aldığı anda mermilerdeki yüzde sekiz ila on ağırlık farkını yine de tespit edebilme ihtimaline karşı, bir silah ustasına her silahın kundağının içine gerçek fişekler kullanılmış gibi aynı ağırlıkta olacak şekilde küçük metal kurşunlar yerleştirtmişti.

Peki ya ondan dikkatle uzak durdukları mesafe? Kurusıkı fişekler hedefleri vurmak için işe yaramazdı ama onlara yakın mesafeden ateş etseydi, barutun patlaması yine de yaralayıcı, muhtemelen ölümcül olabilirdi.

Lord Ingram ayağa fırladı. "Holmes, senin için bir sorun olacak."

Planları asla Bancroft'u öldürmek değil, onu -mümkünse isimsiz bir şekilde- yetkililere teslim etmektir.

Ama mükemmel planlar sadece kâğıt üzerinde vardı, gerçek hayatta asla. Lord Bancroft'un ölümüyle birlikte, son zamanlarda onu sık sık ziyaret eden Charlotte soruşturmalarla karşı karşıya kalacaktı.

Lord Ingram zaten herkesi geride bir şey bırakıp bırakmadıklarını kontrol etmeye çağırıyordu. Onları arabaya bindirdikten sonra, içeri girmeden önce tüm alanı bir kez daha kontrol etti.

"Bayan Watson, yüzüme bir sakal yapıştırabilir misiniz?" diye sordu. "Lawson'a beni en yakın tren istasyonuna bırakmasını söyledim bile."

Kasa, diye Charlotte'a mırıldandı.

Başını salladı. "Ve sonra lütfen Stern Hollow'a geri dönün ve 'iyileşin'."

Bir an tereddüt etti. "Haklısınız. Görünüşün hâlâ muhafaza edilmesi gerekiyor."

"Bayan Farr" -Charlotte dikkatini bir sonraki kişiye yöneltti- "bizimle gelmeden önce çocuklarınız için postaya verdiğiniz not?"

Bayan Farr, Mumble ve Jessie'ye haber vermeden gece gezmesine çıkmamıştı.

"Geri döner dönmez onu yok edeceğim," dedi.

Charlotte Şimdi kağıt gibi bembeyaz olmuş, titreyen Bayan Claiborne'a bakıyordu. "Kazalar olur Bayan Claiborne, sizinki de çok fazla endişe duyduğunuz için oldu. Lord Bancroft artık yok ama başlangıçta planladığınız gibi ülkeyi terk etmeniz sizin için daha güvenli olabilir."

"Pekâlâ." Bayan Claiborne alt dudağını ısırđı. "Peki ya siz Bayan Holmes?"

İçinde talihsiz Bayan Kirby'nin resmi olan madalyon çoktan avuş MacDonald'a teslim edilmişti; Müfettiş Treadles'la ilgili halledilmesi gereken başka bir yarım kalmış iş yoktu ya da Charlotte'un Şu anda yapabileceği bir Şey yoktu. Sahte Bayan Claiborne'un evine uğramayı ve oradaki daktiloyu kullanarak Lord Bancroft'tan bir not daha uydurmayı planladı, birazdan karŐılaŐacaėı sorgulamaya yardımcı olacak daha uzlaŐmacı bir not. Sonra oteline dönecek, kahvaltı edecek ve mümkünse biraz kestirecekti.

"Gelecek olanla başa çıkacağım," dedi. "İyi olacağım."

“S "Yeterince zamanınızı harcadığıma göre Müfettiş Treadles'ı tekrar çağırabilir miyiz?" diye sordu Charlotte Başmüfettiş Talbot'a.

Yaşlı polis kaşlarını çattı. Charlotte'un, Ephraim Meadows'un Ravensmere'de hapsedilmesindeki rolünü anlaması şans eseri olabilirdi ama Bayan Farr'ın tehdidinden sadece o ve Bayan Farr haberdardı. Charlotte'un bunu bilmesi, her şeyi bildiği anlamına geliyordu.

Charlotte kendisi de düşmüş bir kadın olmasaydı, bu ayrıntıyı muhtemelen paylaşmazdı.

İfadesi kederle bulanıklaştı, sonra telaşla keskinleşti. "Bayan Farr'a olan bu ilginiz neden, Bayan Holmes? O da bir şekilde

Lord Bancroft'un ölümü mü? Ona karşı tekrar hoşgörölü davranıp davranmayacağımı mı ölçmeye çalışıyordunuz?"

Sonunda, otel süitinin sokak girişinin dışında Charlotte'un beklediğı o kutsanmış ses duyuldu; bir araç sert bir şekilde durdu. Ayağı kalktı, pencereye gitti ve dışarı baktı.

Arkasını döndüğünde gülümsedi. "Hayır, Müfettiş, Bayan Farr'ın Lord Bancroft'un ölümüyle hiçbir ilgisi yok. Ve tabii ki size defalarca anlatmaya çalıştığım gibi ben de değilim."

"Bayan Holmes-"

"Siz bile, Başmüfettiş, çok yakında artık bu işin içinde olmayacaksınız."

Emekli polis kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsunuz, Bayan Holmes?"

Charlotte koltuğuna döndü ve eteklerini kabarttı. "Birazdan göreceksiniz, Başmüfettiş."

Sokak girişinden hafif bir kapı sesi geldi. Müfettiş Treadles başını içeri uzattı. "Lütfen beni bağışlayın, ama sizinle konuşmak isteyen bir beyefendi var, Başmüfettiş."

Başmüfettiş Talbot, Charlotte'a şaşkın bir bakış daha attıktan sonra izin isteyip Müfettiş Treadles'ı takip ederek dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra geri döndüğünde, yüzünde evrenin Dünya'nın etrafında dönmediğine dair ilk kez tartışılmaz bir kanıtla karşılaşan bir Orta Çağ teologunun ifadesi vardı.

"Haklısınız Bayan Holmes, en azından bir konuda. Artık Lord Bancroft'un ölümüyle ilgili hiçbir şeye karışmıyorum. Üstlerim, Ravensmere'den kaçmaya çalışırken muhafızlar tarafından vurulduğu ve bir şekilde, dışarıdan yardım almadan ve kan izi bırakmadan, yarasına yenik düşmeden önce altı mil uzaklıktaki bir noktaya ulaşmayı başardığı konusunda tatmin oldular."

Charlotte'a baktı. "Sizi tebrik ederim, Bayan Holmes."

Charlotte başını eğdi. "Teşekkür ederim ama Başmüfettiş, gerçekten tebriğe gerek yok. Defalarca söylediğim gibi, Lord Bancroft'un ölümüyle kesinlikle hiçbir ilgim yok."

Otuz altı

Oezaevinden kaçışlarından sonraki üçüncü sabah Charlotte ve Bayan Watson Paris'e vardılar. Livia ve Bayan Redmayne onları sevinçle karşıladılar. ve rahatladılar ama onları soru yağmuruna tutmadılar. Yeni gelenler Bernadine'i ziyaret ettikten sonra Bayan Watson'ın çile sırasında kendilerini çok iyi koruyan cesur personeliyle konuştular.

Livia onları yıkanmaları ve dinlenmeleri için üst kata çıkardı - Londra'dan yapılan bu gece yolculukları oldukça acımasızdı. Saat iki sularında uyandılar ve herkes geç bir öğle yemeği için verandada toplandı.

Ne Livia ne de Bayan Redmayne tüm bu operasyonun boyutları hakkında bilgi sahibiydi, gerçi Livia plan yapılırken uzak yerlere seyahat ettiği için muhtemelen herkes arasında en cahil olanıydı. Merakını daha ne kadar bastırması ve Charlotte ile Bayan Watson'ın huzur içinde yemek yemelerine izin vermesi gerektiğini düşünüyordu ki Bayan Redmayne sesini yükseltti. "Leydi Ingram'ın neden gazetelere çıktığını öğrenmek için ölüyorum!"

Bayan Watson ona bir bakış attı. "Eski Leydi Ingram'ı kastediyorsun, canım."

Boşanma o kadar nadir görülen bir şeydi ki, artık Lord Ingram'la evli olmayan kadına nasıl hitap edeceklerinden hiçbiri emin değildi. Charlotte muhtemelen kalın, tozlu bir görgü kuralları kitabından biliyordu ama kimsenin hitap şeklini değiştirmeye niyeti yoktu.

Onun yerine bir dilim ktır ekmeğin üzerine bolca tereyağı sürdü. "Leydi Ingram tüm bu olayda çok önemli bir rol oynadı."

Leydi Ingram'a Charlotte kadar iyi niyetle yaklaşmayan Bayan Watson, "Ama hikâyeyi kronolojik olarak anlatacaksak, Bayan Marbleton'dan başlamamız gerekir," dedi.

Bayan Marbleton, Bay Marbleton'ın kız kardeşıydı. Bir önceki yılın sonlarına doğru, Moriarty onun anne babasını ve erkek kardeşini yakalamıştı. Özgür kalan Bayan Marbleton ailesini kurtarmak için her şeyi göze almıştı.

"Bayan Marbleton tabii ki kazı ekibinin başındaydı -hiçbirimiz onun bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyorduk. Ama Moriarty'nin geçtiğimiz Şubat ayında İngiltere'ye yaptığı geziden sonra oradan ayrıldığını, ama Bay Marbleton'ı da yanında götürdüğüne dair hiçbir kanıt görmediğini en başta söyleyen oydu," diye devam etti Bayan Watson.

Livia, Bay Marbleton'ı en son Şubat ayında görmüştü; British Museum'un Okuma Odası'nda, iki yanında birer bakıcıyla yanından geçip gidiyordu.

Charlotte ıstakoz çorbasından bir yudum aldı ve bol tereyağlı ekmeğinden bir ısırık aldı ve mutlu bir şekilde iç geçirdi; hâlâ biraz yorgun görünüyordu ama en azından yemeğinin tadını çıkarıyordu. "Cornwall'daki olaylardan sonra, ben saklanırken

-Ama *Provence*'a binmeden önce kardeşimizle ve Bayan Moriarty ile tanıştım."

Holmes kardeşlerin Myron Finch adında gayrimeşru bir erkek kardeşleri vardı. O ve James Moriarty'nin ayrı yaşadığı kızı Bayan Moriarty, Livia ve Bay Marbleton'dan çok daha çapraşık bir çift aşıktı.

"Konuşmamız sırasında," diye devam etti Charlotte, "Bayan Marbleton'ın kardeşinin hâlâ ülkede olabileceği yönündeki spekülasyonunu aktardım. Bayan Moriarty hemen bana De Lacey Industries'in merkezinde bir zindanın varlığından söz etti.

"Çoğu insan, hatta De Lacey Industries'in gerçekte ne yaptığını bilenler bile, Moriarty örgütün başına geçmeden önce inşa edildiği için bu bodrum katını bilmez. Moriarty başa geçtikten sonra enerjisini Kıta'da yoğunlaştırmayı tercih etti ve düşmanları ve hainleri De Lacey Industries'in daha sınırlı hücreleri yerine Château Vaudrieu'da tutmayı seçti.

"Ancak Moriarty'yi aylarca tahttan indiren iç isyanın ardından, belki de Kıtadaki adamlarına daha az güvenmeye başladı. Öte yandan İngiliz şubesi başından beri sadık kalmıştı.

"Bu sadakat, De Lacey Industries'deki zindanın organizasyonun içindekiler tarafından bile neredeyse tamamen bilinmediği gerçeğiyle birleşince, Bay Marbleton'ın orada tutulabileceği ihtimalini doğurdu. Ama sadece olasılığa dayanarak hareket edemezdik. Kesin olarak bilmemiz gerekiyordu."

Bayan Redmayne kendi ekmek parçasını havada salladı. "Leydi Ingram da burada mı devreye girdi?"

"Haklısınız," diye yanıtladı Charlotte. "Leydi Ingram bundan bir süre önce İngiltere'deydi. De Lacey Industries'in merkezine sızmaya gönüllü oldu çünkü Moriarty'ye karşı büyük bir kin besliyordu ve ayrıca Marbleton'lara bir hizmette bulunmayı umuyordu.

"Moriarty'nin düşmanı haline gelenler, Moriarty'nin elinden ne kadar uzun süre kurtulabildikleri için Marbleton'lara olağanüstü saygı duyuyorlar. -Ve kendileri gibi olanlara ne kadar yardım ettiklerini. Şu anda geçici bir dezavantaja sahip olsalar da Leydi Ingram, özgürlüklerine kavuştuktan sonra kendisini himayelerine alabilecekleri umuduyla, yine de onlarla birlikte hareket etmeyi tercih etmeye karar verdi."

Livia eskiden Bay Marbleton'ın normal, basit bir hayat sürmesini dilerdi. Şimdi ise Bay Marbleton'ın kendisine ait olan hayatı mükemmel bir şekilde yaşamasından memnundu. "Ama Leydi Ingram bir süre Moriarty için çalışmadı mı?" diye sordu Bayan Redmayne tabağına bir pirzola koyarken.

"Moriarty'nin kendisini tanıdın mı?"

Bayan Watson, "De Lacey Industries'den çok az kişiyle görüştü ve onların da çoğu öldü," dedi. "Ve ona kırışık cilt yaratma yöntemimizi verdik, o da yaşlı bir kadın kılığında gitti."

"Yani Bayan Watson buruşturulmuş kağıt mendil kullanmanın dahiyane yöntemini keşfetmemiş olsaydı, hiçbir şey elde edemeyecektik," dedi Charlotte.

Çorba kaşığını bıraktı ve alkışladı. Bayan Redmayne ve Livia da ona katıldı. Veranda alkışlarla çınladı. Sahneye çıktığında çok daha fazla alkış almış olması gereken Bayan Watson ayağa kalkıp selam verirken kızardı.

Bayan Redmayne, Bayan Watson tekrar yerine oturduktan sonra, "Nerede kalmıştık?" diye sordu.

"Leydi Ingram De Lacey Industries'in merkezine sızıyor," dedi Livia. Kurtarma olayı günler önce gerçekleşmiş olmasına rağmen kendini gergin hissediyordu. Buna yardımcı olmak için şarap kadehinden içti. Çok medeni, öğle yemeğinin yanında bir kadeh şarap.

"Leydi Ingram zindan yardımcılığı görevine Mart ayında başladı," dedi Charlotte. "Ona göre, bina daha önce bir gözaltı merkezi olarak kullanılmadığı ve Moriarty mutlak gizlilik talep ettiği için, de Lacey mahkûmlara kendisi bakmak zorunda kalmış. Umutsuzca bu işi başka birine devretmek istemiş ve okuma yazma bilmediği anlaşılan sağır ve dilsiz bir kocakarından daha iyi kim olabilirdi ki?

"İlk başlarda her seferinde kızın zindana girmesine izin veriyor ve işini yaparken onu izliyordu. Aradan birkaç hafta geçtikten ve istenmeyen bir şey olmadıktan sonra, onun başında durmayı bıraktı. Bunun yerine, alt bodruma açılan gizli kapıyı açtı, işlerini yapması için onu içeri kilitledi, sonra bir süre sonra dışarı çıkardı - bu işlemi günde birkaç kez tekrarladı. Bu sayede sadece Bay Marbleton'ın değil, ailesinin de orada olduğunu doğrulayabildi.

"De Lacey'nin hiç açmadığı bir kapı vardı. Leydi Ingram el kol hareketleriyle odanın temizlenmesi gerekip gerekmediğini sordu. Ona içerideki pahalı şaraplardan bahsetmeye başlamıştı ki, kadının sağır ve dilsiz olduğunu hatırladı ve başını salladı.

"Bir gün kapının asma kilidini açtı ve de Lacey'nin doğruyu söylediğini gördü. Kapının ardında daha da gizli bir zindan değil, çok iyi stoklanmamış olsa da bir mahzen vardı; kolayca binlerce şişe alabilecek bir alanda sadece yüz kadar şişe vardı. Ayrıca, bir zamanlar şarap fiçilerinin konulduğu ancak şu anda boş olan ve büyük bir muşambayla örtülmüş raflar olduğunu da bildirmeyi ihmal etmedi."

"Yani o zamana kadar şarap mahzeninden haberiniz yoktu?" Livia ilk sorusunu yöneltti.

"Hayır. Ama zindanı öğrendiğimden beri Bay Marbleton'ı kurtarmak için altından bir tünel kazmayı düşünüyordum. De Lacey hala zindana bakıyordu.

Günlük hücreler, şarap mahzenini alt bodrumdaki herhangi bir yerden daha iyi bir yer haline getirdi - hatta bir kısmının zaten bir muşamba altında olması daha da iyi.

"Ama bu en az işe yarayan plan olurdu. Önemli miktarda zaman ve hazine harcayacaktık ve Moriarty birkaç tutsak kaybedecekti. Birkaç önemli tutsak, evet, ama Moriarty esasen eskisiyle aynı konumda olacaktı, biraz canı yanacaktı ama önemli ölçüde zayıflamayacaktı."

Charlotte Livia'ya baktı. "Bay Marbleton için önemli miktarda zaman ve hazine harcamaya hazırdım. Ama bizim tarafımızdaki herkesi mümkün olduğunca az tehlikeye maruz bırakırken maksimum verimi en iyi nasıl elde edebiliriz?"

"Nisan ortasına kadar Bay Marbleton'ın yerini ve mahzenin varlığını doğrulamıştık. Bir hafta sonra Moriarty'nin Bay Marbleton'ı Aix-en-Provence'da sahip olduğu bir eve taşıdığı haberi geldi. Lady Ingram'la iki kez kontrol ettikten ve Bay Marbleton'ın hâlâ Londra'da, De Lacey Industries'in merkezinin alt bodrumunda olduğundan emin olduktan sonra, Moriarty'nin birine, muhtemelen bana, o sırada henüz ortaya çıkmamış olsam da bir tuzak kurduğu anlaşıldı."

Cours Mirabeau'da önünden defalarca geçtiği ve her seferinde umutla baktığı o güzel evi hatırlayan Livia'nın kalbi küt küt atmaya başladı.

Tüm umutlarını ve enerjilerini oraya bağladıkları iddiasıyla hiçbir çabadan kaçınmamışlardı: Teğmen Atwood ve ekibi tarafından kiralanan ev, kazı ekipmanları, çam kozalakları ve küçük ilanlar, Bayan Redmayne'in ziyareti ve son olarak Livia'nın her gün o caddede bir aşağı bir yukarı yürüyüşleri.

Bayan Watson homurdandı. "Moriarty kendi ellerini kirletmek yerine, bizim haneye tecavüz suçunu işlememizi ve Fransız kolluk kuvvetlerinin ceza vermesini istedi. Bilmediği şey, aynı fikrin bizim de aklımıza geldiği idi."

"Çok doğru," dedi Charlotte. "Nisan ayının başlarında Lord Ingram bana Lord Remington'dan bir teklif getirdi - RMS *Provence*'ta bulunmamın nedeni buydu. Eğer belirli bir dosyayı ele geçirmeyi başarırsam, Lord Remington bana korumasını teklif edecekti. Ama o zamana kadar, Bay Remington'dan istediğim her şeyi elde etmek için gereken operasyonların büyüklüğü hakkında bir fikrim olmaya başlamıştı.

Marbleton'ın kurtarılması. İhtiyacım olan şey daha fazla personeldi. Ben de bunun için pazarlık yaptım.

"Ayrıca, yapmayı planladığım her şeyi hesapladığımda, bunu tek başıma finanse edemeyeceğim ortaya çıktı. Lord Ingram'dan borç alabilirdim ama bunun ne eğlencesi olabilirdi ki? Bununla birlikte, eğer ona ulaşabilirsem, orada duran bir finansman kaynağı vardı: Lord Bancroft'un haksız kazançları."

Livia nefesini içine çekti. Charlotte'un cüretkârlığı başını döndürüyordu.

"Lord Bancroft, hapsedilmiş olsa da, tahtadaki bir taş olarak kaldı. Ravensmere'den çıkmak istediği kesindi. Moriarty'nin çoktan onunla temasa geçtiği ve onu kölesi yapmayı umduğu da bir başka kesinlikti. Tek belirsizlik bu anlaşmayı ne zaman yapacaklarıydı ki Lord Bancroft'un oyundaki rolünü düzgün bir şekilde açıklayabilmem için bunu bilmem gerekiyordu.

"Bir deney yaptım. Bayan Longstead'den hidroklorik asit hakkında bir makale yazmasını istedim. Sonra Lord Ingram'ın Lord Bancroft'un Ravensmere'deki odasında gördüğü bir derginin özel bir baskısını yaptırdım ve makaleyi ekledim.

"Bu, Lord Bancroft'un Moriarty'nin nispeten az yardımına ihtiyaç duyan basit bir plan oluşturmaya yardımcı olacak, bu da ona daha güçlü bir pazarlık pozisyonu kazandıracaktı. Ve elbette, kendisine daha da güçlü bir pazarlık pozisyonu sağlamak için, muhtemelen Moriarty'nin benden kurtulmasına yardım etmeyi önerecektir."

Bayan Redmayne'in çenesi düştü. "Yani Lord Bancroft'un yaptığı her şey sizin ondan yapmasını istediğiniz şeyler miydi?"

Bayan Watson başını salladı. "Bayan Charlotte sadece yapmak istediği şeyi yapmasını kolaylaştırdı."

Her iki durumda da Livia'nın başı döndü.

Charlotte ekmeğini çorbasının kalanını silmek için kullandı, Bayan Redmayne onlara bunun Fransa'da mükemmel bir şekilde kabul edilebilir olduğunu söylemişti. "Ama bu noktada işler umduğum gibi gitmedi. Moriarty beni Aix-en-Provence'da yakalamayı başaramayınca ve Bay Marbleton'un

Sonra da Lord Bancroft'un bana başka bir tuzak kurmasını sağlayarak misilleme yapacaktı. Ama Lord Bancroft'un ilk notunu aldığım da, Moriarty'nin Lord Bancroft'u *aynı anda* görevlendirmek istediğini anladım, çünkü muhtemelen Aix-en-Provence planları başarılı olursa, ölmek yerine bir Fransız hapishanesinde olacaktım. Ayrıca ben İngiltere'de yolundan çekilsem, benimle çalışan daha fazla kişiyi yakalayabilirdi.

"Bu durum sorunlara yol açtı. De Lacey Industries'in genel merkezi ve Aix-en-Provence'daki evdeki faaliyetleri koordine etmek yeterince zordu. Aynı anda Lord Bancroft için şarkı söyleyip dans etmek zorunda kalsaydım daha da yorucu olurdu.

"İşlerin onun hızına göre değil, bizim hızımıza göre ilerlemesini sağlamalıydık. Bu yüzden Lord Ingram'ın uzvunu kırmış gibi yapmasına karar verdik, böylece ben de istediğim bir zamanda İngiltere'ye dönebilecektim. Sonra tahmin etmediğim bir şey daha oldu: Birinin Bernadine'i rehin alma ihtimalini *düşünmüştüm* ama buna gerektiği gibi *hazırlanmamıştım*.

"Yine de sonuçta bu evdeki paralı askerler işleri çok fazla karmaşıkleştirmadı. Aslında onların varlığı Lord Bancroft'un hapisten kaçışının zamanlamasını belirlememi sağladı. Bayan Redmayne her şeyi biliyor."

"Bu doğru." Bayan Redmayne gülümsedi. "İçeri biraz tavuk kanı soktum. Matmazel Robineau bunu Bernadine'in üzerine sürdü ve sanki kan kusuyormuş ve sağlık krizi geçiriyormuş gibi gösterdi. Bir yaygara koptu. Paralı askerler panikledi. Genç Fontainebleu'yu kovdular ve bir sonraki gelişimde beni içeri almayı reddettiler - bu da bana Londra'ya acil bir telgraf göndermek için bir neden verdi."

"Ve bu da *bana* Londra'dan ayrılmak için bir neden verdi," dedi Charlotte. "Eğer Lord Bancroft'sanız bunu yapmamı istemezsiniz, çünkü onun düşüncesine göre, Fransa'dayken Aix-en-Provence'da pek çok yandaşımın tutuklandığını öğrenebilirdim, bu da onun emirlerini yerine getirmek için İngiltere'ye dönmemi zorlaştırırdı, bu da Moriarty'yle yaptığı pazarlığı daha da zorlaştırırdı."

"*Sanırım* her şeyi anlıyorum," dedi Livia yavaşça. "Her şeyin aynı gecede olmasını planladın, böylece Moriarty ve Lord Bancroft çok geç olana kadar

birleşik plan ölümcül bir gerileme yaşadı. Fontainebleu'nun buraya getirdiği deliriciler paralı askerlerden kurtulmamıza yardım etti. Aix-en-Provence'da sahte Bay Marbleton üzerinde planlarımız varmış gibi görünmesini sağladık, böylece Moriarty'nin yordakçılarının dikkati oraya odaklanacaktı, oysa önemli olan her şey Londra'da ya da çevresinde gerçekleşecekti."

"Aşağı yukarı böyle oldu," dedi Charlotte. "Her şeyi anlıyorsun."

Bayan Watson yanındaki mavi vazoda duran parlak ayçiçeklerinin saplarını düzeltti. "Düşündüm de, sahte Bayan Claiborne'un neden öldüğünden hâlâ tam olarak emin değilim -ya da neden Mumble ve Jessie'nin iş yerlerine gittiğinden falan."

Charlotte kendine biraz pırasa graten servis etti. "Zavallı kadın. Daha sonra Müfettiş Treadles'tan öğrendiğime göre, bulduğu valizin içindeki tüm eşyaların üzerinde gerçek Bayan Claiborne'un adı ya da baş harfleri varmış. Muhtemelen her şeyi o çiftlik evinde bırakıp 'ortadan kaybolacaktı', Lord Bancroft'un cesedi bana atmayı planladığını fark etmemişti çünkü çok fazla duman ve ayna beni şüphelendirirdi. Ve katili valizi çiftlikteki bir balık havuzuna batırmıştı, çünkü Bayan Claiborne gerçekten kaçıyor olsaydı, kimliğine ihanet eden bu kadar çok şeyi yanına almazdı.

"Dikkatleri Mumble ve Jessie'nin üzerine çekmek için yaptığı şeye gelince, bu Lord Bancroft açısından son derece iyi bir stratejiydi. Bayan Farr kız kardeşini kimin öldürdüğünü bilmiyor olabilirdi ama Lord Bancroft benim bildiğimi çok iyi biliyordu. Boksörlerle Bayan Farr arasındaki bağlantıyı keşfedeceğime ve Bay Underwood'un ortadan kaybolmasıyla ilgili olarak Bayan Farr'dan şüpheleneceğime güveniyordu - ki bu da Lord Bancroft'un 'sorununu' meşrulaştıracaktı. "

Bayan Redmayne elini kaldırdı. "Fontainebleu hakkında bilgi almak istiyorum. Lord Remington'ın ajanlarından biri mi?"

Livia da merak ediyordu; genç Fontainebleu hakkında sadece Bayan Redmayne'den değil, çalışanlardan da epey şey duymuştu.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Charlotte. "O başka bir büroya ait ve Lord Ingram'ın kişisel bir iyiliği olarak bize yardım etti. Eğer onu Londra'da görürseniz, Bayan Redmayne, onunla hiç tanışmamış gibi davranın."

"Anlaşıldı," dedi Bayan Redmayne keskin bir sesle.

Charlotte sebzelerini yedikten sonra tatlı tabağına büyük bir ilgiyle baktı. Livia tabağı ona doğru yaklaştırdı. "Hâlâ anlamadığım bir şey var. Kraliyetin Lord Bancroft'un ölümüyle ilgili soruşturmayı iptal etmesini nasıl sağladınız?"

"Ah," dedi Charlotte. "Onun büyük servetini hatırlıyor musun?" "Parasını mı?"

"Bu büyük bir servet ama benim kastettiğim, aralarında tanınmış bir kraliyet mensubunun da bulunduğu çeşitli önemli kişiler hakkında topladığı yanlış ya da skandal niteliğindeki kanıtlardı. Eğer siz devlet sırrını ya da herhangi bir sırrı seven Moriarty iseniz ve Lord Bancroft size uşaklık etmeyi reddettiye, karşılığında ne talep ederdiniz?"

"Mektuplar ve diğer şeyler!"

"Bayan Claiborne, Bay Underwood'un Lord Bancroft'un kendisine verdiği anahtarlardan birini teslim ettiğinden bahsetti. Bu, o partinin anahtarı olabilirdi. Bir ara mektupları kendimiz çalmayı umduk ama Lord Bancroft vurularak öldürölünce Lord Ingram olabildiğince çabuk ve olabildiğince yukarıya haber göndererek kraliyeti mektupların De Lacey Industries'de bulunabileceğı konusunda uyardı.

"Mektuplar kraliyetin eline geçtiğinde, diyelim ki kimse Lord Bancroft'un ölümüne gerçekten üzülmeydi, özellikle de uzun zamandır tehdit ettiğı sonuçlar gerçekleşmeyeceğıne göre. O zaman Lord Bancroft'un ölümünü daha fazla araştırmak için ne sebep vardı?"

Charlotte gülümsedi - masadaki herkese ama Livia'ya göre özellikle bir yığın kremalı pastaya. "Şanslıydık ama kendi şansımızı kendimiz yarattığımızı da söylemek doğru olur."

Otuz yedi

Johnny elindeki kadife keseye baktı. Bir peri masalından fırlamış gibi paralarla şingirdiyordu.

Bayan Claiborne 10 pound demişti.

Hayır, bu söylediklerinin sadece küçük bir kısmıydı. Söylediği şuydu: *Bay Underwood'un kendi çocuğu yoktu. Ama üçünüzle birlikte babalığı biraz olsun anlamaya başladı. Sizi çok önemsiyor, çalışkanlığınız ve güzel karakterinizle gurur duyuyordu.*

Hiç vasiyette bulunmadı ama biliyorum ki sizinle ilgilenilmesini isterdi, özellikle de sizinle, Bay Esposito. Ölmeden önce tüm birikimlerini bana devretti. Onun adına, size beş yüz poundluk bir miras sunmak istiyorum. Umarım onun anısını her zaman kalbinizde taşırsınız.

Bay Underwood gençliğinde büyük bir düklük arazisi olan Eastleigh Park'ta çalışmıştır. Ailenin veliahtlarından biri olan Lord Ingram Ashburton, onun vefatını öğrenince çok üzüldü. Size bu vasiyeti yapacağımı duyunca, kendi payından beş yüz pound koyarak vasiyeti ikiye katladı.

Parayı sizin için yatıracak ve önümüzdeki on yıl boyunca size ayda on pound ödeyecekti. Bu sürenin sonunda kalan parayı toplu olarak isteyebilir ya da anapara devam ettiği sürece ayda on pound almaya devam edebilirsiniz. Ancak her durumda, önümüzdeki on yıl boyunca bin iki yüz pounddan az almayacaksınız.

İşte ilk bölüm.

Ve Johnny o zamandan beri tek kelime duymamıştı.

Londra Limanı'nın gürültüsünü, Thames Nehri'nin kokusunu, tepesinde dönen martıların cıvıltısını ancak yavaş yavaş fark etmeye başladı.

"Onu sevdim!" Gözlerinden yaşlar süzülürken kelimeler dudaklarını terk etti. Gözyaşlarını sildi, kollarının kumaşı yüzüne sertçe yapıştı. "Onu sevmiştim."

"O biliyordu. Sizinle, hepinizle o kadar teselli buluyordu ki." Bayan Claiborne iç çekti. "Bundan önce birbirimizi daha iyi tanıyamamış olmamız çok yazık. Ama Bayan Farr'la iletişim halinde kalmayı planlıyorum ve umarım haberlerinizi ondan alırım. Hoşça kalın ve iyi şanslar."

Ve sonra iskeleye doğru yürüyordu, bunu yapan son yolcuydu. Gemi sadece birkaç dakika sonra Thames Halici'nden aşağıya doğru kayarak denize açıldı.

Johnny artık onu göremeyene, geminin kendisi ufukta sadece bir nokta haline gelene kadar el salladı.

"Bunu iç cebine koysan iyi olur," dedi Jessie. Johnny öyle yaptı. "Eğer sığsaydı ayakkabılarımın içine koyardım." Jessie güldü, sesi çan sesi kadar netti.

"Siz ikiniz de bir şey aldınız, değil mi?"

Kendisinin seçildiğini biliyordu ama aynı zamanda çok nazik olan Mrs. Claiborne onları unutmazdı.

Jessie elindeki mektubu salladı. "Hiçbir şey duymadınız mı? Baker Sokağı Düzensizleri'nin kurucu üyeleri olmamız için bir davet aldık."

"Bu da ne?"

"Bir tür istihbarat toplama aygıtı," diye yanıtladı Jessie. "İlginç olmalı." Johnny Mumble'a döndü. "Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

Mumble hemen cevap vermedi, bu da Johnny'ye altın tenine karşı tertemiz duran kolalı yakasına bakmak için bir bahane verdi.

"Evet, öyle düşünüyorum. Sherlock Holmes ile çalışma fırsatı ilgimi çekti," dedi Mumble sonunda. "Sen, Johnny? Ayda on pound için bir planın var mı?"

Johnny, İngiltere'ye geldiklerinden beri annesinin özlemini çektiği bahçeyi düşündü. Yılda yüz yirmi pound ile ona bir bahçe verebilirdi.

ve kız kardeşine çeyiz sağlamak. Kardeşleri meslek sahibi olacak kadar eğitimli olacaktı: Daha önce en büyük hayali, tren istasyonlarında bilet gişelerinde çalışacakları ya da çok şanslılarsa British Museum'da bekçi olarak görev yapacaklarıydı; ama şimdi memur, hatta Bay Constable gibi muhasebeci bile olabilirlerdi.

Ve yeni isteklerinin ihtişamı karşısında kekeleyerek öyle dedi.

"Hayır, demek istediğim, ne yapmak istiyorsun, Johnny?"

Mumble bir kolunu Johnny'nin omuzlarına attı. Isı Johnny'yi boğdu -Sıcaklık ve acı verecek kadar keskin bir mutluluk. Ne istiyordu? Bu anın sonsuza dek sürmesini, iç cebindeki on poundun ağırlığını, kalbindeki umudun doluluğunu, Jessie'nin "Evet, ne istiyorsun Johnny?" derken yüzündeki gülümsemeyi ve Mumble'ın giysilerindeki nişasta ve lavanta suyu kokusunu istiyordu.

Mumble'ın gömleğini istedi, böylece bugünü her zaman hatırlayabilecekti.

Bu düşünce onu o kadar ürküttü ki kekeleyerek, "Okula geri dönmem için çok mu geç?" diye sordu.

Okuyabilir ve gerekirse yazabilirdi. Ama diğer insanların yemek yemek için harcadığı zamandan daha kısa sürede bir kitap okuyan Mumble'ın yanında kendini düpedüz cahil hissediyordu.

"Muhtemelen," dedi Mumble. "Ama öğrenme konusunda ciddiysen kendimi özel öğretmen olarak kiralamaya hazırım."

"Öyle mi?"

Johnny'nin kafasında kaotik görüntüler belirdi, ikisi omuz omuza oturmuş, başları birbirine eğikti.

"Elbette, ama ucuza gelmeyeceğim," dedi kardeşlerine bir yıl boyunca ücretsiz ders veren adam.

Johnny nedenini bilmiyordu ama yanakları yanmıştı ve bu hoş olmayan bir şekilde değildi. "Bunu bir düşüneyim."

"Haydi çocuklar," diye seslendi Jessie, çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. "Sabah ilk iş olarak işe gitmem gerekiyor."

"Geliyorum, madam," diye cevap verdi Mumble, Johnny'yi bırakıp onun peşinden giderken.

"Bayan Claiborne'un karakterimiz hakkında söyledikleri hoşuma gitti." Jessie arkasını döndü ve geriye doğru yürüdü. "Bunu günlüğüme yazacağım."

Johnny Mumble'a yetişmek için acele etti. "Hiç kimse bana karakterim hakkında bir şey söylemedi."

Mumble ona yan gözle baktı. "Çok yazık dostum. Senin karakterin hayatımda karşılaştığım en güzel şey."

Aradan birkaç gün geçmişti ama Bayan Harcourt, Meadows teyzesinin kendisini oteline çağırdığına hâlâ inanamıyordu.

Habersiz gelen ziyaretçiyi tanımamıştı ama yanlış kapıya geldiğini düşünerek kadını nazikçe selamlamıştı.

Bir gözünün üzerinde yama olan kadın ona bakmış ve "Tanrım, bir an için seni annen sandım" demişti.

Ve Bayan Harcourt o anda onun tam olarak kim olduğunu anlamıştı.

Gözyaşlarıyla dolu bir kavuşma olmuştu - gözyaşlarının çoğu Bayan Harcourt'a aitti. Sevgili Miriam için, sonsuza dek gitti. Meadows teyzesi için, hayır, çok şeye katlanmak zorunda kalan Farr teyzesi için. Ve sevinç için, çünkü Farr Teyze hâlâ hayattaydı ve her şeye rağmen hâlâ umudu vardı.

İkinci bir buluşma önerdiğinde, Bayan Harcourt hemen kabul etmişti ve kimse gelmediğinde, sonunda olağanüstü rüyasından uyanacağını umuyordu.

Ama hayır, Farr Teyze yine gelmekle kalmamış, evlatlık kızını da getirmişti.

Bayan Harcourt'un evlenmeye niyeti yoktu ama çocukları çok severdi. Mutlu bir yarım saati Eliza'nın üzerine titreyerek geçirdi ve kızla özel bir ikindi çayı planladı.

Daha sonra Farr Teyze yürüyüşe çıkmayı önerdi. Gün kapalıydı, gökyüzü yağmura gebeydi. Ama Bayan Harcourt açık havayı seviyordu ve buna hiç aldırmadı.

Teyzesi Farr usulca, "Scotland Yard benim eski davamı yeniden inceleyecek," dedi. "Eliza ve benim bir süreliğine ülkeyi terk etmemiz en iyisi."

Bayan Harcourt ve annesi, Farr Teyze'nin Manchester'dan kaybolduğu andan itibaren, büyük olasılıkla o olduğunu biliyorlardı. Sadece nedenlerini tam olarak bilmiyorlardı.

"Benimle gelmelisin, yakında gidiyorum ve Eliza'ya bakmana yardım edebilirim," dedi umut etmeye cesaret edemeyerek. "Yalnız daha önce de söylediğim gibi, yavaş yavaş seyahat edeceğim, Kuzen Miriam'ın hoşuna gideceği gibi bir dünya turu."

Farr Teyze ona Kuzen Miriam'dan söz etmekten asla çekinmemesini söylemişti: Küçük kız kardeşinin adını duyduğunda göğsünde bir sızı hissetmekten korkmuyordu; tek korkusu, dünyada bir iz bırakmak isteyen Miriam'ın çok çabuk unutulmasıydı.

"Hiçbir zaman istediği gibi seyahat edemedi," diye mırıldandı Farr Teyze. "Ve bunun nedeni hiç para kazanamaması değil, beni tek başıma bırakmaya dayanamamasıydı."

Eliza'nın omzunu sıvazladı. "Öyleyse yavaşça seyahat edelim. Miriam için seyahat edelim. Eliza'nın da dünyayı görmesi iyi olur. Eğer sizin için de uygunsa, Amerika'nın batı kıyısına kadar sizinle birlikte gideriz. Sanırım üvey çocuklarımdan en büyük ikisinin Los Angeles'a göç ettiğinden bahsetmiştim. İyi durumdalar ve birkaç kez benim de onlara katılmamı istediler."

Biraz gülümsedi. "Güney Kaliforniya kışında ağrı ve sızı çekmeyeceğimi söylediler."

"Uzun zamandır Kaliforniya'yı ziyaret etmek istiyordum ama hiç düşünmemiştim-" Bayan Harcourt durdu.

"Neyi hiç düşünmedin?"

Bayan Harcourt cesaretini topladı. "Tekrar karşılaşsak bile benimle vakit geçirmek isteyeceğinizi hiç düşünmemiştim."

Farr Teyze hemen cevap vermedi. Güzelliğini kaybetmişti ama Bayan Harcourt'a göre çekiciliği daha da artmıştı; uçuruma bakmış ve yolunu yeniden bulmuş birinin çekiciliği.

"Sen ve annen tanıdığım en nazik iki insandınız," dedi yavaşça. "O zamanlar dostluğunuzu benimsemeye cesaret edememiştim; Ephraim amcanız iddialarını kamuoyuna açıklarsa, bana yardım ve yataklık etmekle suçlanacağınızdan korkmuştum.

"Ama yıllar boyunca sık sık seni düşündüm. İşler özellikle kasvetli olduğunda, Manchester'daki o küçük evi ve sen beni aramaya geldiğinde ne kadar mutlu olduğumu hatırlardım. Onlar hayatımın en mutlu saatleriydi."

"Benimki de." Gözyaşları bir kez daha Bayan Harcourt'un yüzünden aşağıya dökülüyordu.

Neredeyse hiç umursamıyordu. "Benimki de."

Sonra yüzünü silmek için mendilini kullanmak zorunda kaldı, çünkü farkına varmadan onları yolculuğunun ilk ayağına başlayacağı Union Steamship Company'nin Londra bilet gişesine götürmüştü.

"Madeira'ya gidiş biletlerinizi satın alalım mı?"

Teyzesi Farr derin bir nefes aldı ve küçük Eliza'nın elini kendi elinin içine aldı. "Evet, izin verin."

Sayın Başmüfettiş Talbot,

Siz bu mektubu aldığınızda ben Southampton'dan uzak kıyılara doğru yelken açmış olacağım.

Özür dilemek ve size teşekkür etmek için yazıyorum. On beş yıl önceki savunulamaz eylemim için sunabileceğim hiçbir mazeretim yok ve o zaman ve daha sonra Londra'da gösterdiğiniz nezaketin karşılığını asla ödeyemem.

Tek sunabileceğim, bana verdiğiniz ikinci şansı hiçbir zaman hafife almadığımın mütevazı güvencesidir.

Siz, efendim, hayatımın en büyük hayırseverisiniz ve ben her zaman öyle kalacağım,

Minnettarım,

Bayan Winifred Farr

Livia her gün Jardin des Tuileries'yi ziyaret ediyordu, her ne kadar Bayan Watson'ın Seine Nehri'nin çok daha aşağısındaki evinden önemli bir yol kat etmesini gerektirse de.

Ama yakında artık bunu yapamayacaktı, çünkü bu büyük yolculuğa birlikte çıktığı sevgili yaşlı kuzeni Bayan Newell, İtalya'daki Como Gölü'nde geçirdiği birkaç keyifli haftadan sonra yakında Paris'e ulaşacaktı. Ve yeniden bir araya geldiklerinde, İngiltere'ye dönme zamanı gelmiş olacaktı.

Livia oturduğu bankın güneşten ısınmış tahtalarını okşadı. O ve Bay Marbleton geçen Aralık ayında, Charlotte'un hırsız arkadaşları olarak Paris'e geldiklerinde tam da bu bankta oturmuşlardı.

O gün ona nihayet ilk Sherlock Holmes öyküsünü bitirdiğini söylemişti ve onun adına çok sevinmişti. Şimdi, son olaylara dayanan ve oldukça kalabalık bir kitleyi memnun etme potansiyeline sahip başka bir hikaye üzerinde çalışıyordu.

İşin en gülünç yanı, Lord Ingram'ın yaşlı Bayan Sylvestrina Calder'in evini nasıl ele geçirdiği olmalıydı.

De Lacey Industries ile City and Suburban Bank arasındaki tünel elbette ilkinin şarap mahzeninden değil, her ikisinden de çok uzakta olmayan bir evden kazılmıştı. Lord Ingram evi doğrudan satın almak yerine, ev sahibinin alışılmadık isminden yola çıkarak Sylvestrina Topluluğu adında bir oluşum kurmayı tercih etmişti.

Sylvestrina Derneği'nin, isminden hem gurur duyan hem de utanan son derece varlıklı bir Alman aristokrat tarafından kurulduğu ve vasiyetinde, avukatlarının bulabildiklerine, tüm masrafları karşılanmak ve haftalık burs verilmek üzere deniz kenarında üç ay hediye ederek diğer Sylvestrina'ları onurlandırmaya karar verdiği iddia edilmektedir.

Tek önemli şart, her alıcının mutlak gizlilik yemini etmesiydi, yoksa herkes kızlarına Sylvestrina adını vermeye başlayacaktı.

toplumun cömertliğinden yararlanmak.

Bayan Calder, ilk baştaki şüpheliğinin üstesinden geldikten sonra, Livia'nın annesi Leydi Holmes'un eski hizmetçisi ve Lord Remington'ın temsilcisi Norbert'ten başkası tarafından bakılmadığı Devon sahilinde hayatının en güzel zamanlarını geçirmişti.

Livia'nın zihni fikirlerle dolup taşı. Çok nadir bulunan bir isim yerine, parlak alevli saçlar gibi bir şey şart koşabilirdi. Kızıl Saçlılar Birliği. Ve kızıl saçlı bir adama, en yakın bankaya tünel kazılabilmesi için evini terk etmesi için para ödenir.

Evet, bu işe yarayabilir. Sherlock Holmes, kendisine danışıldığında, hilenin aldatıcı doğasını hemen anlayacak ve-

"Affedersiniz, bu koltuk dolu mu?" dedi yumuşak bir ses.

Livia arkasını döndü ve baskılı pamuktan çok şık bir elbise giymiş, siperlikli şapkalı bir kadın gördü.

"Hayır, lütfen oturmaktan çekinmeyin." "Teşekkür ederim."

Livia dikkatini bakmakta olduğu Daphne heykeline verdi. Şimdi neredeydi? Evet, Sherlock Holmes. Güçlü bir odanın içinin neye benzediğini öğrenmeliydi, böylece ikna edici bir oda yazabilirdi. Yapması gereken-

Bekle. Yanına oturan kadını daha önce nerede görmüştü?

Başını, mendilini oldukça utangaç bir tavırla büken bankın yeni sakinine doğru çevirdi.

Yüce Tanrım! Sherlock Holmes ve ekibi geçen Aralık ayında Paris'e gelmeden önce, Portman Meydanı yakınlarındaki evde buluşmuşlar ve kapıyı bu kadına benzeyen bir hizmetçi açmıştı.

Ama hizmetçi hizmetçi değil, kılık değiktirmiş Bay Marbleton'dı! "Đyi misiniz Bayan Holmes?" dedi, bakı hâlâ eğikti.

Livia'nın gözleri yaşlarla doldu. Sanki parkta karşılaştığı başka bir yabancıymış gibi heykele baktı. "Çok iyiydim, çok iyiydim."

Elbette onun serbest bırakıldığını biliyordu. Ama tanıdığı hiç kimse bu kaçışa tanık olmamıştı ve Marbletonlar da daha sonra haber göndermemişlerdi. Bu

sanki yok olmuşlardı. Sanki hiç orada olmamışlar gibi.

Ama şimdi buradaydı.

O buradaydı.

"İyi misin?" diye sormayı başardı.

"Şu anda hayatım boyunca hiç olmadığım kadar iyiyim." Sesi onunki gibi kırılıyor muydu?

"Bunu da aradan çıkardığımıza göre, Bayan Holmes, artık sabırsızlığımı dizginleyemiyorum. Hikayeniz henüz yayınlanmadı mı?"

Gözyaşları sel oldu. "Hayır, ama bu yılki *Beeton's Christmas Annual*'da yayınlanacak. Bana yirmi beş pound ödediler."

"Senin adına çok mutluyum."

"Ben de senin adına çok mutluyum."

"Geçen Aralık ayında yaptığım çok kötü konuşma için lütfen özür dilememe izin verin."

Özgürlüğünü kaybettiğini fark etmesin diye onu nasıl ittiğini şimdi zar zor hatırlıyordu. "Affedildiniz, efendim."

Mendili kucağında belirdi. Kadın gözlerini sildi. "Çok yakında tekrar ortadan kaybolacak mısınız Bay Marb -asında size Stephen diyebilir miyim?"

Hemen yanına oturacak şekilde hareket etti, elbiseleri birbirine değiyordu. "Hiç sormayacaksın sanmıştım, sevgili Livia. Evet, bir süreliğine ortadan kaybolacağım. Ama mümkün olan en kısa sürede yanına döneceğim, her zaman döneceğim."

Otuz sekiz

Livia, Charlotte'u Bayan Watson'ın evinin verandasında, beyaz ve altın çizgili bir elbise giymiş, Seine Nehri'nin akışını izlerken buldu.

Livia küçük kız kardeşini ayağa kaldırdı ve ona şiddetle sarıldı.

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim, Charlotte!"

"Teşekkür edilmek hoşuma gidiyor," dedi Charlotte işten çıkarıldıktan sonra, "ama bu özel minnettarlık nöbeti **n e y l e** ilgili?"

Korsesinin üzerindeki beyaz ve altın rengi kocaman fiyonk sarılma sırasında ezilmişti. Livia onu tekrar kabarttı. "Bugün Bay Marbleton'ı *bahçede* gördüm."

"Nasıl görünüyordu?"

Livia düşündüm için a an. "Oldukça Güzel.

Onun elbise oldu benimkinden daha şık."

Bu onu güldürdü. Charlotte ona bakarak gülümsedi.

Livia verandada dolaştı ve çok kısa süren bu karşılaşma hakkında bir süre mutlu bir şekilde gevezelik ettikten sonra, "Sana ne kadar teşekkür etsem az Charlotte. Bunu benim için yapmadığını biliyorum -Marbletonlar Moriarty'ye karşı yürütülen kampanyada çok önemli ve-"

Charlotte korkuluklara yaslandı. "Yanılıyorsun." Livia şaşırmıştı. Marbletonlar önemli *değil miydi*?

"Marbletonlar çok önemli müttefikler ve Bay Marbleton'ı bir dost olarak görüyorum. Ancak tüm stratejimizin planlanması ve uygulanması sırasında aklımda hep sen vardın, Livia. Yani evet, bunu senin için yaptım."

"Ama bu, yani Bay Marbleton ile benim bir geleceğimiz olmayabilir."

"Kimse geleceği bilemez. Onun özgürlüğü sizi şu anda daha mutlu etti ve bu benim için yeterince iyi."

Livia konuşmadı.

Charlotte öne çıktı ve kollarını birbirine bağladı. "Madam Gascoigne yakınlarda çok güzel dil balığı yapan küçük bir yer olduğunu söyledi. Bayan Redmayne bunu denemek istiyor ve biz de sadece sizin dönmenizi bekliyorduk."

"Ah, Charlotte!" Livia sonunda sesini buldu.

Kız kardeşi ona sıkıca sarıldı. "Sen hayatımdaki en önemli kişisin, Livia. Senin için dağları yerinden oynatabilirdim. Birkaç yüz metre küp çamur neydi ki?"

Lord Ingram birkaç gün boyunca Stern Hollow'da hasta rolü oynadı. Daha sonra, "kırılan" uzvunda büyük bir alçıyla, çocukları ve Treadles'larla birlikte Scilly Adalarına gitti ve orada bir hafta daha sakat rolü oynadı ama çok daha iyi eğlendi.

Holmes onu Bordeaux'da, vaftiz babasından miras kalan üzüm bağında ziyaret ettiğinde, iki hafta daha geçmişti ve sonunda tüm alçıları ve koltuk değneklerini bir kenara atmıştı.

Onu tren istasyonundan alıp araziye getirdiğinde, arazinin etrafında bir gezinti yapmayı önererek onu şaşırtmıştı; onu tanıdığı onca yıl boyunca en fazla üç kez ata bindiğini görmüştü. Ama yine de ata binmeyi özlediğinden bahsetmişti ve Holmes her şeyi hatırlıyordu.

Hasat devam ediyordu. *Saticılar* yere çömelmiş, asmalardan sıra sıra üzüm kesiyorlardı. Onu hafif bir yamacın tepesinde piknik yapılan bir açıklığa götürdü.

Ekmek ve peynir yediler ve bağın kendi şarabını içtiler. En çok koyu bordo şarabıyla tanınıyordu ama birkaç şişe berrak beyaz şarap da üretiyordu.

Yerel peynirlerle iyi giden şaraplar.

Daha sonra piknik battaniyesinin üzerine uzanıp masmavi gökyüzünde süzülen bulutları izlediler.

"Birkaç gün önce Bayan Longstead'den haber aldım," diye açıkladı Holmes. "O ve arkadaşı Bayan Yates, Highlands'de geçirdikleri iki haftadan yeni döndüler. Bordeaux'ya davetinizi ilettim ve gelecek yıl yaza kadar bağın mahzenini yerle bir edeceğine söz verdi."

"Başımızın üstünde yeri var." Bağın geniş mahzenini düşündü, güldü ve ellerini başının altına koydu. "Bu arada tüm para havale edildi."

Bruges'deydi. Bayan Claiborne İngiltere'den ayrılmadan önce, birbirlerini son gördüklerinde Bay Underwood'dan aldığı anahtarı, Bancroft için sakladığı kalan anahtarı ona vermişti. Anahtar elindeyken Lord Ingram, Bancroft'un haksız kazançlarının bulunduğu kasanın içindekileri talep etmişti.

Remington'ın izniyle Bayan Claiborne ve Bayan Farr makul bir tazminat, Holmes ise üç bin poundluk bir buluculuk ücreti almıştı.

"İyi misin?" diye sordu Holmes.

Lord Ingram iç çekti. "Vurulduğu anda sanki bana da bir kurşun isabet etmiş gibi hissettim. Ama o günden bu yana onu çok özlediğimi söyleyemem, bir zamanlar olduğu genç adam için üzölmek dışında."

Elini onun elinin üzerine koydu ve bir süre konuşmadan öylece kaldılar.

"Biliyorsun," diye mırıldandı, "son zamanlarda eskisi kadar meşgul değilim ve yeniden erotik kurgularla uğraşmaya başladım. Son eserlerime hayret etmek ister misiniz?"

Aynı anda hem sıcak hem de soğuktu. Hikâyeye eklediği o son üç satırı düşündüğünde hâlâ dehşete kapılıyordu; sadece yazıldığı sırada tam olarak farkında olmadığı bir ruh halini açığa çıkardıkları için değil, aynı zamanda bir sorgu, bir cevap talebi oluşturdukları için.

Her şeyden olduğu gibi memnun olduğu zaman.

"Kendimi sersemlemeye hazırlamam için bana bir dakika verin," dedi hafifçe. İkisi de doğrulup oturdu. Çantasından bir kâğıt çıkarıp ona vermeden önce, neredeyse boş olan şişeden bir yudum şarap içmesini bekledi. "Tekrar gözden geçirmek için, bu hikayeye en son eklediğiniz bölüm."

Kıyafetleri yatağın ayak ucunda atılmış halde duruyordu. Ateş ışığı pürüzsüz, esnek tenini okşuyordu. Üzerini örtmek için hiçbir girişimde bulunmadı, ancak ara sıra başının altındaki yastıkları düzeltti.

Adam ona baktı. Elleri meşguldü ama ayakları, kadın giysilerini çıkarıp buruşuk yatağa uzandığından beri olduğu yerde çivilenmişti. Siyah saten çarşafların kıvrımlarından ışık kırılıyordu. Dudakları kırmızıydı, baldırları düzgündü.

Yutkundu.

Çalar saati çaldı. İçinden küfretti ve susturdu. Kadın ayağa kalktı, hızla giyindi, öne çıktı ve ödemesini ondan aldı.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Resim yakında bitecek mi?"

"Evet, yakında," diye mırıldandı.

"Ah, neredeyse özür dileyecektim," dedi kapıdan çıkarken. "Kışın uzaktan sıcak olan tek stüdyo sizin stüdyonuz."

Adam kapanan kapıya baktı.

Resim bir süre önce tamamlanmıştı ve onun bunu bildiğinden şüpheleniyordu.

O zaman bu onu nerede bıraktı?

İncelemeye neredeyse hiç ihtiyacı yoktu - her kelime, özellikle de son üç satır zihnine kazınmıştı. Şişeyi yeniden mantarladı ve bir kenara koydu. "Benim küçük katkımın üzerine bir şeyler inşa edeceğinizi bilmiyordum."

"Elbette. O zaman bu" -ona başka bir kâğıt uzattı, ses tonu ciddiydi- "yaptığım ekleme."

Kafasının içi kükredi. Derin bir nefes aldı.

Kapı tekrar açıldı. Kadın tekrar içeri girdi. "Dışarısı soğuk mu?" diye sordu adam tereddütle.

"Hem de çok. Ama soğuktan korkmuyorum ve evde bol miktarda kömürüm var."

"O zaman bir şey unuttun mu?"

"Hayır. Şey, evet. Size söylemeyi unuttum, eğer isterseniz, resim bahanesi olmadan da seve seve gelebilirim."

Kükreme biraz azaldı. O kadar da kötü değildi. Hiç de kötü değildi. Bununla yaşayabilirdi.

Ama belki biraz da hayal kırıklığına uğramıştı. Belki de kafasının içindeki kükreme sadece korku çığlığı değil, aynı zamanda avazı çıktığı kadar bağırın umuttu.

"Bir sonraki bölüm neden çizilmiş?" diye sorduğunu duydu, sesi yeterince normaldi.

"Çünkü ona aslında çok genç bir düşes olduğunu, büyük bir servete sahip olduğunu ve onu sevgili olarak kabul etmekte özgür olduğunu söylemeye başladı ama ben bunun hikayeye ilgisi olmadığına karar verdim."

Kıkırdadı. "Yine de hikâyenin hem mantıklı hem de tatmin edici bir yönde ilerlediğini söylemeliyim."

"Ama hepsi bu değil. Çevirin."

O da kadının dediğini yaptı. "Dahası var mı?" Çift sonunda yatağa mı yuvarlanıyor?

Kâğıdın arkasında "*Seni seviyorum,*" yazıyordu. "*Seni uzun zamandır seviyor ve takdir ediyorum ve bunu bilmen gerektiğini düşündüm.*"

Kükreme, yamaçtaki *satıcıların* gevezeliklerini ve üzüm kovalarını bekleyen arabalara taşıyan hamalların *homurtularını* bastıracak kadar yüksek bir sesle geri geldi. "Bu da ne, Holmes?"

"Bana bir aşk ilanı gibi geldi," dedi, sanki adam ona bilmediği bir pastanın adını sormuş gibi. *Bana profiterol gibi geldi.*

Geniş kenarlı şapkasının altındaki ifadesi sakın, neredeyse boştu. Onun yüzündeki en küçük tepki titreşimlerini nasıl okuyacağını öğrenmişti, ama

Sanki onun söz konusu olduğu yerde aniden yeniden okuma yazma bilmez hale gelmişti. "Kimin aşk ilanı?"

Kelimeleri dudaklarından zorla mı geçirdi yoksa soru tüm kısıtlamalarını aşp kendini oraya mı fırlattı?

"Onun." Kâğıdı işaret etti. "Ve benimkini."

Zihninin içi aniden sessizleşti, çok sessiz. "Beni seviyor musun?"

Ona baktı, gözleri gökyüzü kadar derindi. "Evet, seni uzun zamandır seviyor ve sana hayranlık duyuyorum. Bunu biliyor olman gerektiğini düşünürdüm ama sonra bilmediğini fark ettim. Arkadaşlığım gerçek olsa da, seninle yenilik için yattığımı ve bu yenilik kaybolduğunda sevgilin olmaktan vazgeçebileceğimi düşünüyorsun."

Bir elini kaldırdı ve onun yumuşak yanağını kavradı. "Artık bundan o kadar da korkmuyorum."

"Ama hala emin değilsin. Ben büyük bir belirsizlikle yaşayabilirim ama sen bundan pek hoşlanmıyorsun. Bu yüzden, eğer seni daha güvende hissettirmek benim elimdeyse, en azından bunu denemeye karar verdim." Elini onun elinin üzerine koydu. "Livia'nın kız kardeşi olarak kalacağım kadar senin arkadaşın ve sevgilin olarak kalacağım."

Kafasının içine koca bir orkestra düştü; ziller, yaylılar, bir sürü üflemeli ve nefesli çalgı, hepsi "Neşeye Övgü"nün kreşendosuna doğru yükseliyordu. "Aman Tanrım! Kullandığım dili mazur görün ama Bayan Olivia hayatınızdaki en önemli kişi. Beni onunla mı kıyaslıyorsun?"

"Evet, işte benim için bu kadar önemlisiniz. Gerekirse sizin için yüzlerce metre küp kilin taşınmasını da yönetirim."

Bir anda onu tekrar okuyabildi. O sevgili yüzündeki boşluk değil, iliklerine kadar işleyen bir kesinlikti. Bu konuda, hayatı boyunca hiçbir konuda olmadığı kadar emin ve kendinden emindi.

Güldü, kalbi o kadar doluydu ki zorlukla konuşabiliyordu. "Umarım bir dahaki sefere yine kazı ekibinde yer almam gerekmez."

"Hayır, senin için o tünele girip kendim kazacağım." Tekrar retikülüne baktı. "Ve senin için küçük bir hediyem var, bir Viking penannular broşu-"

Retik    ondan aldı, piknik battaniyesinin üzerine fırlattı ve onu   t . Daha sonra, tekrar ayrı kaldıklarında, i neye bakacak, her ayrıntısını inceleyecek ve en ince, en yumu ak bezle parlatacaktı. Ama  imdi sevgi gösterisine ihtiya ı yoktu.

Şimdi sadece ona ihtiya ı vardı.

TEŞEKKÜRLER

Bu noktada, teşekkürlerimi yıldan yıla kopyalayıp yapıştırabilirim: Her sezon aynı harika insanların en iyi işimi yapmama yardımcı olacaklarına, beni cesaretlendireceklerine ve bana ilham vereceklerine güvенеbilmem ne büyük bir şans.

Kerry Donovan ve Berkley'deki ekip, gösterdikleri özen ve özveri için.

Kristin Nelson, ben endişelenmeyeyim diye endişeleniyor ve strateji geliştiriyor.

Janine Ballard, gerçekten, güneşin altında daha iyi bir eleştirmen ortak var mı?

Kate Reading, bu kitapları dinlemeyi gerçekten eğlenceli hale getiriyor, ki devamlılık hatalarını önlemek için bunu yapmam gerekiyor.

Benim için çok şey yapan ailem ve arkadaşlarım.

Beynim, hala işlevsel. Şükürler olsun!

Ve sen, eğer bunu okuyorsan, sevgili dostum, teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim!

Fotoğraf: Jennifer Sparks Harriman

USA Today çoksatan yazarı Sherry Thomas, iki yıl üst üste RITA Ödülü kazanan ve *Publishers Weekly*, *Kirkus Reviews*, *Library Journal*, *Dear Author* ve *All About Romance* gibi sayısız "Yılın En İyileri" listesinde yer alan, günümüzde yazan en beğenilen tarihi kurgu yazarlarından biridir. Romanları arasında *A Study in Scarlet Women*, *A Conspiracy in Belgravia*, *The Hollow of Fear*, *The Art of Theft* ve *Murder on Cold Street*, Lady Sherlock serisinin ilk beş kitabı; *My Beautiful Enemy*; ve *The Luckiest Lady in London* bulunmaktadır. Kocas ve oğullarıyla birlikte Austin, Teksas'ta yaşamaktadır.

[SHERRY THOMAS'I ONLINE ZİYARET EDİN](#)

SherryThomas.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.